No:8, 15 Haziran 83

Bolşevik Parti inşası için

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

TÜRK VE IRAK FAŞİSTLERİ
KÜRT ULUSUNA KARŞI SOYKIRIM SALDIRISINDA BİRLEŞTİ

Irkçı Saldırılar Kürt Ulusunun Haklı Mücadelesini Durduramaz!

Mayıs ayı sonunda Türk faşistleri Kürt ulusuna (ve bütün milli azınlıklara) karşı yaptıkları ırkçı saldırı ve baskıları yeni boyutlara ulaştırdılar.

Önce PKK davasında faşist Türk hakim sınıflarının mahkemesi 35 idam kararı verdi. Türkiye'de bugün faşist hakim sınıfların bütün devrimci gruplara karşı bastırma mücadelesinde bir silah olarak kullandığı idam cezasının şimdiye dek en yoğun bir şekilde karar haline getirildiği dava bu dava oldu. Kuşkusuz bu karar Kurt halkına verilmiş bir gözdağı niteliğini de taşımaktadır. Ve Türk hakim sınıflarının Kürt milletine karşı duyduğu ırkçı nefretin de bir ifadesidir.

12 Eylul öncesinde Türkiye Kürdistanında gelişen milli nitelikteki hareket; açıkça Kürt ulusunun kendi kaderini tayini talebini; yani Kürt ulusunun ayrılıp ayrılıp devlet kurma talebini bayrağına yazmış; bu talep giderek Kürt ulusunun Türk hakim sınıfları ile birleşmiş kesimleri dışındaki bütün kesimleri içinde yaygınlaşmış; Kürt ulusunun devlet kurma hakkını zorla elinden almış olan Türk hakim sınıfları; bu gelişmeden aşırı ölçüde rahatsız olmuşlardır. Onlar "Türk devletinin millet ve toprağı ile bölünmezliği" ırkçı faşist tespiti ile; Kürt ulusunun ve milli azınlıkların her türlü milli hakkını gaspetmişler; bütün Cumhuriyet döneminde soykırımlara kadar varan saldırılarla devlet tekellerini korumaya çalışmışlardır. Onlar için "bölücülük", "komünizm" yanında en büyük tehlike olmuştur. Onların "bölücülük" diye saldırdığı şey; Türk faşistlerinin devlet tekelini kabul etmeyen milli nitelikte hareketlerdir. Biz komünistler zora dayalı bir toprak birliğinin savunucusu değiliz. Biz Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrı devlet kurma hakkını kayıt -

(Devamı s.2'de)

KOMPRADOR PATRONLARIN VE TOPRAK AĞALARININ
CUNTA MARKALI DEMOKRASİ SAHTEKARLIĞINA HAYIR!

ÜLKEMİZDE DEMOKRASİYİ KAZANMANIN BİRİCİK YOLU
İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİDİR!

Hakim sınıfların 12 Eylül askeri faşist cuntası aracılığıyla gerçekleştirmeye çalıştıkları "demokrasiye geçiş" adlı faşizmi maskeleme programında geçen aylar içinde yeni adımlar atıldı.

24 Nisan'da "Siyasi Partiler Kanunu" yürürlüğe girdi. Hazırlanan Seçim Kanunu, ve Anayasa ile birlikte ele alındığında; uzun süreçte Türkiye'de iki, en fazla üç partiden fazlasının yaşamasına izin vermeyecek, bu amaçla gerçekleştirilen bir kanundur. Siyasi Partiler Kanunu'nun yürürlüğe girmesiyle birlikte, Parti kurma çalışmalarının başlayabileceği; ve partilerin kuruluş müracaatlarını 16 Mayıs'tan itibaren yapabilecekleri açıklandı.

Ondan sonra ortalığı bir toz-duman kapladı.

Kapatılan AP'nin, MHP'nin, MSP'nin oy tabanına talip kesimde bir sürü kişi; kapatılan CHP'nin ve onun 'solundaki' oy kesimine talip bir sürü kişi ortaya parti kurma adına çıktılar.

Faşist cunta şefi Evren ortalığı toz-duman sarmışken, kendi tercihlerinin cuntanın izlediği politikayı —ki bu politikayı belirleyen hakim sınıflar açısından hakim sınıfların çeşitli kesimleri arasındaki iktidar dalaşmasının, daha yüksek menfaatler uğruna; halk hareketinin bastırılması, sömürü 'huzuru'nun sağlanması ve sürdürülmesi uğruna, vs. ertelenmesi, bu dalaşmanın ortak amaçlar ve menfaatler açısından mümkün olan en düşük seviyede tutulması; bu genel politikaya uymayanlara sert çıkılmasıdır— sürdürecek bir siyasi parti; ve onun göstermelik bir siyasi alternatifi olduğunu açıkça ortaya koydu. Önce cuntanın başbakanı Ulusu önderliğinde bir parti ku-

(Devamı s.3'te)

KIBRIS'TA EMPERYALİSTLERİN VE UŞAKLARININ ÇÖZÜM ÖNERİLERİNE HAYIR İŞGALCİ FAŞİST TÜRK ORDUSU KIBRIS'TAN DEFOL!

Kıbrıs'ın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından 20 Temmuz 1974'te işgalinin üzerinden tam 9 yıl geçti.

Bu 9 yıl içinde emperyalistler "Kıbrıs sorunu" dedikleri, Kıbrıs'ı emperyalistler ve uşakları arasında pay etme sorununun "çözümü" konusunda çeşitli planlar yaptılar, öneriler getirdiler.

Kıbrıs'ın kuzeyinde faşist Türk ordusunun işgali altında, faşist Türk devletinin denetimi ve vesayeti altında kukla bir Kıbrıs Türk Federe Devleti kuruldu.

Başlangıçta milliyetçi kışkırtmalarla Kıbrıs'ın Türk milliyetinden halkının önemli bir kesimi tarafından kurtarıcı gibi karşılanan faşist Türk ordusunun, "kurtarıcı" değil, işgalci faşist bir güç olduğu giderek artan bir şekilde görülmeye başlandı. Bugün faşist Türk ordusunun işgali altındaki bölgede de bu işgale karşı

(Devamı s. 'd)

İÇİNDEKİLER

"DEMOKRAT TÜRKİYE"YE VERİLEN CEVAPLAR S.12
KKP/ML ÖK'NİN BAZI BELGELERİ ÜZERİNE TARTIŞMA S.14
12 EYLÜL TARTIŞMASI . . . S.25
"HARİÇTEN GAZEL" S.35
"HARİÇTEN GAZEL" ÜZERİNE . S.37
PKK II. KONGRESİ ÜZERİNE . S.40
"SPARTAKUS": ML'Lİ SAVUNMA ADINA BİLİNEN OPORTÜNİZM . S.48
GDS'İN YENİ BİR REZİLLİĞİ . S.64

(Baştarafı 1. sayfada)

IRKÇI SALDIRILAR KÜRT ULUSUNUN HAKLI MÜCADELESİNİ DURDURAMAZ !

****

sız şartsız savunuyoruz. Kürt milli hareketinin demokratik özünü kesinlikle destekliyor, savunuyoruz. Biz, Türk faşistlerinin Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerindeki tüm milli baskılarının kararlı düşmanıyız. Kürt ulusunun en tabii hakkının, kendi kaderini serbestçe tayin etme hakkının, yani ayrı devlet kurma hakkının elinden zorla alınmış olmasının ve alınmasının kararlı düşmanıyız. Biz zoraki birliğin düşmanıyız. Biz komünistler bu anlamda bölücüyüz!

Bizim savunduğumuz birlik; Türkiye'de çeşitli milliyetlerden işçilerin ve diğer emekçilerin emperyalizme, komprador kapitalizmine, feodalizme, her türlü gericiliğe karşı mücadele birliğidir. Bu birliğin sağlanmasının yolu Türkiye şartlarında öncelikle Türk şövenizmi olmak üzere, her türlü milliyetçiliğe karşı mücadeleden geçer. İdeolojik mücadelede Türk olan komünistlerin kendi şövenizmlerine karşı mücadeleyi; Kürt ve azınlık milliyetlerden olan komünistlerin kendi milliyetçiliklerine karşı mücadeleyi merkeze koymaları işçi sınıfının ve emekçilerin birleştirilmesinin şartlarını yaratmanın tek yoludur.

Türk hakim sınıfları bütün Cumhuriyet tarihi boyunca "devletin toprak bütünlüğü"nü her dönemde demokratik bir öze de sahip olan milli isyanlara karşı kan ve ateşle bastırmışlardır. Işte "Şeyh Sait İsyanı", "Ağrı", "Dersim", "Zilan" isyanlarının bastırılması!

12 Eylül öncesinde Kürdistan bölgesinde gelişen milli hareket karşısında da Türk hakim sınıflarının tek cevabı ırkçı baskıları arttırmak olmuştur. 12 Eylül'ün temel hedeflerinden biri sınıfsal hareketin yanında; Kürt ulusunun milli hareketinin bastırılması olmuş, 12 Eylül sonrasında Kürdistan bölgesi faşist Türk ordusunun en önemli saldırı hedeflerinden biri olmuş; askeri operasyonlarla bütün Türkiye Kürdistanı en ücra köşelerine kadar taranmıştır. Kürdistan'da halka yapılan işkence, aşağılama Türk ırkçılığının niteliğine uygun olarak iğrenç boyutlara varmıştır. Bugün de operasyonlar sürmekte, hakim sınıfların "huzur"u süngü ile, kurşun ile, tank paleti ile, işkence ile, cineyetle sağlanmaktadır.

Kürdistan'da bütün Türkiye'de hüküm süren sınıfsal baskı; milli baskı ile de birleşerek zulüm daha da katmerleşmektedir. PKK davasında verilen 35 idam cezası ırkçı faşist baskıların devamı; onun bir parçasıdır.

PKK davasında idamların verildiği günlerde faşist Türk ordusunun giriştiği yeni bir askeri harekat da yoğunlaştırılan saldırıların bir ifadesi oldu. Bu "harekat" şimdiye kadar olanların tersine, Türkiye Cumhuriyeti devletinin sınırları içinde sınırlı kalmadı. Faşist Türk ordusu çeşitli kaynakların verdiği haberlere göre 6000 kişiye varan bir zırhlı ve motorize birlikle Irak'a girdi. 80 kilometre kadar ilerledi.

Bu saldırı içinde yeni bir unsur taşımaktadır. O da, ilk defa çok açık ve resmi bir şekilde Türk faşistleri ile Iraklı faşistlerin Kürt milli hareketine karşı, ortak bir askeri hareket içine girmeleri; ve bu işbirliğinde Türk faşistlerinin vurucu güç rolünü üstlenerek, komşu bir devlet sınırları içinde askeri harekat yürütmesidir. Kürt ulusunun emperyalist bölüşmeler sonucu dört devlet içinde parçalanmış olması, ve Kürt milli hareketinin çeşitli dönemlerde bu devletlerin "devlet bütünlüğünü" tehdit etmesi olgusu; çeşitli dönemlerde Kürt ulusunun parçalanmış olduğu devletlerdeki hakim sınıfları Kürt milli hareketini ezme noktasında birleştirmiş; bunlar Kürt milli hareketini birlikte ezmek için birbirlerine yardımcı olmuşlardır. Ama bu yardımcı olma daha çok, her devletin kendi sınırları içindeki milli hareketi bastırma yönünde çaba harcaması, ve Kürt milli hareketinin çeşitli bölümleri arasında bir işbirliğinin kurulmasını engelleme yönünde işbirliği olmuş; zaman zaman Şah faşisti ile Irak arasında 1975 de yapılan işbirliğinde olduğu gibi, herkesin gözü önünde cereyan etmiştir. 1978'de Türk faşistleri ile Iraklı faşistler arasında imzalanan bir anlaşma ile, iki taraf birbirlerine milli hareketi bastırmada iz sürerken sınır ihlali olabileceği yönünde bir anlaşma imzalanmıştır. Şimdi faşist Türk ordusunun gerçekleştirdiği saldırı harekatı kendi sınırları için de yabancı bir devletin askeri harekat yapmasından rahatsızlık duymayan Irak faşistlerince de desteklenmiştir.

Bu saldırı bir kez daha Türk hakim sınıflarının Kürt milli hareketini ne pahasına olursa olsun ezme yolunda kararlı olduğunu gösterirken; aynı konuda Irak-Türkiye arasındaki işbirliğinin ne boyutlara vardığını da göstermiştir. Türk faşistlerinin Irak'ta giriştiği hareket yalnızca Türk faşistlerinin değil, aynı zamanda Irak hakim sınıflarının da menfaatlerini korumaya yönelik bir harekettir.

İran'daki feodal faşist rejimle yıllardır savaş içinde bulunan Irak hakim sınıfları; savaş yüzünden Kürt milli hareketini istedikleri gibi bastıracak durumda değillerdir. Aynı şey İran için de sözkonusudur. Bu durumda faşist Türk ordusu "bölgede huzur ve sükunun sağlanması görevi"nde dayanılacak bir güçtür. Türk faşistleri giriştikleri bu harekatla aynı zamanda emperyalistler açısından kendilerinin Orta Doğu'da dayanılacak bir güç olduklarını da bir kez daha göstermişlerdir.

Irak'ta faşist Türk ordusunun Kürt milli hareketine karşı giriştiği harekat; kesinlikle emperyalizmin; özellikle ABD emperyalizminin ve Batı Avrupalı emperyalistlerin bölgedeki çıkarlarını korumaya yönelik; onların desteğinde ve güdümünde olan bir harekattır. O kadar ki, bu harekat; harekatın hemen ardından bölgede başlayan NATO tatbikatının; ve ABD Çevik Kuvvet tatbikatlarının adeta bir parçası olarak gerçekleştirilmiştir.

Türk faşistleri bu saldırıları ile, bu gibi devlet sınırı vs. dinlemeyen saldırılarda usta olan İsrailli siyonistlerin Filistinlilere karşı saldırılarından; Güney Afrika ırkçılarının kendilerini savunma adına komşu devletler içinde yaptığı saldırılardan iyi öğrendiklerini de ispatlamışlardır. Aslında Türk burjuvazisi ırkçılık, ve bu ırkçılığını 'barış' sözleri, vb. ile gizleme konusunda epey ustadır.

İttihat ve Terakki iktidarı döneminde Türk hakim sınıflarının giriştiği Ermeni katliamı daha sonra Hitler faşistine örnek olmuştur. 'Yurtta sulh, Cihanda sulh'ü ağzından düşürmeyen Mustafa Kemal'in döneminde Kürt isyanlarının nasıl bastırıldığı; yurtta sulh'ün işçilere, köylülere, bütün emekçilere olduğu gibi, Kürt milletine ve bütün milli azınlıklara karşı açılan savaş olduğu ortadadır. Onun takipçileri içinde en 'sol' görünümlüsü olan Ecevit'in Kıbrıs'ın kuzey kesiminin "barış harekatı" adı altında işgal edildiği, yüzbinlerce Kıbrıslı Rumun göçe zorlandığı ortadadır. Ve şimdi Mustafa Kemallerin tutarlı takipçileri olan cuntanın yaptıkları ortadadır. Türk şövenizmi, ırkçılık, her dönemde Türk hakim sınıflarının istisnasız tüm kanatlarının resmi ideolojisi olmuştur. "Türklük", "Türklerin üstünlüğü" vb. sözkonusu olduğunda, diğer konularda birbirlerini yiyen bütün hakim sınıf temsilcileri birleşmektedir. Ne yazık ki devrimci çevreler içinde de Türk milliyetçiliğinin etkileri yaygındır. Kendine komünist ve devrimci diyenler, Kürtlerin milli isyanlarında, bu isyanların haklı demokratik özünü savunup desteklemek, Kemalist diktatörlüğün faşist-ırkçı baskılarını teşhir etmek; ulusların kendi kaderini tayin hakkını ve tam hak eşitliğini savunmak yerine; güya anti-emperyalist Kemalist iktidarın bastırma hareketlerine alkış tutmuşlardır. Kıbrıs işgali sırasında da benzer bir durum ortaya çıkmış; TKP'li sosyal faşistlerden küçük burjuva devrimcilerine kadar uzanan cephe, "barış harekatı" türküsüne katılmıştır.

Türkiye'de milli mesele konusunda kısır döngüden çıkışın yolunu TKP/ML'in kurucusu İbrahim Kaypakkaya yoldaş açmış, o bu konuda ML hareketin görüşlerini şöylece özetlemiştir:

; S.256/9

Onun ortaya koyduğu bu görüşleri kavramak, savunmak, geliştirmek, bu süreç içinde kendi hatalarımızı da aşmak bugün milli mesele konusunda Komünistlerin görevidir.

Her devrimci, her Komünist, emperyalizme ve faşizme karşı olan her kişi ve kuruluş; Kürt ulusu üzerindeki ırkçı baskılara karşı çıkmalı; Kürt milli hareketini bastırma konusunda Türk-Irak faşistleri arasındaki işbirliğini lanetlemeli; Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız şartsız savunmalıdır.

Biz, Türk faşistlerinin son katliamını lanetlerken; onlardan bunun hesabını soracak olanın; Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı önderliğindeki halk yığınlarının örgütlü, silahlı gücü olacağını; demokratik halk devriminin Türkiye'de milli baskıyı da gerçekten ortadan kaldırmanın, uluslar arasında, ve milliyetler arasında hak eşitliğini gerçekten ve sürekli sağlamanın da tek yolu olduğunu vurguluyoruz.

Türk faşistlerinin, Irak faşistlerinin, Kürt milli hareketine karşı hunharca saldırısının hesabı da er geç sorulacaktır!

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

Kürt ulusunun haklı mücadelesi durdurulamaz!

1.6.1983
İ.Kaner

(Baştarafı 1. sayfada)

KOMPRADOR PATRONLARIN VE TOPRAK AĞALARININ CUNTA MARKALI DEMOKRASİ SAHTEKARLIĞINA HAYIR!

ÜLKEMİZDE DEMOKRASİYİ KAZANMANIN BİRİCİK YOLU İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİDİR!

****

rulması planı vardı. Ve fakat sonradan bu plandan —bu durumda kurulacak partinin cuntanın sivil partisi olacağı çok açık olacağından olsa gerek— vazgeçildi.

Cuntanın doğrudan desteğini alan partinin kurucusu olarak emekli Orgeneral Turgut Sunalp bulundu.

Ancak eski AP'nin tabanına yonelik kesimde cunta partisi yerine AP'nin devamı olacak bir partinin kurulması çalışmaları sürdürülmeye devam edildi.

CHP'nin tabanına yönelik kesimde ise, eski CHP içindeki bir dizi hizip parti kurma faaliyetini sürdürmeye devam etti.

Bunun üzerine cunta şefi Evren Çankırı'da 7 Mayıs'ta yaptığı konuşmada, Parti kurma çalışması içinde bulunanları "uyardı"(!!!); "siyasi hırs havasına izin verilmeyeceğini",vs. açıkladı. Yeni yasaklar getirilebileceğini belirtti.

16 Mayıs'la birlikte ilk parti kuruldu. Kurulan ilk parti cuntanın doğrudan desteğini alan "Milliyetçi Demokrasi Partisi" oldu.

Ardından Necdet Calp önderliğinde, CHP mirasına sahip Halkçı Parti kuruldu.

Eski AP'nin devamı olarak, emekli bir general olan Ali Fethi Esener'in başkanlığında "Büyük Türkiye Partisi"kuruldu.

Cunta döneminde Başbakan Yardımcılığı yapan Turgut Özal önderliğinde "Anavatan Partisi" kuruldu.

Erdal Inönü liderliğinde, yine CHP oy tabanına sahip "Sosyal Demokrasi Partisi"nin kuruluş hazırlıkları da son aşamaya geldi, ve bu parti de kuruldu.

Ardından "Büyük Görev Partisi" adı altında bir başka parti kuruldu.

Bunlar dışında daha bir dizi kişi burjuvazinin siyaset meydanında boy göstermeye, nabız yoklamaya başladı.

Kurulan partilerden BTP çok açık bir şekilde AP'nin devamı olduğunu göstermeye başladı. Ve hemen hemen aynı oy tabanına talip MDP'ye önemli bir rakip olacağını açıkça ortaya koydu. O kadar ki, cuntanın vesayetindeki Danışma Meclisi denen ahırdan birçok kişi bu partiye kaydını yaptırmaya başladı. AP'nin il ve ilçe teşkilatları hemen bütünü ile bu partinin il ve ilçe teşkilatları olma hazırlığı içine girdiler.

AP'nin bu meydan okuması; ve cuntanın yapacağı seçimlerde cuntaya alternatif "sivil" yönetim olarak ortaya çıkması; içine emekli generalleri alması cuntanın izlediği siyasete "su katılma" ihtimali karşısında, cunta şefi Evren tehditlerini gerçekleştirme yolunu seçti.

31 Mayıs'ta alınan bir kararla MGK (Siz cunta okuyun) BTP ni yasakladığını; bir takım yöneticilerinin; AP'nin, içinde Demirel ve Çağlayangil'in de bulunduğu birtakım yöneticilerinin, ve birtakım CHP'li eski yöneticilerin Çanakkale'ye sürgün edildiğini; kapatılan partilerin il ve ilçe yönetim kurulu üyelerinin bir partiye üye olmalarının izine bağlı olduğunu açıkladı.

Askeri faşist cunta, bu tavrı ile bir kez daha eskiye dönmeye ve Türkiye'de siyasi iktidarı 12 Eylül öncesi siyasetçilerine bırakmaya niyetli olmadığını; bunun için kurulacak "demokrasi" konusunda bizzat hakim sınıfların bir bölüm siyasi temsilcilerinden gelecek olan, kurulan demokrasinin " gerçek demokrasi" olmadığı, "muvazaalı" olduğu, vs. şeklinde "eleştirileri" göğüslemeye hazır olduğunu gösterdi.

Cunta BTP'yi kapatmasa idi, birtakım eski siyasetçilere bir kez daha yasak getirmese idi, demokrasi gerçekten demokrasi mi olacaktı? Kesinlikle hayır. Bugün hakim sınıfların birtakım siyasetçilerine siyasi partileri kurma, üye olma,vs nin yasaklanmış olması, veya olmaması demokrasinin varlığının veya yokluğunun göstergesi değildir.

Ülkemizde komprador patronlar ve toprak ağaları için demokrasi vardır. Düzen onların düzeni, yasalar onların yasaları, devlet onların devleti, cunta onların ıktıdarının aracıdır. Onların temsilcilerinin bir bölümüne demokrasinin —siyasi çalışmaya doğrudan katılma anlamında— kısıtlanmış olması; hakim sınıfların tüm olarak varlığının sürmesi açısından gerekli görülmektedir. Ve bu meselenin özünde birşey değiştirmemektedir.

Ülkemizde komprador patronların ve toprak ağalarının demokrasisi, işçiler, köylüler, tüm emekçi yığınlar üzerinde , tonu çeşitli dönemlerde koyulaşan açık terörcü, faşist bir diktatörlüktür. 12 Eylül cunta hareketi ile bu faşist diktatörlük bir süre için her türlü demokrasi maskesini atmak zorunda kalmış, gerçek iğrenç yüzünü tüm çıplaklığı ile göstermiştir.

Şimdi devrimci hareket önemli ölçüde bastırıldıktan sonra faşizme yeni maske geçirilme operasyonu başlamıştır. Ama ,bu kez geçirilen maske; halk hareketinin bastırılmış olduğu şartlarda geçirildiğinden, 1960 darbesi sonrasındaki maskeye göre çok daha kabadır. Demokrasinin halk yığınları açısından olmadığı çıplak gözle bile görülebilmektedir.

İşçilerin, köylülerin, emekçi yığınların menfaatlerini savunacak bir partinin; Türkiye'nin bugünkü şartlarında var olan kanunlarla; bu kanunlar çerçevesi içinde kurulması, çalışması mümkün değildir. Cunta yaptığı yasalarla yalnızca komprador patronların ve toprak ağalarının partilerine "izin" vermiştir. Bu yüzden parti kurma çalışmaları, parti konusundaki dalaşmalar, kurulmalar, yasaklamalar, hakim sınıfların kendi dalaşmalardır. Halk yığınları açısından, hakim sınıfların şu veya bu temsilcisini bir diğerine tercih etme söz konusu olamaz. Böyle bir tercih, "kırk satır mı, kırk katır mı" tercihidir. Bizim cuntanın saldırısı karşısında; bir başka faşist kliği, AP'yi koruma, savunma diye bir sorunumuz ya da tersi, AP'nin devamının yasaklanmasında cuntayı alkışlamak ya da anlayış göstermek vs. diye bir sorunumuz yoktur. Olamaz.

Böyle bir sorun olsa olsa Marksist-Leninist maskeli oportünistler, ve revizyonistler için vardır.

Onlar büyük bir iştiha ile, cuntaya karşı olan her hareketi "demokrat" ilan ediyorlar. Ve cuntanın "hizaya gel" dediklerine, "hangi kesimden, hangi sınıfsal güçlerin temsilcisi olursa olsun tüm politikacılara", "tüm siyasal parti girişimcileri"ne, cuntaya "Sen hizaya gel hemşerim" demek için çağrı yapıyorlar. (Bkz. "Türkiye Postası", 20 Mayıs 1983, Oya Baydar'ın yorumu, s.3)

Bırakalım revizyonistler ve her türden oportünistler, "anti-cunta" cephelerini şimdi de BTP'ye kadar genişletsinler. İşte onların savunduğu demokrasi budur!

Biz işçi sınıfı için, köylülük için; tüm emekçiler için gerçek bir demokrasi istiyoruz. Böyle bir demokrasi komprador patronların ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünün devrilmesini önşart olarak gerektirir. Böyle bir demokrasi , işçi sınıfı önderliğinde işçilerin-köylülerin; kompradorlar, toprak ağaları, halk düşmanları üzerinde devrimci demokratik diktatörlüğü demektir. Bu ise ancak ve yalnız bir tek yol ile gerçekleştirilebilir: İşçi sınıfı önderliğinde; işçi-köylü ittifakı temelinde tüm emekçi sınıfların örgütlü, silahlı gücünün gerçekleştireceği demokratik halk devrimi.

Demokratik halk devrimi biz komünistler açısından; sosyalizme ve Komünizme giden yolda bir ara aşamadır. Demokratik halk devrimi gerçekleştirildikten, komprador patron ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü devrimle paramparça edildikten sonra, işçi sınıfı devrimi durmaksızın sürdürecek, proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirecek, proletarya diktatörlüğünde kapitalizmin kökten tasfiyesine, sosyalizmin inşasına girişecektir. Devrim durmadan sürdürülecek, bayrağında "Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre" yazan komünist topluma ilerlenecektir.

İşçi sınıfı için, ve tüm emekçi sınıflar için uğruna savaşmaya değer tek gerçek yol budur!

Hakim sınıfların sahte demokrasisini başlarına çalmak;gerçek demokrasiyi yaratmak için devrim mücadelesinde ileri!

11.6.1983

Faşist cunta devrimci harekete karşı saldırılarını yeniden yoğunlaştırdı!

İstanbul'da TKP/ML üyesi bir devrimci daha katledildi!

Askeri faşist diktatörlük bir yandan "demokrasiye dönüyoruz" diye milyonlarca emekçiyi yeniden "eski türkülerle" aldatmaya çalışırken, diğer yandan bütün hışmıyla devrimci harekete karşı giriştiği saldırıları yoğunlaştırdı.

Son birkaç ayda Ankara'da, İstanbul'da, İzmir'de, Adana'da, Diyarbakır'da ve daha birkaç şehirde faşist cuntanın kol luk kuvvetleri yüzlerce devrimciyi yakaladılar. Zaman zaman çok sayıda demokrat, yurtsever insan yakalandı. Faşist dev - let bütün bu kitle avını meşru gösterebilmek için yakaladığı herkesi "yasadışı örgüt üyesi" diye tanıtıyor. Bu tanıtmayla birlikte yakalanan insanlara en aşağılık türden işkenceler ya pılmakta, sonradan ise zindanlarda uzun süre tutulmaktadır - lar.

İçeride tutulmaları için "yeterli delil" olmayan bazı dev rimciler bırakılmakta, ama bırakıldıktan sonra takip edilmek te, yeniden tutuklanmakta ve yeniden işkence edilmektedir. Bu zulüm çarkı bu alanda bu şekliyle sürüp gitmektedir.

Çeşitli devrimci örgütlere taraftar olan birçok devrimci, yurtsever insan polis aylarca işkenceye uğradıktan ve zindanlarda uzun süre tutulduktan sonra "gerektiğinde" oradan ye niden alınmakta ve bilinmeyen yerlere götürülmekte, çeşitli işkence türlerine maruz bırakılmakta, ve sık sık tanık olduğumuz gibi çoğu kez bu durum devrimcilerin katledilmesine var dırılmaktadır.

Köylerde yapılan operasyonlarda köylülere en adice işkenceler yapılmakta ve bunlar "silahlarını teslim etmeye", "dev rimcileri ihbar etmeye" vb. zorlanmaktadırlar. Geride bıraktığımız dönem özellikle Kürt milletinden yoksul köylülerin yaşadığı köylük bölgelerde, emekçilere en hayasız biçimde zulüm-işkence ve bitmez tükenmez operasyonlarla dolu bir dönem oldu.

Türkiye işçi sınıfı ise Cunta koşullarında hayatının en zor ve en sefil dönemlerinden birini yaşamaktadır. İşçi aile lerinin bir haftalık ihtiyaçlarını bile karşılamaktan uzak o lan asgari ücretle çalıştırılan işçilerin kendi aralarında örgütlenebilmelerini engelleyebilmek için polisle işbirliği yapan işçiler bulunmakta, devrimci işçiler sürekli bir takip altında tutulmaktadırlar. Çoğu kez en küçük bir hareketlenme işçi devrimcilerin işlerinden kovulmaları ve hapise düşmeleriyle sonuçlanmaktadır.

Büyük şehirlerde sokak başlarında dikilip duran "masum in san" görünüşlü haydutlar (sivil polisler) devrimcileri ve hat ta birçok zaman "şüpheli şahıs" gerekçesiyle devrimci olma - yan insanları yakalamakta, maddi ve manevi işkenceye maruz bı rakmaktadırlar.

Bütün bunlar, faşist cuntanın "demokrasi"sinin aslında o- nun devrimci harekete en güçlü darbesini vurmak için bütün hışmıyla çalıştığını gösteriyor. Gerçekte askeri faşist cunta devrimci hareketin örgütlü kesimlerini bütünüyle ezememenin verdiği bir kudurganlık içerisindedir. Bu kudurganlıkla o, sağa sola ağzı salyalı bir it gibi saldırmaktadır.

Faşist cunta son aylarda bu kudurganlığın birçok örneğini de İstanbul'da verdi. O, İstanbul'da; Türkiye işçi sınıfının en yoğun olduğu, devrimci hareketin sürekli gelişme zeminine sahip olduğu bu şehirde kendi saldırı güçlerini polis, MİT ve askeri teşkilatını ayrıntıya kadar örgütlemiş durumdadır. Öy le ki fabrikalarda, okullarda, kahvelerde, lokantalarda, kısaca insan topluluklarının olduğu her alanda cuntanın polis-MİT teşkilatının uzantıları "görev başında"dır. Üç-beş kuruşa satılmış bu iblisler en küçük kıpırdanışlarda derhal hakim sınıfların denetiminin oluşmasını sağlamaktadırlar.

Bu kanemicilerin devrimci örgütleri çökertmek için çok çe şitli yöntemler kullandıklarını geçtiğimiz dönemdeki acı deneyler gösterdi. Beklenmedik anlarda sık sık ortaya çıkan ka yıpların sebebi genellikle polisin bu ayrıntıya varan örgütlenmeleri ve kullandıkları yöntemlerin çok çeşitliliğidir.

Faşizmin saldırı güçleri geçtiğimiz Mart ayında İstanbul-Sefaköy'de takip sonucu kaldıkları yeri tespit ettikleri TIK B (Türkiyeli İhtilalci Komünistler Birliği) mensubu iki devrimciyi alçakça katlettiler. TİKB'li devrimciler bu örgütlü saldırıya karşı yiğitçe direndiler ve ayrıntıya kadar planlı davranan işkenceci polis timlerini d a ğ ı t t ı l a r . Bo yalı basının büyük bir hüzünle açıkladığı gibi TİKB'li devrimcilerin yiğit bir şekilde savaşmaları sonucu işkenceci po lis sürüsünden 3 kişi öldü.

TİKB'li devrimcilerin bu direnişçi tavırları hepimiz için, bütün devrimciler için izlenmesi gereken bir örnektir.

TİKB'li devrimcilerin direnişi karşısında yenilen hakim sı nıfların polis teşkilatı bu kez İstanbul'un bir dizi yerinde daha geniş çaplı saldırılara girişti. Ard arda gelen operasyonlar, gelişigüzel "şüpheli şahıs" gerekçesiyle adam toplamak biçiminde süren bu saldırılarda "Partizan" dergisinin gö rüşlerini destekleyen belli bir çevre yakalandı. Hakim sınıf ların "Partizan"a yönelik operasyonu şu anda "sessiz sedasız" bir biçimde sürüyor. Bu sessizlik aslında içerde tutulan dev rimcilerin en ağır işkencelere çekildiklerini gizlemek için- dir. Yakalanmaların önemine rağmen şu ana kadar henüz bir a- çıklamanın daha yapılmamış olması bu durumun ürünüdür. Geçti ğimiz dönemde çeşitli devrimci örgütlere mensup önde gelen devrimciler polisin bu "sessiz operasyonlar"ında yakalanmış, kamuoyunun bilgisi dışında olan bu durumun da etkisiyle bu devrimciler polisler tarafından daha da rahatlıkla öldürülebilmiştir.

Faşizmin saldırı güçleri "Partizan" ile ilgili operasyonlarını sürdürürlerken, Nisan ayı ortalarında İstanbul-Bakırköy'de devrimci arkadaşımız TKP/ML (Menşevikler) üyesi ALİ U ÇAR'ı kurşunlayarak katlettiler.

ALİ UÇAR gittiği evde silahlı faşist güçler tarafından çev rildi ve o üzerindeki silahla bu halk düşmanı iblislere karşı direndi. Teslim olmadı ve bu direnişini sürdürüyorken kur şunlanarak katledildi.

ALİ UÇAR TKP/ML'e 1978'de girdi. Tunceli-Ovacık ilçesin - den, Kürt milletinden yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olan ALİ UÇAR'ın yaşamı, komprador patron ağa devletinin en amansız zulmü ile yoğrulmuş, ona karşı mücadele içinde oluşmuş bir yaşamdır.

Onun TKP/ML'e girişi Marksizm-Leninizm teorisini kavramak tan ziyade, alçak gönüllü, fedakar ve çalışkan olmasından do layı idi. Bu erdemler ona, parti içi ve çevresinde haklı ola rak bir saygınlık kazandırmıştı. 12 Eylül askeri faşist cuntasından önce ve sonra o, bir dizi askeri eyleme katıldı, yö netti. Proleter bir cesaret vardı onda ve bu durum da onun se vilen bir şahsiyet olmasında önemli bir rol oynuyordu.

ALİ UÇAR emperyalist uşağı komprador patron ağa devletine karşı mücadelede biz Bolşeviklerin kendimize örnek alacağı - mız proleter bir kararlılık, cesaret, en zor koşullarda bile paniğe kapılmama ve fedakarlık sahibi idi.

Ne yazık ki o faşizme karşı bu örnek tutumunu revizyonizme-menşevizme karşı mücadelesinde o ölçüde ileri götüremedi.

O, 1980 sonlarında TKP/ML II. Konferansına hazırlık konfe ranslarından birinde, o sırada parti yönetimini ele geçirmeye çalışan menşevizmin, bir dizi teorik - taktik görüşlerine karşı çıktı. Karşı çıktığı noktalarda genellikle Bolşevizmi savundu. Onun Mao Zedung'un genel değerlendirilmesi, ilkesel hatalarının ortaya konması, bu bağıntıda Stalin'in içerik o- larak değerlendirilmesi, 1957-60 deklarasyonlarının değerlen dirilmesi, bugünkü durumun değerlendirilmesi, mücadele taktiği vb. sorunlardaki görüşleri olumlu olan ve menşevizme karşı olan görüşlerdi.

TKP/ML II. Konferansında menşevizmin partinin yönetimini ele geçirdikleri dönemden kısa bir süre sonra meydana gelen bölünmede o, bu doğru pozisyonlarını sonuna kadar götüremedi ve dolayısıyla menşeviklerin safında -onlarla birçok alanda ideolojik birliği olmamasına rağmen- kaldı.

Onun bu tavrında kendisinin ideolojik-siyasi seviyesinin rolü olduğu kadar, o sırada Türkiye'de bolşevik çalışmanın çok cılız olmasının da büyük rolü vardı. Ve gerçekten de yal nızca ALİ UÇAR değil, onun durumunda olan ve hatta bazan ona göre daha da ileri adımlar atarak BOLŞEVİZMİ savunan yoldaşlar bu koşulların sonucu olarak örgütsel planda menşeviklerle birlikte hareket ettiler.

Emperyalist uşağı komprador patron ağa devletinin ALİ UÇAR'ı katletmesi devrimci hareketin örgütlü olan kesimleri - nin bütünüyle ortadan kaldırılmasına yönelik saldırganlığın bir parçasıdır. Faşizmin bu cinayeti onun Türkiye'nin her milliyetten işçilerine, köylülerine, emekçilerine, örgütlü devrimci harekete karşı giriştiği sayısız cinayetler zincirinin bir halkasıdır.

Hakim sınıfların boyalı basını bu alçakça saldırıyı bir - iki paragraflık çok önemsiz bir haber biçiminde verdi. Cuntanın kalemşörleri olan bu aşağılık kişiler birgün bu seviyesiz uşaklığın hesabını elbette vereceklerdir. Ama bütün bu aşağılık kesimin bilmesi gereken birşey vardır: Örgütlü devrimci hareket ne komprador patron-ağa devletinin bitmez tükenmez cinayetleriyle, ve ne de boyalı basının en şerefsiz uşaklığıyla dağıtılamayacaktır.

Faşizmin saldırı güçleri son dönemlerde özellikle 1 Mayıs Uluslararası İşçi Sınıfının Mücadele ve Dayanışma Gününde de sokaklardan gelişigüzel insanlar topladılar. Bu şekilde bir toplama sonucu İstanbul'da çok sayıda insan polisin maddi ve manevi baskılarına maruz kaldı. Faşist cunta tedirgindir ve bütün bu sıradan tutuklamalar bu tedirginliğin sonucundan başka birşey değildir.

Faşist güçler dışarıda bu ölçüde saldırgan faaliyetler içerisindeyken, zindanlarda da devrimcilere karşı akıl almaz işkenceleri uygulamaya devam etmektedirler. Direnişlerin bastırılması, hücre cezaları, görüşmelerin yoğun baskı altında yapılması, görüşme süresinin kısa olması, havalandırmanın yapılmaması, bozuk sağlık koşulları, dayak, içeriye gelen eşyaların bazan bir bölümünün verilmemesi, vb.

Daha da önemlisi, içerideki devrimciler "gerektiğinde" yeniden oradan alınmakta ve poliste aylarca süren işkenceye çekilmektedirler. Bütün bunlar savcılığın, hükümetin bilgisi dahilinde olmaktadır.

Emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Emperyalizmin uşağı faşist cunta işbaşına geldikten bu yana devrimci-ilerici olan ne varsa hepsine karşı bir savaşa girişti. Faşist cuntanın bu saldırılarında devrimci örgütler çok ağır kayıplar verdiler. Yüzlerce devrimci öldü, yüzlercesi yaralandı ve onbinlercesi tutuklandı. Ama bunlara rağmen faşist cunta örgütlü devrimci hareketi bütünüyle yok edemedi, bütünüyle ezemedi.

İşte bugün faşist cunta devrimci hareketi bütünüyle yoketmek için ard arda saldırılarını yoğunlaştırıyor. O, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının "sivil" etiketli partileri vasıtasıyla bu sömürü ve zulüm düzenlerini sürdürürlerken hiçbir muhalefetin, devrimci muhalefetin olmamasını istiyorlar. Onlar dikensiz bir gül bahçesi yaratmak için çalışıyorlar.

İşte bugün faşist cuntanın ağzından düşürmediği "demokrasi" böyle bir bahçenin yaratılmak istediği bir demokrasi(!)-dir. Onlar, Türkiye işçi sınıfının, yoksul köylülerinin, kısacası toplumun ezilen, sömürülen kesiminin örgütlenmediği, örgütlenemediği, Kürt milletinin amansızca horlandığı, her yerde, her alanda emperyalizmin ve uşaklarının en rahat biçimde denetim sahibi oldukları bir "demokrasi" istiyorlar.

Bütün devrimciler, emekçiler buna karşı durmalıdır. Bu zulüm-sömürü çarkına karşı durmak demek, emperyalizme ve uşaklarına karşı demokratik halk devrimi için çalışmak demektir.

Demokratik halk devrimi için çalışmak demek, bu devrimin ancak onun önderliğinde kesintisiz zafere gideceği BOLŞEVİK BİR PARTİ inşa etmek için azimle çalışmak demektir.

Sömürü ve zulüm düzeninin gerçek panzehiri BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde DEMOKRATİK HALK DEVRİMİdir.

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM VE UŞAKLARI!

KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİ!

DEVRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜRLER, YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

BOLŞEVİK PARTİNİN İNŞASI İÇİN İ L E R İ !

5 Mayıs 1983

İSTANBUL'dan
BOLŞEVİK PARTİZAN taraftarları

Bu yazı yazıldıktan sonra; hakim sınıflar 7 Mayıs'ta TKP/ML Menşevik kanadına karşı giriştikleri saldırılar hakkında açıklamada bulundular.

TKP/ML Menşevik kanadından çok sayıda devrimciyi; bu arada Genel Sekreter Ali Haydar Akgün'ü ele geçirdiklerini açıkladılar.

Daha sonra Ali Haydar Akgun televizyona çıkarılarak; karşı-devrimci bir konuşma yapmıştır.

Bu direnen, devrimci onurunu koruyanlar yanında; çözülenler, hainlik derecesine düşenlerin olduğunu; keskinliğin her zaman ihanete dönüşebileceğini gösteren bir örnektir.

Faşist katiller devrimci bir kardeşimizi daha katlettiler!

NIYAZİ GÜNDOĞAN yoldaş 14 gün süreyle işkence edilerek katledildi.

Emperyalizmin uşağı faşist cuntanın eli kanlı faşist sürüleri, işkenceci katiller 14 Mart 1983'te Sıvas'ta devrimci kardeşimiz NİYAZİ GÜNDOĞAN'ı vahşetle katlettiler. Komprador patron ağa devletinin kiralık katilleri böylece devrim ve Komünizm davasına emek vermiş bir devrimciyi daha aramızdan çekip aldılar. Böylece Türkiye'nin her milliyetten çilekeş emekçileri faşizmin barbarca saldırısında bir şehit daha verdi.

1955 yılında Sivas Hafik'te, Kürt ulusuna mensup yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya gelen NİYAZİ GÜNDOĞAN hem sınıfının ve hem de ulusunun üzerindeki amansız baskı ve zulümle iç içe yaşadı. Yoksulluk ve sefaletin ne olduğunu, sömürü ve zulüm düzeninin bütün çirkefliğini kendi yaşamının pratiğinde gördü, yaşadı.

Türkiye'nin her milliyetten işçileri, emekçilerinin hergün yaşadığı bu zulüm, işkence ve istibdat düzeni NİYAZİ GÜNDOĞAN'ı yaşamının en dinamik döneminde devrimci düşüncelerle yüzyüze getirdi. Ve devrimci düşüncelerle yüz yüze geldiği bu andan başlayarak işçilerin, öğrencilerin, gençliğin kitle eylemlerine bütün gücü ve imkanlarıyla katıldı, çalıştı, örgütledi.

1975'in sonlarında TKP/ML'e sempati duydu. Ve bu tarihten itibaren TKP/ML'in gerçekte militan bir sempatizanı, gelişme ye açık, kararlı ve dürüst bir devrimci olarak faşizme karşı mücadele etti.

Bir yandan o dönemde giderek gelişen işçi sınıfı grevlerine, öğrenci gençliğin demokratik içerikli kitlesel mücadelelerine katılıyor ve bu eylemlerin en başında yürüyordu, diğer yandan kitlelerin kendi sınıf çıkarları doğrultusunda eğitilmeleri için bütün gücüyle çalışıyordu. Bu amaçla o dönemde İstanbul'da bir kitle derneğinin doğrudan başkanlığını yaptı, hem başkanlığını yaptığı ve hem de içinde çalıştığı diğer bütün kitle teşkilatlarında seminerler verdi, toplantılar tertipledi. NİYAZİ GÜNDOĞAN o dönemde alçakgönüllülüğü, fedakarlığı ve halkın içerisine kadar giderek onlarla kaynaşmasını bilen tutumuyla kısa sürede çevresinin sevgi, sempati ve desteğini kazandı.

Bütün bu olumlu gelişmesinin yanı sıra o, aynı dönemde TKP/ML'in bir dizi eylemine de doğrudan katıldı, yönetti.

1976'da TKP/ML'in başına çöreklenen tasfiyeci oportünist KK hizibine karşı tavır alan NİYAZİ GÜNDOĞAN aynı yıl İstanbul'da Marksist-Leninistlerin çıkarmayı planladığı "Halkın Gücü" gazetesinin tanıtılması için afişleme yaparken it sürüsü polisler tarafından yakalandı. Aynı yakalanmada bu it sürülerinden biri de öldü.

Faşist devletin kiralık katilleri bu olayla ilgili olarak NİYAZİ GÜNDOĞAN yoldaşı uzun süreli işkenceye çektiler. Bütün işkence ve öldürme tehditlerine rağmen o, parti ve devrim da

vasına çelikten bir bağlılık gösterdi. Hakim sınıfların istedikleri bilgiyi vermedi, yoldaşlarını ele vermedi. Onun bu tavrı bütün Bolşeviklere ve bütün devrimcilere örnek bir tavır olmalıdır.

NİYAZİ GÜNDOĞAN'ı çözemeyen gözü dönmüş katiller onun bir süre hapiste kalmasını sağladılar. Ne var ki, onun cezaevindeki tavrı da tutarlı devrimci bir tavır oldu ve çıkıncaya kadar da öyle kaldı.

O, cezaevinden çıktıktan sonra, devrimci mücadeleye daha da azimli biçimde ve en önemlisi de TKP/ML'in bir üyesi olarak devam etti. 1980 yılının sonuna kadar parti üyeliği durumunu korudu ve bir komünist olarak her alanda daha da yoğun mücadeleler yürüttü.

1980 yılı TKP/ML içinde iki çizginin kıyasıya mücadele ettiği bir yıl idi. Bir yandan partiyi olumsuz bir yolda yürütmeye çalışan, onun çizgisindeki bütün hata ve sapmaları kıskanç bir şekilde savunan ve Marksizm-Leninizme karşı sinsi bir mücadele yürüten menşevik oportünistler ve diğer yandan da partiyi hata ve sapmalarından arındırarak, onu BOLŞEVİKLEŞTİRMEK isteyen Marksist-Leninistlerin mücadelesi tam da o yıl keskinleşti.

Bütün parti üyeleri için olduğu gibi NİYAZİ GÜNDOĞAN yoldaş için de iki çizgi arasında bilinçli bir tercih yapmak gerekiyordu, bu onun için de bir sorundu.

Tam da o dönem TKP/ML II. Konferansına hazırlık konferansları yapılıyordu ve NİYAZİ yoldaş bunlardan katıldığı birinde kısmen Marksist-Leninist görüşler ve kısmen de menşevik-oportünist görüşler savundu. Böylece tam ve kesin bir tavır takınmadı.

Bununla birlikte o, partinin gelişme yönünün olumsuz olduğu; ve bu gelişme yolu izlenmeye devam edildiği taktirde partinin devrime önderlik etmesinin mümkün olmayacağını savunuyordu.

Gerçekten de o sırada partinin menşevik kanadının bir dizi yalan, dedikodu ve duygulara hitap eden faaliyetleri sonucu partinin gelişme yönünün olumsuz olduğu görülebiliyordu. Ve zaten öyle de oldu.

İşte tam da bu olumsuz ortamda NİYAZİ GÜNDOĞAN yoldaş parti üyeliğinden istifa etti. O, partinin olumsuzluğuna karşı mücadele ederek bu olumsuzluğun yenilebileceğini düşünmüyordu. Onun o gün için içinde bulunduğu durum, dış şartlar, geriliği, vb. onun böyle bir mücadeleyi sonuna kadar ve en önemlisi de parti içinde Marksist-Leninist muhalefetin örgütlenerek sürdürülmesine uygun değildi.

NİYAZİ GÜNDOĞAN yoldaş bundan sonra, ekonomik durumu zaten kötü olan ailesine katkıda bulunmak ve legalitesini sağlamak için askere gitti. Askerliği bitirdikten üç ay sonra faşist katiller onu 1 Mart 1983'te evinden aldılar ve 14 Mart 1983'te ailesine haber bile vermeden cenazesinin köyüne götürülüp gömülmesini sağladılar.

NİYAZİ GÜNDOĞAN; bugün yüzlerce kişinin nedamet getirdiği ve polise teslim olduğu şartlarda onurlu bir yolu, faşizme karşı direniş yolunu seçti ve bu doğru tavrını hayatı pahasına ölünceye kadar sürdürdü. Bunun içindir ki 14 Mart 1983 tarihinde işkenceciler tarafından öldürüldü. Ama aslında o, bu tavrıyla devrim mücadelesini yaşattı ve tersine ona işkence eden faşist haydutlar ağır bir yenilgiye uğradılar.

Devrimciler, yoldaşlar!

NİYAZİ GÜNDOĞAN'ın öldürülmesi faşizmin ne ilk ne de son cinayeti olacaktır. Bu kanlı cinayet zincirine daha onlarca, yüzlerce cinayet halkaları eklenecektir.

Ama bu hep böyle gitmez! Türkiye'nin her milliyetten emekçi halkı faşist canilerden bir gün hesap soracak, onları cezasız bırakmayacaktır. Her milliyetten çilekeş halkımız işçi sınıfı önderliğinde şehitlerimizin intikamını elbette alacaktır.

Şehitlerimizin intikamını almak demek BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde işçilerin köylülerin ve diğer emekçilerin DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ ile olacaktır.

DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ ile Emperyalizmin, Sosyal emperyalizmin, feodalizmin, komprador kapitalizmin, kısaca çürüyen ve eskiye giden herşeyin kökünü kazıyacak, oradan sosyalizme ve giderek tüm insanlığın kurtuluşu demek olan komünizme varılacaktır.

Her türlü ulusal ve sınıfsal zulme son verecek olan bu devrimin başarılmasının BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde olması şarttır.

Öyleyse bütün gücümüzle böyle bir partinin inşası için çalışalım!

BOLŞEVİK PARTİNİN İNŞASI İÇİN İ L E R İ !

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!

DEVRİM ŞEHİTLERİ Ö L Ü M S Ü Z D Ü R L E R !

SİVAS ve çevresinden
BOLŞEVİK PARTİZAN taraftarları

(8. sayfadan devam) **********

"Profesyonel devrimcilik" konusunda da olumsuzluklardan çıkardığımız ders; bu konuda geçmişe göre çok daha dikkatli davranmak; gerçekten en iyi unsurları profesyonel devrimci yapmaktır.

Şemsi Özkan Türkiye devrimci hareketinin genelinde olan birtakım olumsuzlukları devrime karşı saldırı için kullanırken; kendi durumunu da genel bir durummuş gibi göstermeye çalışıyor. Bir küçük-burjuva yolarkadaşı için belki tipik olan Şemsi Özkan'ın hayat hikayesi gerçek bir komünist için hiç de tipik değildir.

Komünistler silahlı mücadeleyi psikolojik doyumsuzlukları nı aşma, "rahatlama" için bir araç olarak değil; siyasi mücadelenin bir aracı olarak kavrarlar.

Kendine halk adına hareket etme yetkisini verenler; halk adına devrimi "öncü ile devletin silahlı düellosu" olarak kavrayanların Şemsi Özkan gibi yapması; önce solculukta üzerine kimseyi bırakmaması, ardından da —belki yalnızca canının bağışlanması sözü pahasına!— kendini satması kolaydır. "Gerçekçiler"in içinde adı geçen Vecdi Tapşın denen kişinin TKP/ML 1. MK döneminde ayrılan en keskin halk savaşçısı Kır Kaçkını Hizibin başını çekenlerden biri olması "sol"culuk ile teslimiyetin ne kadar içiçe olduğunun bir başka örneğidir. Ama gerçek bir komünistin yenilgide de böyle bir tavır takınması beklenemez.

Şemsi Özkan döneğinin tavrı, onun küçük-burjuva sınıf tavrının devamıdır. Devrimin yükseldiği dönemde en gürültülü, en önde, en yiğit! Yenilgi sırasında ise teslimiyet!

Şemsi Özkan döneği kendi deneyimlerinden yola çıkarak devrime bir sürü kara çaldıktan sonra baklayı ağzından çıkarıyor, ve devletten kendilerine yardım elini uzatmalarını beklediğini bildiriyor! Önerisi, "örgütlerin çökertilmesine yardımcı olacak kişilere" garanti verilmesidir! Böyle yapılırsa Komünizme karşı mücadelede çok daha başarılı olunacağını söylüyor!

İşte bir zamanların anlı-şanlı MLSPB'sinin başını çeken kişilerden birinin vardığı yer burası. O gammazlığın, ihanetin ödüllendirilmesini talep ediyor. Yaptığı işler dolayısıyla faşist devletten af dileniyor. Bir şairin dediği gibi

Af bir atıfettir
Şartı bunun nedamettir
Nedamet de hıyanettir
Hıyanet de fazilettir
Fazileti faşizmin!

Şemsi Özkan döneği faşizmin faziletinin, hainliğin propagandasını yapıyor.

İşte bu yolarkadaşının vardığı yer burasıdır.

Sınıf mücadelesi, diğer devrimlerin tarihlerinin, ve Türkiye devrim tarihinin de gösterdiği gibi düz bir çizgi izlemez. Zaferler gibi geçici yenilgiler de sınıf mücadelesinin sürekli yolarkadaşıdırlar. Ve yenilgi dönemleri, özellikle ağır yenilgi dönemleri, sapla samanın birbirinden ayrıldığı sınav dönemleridir. Bu mücadele içinde Şemsi Özkan gibi satılmışların çıkması, bunların yenilgi dönemlerinde "bilimsel" görünümler altında, devrimci hareketin birtakım zaaflarını sömürerek devrime ve Komünizme saldırması olağandır. Burjuvazinin bu gibilerini satınalması olağandır. Özellikle yenilgi dönemlerinde birtakım eski yolarkadaşlarının ajanlık görevini üstlenmesi olağandır.

Ama bütün bunlar devrim hareketinin gelişmesini önleyemez. Sorun bu gibi olumsuzluklardan doğru dersler çıkarmaktır.

(Devamı 18. sayfada)

TESLİMİYET, PİŞMANLIK VE İHANET KÜÇÜK-BURJUVA SINIF NİTELİĞİNİN GÖSTERGESİDİR!

1905 devriminin yenilgisinden sonraki dönem hakkında SBKP Bolşevik Kısa Tarihinde şunlar söyleniyor:

" 1905 Devriminin yenilgisi, devrimin yolarkadaşları arasında yıkım ve dağınıklığa yol açtı. Yıkım ve dağınıklık eğilimleri kendini özellikle aydınlar içinde daha güçlü gösterdi. Devrimin fırtınalı yükselme döneminde burjuva çevrelerinden devrimci saflara gelen bu yolarkadaşları, gericilik günlerinde Partiyi terkettiler. Bunların bir bölümü devrimin açık düşmanlarının kampına geçti; bir bölümü işçi sınıfının kazaya uğramayan legal örgütlerine yerleşti ve proletaryayı devrimci yolundan alıkoymaya, proletaryanın devrimci partisini gözden düşürmeye çalıştı. Devrimden vazgeçen yolarkadaşları kendilerini gericiliğe uydurmak ve çarlıkla uzlaşmak için çabaladılar.

Çarlık hükümeti devrimin yenilgisini, devrimin en korkak ve kendinden başka birşey düşünmeyen yolarkadaşlarını ajan ve provokatör olarak satınalmak için kullandı.

...

Karşı-devrimin saldırısı ideolojik cephede de görüldü.

...

Marksizmin eleştirisi moda oldu."

(SBKP/B Tarihi Kısa Ders, Almanca, s.126/127)

*

Şimdi Türkiye'de 12 Eylül 1980 sonrasında devrimci hareket, 1907'lerden itibaren Rusya'da yaşanan olaylara benzer şeyleri yaşıyor.

Devrimin bir dizi "yolarkadaşı" içinde korkunç bir yıkım ve dağınıklık; devrime, işçi sınıfına, emekçi kitlelerin devrimci gücüne inançsızlık yayılıyor. Özellikle devrimci hareketin fırtınalı yükselme döneminde devrimci saflara katılan, ve hatta devrimci örgütlerde yönetici kademelerde yeralan bir dizi 'aydın' için bu yıkım ve dağınıklık çok daha güçlü bir biçimde görülüyor.

Devrimci örgütlerin yönetici kademelerine kadar her düzeyde geri çekilmeler; özel hayatına dönmeler; "gelecek kaygısının" devrim düşüncesi önüne geçmesi, bu dönemin çokça gözlenen olayları. Yolarkadaşlarının bir bölümü de devrimci görünüm altında, yenilginin suçunu Marksizm-Leninizmde arayıp, "yeni" (aslında hiç de yeni olmayan revizyonist) yollar arıyorlar. Mesela Dev-Yolcuların içinde başlatılan tartışmada savunulan bir dizi görüş, onların en azından bir bölümünün resmen Marksizm adına, Marksizm-Leninizmin "eleştiricileri" arasında konakladığını gösteriyor.

Ama bu tek değil, yalnızca bir örnek.

Yenilgi sonucu ortaya çıkan dağınıklık ve yıkım eğilimleri hakim sınıfların eline düşenlerde, hakim sınıfların işkence tezgahından geçenlerde kendini daha açık gösteriyor.

Faşistler ellerine geçirdikleri tüm devrimcileri istisnasız işkenceden geçiriyorlar. Çeşitli yöntemlerle yapılan işkencelerdeki tavır, devrime bağlılığın bir ölçütü oluyor.

Kimi devrimci, işkencede işkencecilere karşı tek başınaymış gibi görünse de, gerçekte savaşın işkencecilerle kendisi arasında kişisel bir savaş olmadığının; işkence edilenin pratik olarak kişi olarak kendisi olmasına rağmen; gerçekte kendi şahsında devrim davasının işkenceye çekildiğinin, işkencecilerin amacının kişiyi devrim davasına, ve kendine ihanet ettirmek olduğunun bilincinde olarak direniyor. Devrimci onurunu koruyor. Ser verip sır vermiyor. Devrim mücadelesinin, hakim sınıflara karşı ölümüne bir mücadele olduğunun bilincinde, işkencehanenin sınıf mücadelesinin en zor alanlarından biri olduğunun bilincinde; gerçekte yalnız olmadığının, ardında milyonlarla işçi ve emekçinin olduğunun bilincinde, işkencecileri yenilgiye uğratıyor. Bu, çoğu kez ser verip sır vermeyen, devrimci onurunu koruyan devrimcinin sakat kalması, hatta katledilmesi pahasına da olsa, işkence karşısında tek doğru tavırdır.

Kimi devrimci ise işkencede belli bir noktaya kadar direniyor. Kendini yalnız hissetme, "herşeyin zaten bittiği", "her kesin yakalandığı", "verdiği/vereceği ifadenin zaten fazla bir şey değiştirmeyeceği", vb. düşüncelerle —ve tabii işkenceye son verme düşüncesi ile— teslim oluyor. Polisin, işkencecilerin önüne sürdüğü ifadeyi imzalıyor. Bu gibi devrimciler hakim sınıflara onların ihtiyacı olan yeni bilgiler vermese;ve somut olarak hakim sınıfların tanımadığı mücadele arkadaşlarını polise, hakim sınıflara gammazlamasa, yakalanmalarına doğrudan yol açmasa, bu anlamda ihanet içine girmese bile ; teslim olmaları, hakim sınıfların istediği ifadeyi vermeleri devrime zarar veren bir tavırdır, hakim sınıflar açısından devrime karşı kazanılmış bir zafer; devrimciler açısından bir yenilgidir.

Bir kez devrimci onur ayaklar altına alındı, kişinin devrimin zaferine ve kendine duyduğu güven yıkıldı mı; karşı-devrime giden diğer adımları atmanın yolu açıldı demektir. İşkence karşısında başlangıçta direnen, daha sonra hakim sınıfların önüne sürdüğü ifadeyi imzalama, hakim sınıflara yeni bilgi vermeme şeklinde kısmi bir çözülme içine giren devrimcilerin nereye doğru gelişeceği dikkatle izlenmelidir.

Bu ikinci kategori içinde kuşkusuz devrimi kısa süreli bir olay sanan, kısa süre içinde devrimin zafer kazanacağı inancı ile devrim hareketine katılmış; ve fakat işlerin böyle olmadığını görünce bozguna uğrayan çok sayıda yol arkadaşı da vardır.

Bu yol arkadaşlarının bir bölümü kısmi çözülmede kalmazlar. Kısmi çözülme, yani polisin önüne sürdüğü ifadeyi imzalama, bunlar için karşı-devrime iltihak yolunun ilk adımı olur. Bu ilk adımı diğerleri takip eder. Bunlar devletin güçlü olduğu, yıkılmazlığı zehabına kapılarak, yaptıkları işlerin yanlış olduğunu savunmaya başlarlar, nedamet getirirler. En iyi halde köşelerine çekilerek pasif karşı-devrimciler olarak hayatlarını sürdürürler. Bir bölümü ise daha da ileri gider, bunlar pişmanlıklarını aktif anti-komünist mücadeleyle ispatlayarak, faşist hakim sınıfların gözüne girmeye çalışırlar. Bu gibi dönekler hakim sınıfların elinde Komünizmi karalamak için iyi birer araç olur.

Şimdi bu söylediklerimizi yaşıyoruz.

Hakim sınıflar ihanet derecesine varan çözülme içine girenleri, teslim aldıklarını, nedamet getirenleri televizyonlara çıkartıp, devletin yenilmezliği türküleri söyletiyor.

Şimdiye kadar onlarla gruptan satın alınmış —belki yalnızca hayatlarını bağışlama sözü pahasına! — yolarkadaşı faşist devletin televizyonunda devlete övgüler dizdi.

Diğer basın-yayın organları aracılığıyla da hakim sınıflar satınaldıkları yolarkadaşlarını devrime karşı kullanıyor.

Tercüman gazetesinde son dönemde yayınlanan iki yazı dizisi bu kullanmanın nasıl olduğunu gösteren örnekler.

Yazı dizisinin birisi "Metris gerçeği" başlığını taşıyor.

Sicilli militan anti-komünist Tokay Gözütok kimbilir kimlerden izin(!) aldıktan sonra gezdiği Metris cezaevinde tutukluların üçe bölündüğünü, bunların büyük bölümünün devrimci olduğunu belirttikten sonra, devrimciler dışında iki grup daha tutuklunun bulunduğunu açıklıyor ve şunları söylüyor:

" Cezaevinde komünist faaliyetlere karşı mücadele verenlerin başını, C-22 koğuşunda kalan ve "Gerçekçiler" diye anılan kişiler çekiyor. Şemsi Özkan, Orhan Ozay, İsmail Salgın, Vecdi Tapşın, Mehmet Altıntaş, Önder Arda, Şahin Malkoç, Mustafa Tacal, Erdinç Yeşilbağ, Adil Özbek, Mustafa Sefer, Hüseyin Kumaş, Metin Budak,vs...

Koğuşlarını, Türk bayrakları ve Atatürk resimleri ile donatan bu tutuklular, birçok kişinin de kendi saflarına ka

tılacaklarını söylüyorlar. Gerçekçiler'e göre cezaevlerin de birçok tutuklu bazı şeylerden korktukları için, istemelerine rağmen mensup oldukları örgütten, yani geçmişteki pisliklerden arınamıyorlar.

Metris Özel Askeri Cezaevinde sosyal faaliyetlere en çok katılanlar Bağımsızlar. Bu kişiler komünizme karşı mücadele veren Gerçekçiler'le aynı fikirde olduklarını söylüyorlar. Örgüt üyesi bağımsızlar 'Eğer sıfırdan başlama imkanı olsaydı, değil bu örgütlere girmek, yanlarına bile yanaşmazdık' diyorlar."

Aynı yazı dizisinde TKP/ML-TİKKO'dan 'Mehmet Altıntaş', Dev-Yol'dan Metin Budak adlı gerçekçiler (Siz satılmış dönekler okuyun) konuşturulup, devrime, Komünizme küfür ettiriliyor.

Tercüman'da yayınlanan diğer yazı dizisi, yine bu konuda uzman(!) Tokay Gözütok imzasını taşıyor. Başlığı "Nasıl Anarşist Oldular?" Bu yazı dizisinde 1980 12 Eylül öncesinde burjuva basının isminden en çok bahsettiği küçük-burjuva örgütü MLSPB'nin beyni olarak tanıtılan Şemsi Özkan, devrime, devrimciliğe, Komünizme karşı "tanık" olarak öne sürülüyor.

Biz Şemsi özkan denen kişinin devrimci hareket içine en başından itibaren bir ajan-provokatör olarak girip girmediğini, ya da belli bir dönemden itibaren ajan olarak çalışıp çalışmadığını söyleyecek durumda değiliz. (Bu gibi sorulara tam cevap herhalde devrim sonrası verilecektir.) Ama bugün geldiği yer çok açık olarak hakim sınıfların ajanlığıdır.

Şemsi Özkan denen kişi sözü geçen yazı dizisinde, neden "anarşist" olduğunu eğitim sisteminin bozukluğuna, hoşgörüsüzlüğe, kültürel yapıya, aile ilişkilerindeki bozukluğa, kişinin psikolojik doyum aramasına bağlamaktadır. O kendisinin "devrimcileşmesini" ve sonraki gelişmesini şöyle anlatıyor:

"-Hasan Şensoy iyi bir sporcu ve arkadaştı. Samimiyetimiz sporun dışına taşmıyordu. Onun devrimci olduğunu bildiğim halde bu konuları çok seyrek konuşuyorduk. Üniversiteye gi remeyince problemler yeniden başladı. Üstelik artık çalışmak zorunda idim. Ve toplumun etkileri aileminkilerden da ha ağır basmaya başladı. İş arama sırasında ne iş yapabileceğim sorulduğunda, her şeyi yapabileceğimi bildiriyor ve ne kadar saklarsam saklayayım, lise mezunu olduğum ortaya çıkıyordu. Yani yarım yamalak gereksiz çok şey bilen ama aslında çok az şey bilen işsiz bir genç.

Aramalarımın boşa çıkması yanında şöyle bir ortak tavır görüyordum. Liseyi bitirmek için harcağıdım yıllara ve harcadığım çabaya acıyordum. Niye bu ülkemin güçlükle oluş turduğu birikim böylesine amaçsız ve sonuçsuz bir çaba uğruna sarfediliyordu. Amerika'nın en yüksek tepesini, Don nehrinin uzunluğunu, Hammurabi kanunlarını, modern mantığın denklemini bilmeyen insanlar nasıl oluyor da bize, bu bilgileri ezberlemiş kişilere verecek iş bulamıyorlardı. Topluma bir türlü uyum sağlayamıyordum. Konuşmaya zorlandığım konular ise Cumartesi gidilen diskotek, Pazar günü bilmem hangi maç ve Orhan Gencebay'ın büyüleyici müziği idi.

Ailemle başlayıp süren uyumsuzluğum toplumda da sürdü. Artık kendimi değerli, yetenekli, toplumun haksızlığına uğramış, her yönüyle gelişmesine engel olunmuş bir insan olarak görüyordum. Bu atmosfer içinde üniversiteye girdim. Ülkedeki siyasi ortam da giderek kızışıyordu. Mitingler ardı arkasına tertipleniyor, keskin sloganları bir ağızdan söyleyen binlerce kişi beni etkiliyordu. İnsanlar çatışmalara, tutuklamalara, dövülmelere ve vurulmalara karşı yine biraraya geliyorlardı. Üstelik bir çıkar beklemeden ve birbirleri için fedakarlık yaparak.

Benim gibi desteğe, ilgiye susayan biri için bu olaylar dış görünümü ile adeta rüya idi. İdeal(!) insanlar vardı orada. Neticede daha önce döğüşerek öldüğü için siyasi olmayan bir sempati duyduğum M. Çayan gibi kişiler o zamanlar gözümde daha fazla değer kazanmaya başladılar. Çünkü beni ezen, bunalıma sürükleyen toplumsal ilişkilere kafa tutmuşlar, toplumun en üst düzey organı olan devletle çatışmaya girmişlerdi. Yoksa ne stratejilerini, ne de teorik yapılarını en kaba şekli ile bilmiyordum.

Bu arada H.Şensoy ile buluşuyor, politika ve ülkenin durumuna yönelik konuları konuşuyorduk. Benim aradığım içten, sıcak ve samimi kişilerin varolduğu bir ortamdı. Eğer bu ortamda başka bir siyaset bulsa idim bugün belki o başka siyasetin üyesi olarak yargılanacaktım. İşte bu şartlarda Mahir Çayan'ın ideolojik yönünü tanıdım. Silah bulundurmaya başladım. Beni esas memnun eden şey, bir çevrenin ve daha önce belirttiğim sebeplerle sempati duyduğum, saygı duyduğum bir çevrenin bana güvenmesi ve kabul etmesi idi. İşin siyasi yanı benim için ikinci faktördü. Önemli olan hangi örgütte olduğum değil, bir örgüte kabul edilmemdi. ... Ve ilk eylemimde yakalandım.

Toptaşı cezaevinde oldukça rahat şartlar altında birbuçuk yıla yakın yattım. Bizim davamız o dönemin en önemli davası idi. Gene TCK 146-1 ile (idam talebiyle) yargılanıyordum. Cezaevindeki normal mahkumlar saygı duyuyorlardı. Ve sözlerim dinleniyor, anlaşmazlıkların çözümünde danışılan kişi oluyordum. Örgütün meseleleri üstü kapalı da olsa bana soruluyordu. Etrafımda toplanan kişilere ideolojik eğitim verdim. Sonra kaçtık. Artık işin romantik yanı gidiyor gerçek yanı ortaya çıkıyordu. Bu o kadar yavaş oluyordu ki düşlediğim ideal ilişkiler yoktu.

... Ve yavaş yavaş insan doğasının pislikleri, bencillikleri sırıtmaya başladı. Kariyer kavgası, bıktırıcı kalıplaşmış sözler herşeyin ve hatta idealin bile üstüne çıkıyordu. Bu arada örgüt üyesi olarak birçok eylemlere katıldım. İlk eylemlerin meydana getirdiği sansasyon bir zafer sarhoşluğu yaratmıştı bende. Polise sıktığım kurşunlar aslında kendi çelişkilerime, toplumla olan uyumsuzluklarıma idi. Bu da geçici bir rahatlık yaratıyordu. Ama bu rahatlık kısa sürede yerini rahatsızlığa, yeni sıkıntılara, çelişkilere bıraktı. Ne aradığımı bulabiliyor, nede çelişkilerimi çözebiliyordum.

Bu duygular içinde iken 1980 Şubat darbesi geldi. Örgütün yaşatılması zorunluluğu kaçınılmaz olarak birkaç kişi ile birlikte benim omuzlarıma kaydı. Bu işin yürümeyeceği gerçeği kafamda şekillenirken şu soru ile karşı karşıya kaldım. 'Bunu da mı yarım bırakmalıyım? Bıraksam ne yaparım?' Hakkımda vur emri çıktığı için teslim olmak akıllıca bir çözüm gelmiyordu. Yeni doğan oğlum ve karım ne yapacaktı? Bizler olumsuzluğa itilirken geri dönebilmek için niye hiç bir açık kapı yoktu. O halde bu işi gittiği kadar götürmekten öte bir seçeneğim yoktu. Bu arada örgüt ilişkilerinde birçok pislik, ikiyüzlülük gördüm. Ve güvenim tamamı ile kayıp olmuştu. Örgütün yaşamını, dolayısıyle benim yaşamımı uzatacak uzun vadeli konularda görüş belirttim ve bu konulardaki görüşleri de destekledim. Neticede örgütün yurtdışı ilişkiler sorumluluğuna getirildim. Bu benim için ümit ışığı olmuştu. Belki önüme fırsatlar çıkabilirdi. Ancak tam bu sırada yakalandım."

Burada Şemsi Özkan denen dönek, tipik bir küçük burjuva devrimcisinin, tipik bir yolarkadaşının hayatını anlatmaktadır. Bu gibileri gerçekten birtakım kişisel zorluklarını aşmak, arkadaş çevresi edinmek, kendini kabul ettirmek, vs. gibi amaçlarla devrimci çevre içine girerler.

Şemsi Özkan döneği yazıda Türkiye devrimci hareketinin henüz gerçek tabanına; işçi sınıfı tabanına oturmamışlığının belirtileri olan birtakım zaaflarını alçakça sömürüyor. Devrimci çevreye ilk girişte gene de gerçekten de bilinçli bir tercihten çok, akraba, arkadaşlık ilişkileri rol oynar. Şu veya bu örgütün şu veya bu lideri hakkında duyulan yiğitlik öyküleri, duyulan hayranlık rol oynar, vb. Ve Şemsi Özkan döneği bugün devrimci harekete saldırmak için kullandığı takım tutma gibi örgüt tutma olayı geçmişte Türkiye devrimci hareketi içinde yaygındı, şimdi de yaygındır. Aynı şekilde yanlış kadro seçimi yapılarak "profesyonel devrimci" yapılmış; gerçekte profesyonel devrimciliğe layık olmayan bir dizi kişinin örgütlerde ; bu onlar için tek yaşama imkanı olduğu için kaldıkları da doğrudur. Sorun bu tespitlerden ne sonuç çıkarıldığı, hangi sonucun çıkartılması gerektiği sorunudur. Şemsi Özkan gibi dönekler bu olumsuz görüntülerden devrimciliğin, komünistliğin kötü olduğu, ona karşı mücadele etmek gerektiği sonucunu çıkartıp bunun gönüllü savunuculuğunu yapıyorlar.

Biz komünistler ise bu olumsuzluklardan şu sonuçları çıkartıyoruz: Bir örgüt ile özellikle devrimin kabardığı dönemlerde kurulan ilk temasın, o örgüt lehine bilinçli bir seçim olmaması olgusu, eğer bu bilinçsiz seçim süreç içinde bilinçli bir seçime dönüştürülürse, onca tehlikeli değildir.

Takım tutar gibi örgüt tutma, örgütün görüşlerini eleştirisiz kabul olayı, bir komünist örgüt için o örgütün yozlaşması, ölümü demektir. Bir komünist örgütün herşeye he diyen kapıkullarına değil; düşünen, kendi insiyatifi ile hareket edebilecek, disiplini bilinçli disiplin olan insanlara ihtiyacı vardır. Takım tutma değil; herşeyin nedenini sorma; bilinçli tercih! Yapılması gereken budur. Küçük-burjuva örgütleri ideolojik mücadeleden öcü gibi korkarken; biz komünistler açık ideolojik mücadele içinde ideolojik birliği sağlamaya çalışıyoruz. Bu takım tutma hastalığının panzehiridir.

(Devamı 6. sayfada)

"AET Devlet Başkanları ve Başbakanları Zirve Toplantısı": Batı Avrupalı Emperyalist Haydutların Zirve Toplantısı

Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) üyesi 10 devletin devlet ve hükümet başkanları 6 ve 7 Haziran'da Stuttgart'ta toplanacaklar. Amaçları kendi deyimleri ile "Topluluğun en önemli ekonomik ve siyasi sorunları üzerine tartışmak."

Bu toplantı kısa süre önce yapılan "en önemli batılı endüstri ülkelerinin ekonomik zirve toplantısı"nın devamı olan bir toplantıdır. Bu zirve toplantısında yanyana gelen emperyalist haydutlar, diğer zirve toplantılarında olduğu gibi çıkar ve etki alanları üzerine konuşacaklar; bütün dünyada devrimci hareketlere karşı "eylem"lerini koordine etmeye çalışacaklar. Böyle zirve toplantıları dışa karşı emperyalist güçlerin, ya da emperyalist güç bloklarının "birliği"nin gösterisinin yapıldığı toplantılardır. Ama emperyalizme karşı müdahale eden işçi sınıfı ve halklara karşı kurulması mümkün olan emperyalistler arası birlik; "av"ın paylaşılması söz konusu olduğu zaman ortadan kalkar. Hangi emperyalist gücün, hangi azgın haydutun sömürüden ne kadar pay alacağı söz konusu olduğu zaman, çok lafı edilen "Batı İttifakı", "özgürlükçü demokratik Batı'nın birliği"nin, vs.nin ne büyük bir sahtekarlık olduğu çıkar ortaya. Her emperyalist güç, kendi öz çıkarlarını savunurken, bunları bütünün çıkarları, "Batılı İttifak"ın çıkarları, vs. olarak yutturmaya çalışır.

Her zirve toplantısı emperyalistler arası çelişmelerin giderek keskinleştiğini; gerek "Batı İttifakı"nın, gerek AET ve benzerlerinin geçici emperyalist ittifaklar olduğunu; bunların emperyalistler arası çelişmeleri ortadan kaldırmadığını; her emperyalist büyük gücün dünya hegemonyası için dalaştığını daha açık göstermektedir. Bu AET zirve toplantısından sonra da yayınlanacak alışılmış "dostça" kapanış konuşmasına rağmen değişen birşey olmayacaktır. Üzerine büyük gürültüler edilen "Avrupa Birliği" Lenin'in daha 1915'de tespit ettiği gibi, emperyalizm şartlarında "Ya imkansızdır, ya da geçicidir." "Böyle bir birlik Avrupa'nın emperyalist büyük güçlerinin sömürgelerin daha çok ezilmesi, ... Amerika ve Japonya'ya karşı ... mücadele için geçici bir ittifaktır."(Lenin) Ya da bir emperyalist büyük gücün bütün Avrupa'daki hakimiyetidir.

BATI ALMAN EMPERYALİZMİ MİLİTARİST VE İNTİKAMCIDIR

Böyle bir "Avrupa Birliği", ikinci dünya savaşı sırasında Hitler Almanyası döneminde gerçekleştirilmeye çalışılmıştır. Bugünkü Batı Alman emperyalizmi Hitler Almanyasının devamıdır, onunla aynı hedeflere sahiptir. Batı Alman emperyalizminin "barışçılığı" üzerine atılan nutuklar, onun intikamcı emellerini gizlemeye yarayan bir maskeden başka birşey değildir. Hiç kimse Batı Alman emperyalizmi üzerine hayale kapılmamalıdır. O intikamcı emellerine ulaşmak için her aracaemperyalist savaşa da- başvuracaktır. Toplumun her alanının aşırı militaristleştirilmesi; sürekli artan silahlanma; içte giderek artan faşistleşme ... bütün bunlar emperyalist amaçlara hizmet edecek bir savaşın hazırlıklarıdır.

Ama savaşa hazırlanan yalnızca Batı Alman emperyalizmi değildir. Bütün emperyalist büyük güçler gibi, mesela bu zirve toplantısında temsilcileri, barış üzerine nutuklar atacak olan İngiliz ve Fransız emperyalistleri de yeni bir paylaşım savaşının hazırlığı içindedirler. Onlar, Falkland'da İngiliz emperyalistlerinin yaptığı gibi emperyalist savaş yürütmektedirler.

AET'nin siyasetçilerinin "Avrupa Birliği" üzerine; "Avrupa devletlerinin barışçılığı" üzerine güzel lafları bizi aldatmasın. Stuttgart'ta toplanmış olanlar Batı Avrupa'nın emperyalist haydutlarıdır. Onların zirvesinin proletaryaya ve halklara getireceği hayırlı hiçbirşey yoktur. Olamaz!

Bu zirve toplantısında AET'nin devlet ve hükümet başkanları "buhrana karşı mücadele"de atacakları adımları da koordine etme üzerine de görüşecekler. Onlar hep birlikte işçi ve emekçilere, eğer işçi ve emekçiler kemerleri daha sıkı bağlarsa, buhranın aşılabileceği masallarını anlatacaklar. İşçiler ve emekçilerle, patronların çıkarlarının aynı olduğu türküleri bir kez daha yinelenecek. Ücret düşüşü, işçilerin ücret artışından vazgeçmeleri buhrandan çıkış yolu olarak övülecek. Buhranın yükü işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların sırtına yıkılmaya çalışılacak. İşte emperyalistlerin programı budur!

İŞSİZLİKTEN GERÇEK KURTULUŞUN TEK YOLU VARDIR: ŞİDDETE DAYALI DEVRİMLE EMPERYALİZMİ YIKMAK!

Bu durumda işçileri temsil ettiklerini söyleyen sendikaların, bu zirve toplantısının emperyalist karakterini ortaya koyması, buhranın gerçek sebepleri üzerine işçiler ve emekçiler arasında propaganda yapması beklenir.

Ama DGB ve EGB bunu yapmıyor. DGB ve EGB bunun yerine işçileri "sosyal demontaja karşı - aktif istihdam politikası" için gösteri yapmaya çağırıyor. Onlar düzenledikleri mitingin amacını, "Hükümetlerin artık lafı bırakıp aktif istihdam politikasını gerçekleştirmeleri için, hükümetler üzerinde kamuoyunun baskısını arttırmak" olarak tespit ediyorlar.

Bu Hristiyan Demokrat, Sosyal Demokrat, "Sosyalist" ve "Komünist" sendika ağalarının siyasetidir. Bu siyaset göz boyama, buhranın gerçek sebeplerini gözlerden gizleme siyasetidir. Çünkü: BAZI GÖRÜNTÜLERİ ARTAN İŞSİZLİK, ÜCRET DÜŞÜŞÜ, FİATLARDA AŞIRI ARTIŞ, SOSYAL HAKLARIN GERİ ALINMASI, VB. OLAN BUGÜNKÜ BUHRAN EMPERYALİZMİN DEVRİ BUHRANLARINDAN BİRİDİR. BU BUHRAN EMPERYALİZMİN KAÇINILMAZ YOL ARKADAŞI, ONUN ÜRÜNÜDÜR.

Emperyalistler için en yüksek yasa, "kârın en yüksek düzeye çıkarılması"dır. Onların bütün eylemlerinin yol gösterici ilkesi budur. Bu böyle olduğu için de emperyalizm şartlarında üreticilerin ihtiyacına göre planlanmış bir üretim mümkün değildir. Yol gösterici ilkesi kârın en yüksek düzeye çıkarılması olan üretim, kaçınılmaz olarak "aşırı üretim krizlerine"; büyük çapta üretici güçlerin yokedilmesine, savaşlar aracılığı ile de işsizliğe, yoksulluğa, vs. yol açar. Emperyalizm şartlarında buhranın bir ürünü olan işsizlik, düzenin bir "kaza"sı değil; onun tabii ürünüdür. Bu işsizliğe karşı mücadele açısından şu anlama gelir: İşsizlik denen belanın kökü kurutulmak isteniyorsa, o zaman onun temel sebebi olan emperyalist dünya sisteminin yıkılması için mücadele edilmelidir!

Biz Komünistler, zirvede buluşan emperyalist "efendiler"den,emperyalistlerin doğrudan ve dolaylı uşaklarının, emperyalist sendika ağalarının ve her türden oportünistlerin yaptığı gibi "istihdam programı", "iş süresinin kısaltılması", "sosyal hakların korunması", "silahlanma kontrolü ve silahsızlanma", "işyerinde yönetime katılma", "gençlerin işsizliğine karşı mücadele", vs. talep etmiyoruz!

Çünkü biz:

* Bu zirve toplantısından çıkabilecek "istihdam programı"nın, amacı yalnızca emperyalist sistemi ayakta tutmak olan, emperyalistlerin programı olabileceğini; bunun emekçiler açısından "sadaka"dan başka birşey olmayacağını biliyoruz.

* Emperyalistlerin "gençlerin işsizliğine" karşı alacakları "tedbir"lerin sahtekarlıktan başka birşey olmayacağını biliyoruz.

* "işyerinde yönetime katılma"nın emperyalizm şartlarında işçiler ve emekçiler için patronlar ve sendika ağalarının hazırladığı uyku hapı olduğunu biliyoruz.

* Korunması talep edilen "sosyal haklar"ın dilenme ile değil, ancak mücadele ile korunabileceğini biliyoruz.

* "Silahlanma kontrolü ve silahsızlanma"nın emperyalizm şartlarında, silahlanma ve savaşa hazırlık için eş anlamda kullanılan sözcükler olduğunu biliyoruz.

Biz emperyalist haydutlara seslenmiyoruz! Bizim çağrımız işçilere, emekçileredir.

İŞSİZLİK YALNIZCA EMPERYALİZMİN YIKILMASI İLE YERYÜZÜNDEN GERÇEKTEN KALDIRILABİLİR!

YALNIZCA PROLETER DÜNYA DEVRİMİ BİR EMPERYALİST YENİDEN PAYLAŞIM VE YOKETME SAVAŞI TEHLİKESİNİ SONSUZA DEK ORTADAN KALDIRABİLİR!

Tabii ki, DGB-EGB'nin çağrısında bütün bunlardan tek söz yoktur. Sendika ağalarının önderliğindeki bu sendikalar emperyalist devletlerin bir parçası haline gelmiştir. Mesela Batı Alman emperyalizminin parçalanması bu anlamda işçi aristokratları ve bürokratları olan sendika ağalarının önderliğindeki DGB aygıtının da parçalanması olacaktır. İşçi sınıfının kanını emen bu parazitler emperyalist sistemin parçasıdırlar ve emperyalist sistemin sürmesi, onların çıkarınadır. Bu yüzden onlar emperyalist sisteme karşı, ve özellikle kendi emperyalist devletlerine karşı tek kelime etmezler.

****

SÖVENİZME VE HER TÜRLÜ MİLLİYETÇİLİĞE KARŞI PROLETER ENTERNASYONALİZMİNİ SAVUNALIM!

****

DGB-EGB'nin çağrısının bir başka belirleyici özelliği, iğrenç Avrupa şövenizmidir. Bu çağrıda Stuttgart'ta temsilcileri biraraya gelen emperyalist güçlerin emperyalizme bağımlı, ezilen ülkelerde oynadığı rol üzerine tek kelime yoktur. Ezilen halkların iliğine kadar sömürülmesi; emperyalist metropollerdeki relatif "refah"ın ezilen halklardan elde edilen "aşırı kâr"larla da sağlandığı teşhir edilmemektedir. Bu şaşırtıcı değildir. Çünkü işçi aristokratı, bürokratı olan sendika ağaları tam da bu "aşırı kâr"dan kendilerine verilen paylarla satın alınmıştır.

Şimdi emperyalist metropollerde de kendini gösteren yüksek seviyedeki işsizliğin, emperyalizmin ezip sömürdüğü geri ülkelerde "normal durum" olduğu; bu ülkelerdeki işsizler ordusunun emperyalistler açısından onların her an kullanabileceği "yedek sanayi ordusu"nu oluşturduğu gerçekleri susarak geçiştirilmektedir.

Emperyalist ülkelerdeki işçilerin, ezilen halklarla ittifakının gerekliliği üzerine tek söz edilmemektedir! Böyle bir ittifakın şartlarını yaratmak için gereklilik olan, kendi şövenizmine karşı mücadele yoktur! Nasıl olsun ki?

Mathies'ler, Breit'lar, vs. bizzat kendileri emperyalist devletteki "efendiler"e dahildir. Onlar emperyalist sistemin içindedir, onun parçasıdırlar! Onlara yakışan bu yüzden kendi şövenizmlerini körüklemektir! Onlar kendi devlet ve hükümetleri ile el ele yabancı işçilerin kendi ülkelerine geri gönderilmeleri için programlar hazırlamaktadır. Mesele burada işsizliğin kalkmasıdır. İşte onların işsizliğe karşı mücadelesi(!) budur.

Bizim mücadelemiz ise bütünü ile ayrıdır!

Biz, her türlü milliyetçiliğe karşı, ama öncelikle de "kendi" milliyetçiliğimize karşı mücadeleyi bayrağımıza yazdık. Biz öncelikle son dönemde Türk faşist hakim sınıfları tarafından iyice kışkırtılan Türk milliyetçiliğine karşı mücadele ediyoruz. Çünkü biliyoruz ki, ancak bütün ülkelerden işçilerin birliği ve bütün ülkelerin işçilerinin ezilen halklarla birliği dünya emperyalizmine karşı mücadelemizi zafere götürür!

Biz emperyalist "efendiler"den sadaka dilenmiyoruz!

Biz "üstümüzde efendi, altımızda köle görmek istemiyoruz"

Biz sömürüsüz, zulümsüz bir dünya için mücadele ediyoruz! Nihai hedefimiz komünist toplumdur.

Komünist topluma varmak için, emperyalizm ve gericiliğin dünyanın her köşesinde yıkılması, işçi-köylü diktatörlükleri nin ve proletarya diktatörlüklerinin kurulması yalnızca bir ilk adımdır!

Dünya Komünist Hareketinin aldığı ağır yenilgiler, SB,Çin vb. gibi bir dizi sosyalist ülkede proletarya diktatörlüğünün yıkılması ve kapitalizmin restorasyonu bu amaçların hayal olduğu gibi bir görünüm verebilir. Fakat hayır, bu amaçlar hayal değildir.

Önemli olan alınan yenilgilerin Marksizm-Leninizmden sapma, onun revizyondan geçirilmesi sonucu ortaya çıkan yenilgiler olduğunun kavranmasıdır. Eğer Marksizm-Leninizm silahına sıkıca sarılırsak; eğer Marksist-Leninist klasiklerimiz Marx, Engels, Lenin, Stalin'in öğretilerini eylemlerimize kılavuz olarak alırsak, Komünizm hedefi yolunda ilerleyebiliriz. Ve bu hedefe doğru emperyalistlerin ve onların açık ve gizli uşaklarının saldırılarına rağmen ilerleyeceğiz!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!

BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE ÖLÜM!

YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!

31.5.1983

(Baştarafı 1. sayfada)

KIBRIS'TA EMPERYALİSTLERİN VE UŞAKLARININ ...

****

hoşnutsuzluk giderek artıyor. Türk hakim sınıfları ile iyice içiçe girmiş uşaklar bile kısa zaman önceye dek, Kıbrıs'ın birleşmiş, bağımsız bir federe devlet olması gerektiğini savunmak zorunda kalıyor; işgali geçici bir durum olarak yutturmaya çalışıyorlardı.

İşgalin dokuzuncu yılı yaklaşırken olan birtakım gelişmeler, onların bu maskesini düşürücü rol oynadı.

Kıbrıs Cumhuriyeti adına Birleşmiş Milletler'e verilen bir önerge üzerine Birleşmiş Milletler Genel Kurulu Mayıs ayı içinde Kıbrıs konusunda yeni bir karar aldı. Kararda "Bütün işgal güçlerinin Kıbrıs Cumhuriyetinden çekilmesi" talep ediliyor! Bu talep tabii ki öncelikle açıkça işgalci konumunda bulunan Kıbrıs'ın kuzeyindeki 30 000 kişilik Türk askeri gücünü kapsıyor. Bu karar Birleşmiş Milletler Genel Kurulunda 103 evet, 5 aleyhte (Türkiye, Pakistan, Bangladeş, Somali, Malezya) ve 20 çekimser oyla kabul edildi.

Türk hakim sınıfları bu ağır diplomatik yenilgi üzerine , derhal Kıbrıs'taki uzantılarını harekete geçirdiler. Kıbrıs Türk Federe Devleti adına açıklama yapan Rauf Denktaş, kendilerinin kararı kabul edemeyeceklerini, bu kararın "Kıbrıs Türk toplumunun kendi kaderini tayin etme hakkını çiğneme" anlamına geldiğini söyleyerek, referandum lafını ortaya attı. Rauf Denktaş kendilerinin aslında ayrı bir devlet olduklarını ve fakat "iyiniyetlerini" göstermek için kendilerine "Federe" adını verdikleri, şimdi "Rum tarafının tehlikeli girişimleri karşısında" onlarla eşit şartlarla konuşmak için "bağımsız devlet" olarak ortaya çıkmanın doğru olduğunu, bunun için "halka danışacağını" açıkladı.

Şimdi Kıbrıs Türk Federe Devletinde faşist Türk işgalcileriyle aynı dili konuşan kesim çokça "Kıbrıs Türk halkının kendi kaderini tayin hakkı" ve referandumdan sözediyor.

Bu uşak işgal yanlılarının ağzında "kendi kaderini tayin hakkı", işgali ve Kıbrıs'ın bölünmüşlüğünü haklı çıkarmak için kullanılan iğrenç bir araç haline geliyor.

Bugün kuzey Kıbrıs'ın 30 000 faşist Türk askerinin doğrudan işgali altında bulunduğu; işgalden bu yana Türkiye'den on binlerle göçmenin kuzey Kıbrıs'a yerleştirildiği; yerli halkın göçe zorlanmış olduğu; Türkiye'de olduğu gibi, en küçük bir demokratik kıpırdanışın faşist şiddetle ezildiği şartlar da yapılacak bir referandumun "halkın kendi kaderini tayin hakkını kullanması" olarak gösterilmeye çalışılması adi bir demagojidir.

Bugün Kıbrıs'taki ulusların kendi kaderini tayin hakkının serbestçe kullanılması, herşeyden önce faşist Türk işgalcilerinin, ve tüm işgalci güçlerin adadan defolup gitmesini önşart olarak gerektirir. Gerçekten demokratik bir ortam gerektirir.

Bu ise Kıbrıs'ta nihai olarak ancak devrimle çözülecek bir sorundur.

Biz Kıbrıs halkının devrimci mücadelesine maksimal desteği bugün Kıbrıs'ın kuzeyini işgal eden faşist Türk devletini yıkma mücadelemizi bütün gücümüzle geliştirerek verebiliriz.

Faşist Türk ordusunun Kıbrıs'tan çekilmesi için mücadele, bizim devrim mücadelemizin ayrılmaz bir parçasıdır!

Biz Kıbrıs'ta emperyalistlerin tüm çözüm planlarına hayır diyoruz!

Yaşasın Kıbrıs'ın Rum ve Türk milletinden ve çeşitli milliyetlerden halkının devrim mücadelesi!

Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!

Bütün yabancı işgalci güçler Kıbrıs'tan defolun!

Yaşasın Kıbrıs, Türkiye, Yunanistan halklarının emperyalizme, sosyal emperyalizme, her türden gericiliğe karşı devrimci dayanışması!

1 Mayıs 1983; Batı Almanya'da Devrimci 1 Mayıs Yürüyüşü ile Kutlandı

1983 1 Mayısı Batı Almanyanın Stuttgart kentinde yapılan Devrimci 1 Mayıs yürüyüşü ile onun devrimci geleneğine uygun biçimde kutlandı. Bu yürüyüş B. Almanyada, Batı Alman emperyalizminin ve DGB sendika ağalarının 1 Mayısına karşı tek alternatif yürüyüştü. Bu yürüyüş gerek bizlerin gerekse Batı Alman burjuvazisinin 1982 den çıkardığı dersler temelinde yapılan bir yürüyüştü. Bizler geçen seneden daha bilinçli, daha tecrübeli ve kararlı bu eylemin en iyi bir şekilde yapılması çalışmasını yaparken, burjuvazi de bu eylemi sabote etmenin çalışmalarını yapıyordu.

Nitekim eylem günü yürüyüş alanına toplanan 380 kişi civarındaki bizler, pankartları ve kızıl bayrakları açtığımızda polisin yasaklarıda ortaya çıktı. "Megafon kullanılmayacak" "Yürüyüş saat 11.00 de başlayacaktır." "Yürüyüş iznini bu saate, yürüyüşler karşılaşmasın diye veriyoruz", vs.

Bu arada testiden boşanırcasına bir yağmur yağmaya başlamıştı. Yağmur onca şiddetli olmasına rağmen yürüyüşe gelenlerden hiç kimse yerinden ayrılmadı.

Tabiki bu ara polisin yasaklarına kulak asılmadı; çabucak portatif, el arabasıyla itilen megafon kuruldu ve propagandaya başlandı. Yürüyüş izni saat 11.00 e verilmesine rağmen; saat 10.30 sularında yürüyüş kolu harekete geçti. Yürüyüş boyunca dikkate değer şey, yürüyüşün disiplini ve militan oluşuydu. Yağmurun önemli ölçüde caddeleri boşaltması, propaganda açısından eylemin verimini düşürdü. Diger milliyetlerden devrimcilerin az oluşları (o da tek tek kişiler) yürüyüşün en önemli eksikliğiydi.

Yürüyüş geç başladığından ve DGB mitingine yetişmek istendiğinden, hızlı yürüdü. Nitekim bizler, DGB mitinginin yakınlarındaki miting alanına geldiğimizde ; DGB mitinginin dağıldığı haberi ulaştı. Yağmur sendika ağalarının kaçmasına neden olmuştu. Bunun üzerine bizler, miting yerimizden sıraları bozmadan hızlı bir şekilde DGB miting alanına doğru yürüyüşe devam ettik.Alana girdiğimizde , DİDF ve Partizan blogunun bir bölümü hala alandaydı. Almanlar alanda tek tük kalmıştı. Bir bölüm ise bina saçaklarının altında duruyordu. Sendika ağaları ise tüymüştü.

Biz alana girdiğimizde ; herkeste bir şaşkınlık ve durakla ma oldu. Herkes bize bakıyordu. Biz meydan okurcasına alanda iki tur attıktan sonra toplandık ve mitingimizi geniş alanda yaptık. Miting yapılan konuşmalardan sonra Enternasyonalin soylenmesiyle noktalandı.

Bizler 1 Mayıs 1983 te bu eylemin yanı sıra, Köln,Dortmund Hamburg, Berlin, Duısburg, Frankfurt, Nürnberg vs. gibi yerlerde de, propaganda gurupları göndererek propaganda yaptık.

Buna karşılık eski kardeşler ne yaptı bir de ona bakalım:

Eski kardeşler bizim çağrılarımızı cevapsız bıraktılar . 18 Nisanda elimize geçen Info 3/83'te Frankfurt'ta bir toplantı düzenleyeceklerini ve bu toplantıda K.Marks'ın güncel öğretilerinden ;İşsizlik sorununu, parti inşasını ve proletarya diktatorlüğünü tartışacaklarını öğrendik. Kısa bir süre sonra da Avusturya'da da bir toplantı düzenleneceğini duyduk.

Eski kardeşler esas olarak bu toplantıyı 1 Mayıs eylemine katılmamanın teorisini yapmak için düşünmüşlerdi. Yani bizim 1 Mayıs eylemine "alternatif'ti". Böylece onlar, yakalarına yapışıp, biz niye yürümüyoruz diyenleri susturabileceklerdi.

1 Mayıs'a kadar bizlere cevap verme zahmeti bile duymayan eski kardeşler, 1 Mayıs günü elimize geçen ve yürüyüşü desteklememe doğrultusunda çağrı yapan bir paçavra kaleme almışlar. Bu paçavra, yürüyüşe katılmama çağrısı yapmasına rağmen 1 Mayıs öncesinde ve sırasında hiçbir yerde dağıtılmadı. Bu eski kardeşlerin ciddiyetini göstermesi açısından ilginçtir. Eski kardeşler, bu zavallılık belgesini herhalde kendilerini tatmin etmek için çıkarmış olacaklar. (Bunun için ve toplantı için bakınız BP Özel Sayı)

Eski kardeşler 1983 1 Mayısında açık bir biçimde, B.Alman emperyalizminin ve sendika ağalarının 1 Mayısına karşı alternatif bir eylem koyma diye (buna imkanları varken) bir dertleri olmadığını kanıtladılar. Onların geçen sene yüksek sesle ilan ettikleri; alternatif yürüyüş koyma , kızıl bayraklarla yürüme,komünizmin- ML'nin yaşadığını pratikte gösterme vs. gibi doğru görüşlerin, göstermelik olarak savunulduğu bu seneki pratiklerinden anlaşıldı. Onlar işçi sınıfına direnmeyi, militan eylem koymayı, en doğru yolu göstereceklerine,alternatif yürüyüş koymayarak(konulan alternatif yürüyüşe de katılmayarak) , itaatkarlığı, uyuşukluğu gösterdiler. Böylece onlar geçen senekinden daha ileri gidecekleri yerde; bir adım daha geri atarak pratikte uysallığı ve kölece boyun eğmeyi gösterdiler.

Diğer gurupların neler yaptıklarına gelince;

Son bölümmede içimizden ayrılan Spartakus takımı, çeşitli şehirlerde ve bu arada bizim 1 Mayıs eyleminde çıkardıkları bildiriyi dağıtarak propaganda yaptılar. Çıkardıkları bildiride bizim 1 Mayıs yürüyüşünü sarı ilan eden ve B. Alman proletaryasının "öncü" müfrezesi GDS'in alternatif 1 Mayıs eylemine çağrı yapan bu "kahramanlar" herhalde GDS'ten oldukça oturaklı bir 1 Mayıs eylemi bekliyorlardı. Bunlar ve eski kardeşler yaptıkları "alternatifsiz" çağrılarla aslında işçi sınıfına evde oturmanın teorisini aşılamaya çalıştılar. Çünkü; bir toplantı (1 Mayıs üzerine de olsa, ki durum bu değildi) açık havada yapılacak bir yürüyüşün, alternatif bir yürüyüşün alternatifi olamaz. Bunlar bu çağrılarında acizliğin ve zavallılığın bir örneğini verdiler. Başka bir şeyin değil.

Diğer devrimci geçinen gurupların durumu da oldukça ilginçtir; bu gurupların istisnasız hepsi 1 Mayısta DGB sendika ağalarının kuyruğuna takılarak, kuyrukçu siyasetlerini sürdürdüler.

Bu seneki 1 Mayıs gösterilerinin genel özelliği; geçen senelere kıyasla güçsüz oluşları ve cansız oluşlarıydı.

Sonuç ;

1983 1 Mayısında, 1 Mayısı kızıl geleneğine göre kutlayan, tüm dünya ya komünizmin, ML'nin yaşadığını ilan eden ve bu doğrultuda işçi sınıfına gerçek kurtuluşlarını gösteren eylemi düzenleyen biz olduk.

Eski kardeşler de dahil olmak üzere tüm guruplar, işçi sınıfına bu 1 Mayısta yanlış bilinç taşıdılar. Hepsi ileri bilinçli işçilere yol göstereceklerine, onların gerisinde kalarak, kuyrukçu bir politika izlediler.

-YAŞASIN KIZIL 1 MAYIS!
-YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!
-YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!
-YAŞASIN MARKS- ENGELS-LENİN-STALİN!

"Demokrat Türkiye"ye verilen cevaplar

Bilindiği gibi, bir sureden beri Yurtdışında çıkmakta olan Demokrat Türkiye adlı gazete, çeşitli örgüt ve kişilerin 12 Eylul öncesi ve sonrası durum ve görevlerle ilgili değerlendirmeleri hakkında bir anket yaptı. Gazete bu konuda kamuoyu önünde tüm devrimci örgütleri bu ankete katılmaya davet etti; ve ayrım yapmadan bu konuda gelen cevapları yayınlayacağını açıkladı.

Bu gazete çıkarken de, kendisinin bir grup gazetesi olmadığını, tüm devrimci grup ve kişilere, demokratlara sayfalarının açık olduğunu ilan ediyordu.

Biz daha önce bu gibi girişimlerin; şu veya bu grubun kendi görüşlerini "demokrat" genelliği altında daha fazla yaygınlaştırma aracı olarak kullanıldığını bildiğimizden; bu gazetenin verdiği sözü tutup tutmayacağını pratikte görmek istedik.

Aşağıda yayınladığımız cevapları Kasım 1982 tarihinde, yani bundan 7 ay önce Demokrat Türkiye'ye postaladık. Ondan bu yana birçok grup ve hatta kişinin görüşleri yayınlanmasına rağmen, bizim bu görüşlerimiz yayınlanmadı. Şimdi "Demokrat Türkiye"nin en son sayısında, bu konuda yayına son verildiği açıklanıyor. Gerekçe filan yok!

Söz ile eylem uygunsuzluğu en kötü şeylerden biridir, ve gerçekten 'demokrat' sozünü haketmek isteyen, bu konuda dikkatli devranmak zorundadır. Görünen odur ki, "Demokrat Türkiye", iddiasının tersine, hiç de gerçek demokrasiden yana değildir. O işine gelen cevapları yayınlamaktan yanadır. Bunun yanında göstermelik; ve okuyucu kazanmak, vb. düşünceler ile "Demokrat Türkiye"nin çıkarılmasında söz sahibi siyasi yoğunluğun görüşlerine uymayan birkaç yazının yayınlanması, "işin mantığı gereği"dir. Biz bu konuda başka açıklama bulamıyoruz. Eğer Demokrat Türkiye bu konuda açıklama yaparsa, biz onların tersine bu açıklamayı okurlarımıza duyuracağımızı şimdiden bildiririz!

Aşağıda yayınladığımız yazı; "Demokrat Türkiye"ye gönderildikten sonra; Yazı Kurulu içinde bir kez daha tartışıldı. Bu tartışma içinde yazıda bazı hatalar ve eksiklikler tespit edildi.

Bunlar kısaca şunlardır:

"12 Eylül Cunta Hareketinin Sebep ve Amaçları" bölümünün ikinci paragrafında:

"Kitlelere ordudan 'ordumuz' diye söz ediliyor; faşizm MHP ile sınırlandırılıyor, örgütlenme legal sınırlar içinde hapsediliyordu"

denilen yerde sorun çok genel konuluyor. Çeşitli oportünist-revizyonist gruplar arasında bu konuda farklılıklar vardır. Bu yuzden bu bolümde kimin ne yaptığı isim verilerek konsa idi çok daha doğru olurdu.

"Görevler ve Hedefler" bölumünde:

"Komünistler kuçük burjuva devrimcilerinden nihai hedefleri açısından ayrılırlar" deniliyor.

Bu bu şekli ile eksik ve yanlıştır. Sanki bir tek ayrılık noktası nihai hedefmiş gibi konmaktadır. Bu cümle "Komünistler küçük burjuva devrimcilerinden öncelikle ve asıl olarak nihai hedefleri açısından ayrılırlar" şeklinde düzeltilmelidir.

Bunun dışında, yazının tüm yapısı ele alındığında, 12 Eylül hareketinin sebep ve amaçları bölümü, diğer bölümler ile karşılaştırıldığında gereğinden fazla yer kaplamaktadır. Bu bölümün; özellikle "Görevler ve Hedefler" bölumü lehine kısaltılması; ağırlığın "Gorevler ve Hedefler" bölümüne verilmesi doğru olurdu. Çünkü bugün için en önemli sorun budur. Bunun dışında "Emperyalizm ve 12 Eylul Operasyonu" bolumu de; biraz daha, özellikle Rus sosyal emperyalizmi bolümünde genişletilse çok daha doğru ve yararlı olurdu. Çünkü ozellikle "Demokrat Türkiye"nin okuyucuları gözönune alındığında tam da bu noktada ayrım çizgilerinin konması, Rus sosyal emperyalizminin gerçek niteliğinin somut olaylardan yola çıkılarak teşhir edilmesi önemli idi.

Bütün bu hata ve eksiklikler kuşkusuz, yazı "Demokrat Türkiye"ye gönderilmeden üzerine daha geniş tartışma imkanları yaratılıp, kullanılsa idi, giderilebilir hata ve eksiklikler dir.

BİRİNCİL GÖREV BOLŞEVİK BİR PARTİNİN İNŞASIDIR!

****

12 EYLÜL CUNTA HAREKETİNİN SEBEP VE AMAÇLARI:

****

12 Eylül öncesi Türkiye'nin durumuna çeşitli açılardan bakacak olursak, şu manzarayla karşılaşırız.

12 Eylül öncesinde hakim sınıfların devlet çarkı birçok alanda felç olmuş, işlemez duruma gelmişti. Bu en açık ifadesini devletin yasama organı olan Meclislerin kilitlenmesinde aylarca çoğunluk sağlayamamasında, Cumhurbaşkanı bile seçememesinde buluyordu. Egemen sınıfların iki ana siyasi partisi, AP ve CHP tabanlarını kaybetmemek için bir türlü yanyana gelemiyor; egemen sınıfların istekleri doğrultusunda sınıf mücadelesini bastırabilmek için birleşmek yerine, birbirlerinin kirli çamaşırlarını emekçi kitlelerin gözü önünde yıkıyorlardı. Yalnızca yasamada değil, yürütme ve yargılamada da kurumlar parçalanmıştı, ya da parçalanma eğilimi içindeydi. Devletin şiddet tekelini korumakla yükümlü en önemli silahlı örgütlerinden biri olan polis teşkilatı bölünmüş durumdaydı. Devletin neredeyse tek işler durumdaki kurumu olan -ve devletin en önemli kurumu olan- orduya da gerek egemen sınıfların siyasi partilerinin arasındaki çekişmeler, gerekse egemen sınıflarla emekçiler arasındaki çatışmalar yansıyor, ordu da bölünme eğilimleri taşıyordu.

Merkezi alanda sarsılan devlet otoritesi, bölgesel düzeyde bazı hallerde hemen hemen bütünü ile yok olmuştu. Bazı belediyeler hakim sınıfların doğrudan denetiminden çıkmıştı. Bazı kasaba, mahalle ve köylerde merkezi devlet otoritesi yerine, devrimci grupların veya sivil faşist grupların otoritesi geçerli idi. Türkiye Kürdistanında milli baskıya karşı direniş gittikçe daha geniş yığınları içine çekiyor, milli bilinç ve bu temelde mücadeleler yaygınlaşıyordu. Türk milletinin devlet olarak örgütlenme tekeli açıkça sorun olarak ortaya konmaya başlanmıştı.

Kısacası, üstteki sınıflar iktidarlarını şimdiye kadarki biçimde (yani parlamenter maskeli faşist diktatörlük biçiminde) sürdüremez duruma gelmişlerdi.

Bu devlet buhranı ekonomik alanda emperyalizme bağımlı hakim sınıfların içine battıkları, gittikçe derinleşen bunalımın siyasi plandaki yansıması idi. 1970'lerin ikinci yarısından itibaren, emperyalist ülkelerde giderek derinleşen ekonomik bunalım, Türkiye'ye daha da şiddetlenmiş bir biçimde yansıdı. Petrol ve petrol ürünleri fiatlarının 1970'lerin ikinci yarısındaki olağanüstü artışına bağlı olarak, zaten sürekli açık veren dış ticaret dengesini bütünüyle Türkiye aleyhine bozdu. Emperyalizme bağlı egemen sınıflar için Türkiye'de üretimi belli ölçülerde sürdürmenin tek yolu olarak, dışta daha fazla borçlanma, içte ise daha yoğun sömürü kaldı. 1980'e gelindiğinde, egemen sınıflar değil borçlarını, borçlarının faizlerini bile ödeyemeyecek duruma gelmişlerdi. Ekonomik alanda tam bir iflas sözkonusu idi. Yüzde yüzü aşan enflasyon, işsizlik, sürekli artan fiatlar emekçiler için hayatı çekilmez hale getiriyordu. Egemen sınıflar bunalımın yükünü sömü-

rüyü yoğunlaştırarak işçi sınıfının ve tüm emekçilerin sırtına yıkmaya çalışıyorlardı. İşçi sınıfının ve emekçilerin buna karşı direnişini bastırmak için ise sürekli olarak faşist baskıları arttırıyorlardı.

12 Eylül öncesinde ezilen sınıfların sıkıntısı ve ihtiyacı olağandan öteye varmıştı. Bu sınıflar hem buhranın zorlaması sonucu, hem de bizzat üst sınıflar tarafından bağımsız tarihi eyleme itiliyorlardı.

Kısacası; 12 Eylül öncesinde ülkemizde işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenmesi, varolan imkanları gerçek haline dönüştürebilecek seviyede olsaydı, proletarya önderliğinde bir devrimle sonuçlanabilecek devrimci durum vardı.

İşte egemen sınıflar açısından mutlaka ortadan kaldırılması gereken durum bu idi. Ne olursa olsun emekçilerin yükselen devrimci mücadelesi ve Türkiye Kürdistanında milli baskıya karşı, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkı için verdiği mücadele bastırılmalı, ezilmeli idi.

Egemen sınıfların iyice sarsılan iktidarı sağlamlaştırılmalı, devlet otoritesi ne pahasına olursa olsun yeniden sağlanmalıydı.

****

EMPERYALİZM VE 12 EYLÜL OPERASYONU

****

Türkiye'deki hakim sınıfların bu amaçları onların bağımlı olduğu emperyalist güçlerin; öncelikle batılı emperyalist güçlerin amaçları ile tam bir uyum içindeydi.

1980 öncesi Orta Doğu'da gelişen olaylar, bütün emperyalist güçler açısından Türkiye'nin önemini arttırmıştı. Orta-Doğu'da Amerikan emperyalizminin ve diğer batılı emperyalistlerin en sağlam, in istikrarlı görülen ayaklarından biri olan İran'da patlayan devrim hareketi bu durumu değiştirmiş, Orta Doğu'da dengeyi önemli ölçüde sarsan bir rol oynamıştı. Ardından gelen Rus sosyal emperyalistlerinin Afganistan işgali, başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere tüm batılı emperyalistler açısından Türkiye'yi çok daha önemli bir hale getirmişti. Türkiye'de istikrarlı, sağlam, batılı emperyalistlere bağlı bir rejim, batılı emperyalistlerin Orta Doğu'daki önemli çıkarlarını korumak için mutlaka gerekli idi.

12 Eylül operasyonu, Türkiye'deki egemen sınıflar kadar; başta Amerikan emperyalistleri olmak üzere, batılı emperyalist güçlerin de çıkarlarını korumak için girişilmiş bir operasyondu. Bu operasyonda doğrudan parmağı olmayanlar bu operasyonu desteklemiş ve onaylamışlardır. Rus sosyal emperyalistleri ise çıkarları gereği bu operasyona karşı çıkmamış, dolaylı destek vermiştir.

****

CUNTA HAREKETİNİN BAŞARILI OLMASINDA "SOL"UN İZLEDİĞİ POLİTİKALARIN ROLÜ

****

Egemen sınıfların 12 Eylül operasyonuna karşı kitlelerden önemli bir direniş gelmedi. Bu durum nasıl açıklanabilir? 12 Eylül öncesinde büyük boyutlara ulaşan yığın hareketleri nasıl oldu da kolaylıkla bastırılabildi?

Bunda temel etmen, kuşkusuz kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyinin geriliği idi. Kitlelerin kendiliğinden sosyalist bilince ulaşmasını ve faşizme karşı direnecek sağlam örgütlenmelere gitmesini beklemek abesle uğraşmaktır. Kitleler kendilerine verilen bilinç doğrultusunda, kendilerine verilen örgütlenme içinde hareket ettiler. 12 Eylül'e kadar gelişen yığın eylemleri içinde hakim olan düşünce, reformistlerin ve revizyonistlerin düşünceleri idi. Kitlelere ordudan "ordumuz" diye söz ediliyor, faşizm MHP ile sınırlandırılıyor, örgütlenme legal sınırlar içine hapsediliyordu. Devrimci örgütlerin ve komünistlerin işçi sınıfı içinde önemli bir çalışması yoktu. 12 Eylül öncesi Türkiye'sindeki gelişmeler, değişikliğe gitmeksizin varolan durumun uzun süre devam edemeyeceğini hem devrimcilere, hem de egemen sınıflara gösteriyordu. Hemen hemen tüm devrimci örgütler bir askeri cunta tehlikesinin var olduğunu görüyorlardı. Egemen sınıfların sözcüleri ordunun devreye girmesi yönünde talepler öne sürüyorlardı, faşist generaller muhtıra üstüne muhtıra veriyorlardı. Yani cuntanın geldiğini görmemek için nerdeyse kör olmak gerekti. Ama mesele cuntanın gelmekte olduğu tespitini yapmakla bitmiyordu, yapılan tespitlere uygun davranmak, bu tehlikeye karşı hazırlıklı olmak gerekti. 12 Eylül'den sonraki gelişmeler, devrimci örgütlerin ne kadar hazırlıksız olduklarını açık bir biçimde gösterdi. Aslında devrimci örgütler egemen sınıfları küçümsüyor, yükselen kitle hareketine bakarak, bu hareketin kendiliğindenliğini, kitlelerle bağların zayıflığını dikkate almadan kendi gücünü abartıyor, bir darbe gelmesi halinde bunun yoğun bir direnişle karşılaşacağını düşünüyorlardı.

Emekçi yığınlar, özellikle işçi sınıfı içinde reformist ve modern revizyonistlerin etkin olması yanında, böyle görüşler de işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin cunta tarafından hazırlıksız yakalanmasının nedeni oldu.

Cuntaya kitleler tarafından ciddi bir direniş gösterilmemesinin yanısıra, çoğunluğunu emekçilerin oluşturduğu ordu içinde de önemli bir çatlak ses çıkmadı. Bir kez daha egemen sınıfların ordusu içinde komünistlerin ve devrimcilerin hemen hiçbir çalışması olmadığı gerçeği kendini gösterdi.

Öte yandan madalyonun diğer yüzünde, işçi sınıfından ve emekçi kitlelerden kopukluk, öncü savaşı teorileriyle, bireysel terörle kolkola giriyordu. Bu görüşleri savunan küçükburjuva devrimcisi gruplar, "emekçi halk olmadan tüm bombaların güçsüz" olduğunu kavramıyorlardı. Oldukça yaygın bu yanlış görüşler sonucu bu örgütlerdeki devrimcilerin enerjisi çarçur ediliyor, emekçi kitlelerin devrimci coşkusu boşa gidiyordu. Bireysel terör yığınların geniş kesiminde öyle yıldırıcı bir rol oynadı ki, ardından iki yıl geçmesine rağmen, cuntanın şefi teröre karşı olma demagojisini Anayasa oylamasında bile kullanabiliyordu.

Geçerken, emekçi kitleler üzerinde, özellikle de devrim isteyen kesim üzerinde oldukça olumsuz etki yapan bir meseleye değinelim. Bu, 100'ün üstünde devrimcinin yaşamına malolan, devrimci örgütler arasında şiddet kullanımı meselesidir. İşçi sınıfının ve anti-faşist halk güçlerinin birliğini bir yana bıraktık —bunun için, biraz sonra değineceğimiz çok önemli bir önkoşulun yerine getirilmesi gerekir—, devrimci örgütler somut günlük sorunlarla ilgili, geçici eylemler için bile biraraya gelemiyorlardı. Bu olgu, bir zamanlar en fazla devrimcinin kanına giren, şimdi ise oldukça birlik taraflısı geçinenlerin yaptığı gibi, "geçmişte hareketlerin çoğu henüz oluşum halinde idi; temel görüşlerini geliştirme, oluşturma sürecinde idiler", "gruplar arası yoğun bir rekabet havası egemendi", vs. gerekçelerle açıklanamaz. Kim bu konuda geçmişine özeleştirici bir şekilde yaklaşmıyor da, meseleyi geçiştirmeye çalışıyorsa, onun önümüzdeki dönemde de geçmişten farklı davranacağının hiç garantisi yoktur.

****

HATALARIMIZ

****

Biz cuntanın işbaşına geldiği dönemde henüz Partizan saflarında örgütlüydük. Dolayısıyla 12 Eylül'e kadar Partizan siyasetinin yaptığı hatalar aynı zamanda bizim de hatalarımızdır ve bu hatalar devrimci kamuoyu önünde, özeleştirici bir tarzda açıkça ortaya konmalıdır. Biz, Marksist-Leninistlere yakışır bir özeleştirinin kollektif bir şekilde ve Marksizm-Leninizm biliminin kavranılmasına bağlı olarak yerine getirilebileceği görüşündeyiz. Bugün hatalarımızı, kaynaklarını ortaya çıkarma süreci içinde, bu süreçin henüz başlarındayız.

Buna rağmen bugün açık olduğumuz hatalara kısaca değinebiliriz:

Yukarıda "sol" içindeki bir dizi yanlış görüş ve anlayışlara değindik. Bu varolan durumun bir tespitidir, ve durumun tespitiyle sorun geçiştirilemez. Biz Marksist-Leninistler tüm bu yanlış görüşlere karşı mücadele, işçi sınıfı saflarından oportünist-revizyonist, reformist görüşlerin temizlenmesi konusunda üzerimize düşeni yaptık mı? Bu soruya olumlu cevap veremiyoruz. Bizler bir dizi konuda modern revizyonist düşüncelerle (bu konuda diğer devrimci siyasetlerle kıyaslandığında en olumlu pozisyonda olmamıza rağmen) bağımızı tam olarak koparmamıştık; bir dizi sağ ve "sol" sapmacı görüşü doğru Marksist-Leninist görüşler yanında savunuyorduk; işçi sınıfı içinde önemli bir çalışmamız yoktu, bu çalışmanın önemini kavramamıştık. Herşeyden önce ve herşeyden önemlisi, henüz gerçek anlamda bir proletarya partisi, bolşevikleşmiş bir parti yaratma önümüzde çözülmemiş bir görev olarak dururken, bu işi esasta çözülmüş bir görevmiş gibi görüyor, bu alandaki görevleri affedilmez bir şekilde küçümsüyorduk. Teorik çalışmanın içinde bulunulan anda önemini aşırı ölçüde küçümsüyor, aslında kendiliğinden gelişen hareketin peşinde yürüyorduk. Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasının tayin edici önemini kavramamıştık. Düşmanın gücünü biz de küçümsüyor, "cunta geliyor" tespitini yapmamıza rağmen, hemen hiç bir hazırlık yapmıyorduk. İçimizde Lenin'in devrimci durum konusundaki görüşlerinden sapmalara karşı doğru dürüst mücadele etmiyor, Le

(Devamı 62. sayfada)

KKP ML ÖK'nin bazı belgeleri üzerine

Bu sayımızda KKP/ML ÖK'nin (Kıbrıs Komünist Partısı/Marksıst Leninist Örgütleme Komitesi) 1981 yılı içinde yaptığı Konferansın Sonuç Raporu ile; bu raporda ortaya konan tezler hakkında tezler halinde görüşlerimizi yayınlıyoruz. Burada Sonuç Raporu'nda çok kısa tezler halinde ortaya konan görüşler önümüzdekı kısa dönem içinde çıkacak olan kapsamlı Konferans belgelerinde genişçe gerekçelendirilmektedir. Okuyucularımızı sözü geçen belgeleri de incelemeye çağırıyoruz.

Bu sayımızda ayrıca KKP/ML ÖK Konferansının TKP/ML'deki bölünme ile ılgili olarak aldığı kararı, ve bu karar hakkında TKP/ML(B) Merkez Komitesinin takındığı tavrı kamuoyuna açıyoruz.

Ayrıca KKP/ML ÖK imzalı; 1 Mayıs 1983 ile ilgili bır yazıyı; ve bu yazı hakkında bır yoldaşın ilk eleştirici notlarını yayınlıyoruz.

İşgalci Türk faşist hakım sınıflarının ve onların Kıbrıs'ın kuzeyindeki işbirlikçilerinin "bağımsız"(!!!) Kıbrıs Türk Devleti kurduklarını ilan etmeye hazırlandıkları şu sırada, Kıbrıs'ın çeşitli milliyetlerden halkının ışgale, emperyalizme ve her turlü gericiliğe karşı devrim mücadelesini enerjik bir şekılde desteklemek tum devrımcılerın görevidir. Bız Kıbrıs KP/ML Örgütleme Komitesinin görüşleri üzerine yürütulecek dayanışma ıçinde bir tartışmayı; Kıbrıs devrimine destek gorevinin bır parçası olarak kavrıyoruz.

Sonuç Raporu

Değerli yoldaşlar,

KKP/ML ÖK'nin konferansı için yapılan çalışmalar başarıyla tamamlanmış ve konferans sonuçlanmıştır. Konferansın amacı çeşitli milliyetlerden Kıbrıs proletaryası ve halkını emperyalizmin ve faşizmin boyunduruğundan kurtaracak, emperyalizme ve faşizme karşı yürütülecek her türlü mücadeleye önderlik edecek, komünizm uğrunda savaşacak olan Komünist bir partinin temel siyasetini oluşturmak, Kıbrıs'ta böyle bir partinin örgütlenmesi yolunda önemli bir adım atmaktı. Konferans bu görevi başarı ile yaparak, KKP/ML ÖK'nin Marksist-Leninist ideolojisini sağlamlaştırmış, şu temel konularda izleyeceği siyasi tutumu belirlemiştir:

I. KIBRIS DEVRİMİNİN SORUNLARI

Konferans çalışmalarının odak noktasını Kıbrıs devriminin sorunları oluşturdu. Konferans bugüne kadar bu konuda yapılan tüm çalışmaları gözden geçirerek Kıbrıs devriminin hiç değinilmemiş konuları üzerinde de çalıştı. Geçmişte ortaya konan hatalı tezleri de eleştiren konferans, Kıbrıs devriminin tüm temel sorunlarına Marksist-Leninist çözümler getirdi. Bu alanda yapılan çalışmalar şöyle özetlenebilir:

1. Kıbrıs'ta milli mesele:

Konferans ülkemizde milli mesele üzerine geçmişte yaptığımız hatayı özeleştiri ile aşarak bu konuda belirlenen yeni siyaseti ve karar tasarısını oybirliği ile kabul etmiştir.

2. Sosyo-ekonomik yapı ve devrim aşaması:

Konferans ülkemizin sosyo-ekonomik yapısı üzerinde de uzun çalışmalar yapmış ve bu çalışmalar sonucunda Kıbrıs'ın sömürge yarı-sömürge bir siyasal statüye sahip komprador kapitalist, geri bıraktırılmış bir ülke olduğunu oybirliğiyle tespit etmiştir. Ancak buradan yola çıkarak ülkemizin içinde bulunduğu devrim aşaması üzerine iki farklı görüş ortaya çıkmıştır. Bunlardan biri Kıbrıs'ta anti-emperyalist karaktere sahip bir SOSYALİST DEVRİMin gündemde olduğunu, diğeri ise Kıbrıs'ta anti-emperyalist karakterde bir DEMOKRATIK DEVRİMin gündemde olduğunu savunmaktadır. Konferans oy çoğunluğu ile Kıbrıs'ta anti-emperyalist SOSYALİST DEVRİM aşamasının gündemde olduğunu ve bunun işgalci güçlere karşı mümkün olan tüm güçlerin bir anti-işgal cephesinde birleşmesini hedef alan taktik bir aşamayı da içerdiği tespitini kabul etmiştir. DEMOKRATIK DEVRİM aşaması görüşüne inanan yoldaşların konferans sonrasında da bu konuda araştırma ve eleştirilerini sürdürmeleri belirlenmiştir. İzlenecek bu yöntemle ülkemizde devrim aşaması konusunda parti içi birlik sağlanmaya çalışılacaktır. Bu noktada birlik sağlamak olanaksız hale gelirse, o zaman bu konu tekrar içte ve dışta açık tartışmaya sunulacaktır. Yapılacak bu tartışma sonucunda alınacak karar belirleyici olacak, bundan sonra alınan kararı doğru bulmayanlar demokratik merkezi yetçilik ilkesi çerçevesine dayanarak kararı uygulayacaklardır.

Konferans çoğunluğu sosyo-ekonomik yapı ve devrim aşaması üzerine hazırlanan belgeler ve karar tasarısını onaylamış, ancak ülkemizde sosyalizme geçerken alınması gerekli iktisadi tedbirler üzerine farklı görüşler ileri sürülmüştür. Konferans burada ortaya çıkan sorunun devrimimizin acil bir sorunu olmadığını ve konferans sosyalizmin iktisadi sorunları konusunda yeterince hazırlıklı olmadığını saptayarak, ortaya çıkan bu farklılıkların önümüzdeki dönemde daha derin bir şekilde araştırılıp tartışılmasına oybirliğiyle karar vermiştir.

3. Kıbrıs'ta oportünist ve halk düşmanı siyasetlerin değerlendirilmesi:

Konferans bu konuda yapılan çalışmalar sonucu hazırlanan belgeleri oybirliği ile onaylayarak bugüne dek böyle örgütlere karşı yürütülen siyaseti doğruladı. Bu örgütler arasında anti-faşist, anti-emperyalist cephede yer alanlarla eylembirliği ve ortak eylem sorunlarını görüştü. Bunların bugün bizimle birlikte eylem yapmayacakları, ancak partinin daha geliştiği güçlenmesi halinde bunun mümkün olabileceği ortaya kondu. Halk güşmanı bir örgüt olan, sosyal-faşist AKEL'in değerlendirilmesi sırasında önemli bir görüş ayrılığı belirdi. Bir kısım yoldaşlar AKEL'in Enosis'i gerçek anlamda savunmayıp, yalnızca taktik nedenlerle savunduğunu, diğer bir kısmı ise AKEL'in Enosis'e gerçekten inandığını belirttiler. Bu sorunu çözecek yeterli araştırmaya sahip olmayan konferans, sorunu aynı zamanda önemli bulduğundan bu konudaki görüş ayrılığının da önümüzdeki dönemde daha sağlıklı araştırmalara dayanılarak tartışılmasını kararlaştırdı.

4. Kıbrıs'ta örgütlenme:

Konferans Kıbrıs'ta en etkin örgütlenme yöntemlerinin neler olabileceğini ve önümüzdeki kısa dönemde neler yapılabileceğini görüştü. Örgütlenme prensipleri üzerine hazırlanan belgeleri ve kısa dönemde yapılacak çalışmaların ne şekilde başlatılması gerektiğini öngören yazıyı oybirliği ile kabul etti.

II. ENTERNASYONAL ALANDAKİ ÇALIŞMALAR

KKP/ML ÖK'nin Uluslararası Komünist Hareket içerisinde yoğun karışıklıklar olan bir dönemde ortaya çıkması konferansın ülke sorunları yanında uluslararası komünist hareketin sorunlarına da özel bir önem vermesini gerektiriyordu. Konferans partinin uluslararası konularda önemli ölçüde eksiklikleri ve yetersizlikleri olduğunu ortaya koydu. Konferans bu konuda yalnızca partinin bugüne dek yapmış olduğu çalışmalarını, temaslarını gözden geçirerek, önümüzdeki dönemde bu alanda neler yapılması gerektiğini görüştü. Konferans partinin bu alanda ortaya koyduğu siyasi-ideolojik çalışmaları şöyle değerlendirdi:

1. Çok sınırlı dahi olsa, çeşitli yabancı örgütlerle bugüne dek yürütülen temaslar ve bunlarla birlikte yapılan eylemler eksikliklerimize rağmen çok olumlu ve bize değerli tecrübeler kazandıran eylemler olarak değerlendirildi. Bu arada bu temas ve eylemler sırasında görülen hata ve eksiklikler üzerinde de tartışılarak bunların genellikle liberal tavırlardan ve siyasi yetersizlikten kaynaklandığı belirlendi. Kardeş örgütlerimizden TKP/ML saflarında meydana gelen bölünmeyle ilgili olarak belirlenen tavrımız oybirliği ile onaylandı.

Hazırlanan Uluslararası Komünist Hareket raporunun oybirliği ile onaylanmasıyla bugüne dek uluslararası sorunlar ile ilgili olarak hazırlanan belgelerimizde tespit ettiğimiz hatalarımız da aşıldı.

2. Konferans, uluslararası komünist hareketin bugün içinde bulunduğu karmaşık durumu da görüşerek şu kararları aldı:

i) SBKP modern revizyonist sosyal-faşist bir parti, SSCB ise sosyal-emperyalist bir devlet olarak oybirliğiyle belirlendi.

ii) ÇKP modern revizyonist sosyal-faşist bir parti, ÇHC'nin ise bugünkü görünümüyle "bağımlı" bir devlet olma yönünde gelişmekte olduğu oybirliğiyle belirlendi.

iii) AEP, Marksist-Leninist görünümünü kaybetmiştir. Ancak gerek AEP'nin gerekse ASHC'nin durumları hakkında şimdiden, elde yeterli veri olmadan konuşmak hatalıdır. Bu konu önümüzdeki dönemde karşımızda duran bir araştırma konusudur.(Oybirliği)

Bu konularla ilgili olarak modern revizyonizmin kökeni ve gelişmesini inceleyen bir araştırmaya halen başlanmıştır. Bu araştırma da önümüzdeki dönemde sonuçlandırılıp kadrolar arasında ve kardeş orgütlerle birlikte tartışmaya sunulacaktır. (Oybirliği)

3. Uluslararası komünist hareket saflarında günümüzün en canalıcı sorunlarından biri olan Mao Zedung değerlendirmesi de konferans tarafından görüşülmüştür. Konferans partinin çeşitli araştırma ve belgelerinde Mao Zedung'un demokratik halk devrimi ve demokratik halk iktidarı ile ilgili görüşlerinin (özellikle demokratik halk iktidarının sınıf muhtevası ve burjuvazi ile birlikte demokratik halk iktidarından sosyalizme geçiş konularında) yanlış olduğu yolundaki tespitlerini onaylamaktadır. Konferans bazı kardeş örgüt ve grupların Mao Zedung'un 1949'a kadarki döneme ait demokratik halk iktidarı öğretilerinin doğru olduğu yolundaki tespitlerinin de yanlış olduğuna inanmaktadır.

Ayrıca konferans, Mao Zedung'un çok az ve tali konularda hata yaptığını öne süren, ya da hiç hatası olmayan bir klasik olarak Mao Zedung'u değerlendiren Marksist-Leninist saflardaki bazı örgütlerin görüşlerini de yanlış bulmaktadır. Konferans daha şimdiden Mao Zedung'un bir klasik (klasik: Marksizm-Leninizme önemli katkılarda bulunan, Marksizm-Leninizmin temel ilkesel konularında Marksizm-Leninizmden sapma teşkil edecek hatalar yapmayan, yaptığı hataları özeleştiri ile aşan - uluslararası komünist harekete önderlik eden komünist önderlerdir) olmadığının kesinlikle açık olduğuna inanmaktadır. Sorun Mao Zedung'un klasik olup olmadığı değil, Marksist-Leninist olup olmadığıdır. İşte bu noktada konferans, Mao Zedung'un felsefesi, halk savaşı teorisi, Kruşçev revizyonizmi karşısındaki tavrı ve bunun yanında ÇKP tarihi içinde, parti içi mücadelede nasıl tavırlar takındığı konularında çok yetersiz ve bilgisiz olduğunu tespit etmiştir. Bu yüzden de, Mao Zedung değerlendirilmesinin araştırmaların tamamlanmasından sonra sonuçlandırılması oybirliği ile kararlaştırılmıştır. Fakat Mao Zedung'un çeşitli konulardaki siyasi ve ideolojik pozisyonlarına ilişkin olarak halen kesin olarak tespit ettiğimiz tüm pozisyonların aynen savunulması da kararlaştırılmıştır.

Konferans Mao Zedung değerlendirmesi yanında ve buna paralel olarak, ÇKP'nin gelişmesinin değerlendirilmesinin de önümüzde duran bir görev olduğunu oybirliği ile kararlaştırmıştır.

4. Uluslararası Komünist Hareketin birliği: Konferans, uluslararası komünist hareket içerisinde "birlik", "yeni bir enternasyonal" kurulması konusunda görüşmüştür. Bu konuda bazı "Marksist-Leninist" grup ve partilerin çalışmaları olduğu konferansın dikkatine gelmiştir. Konferans bu diğer örgütlerin çalışmalarına partinin kendi görüşlerini ortaya koyması ve nasıl bir "enternasyonal" istediğimizi tüm örgütlere duyurmak açısından gücümüz oranında katılmasının doğru olacağını, ancak bu örgütlerin çalışmalarından ciddi sonuçlar beklememiz gerektiğini -kısa dönemde-, yeni bir enternasyonal için şartların henüz olmadığını tespit etti. Konferans dar bir siyasi taban üzerine kurulacak bir enternasyonalin etkin bir görev yapamayacağına inanır. Konferans böyle bir birliğin sağlanması için herşeyden önce uluslararası alanda modern revizyonizm ile Marksizm-Leninizm arasında yarım kalan hesaplaşmanın kökten tamamlanmasını, uluslararası komünist hareketin temel sorunları olan Mao Zedung değerlendirmesi, Çin HC ve ÇKP'nin geçmişinin değerlendirmesi, AEP ve ASHC'nin dünü ve bugününün değerlendirmesinin tamamlanarak Marksist-Leninistlerin bu konularda ve Marksizm-Leninizmin birtakım ilkesel, felsefi ve örgütsel sorunlarında berraklaşmış fikirler temelinde birleşmeleri gerektiğine inanır. Konferans önümüzdeki dönemde uluslararası komünist hareketin sorunlarını öne alırken partinin bu doğrultuda hareket etmesini oybirliği ile kararlaştırdı.

III. İDEOLOJİK KONULAR

Konferans çeşitli ideolojik sorunlar üzerine de görüştü. Tartışmaların yoğunlaştığı konular ve alınan kararlar şunlardır:

1. Dünyada baş düşman sorunu: Konferans, bu konuda hazırlanan belgeyi oybirliği ile onaylamıştır.

2. Dünya çapında baş çelişme: Konferans bazı belgelerimizde dünyadaki temel çelişmenin emperyalist sistem ile sosyalist sistem arasında olduğu şeklindeki tespitin hatalı bir tespit olabileceği ihtimali üzerinde durdu. Bazı yoldaşlar dünyada temel çelişmenin "emek-sermaye" arasındaki çelişme olduğunu iddia etti. Konferans bu iki çelişme arasındaki somut farklılıkların incelenmesi ve önümüzdeki dönemde bu konunun içte ve dışta açık tartışmaya sunulmasına oybirliği ile karar verdi.

3. Demokratik halk iktidarı-demokratik halk devrimi: Konferans Mao Zedung değerlendirmesi sırasında demokratik halk iktidarı ve demokratik halk devrimine ilişkin görüşleri ayrıca ele alarak ilgili belgelerde ortaya konulan görüşlerin doğru olduğunu bir kez daha onayladı.

4. İdari çalışmalar:

1. Konferans parti için bir tüzük tespit etti. Bundan sonraki örgütlenme faaliyetlerinde tüzüğe bağlı kalınması kararlaştırıldı.

2. Konferans ÖK raporunu okudu ve onayladı.

3. Konferans ÖK'nin yeni YK'nu ve diğer idari organlarını oluşturdu.

Yaşasın KKP/ML ÖK!
Yaşasın Marksizm-Leninizm!

1981

"Sonuç Raporu" üzerine görüşler

I. KIBRIS DEVRİMİNİN SORUNLARI İLE İLGİLİ

Kıbrıs devriminin sorunları bölümünün en başına parti sorununun konmamış olması; Sonuç Raporunda parti ile ilgili olarak sadece örgütlenme sorunlarıyla bağıntılı olarak durulması; tam da bugünün canalıcı sorunu olan parti sorununa Konferansın gereken önemi vermediğinin bir göstergesidir.

Bu önemli bir eksiklik, hata olarak görülmektedir.

Sonuç Raporunda yer alan konulara gelince:

1. Kıbrıs'ta milli mesele

Bu konuda Sonuç Raporu'nda özle ilgili bir bilgi olmadığından tavır takınmak mümkün değil. Kapsamlı belgenin incelenmesi süreci içinde tavır takınılmalıdır.

2. Görüşümüze göre KKP/ML ÖK Kıbrıs'ta devrim aşaması konusunda Marksizm-Leninizmin ilkesel görüşlerinden yola çıkmıyor.

"Kıbrıs'ta anti-emperyalist SOSYALİST DEVRİM aşamasının" gündemde olduğu görüşü, devrim aşaması sorununa salt ekonomik göstergelere bakarak yaklaşan anlayışın ürünüdür.

Devrim aşamasını belirleyecek ilk unsur, devrimin objesinin; yani devrim yapacak olan işçi-köylü yığınlarının bilinç ve örgütlenme düzeyleridir. Bilinç ve örgütlenme düzeyinde de kuşkusuz bir dizi objektif faktör belirleyici rol oynar. Bugün Kıbrıs gerçekliği Kıbrıs'ın kuzeyinin faşist Türk ordusu tarafından işgal edilmiş olması; Kıbrıs'ta yaşayan Türk ve Rum milliyetinden ve millı azınlıklardan halkın bu işgal sonrasında coğrafi olarak birbirlerinden ayrılmış olması, Kıbrıs'ın bölünmüş olması; güneyde yüzbinlerce göçmenin varlığı; güneyde belli sayıda Yunan askerinin varlığı; Kıbrıs'ın bir bölümünün İngiliz emperyalistlerinin işgalı altında bulunması, vs. tarafından belirlenmektedir. Böyle bir yapıda çeşitli milliyetlerden halk yığınlarının ilk özleminin işgalden arınmış; kendi bağımsız devletlerine kavuşmak olması normaldir. Böyle bir özlem ve hedef kuşkusuz henüz sosyalist bir özlem ve hedef değildir.

KKP/ML ÖK "anti-işgal cephesi"nde "mümkün olan tüm güçlerin birleştirilmesi"ni hedef alan bir 'taktik aşama'yı da savunarak, aslında devrim aşamasının hiç de sosyalist devrim olmadığını; sosyalist devrim öncesinde atlanması mümkün olmayan, özü itibarı ile sosyalist olmayan, anti-emperyalist, demokratik bir devrim yaşanması gerektiğini; hatta bu anti-emperyalist devrim içinde de 'anti-işgalci' bir taktik aşama yaşanabileceğini kabul etmek zorunda kalıyor. KKP/ML ÖK'nin yanlışı, "anti-işgal cephesi"nin, ve hatta "anti-emperyalist cephenin" sosyalist nitelikte olmadığını görmemesidir.

KKP/ML ÖK; anti-emperyalist devrimin niteliğinin demokratik olduğunu; anti-emperyalist devrimin; ülkenin bağımlılığına yönelen, hedefi emperyalist boyunduruktan kurtulma; bağımsız bir devlet kurma olduğunu; bu nitelikleri ile anti-emperyalist devrimin aslında demokratik talepleri gerçekleştirmeye yönelen bir devrim olduğunu görmüyor.

* * *

Bu noktada bir başka problem, bu konudaki tartışmanın içe dönük olarak yürütülmesi yönünde alınan kararda ortaya çıkmaktadır. Görüşümüze göre bu karar da Marksist-Leninist olmayan; Marksizm-Leninizmin talepleri ile çelişen bir karardır.

Şöyle ki: Devrimin aşaması konusunda KKP/ML ÖK içinde sürdürülen tartışma, ilkesel bir ayrılık noktasında bir tartışmadır. Bu ilkesel ayrılık noktasındaki tartışma yalnızca KKP ML ÖK içindeki devrimcileri değil; KKP/ML ÖK dışındaki devrimci ve Marksist-Leninistleri de —bu arada mesela bizleri de— ilgilendiren bir tartışmadır. Yine bu ilkesel ayrılık noktasındaki tartışma; KKP/ML ÖK içinde bir bölünmenin tohumlarını içinde barındıran bir tartışmadır.

Böyle bir durumda gerek önlenebilecek bir ayrılığı önlemenin; gerek önlenemez hale gelen bir ayrılığı en az zararla kapamanın; gerekse sürdürülen tartışma temelinde doğru görüşleri dünya Marksist-Leninist hareketi içinde savunmanın ve yaygınlaştırmanın biricik yolu bu tartışmayı kamuoyu önünde yürütmektir. Bu konuda alınan karar bütünüyle yanlış; red edilmesi gerekli bir karardır.

* * *

Raporda yer alan, "yapılacak tartışma sonunda alınacak karar belirleyici olacak, bundan sonra alınan kararı doğru bulmayanlar demokratik merkeziyetçilik ilkesi çerçevesinde davranarak kararı uygulayacaklardır" şeklindeki tespit de, eğer parti içinde süreklı iki çizgi mücadelesini normal gören bir yanlış anlayışın ürünü değilse; tartışılan konunun önemi ve bu konudaki ayrılığın kaçınılmaz olarak ayrı bir çizgiye götüreceğini, götürmek zorunda olduğunu görmeyen bir anlayışın ürünüdür. Ülkede devrim aşaması konusunda; ülke devriminin programının bu en temel konusunda aralarında birlik olmayanların; —eğer bu konuda görüşler netleşmiş ise— aynı parti içinde yer alması —sözkonusu olan bir Komünist Partisi ise — mümkün değildir. Ya da çok özel durumlarda, taktik nedenlerle çok kısa süre için mümkündür. Komünistler açısından bu istenilir bir durum olamaz.

3. Bu konuda da içerikle ilgili fazla bilgi verilmediğinden, bir tavır takınmak mümkün değil.

AKEL değerlendirmesi konusunda var olan çelişme hakkında söylenebilecek şey şudur: Herhangi bir partinin bir konuyu gerçek anlamda savunup savunmadığı sorununda, doğru olan, a) o konuda partinin programında söylediklerini değerlendirmek, b) aynı konuda pratikte savunduğu siyasete bakmak gerekir. Enosis şu anda uygulanması mümkün olmayan bir düşünce olduğu için; bu konuda bugün yalnızca AKEL'in programı ve yaptığı propaganda temelinde değerlendirme yapılabilir.

4. Kıbrıs'ta örgütlenme ile ilgili olarak da Sonuç Raporu'nda içerikle ilgili bilgi yok. Bu yüzden bu konuda da burada söylenecek birşey yok. Ancak şimdiye kadarki pratikte partinin doğrudan propagandasının yapılmamış olması, üzerinde düşünülmesi gerekli bir konu.

II. ENTERNASYONAL ALANDAKİ ÇALIŞMALARLA İLGİLİ OLARAK

Enternasyonal alandakı çalışmalarla ilgili olarak en önemli hatalardan biri, kuşkusuz, TKP/ML'deki bölünme karşısında takınılan ortayolcu tavırdır. Bu tavrın oybirliği ile onaylanmış olması, yani Konferans üyesi hiçbir yoldaşın bu tavra karşı çıkmamış olması kötüdür. Kaldı ki, Konferanstan bu yana geçen iki yıllık dönemde de bu tavrı düzeltme yönünde bir girişim yoktur.

Bir başka önemli hata, Mao Zedung'un demokratik halk devrimi ve demokratik halk iktidarı ile ilgili görüşlerinin yanlış olduğu tespitidir. Bizim bu konudaki görüşlerimiz AMLP, GDS ve WBK ile birlikte yaptığımız ortak açıklamada ortaya konmuştur.

Bizim açımızdan Mao Zedung'un Marksist-Leninist olup olmadığı şeklinde bir tartışma sözkonusu değildir. Bu alanda aramızdaki çelişme derin bir çelişmedir.

Uluslararası Komünist Hareketın birliği konusunda KKP/ML ÖK Konferansının aldığı karar, bu konuda bizim görüşlerimizle uyum içindedir.

Konferans Sonuç Raporunda yer alan diğer sorunlar Raporda çok kısa geçildiğinden, burada bu konularda tavır takınmak mümkün değil. Bütün bu konularda Konferansın kapsamlı belgeleri temelinde tavır takınmak gereklidir.

27.5.1983

KARAR TASARISI: KARDEŞ ÖRGÜTÜMÜZ .../.. İLE İLİŞKİLER

Değerli yoldaşlar,

Konferansımız uluslararası ilişkilerimizi değerlendirirken kardeş partilerimizden .../.. saflarında meydana gelen ayrılığı da inceleyerek, bu konuda bir tavır takınmak göreviyle yükümlüdür. Bu Marksizm-Leninizmin ilkelerini savunmak ve kardeş parti ve örgütlerimiz ile uluslararası işçi sınıfına karşı sorumluluklarımızı yerine getirmek açısından önemlidir. Çünkü .../.. saflarında başgösteren ayrılık Marksizm-Leninizmin uluslararası alanda güncel olarak varolan birtakım önemli sorunlarını da kapsayan derin ideolojik ayrılıkları da içermektedir. Örgütleme Komitemiz her zaman Marksizm-Leninizmin evrensel ilkeleri ışığında uluslararası alanda Marksizm-Leninizmin karşılaştığı sorunları çözme çabalarına katkıda bulunmaya çalışacak, Marksist-Leninist pozisyonlara tavizsiz bir şekilde sahip çıkacaktır.

.../.. saflarında meydana gelen ayrılığın kökenlerini başlıca üç sınıfa ayırabiliriz.

1. Yöntem
2. Marksizm-Leninizmin uluslararası alandaki sorunları
3. Türkiye devriminin sorunları

1. YÖNTEM:

.../.. içerisinde yönteme (siyasi-örgütsel çalışmalarda kullanılan yöntem) ilişkin birtakım sorunlar olduğu, meydana gelen son ayrılıktan sonra kanımızca oldukça belirgin bir hale gelmiştir. Yöntem üzerine yapılan hatalar esas olarak "demokratik merkeziyetçiliğin" parti saflarında yanlış kavranılıp uygulanmasından kaynaklanmaktadır.

Özellikle .../..(B)'fraksiyonunun' partiden ayrılması, Merkezden ve B'den yoldaşlar arasında demokratik merkeziyetçilik ve parti içi işlerlik konusunda karşılıklı suçlamalara yolaçtı. Biz parti içi işlerlik açısından hangi tarafın haklı olduğu konusunda konuşmaya kendimizi yetkili görmüyoruz. Çünkü bu konuda her iki tarafın yazılarında ortaya koydukla-

rı iddiaların doğruluk derecesini somut olarak tespit edecek olanağımız yoktur. Ancak daha sözkonusu ayrılık gündeme gelmeden, İkinci Konferanstan önce .../.. Merkez Komitesi ile metodla ilgili olarak aramızda derin bir ayrılık noktası vardı. Gerek 1. Merkez Komitesindeki çoğunluk, gerekse 2. Merkez Komitesi yazılarından ve belgelerinden çıkan sonuç sudur ki, bu yoldaşlar örgüt saflarında varolan önemli fikir ayrılıklarının kitle önünde tartışılmasına ve açık tartışma ile giderilmesine karşıdırlar. Onlar, derin siyasi-ideolojik ayrılıkların sadece örgütlü kadrolarda kısıtlı olarak tartışılmasını; sempatizanların, örgüte yakın çevrelerin ve halkın bu tartışmaların dışında tutulmasından yanadırlar. Böylelikle de dışa karşı gerçekte varolmayan, göstermelik bir birlik havası yansıtılmaktaydı. Bu ortam revizyonist ve oportünist fikirlerin parti içinde rahatça yeşerip gelişmesini sağlayan, tartışmaların dışında tutulan kitlelerin ise tüm bu sapmalar karşısında kayıtsız kalmasına, daha da acısı bunların peşinden sürüklenmesine yolaçan bir yöntemdir. Herhangi bir olumsuz gelişme veya ayrılma durumunda ise, halk ne olduğunu anlamadığı bir olup-bitti karşısında kalacaktır. Nitekim .../.. saflarında meydana gelen son olaylar karşısında değil halk, örgütlü kimseler olarak bizler bile ne olduğunu anlayamadığımız bir durum karşısında kaldık.

Biz tüm komünist örgüt ve partiler içinde ve değişik komünist örgüt ve partiler arasında her türlü görüş ayrılıklarının açıkça kamuoyu önünde tartışılmasından yanayız. Üzerinde açıklık olmayan konulardaki pürüzler açıkça belirtilmelidir. Ancak bu tartışma etraflıca yürütülüp belirli bir sonuca ulaştırıldıktan sonra, azınlık çoğunluğa uyacak, demokratik merkeziyetçiliğe aykırı düşmeden alınan kararların gereğini yerine getirecektir.

.../.. İkinci Konferansında parti saflarında var olan bir takım tartışmaların sonuca ulaştırıldığı Merkez tarafından belirtilmektedir. Fakat .../..(B) alınan kararların etrafı tartışmalar sonucu değil, ezbere alınan kararlar olduğunu; kararları alan yoldaşların ise tamamıyla hazırlıksız ve araştırma yazılarını bile okumamış sabit yargılı kişiler olduklarını iddia etmektedir. Durum buysa, bu gerçekten hatalı ve anti-Marksist-Leninist bir tavırdır. Sözkonusu kararlar iptal edilmeli, konular tekrar incelenmeli ve yeniden değerlendirme yapılmalıdır. Ancak böyle bir durumun doğru olduğuna dair bizim hiçbir kanıtımız yoktur. Bu sadece .../..(B)'den yoldaşların iddiasıdır. Bu nedenle İkinci Konferans kararlarının alınmasında kullanılan yöntemle ilgili fikir yürütmeden önce, Konferans tutanaklarının bizlere ulaştırılmasını talep ediyoruz.

Merkezin yöntem konusunda hatalı olduğu değerlendirmesini yaptığımız bir diğer nokta da, Mao Zedung'un değerlendirilmesinde kullanılan yöntemdir.

Merkez Mao Zedung konusunda sadece demokratik halk devrimi, demokratik halk iktidarı ile ilgili araştırmaların yapıldığını, Mao Zedung'u (en azından) felsefi alanda halen araştırmakta olduğunu belirtmiştir. (Yani Mao Zedung değerlendirmesi bütünüyle tamamlanmamıştır.) Buna rağmen Mao Zedung'un bir klasik olduğunu, konuyla ilgili tüm araştırmaların tamamlanmasını beklemeden kabullenmiştir. Bizce bu, önyargılı ve hatalı bir tavırdır. Araştırmalar tamamlanıp tartışmalar sonuçlanmadan, görüşler açıklık kazanmadan karara varmak kesinlikle hatalı, anti-Marksist-Leninist bir yöntemdir.

.../.. Merkezini, bölünmeden önce parti saflarında başlayan tüm tartışmaları, hazırlanan araştırma yazılarını kendi içinde ve çevresinde, diğer uluslararası komünist parti ve örgütlerle birlikte tartışmaya çağırıyoruz. Bu yapıldığı takdirde komünistlerin ve partinin bölünmeden asgari zararla çıkacağından şüphemiz yoktur. Doğru olan, Marksist-Leninist olan tek yöntem budur.

2. MARKSİZM-LENİNİZMİN ULUSLARARASI ALANDAKİ SORUNLARI:

.../.. saflarında meydana gelen bölünmede örgütsel işlerlik kurallarının hatalı uygulanmasının yanısıra, derin siyasi ve ideolojik ayrılıklar önemli bir rol oynamıştır. Sözkonusu siyasi-ideolojik ayrılıklar Marksizm-Leninizmin evrensel sorunları ile birlikte Türkiye devriminin sorunlarını içermektedir. Şüphesiz ki komünist bir örgüt olarak bizlerin de bu konularda tavır takınmamız zorunludur. Ancak burada var olan görüş ayrılıkları üzerinde ayrıntılı değerlendirmeler yapacak değiliz. Yalnızca tartışılan konularda bugüne kadar yaptığımız araştırma ve çalışmalarla, yazdığımız yazılarda varolan görüşleri kısaca aktarmakla yetineceğiz.

a) .../.. İkinci Konferansı ile ilgili olarak yapılan iki duyuruda şu görüşler yer almaktadır:

"Konferansımız Kruşçev modern revizyonistlerine karşı mücadelede büyük önemi olan 57/60 deklarasyon ve bildirilerini inceledi (abç) ve belgelere M-L görüşlerin hakim olduğunu (abç) tespit etti."

"Bugün dünya komünist hareketinin ortak bir çizgide birleşmesi için ÇKP Merkez Komitesinin SBKP Merkez Komitesi (B)'ne yazdığı 63 polemikleri olarak bilinen 9 mektup ve yorumun temel alınmasının gerektiğinin; belgelerin içinde ki bazı hata ve eksikliklerin giderilmesi ve günümüzün İdeolojik sorunlarını da içerecek şekilde geliştirilmesi koşulu ile dunya komünist hareketinin platformu olarak gördüğünü açıklar." (Halkımıza Duyuru, .../.. 2. Konferansı yapıldı)

Buna göre .../.. İkinci Merkez Komitesi şu anda 57/60 deklarasyonlarını Marksist-Leninist belgeler, hem de modern revizyonizme karşı mücadelede büyük önemi olan Marksist-Leninist belgeler olarak değerlerdirmektedir. Örgütümüzün böyle bir tespite katılması kesinlikle olanak dışıdır. Biz Büyük Ekim Devriminin yıldönümünde yayınladığımız Büyük Ekim Devrimi isimli broşürümüzde 57/60 deklarasyonlarının modern revizyonist belgeler olduğunu ve modern revizyonizmin yayılmasında önemli yerleri olduğunu alıntılarla belirtmiştik. İnanıyoruz ki, okuduğunu anlayan hiçbir samimi komünist Kruşçev revizyonizminin kokuşmuş tezleriyle dolu bu belgeleri okuduktan sonra, bunların Marksist-Leninist eserler olduğunu iddia edemez.

.../.. İkinci Konferans delegelerinin çoğunluğu bu konuda ya bilgisizdirler (belgeleri okumamışlardır), ya da önemli bir sapmaya düşmüşlerdir.

63 polemiklerine gelince; bu belgelerin Kruşçev revizyonizmine karşı mücadelede önemli bir yer tuttukları doğrudur. Taşıdıkları birçok Marksist-Leninist pozisyonlar modern revizyonizme karşı Marksist-Leninistlerin ilk ciddi silahı olmuşlardır. Ancak bu belgelerde önemli hatalar da vardır (örneğin 57/60 deklarasyonlarını Marksist-Leninist olarak değerlendirmeleri gibi). Bu belgeler Marksizm-Leninizmin modern revizyonizm ile olan hesaplaşmasını kökten temizleyememişlerdir. Özellikle 57/60 deklarasyonlarını Marksist-Leninist belgeler olarak değerlendirmekle, modern revizyonizmin etkilerinin Marksist-Leninist saflarda günümüze dek kalmasına yol açmıştır.

Bugün Arnavutluk SHC'nden esen yeni modern revizyonizm rüzgarı işte bunun bir sonucudur. Dolayısıyla 63 polemikleri biraz geliştirilmekle bugün uluslararası alanda Marksist-Leninist saflarda varolan siyasi-ideolojik kargaşalığa son verecek, yeni bir enternasyonalin siyasi temelini oluşturamaz. Böyle bir birlik ancak ve ancak modern revizyonizmin tüm etkilerinin Marksist-Leninist saflardan sökülüp atılmasıyla gerçekleşebilir. Bu da tavizsiz, cesur, akıma karşı durabilen gerçekten Marksist-Leninist bir siyasi-ideolojik ve örgütsel mücadeleyle olasıdır.

Biz 57/60 deklarasyonlarının Marksist-Leninist olduğunu iddia eden .../.. Merkez Komitesinden sözkonusu deklarasyonlarda getirilen tezlerin neden Marksist-Leninist olduklarını yazılı olarak ortaya koymalarını ve bu konuda gerek örgütleriniz arasında, gerekse kendi örgütleri içerisinde açık tartışmaya davet ediyoruz.

b) .../.. İkinci Konferansında alınan ve bizim hatalı olduğunu tespit ettiğimiz bir başka nokta da, AEP'nin çizgisinin değerlendirilmesidir. Yoldaşlar AEP'nin çizgisinin "revizyonist-troçkist kırması" olduğunu iddia ediyorlar. Ama bu "revizyonist-troçkist kırması" çizginin hangi içeriğe sahip olduğunu, hangi yönleriyle revizyonist, hangi yönleriyle troçkist kırması olduğunu belirtmiyorlar. Örgütümüz Büyük Ekim Devrimi broşüründe AEP'de ortaya çıkan yeni oportünizmin tezlerine de kısaca değinmiş, ve bu tezlerin aslında hiç de yeni olmadığını, Kruşçev-Brejnev revizyonistlerinin hain tezlerinin birer kopyası olduğunu ve inkarcılığa dayandığını belirtmiştik.

c) İkinci Konferans kararları ile aramızdaki bir başka derin ayrılık ise Mao Zedung değerlendirmesidir. İkinci Konferans Mao Zedung hakkında şu değerlendirmeyi yapmaktadır:

"Mao Zedung yoldaş beş büyük öğretmenden biridir."

"Partimiz AEP'nin Mao Zedung'a yönelttiği eleştirilerden demokratik halk devrimi iktidarına ilişkin olanları inceledi. Bu konuda gerek Çin'e özgu, gerekse genel olarak ortaya konan tezlerin tamamı (abç) ile Marksist-Leninist olduğunu bir kez daha kabul etti. Bu görüşler Lenin ve Stalin yoldaşların yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin dev-

rimlerine ilişkin tezlerinin derinleştirilip geliştirilmesidir ve Mao Zedung'un Marksizm-Leninizme katkılarından (abç) biridir. Mao Zedung bu katkısının ülkemiz açısından taşıdığı önem çok büyüktür. Bu tezlerin ışığında İK yoldaş Türkiye devriminin niteliğini ve yolunu çizmiştir."

Herşeyden önce bizler, Mao Zedung'un yalnızca demokratik halk devrimi iktidarına ilişkin görüşlerinin değerlendirilip diğer konularda tartışıldığı bir sırada "Mao Zedung beş büyük öğretmenden biridir", "Mao Zedung bir klasiktir" şeklindeki peşin yargıları hatalı buluyoruz.

İkinci olarak, bizler de şu ana kadar Mao Zedung yoldaşı esas olarak demokratik halk iktıdarı konusunda inceledik ve bu araştırmalarımızı "Kıbrıs'ın sosyo-ekonomik yapısı üzerine TAMAMLAYICI TEZLER" başlıklı yazımızda belgeledik. Biz.../.. Merkez Komitesi gibi Mao Zedung'un demokratik halk devrimine ilişkin öğretilerinin bütünüyle doğru olduğunu düşünmüyoruz. Hele bu öğretilerin bir katkı olduğuna kesinlikle inanmıyoruz. İşçi sınıfı önderliğinde halk devrimleri Marks, Engels, Lenin ve Stalin tarafından ortaya konmuştur. Mao Zedung bu öğretileri kendi ülkesinin somutunda uygularken önemli stratejik ve ilkesel hatalara düşmüştür. Bunlar "Ülkemizde devrim aşaması sorunu üzerine" başlıklı yazımızda tarihi olarak incelenmiştir.

Biz ayrıca .../..(B) gibi Mao Zedung'un demokratik halk iktidarı konusunda 1949'a kadarki öğretilerinin de doğru olduğuna inanmıyoruz. TAMAMLAYICI TEZLER yazımızda demokratik halk iktidarının bir işçi-köylü diktatoryası (proletarya hegemonyasında) olduğunu, milli burjuvaziyi başlangıçta bile dıştaladığını vurgulamıştık. Mao Zedung'un özel şartlarda(ülkenin işgal altında olduğu durumlarda) komprador burjuvazinin işgale karşı olan kesiminin de demokratik halk iktidarına ortak olacağı yolundaki öğretisini sözkonusu iki belgemizde kesinlikle reddetmiştik. Konunun öneminin bilincinde olarak tüm yoldaşlarımızı, kardeş örgütlerimizi ve komünist hareketle ilgili herkesi bu belgelerde ortaya konan görüşleri inceleyerek tartışmaya ve Mao Zedung değerlendirmesinin açık tartışma yöntemi ve yoldaşça ilişkiler içerisinde çözüme ulaştırılmasına gayret etmeye çağırıyoruz.

3. TÜRKİYE DEVRİMİNİN SORUNLARI:

Örgütümüz .../.. İkinci Konferansının Türkiye devriminin sorunlarıyla ilgili olarak almış olduğu bazı kararlara da kuşku ile bakmaktadır. Konferans,bizlerin Marksizm-Leninizmden önemli sapmalar taşıdığına inandığımız Mao Zedung'un demokratik halk devrimi ile ilgili görüşlerinin doğru olduğunu iddia ederken, bir yandan da şu değerlendirmeyi yapmaktadır:

"Mao Zedung'un bu katkısının ülkemiz açısından taşıdığı önem büyüktür. Bu tezlerin ışığında İK yoldaş Türkiye devriminin niteliğini ve yolunu çizmiştir."

Eğer Türkiye devrimini çizen tezler Mao Zedung'un demokratik halk devrimi üzerine ortaya koyduğu görüşlere dayandırılıyorsa, o zaman bizler, bu tezlerin doğru olduğundan da kuşku duyarız - bu tezleri İK yoldaş ortaya koymuş olsa bile.

Yoldaşlar, bize öyle geliyor ki burada hissi bir yaklaşım vardır. İK hata yapmaz anlayışı ve korkusu vardır. Hatta elimize geçen ikinci konferansın belgelerinden anlaşıldığı kadarıyla Partinin 1.Konferanstaki özeleştirisi dahi reddedilerek İK'nın hatasız olduğu savunulmuştur. İK'da, 1. Konferansta tespit edilen "taktik hatalardan" başka ilkesel hatalar da tespit edilirse, İK'nın bir komünist önder olamayacağı şeklinde bir sonuç çıkacağından çekinilmektedir. İK hatasız biri değildir. O komünist hareket içersinde en fazla saygınlığa sahip partiler olan ÇKP ve AEP gibi partilerin saflarında modern revizyonist fikirlerin barındığı, önemli stratejik ve taktik hataların bulunduğu çalkantılı bir dönemde Türkiye'de ortaya çıkmış bir hareketin önderiydi. Uluslararası alanda komünist hareketin yakalandığı hastalıklardan o günlerin genç .../..si de şüphesiz ki etkilenmişti. Fakat önemli olan bu ör gütün yaptığı hatalar değil, hatalarına karşı takındığı tavır ve sorumluluktur.

1972'lerin Türkiyesinde PDA revizyonizmine ve diğer revizyonist ve modern revizyonist akımlara karşı mücadele içinde Türkiye'de komünist öze sahip tek teşkilat ve tek liderdi. Çünkü modern revizyonizmin, milliyetçiliğin ağır bastığı şartlarda modern revizyonizme karşı mücadele bayrağını açmak,Rus sosyal emperyalizmine karşı tavır almak, Türk milliyetçiliğini mahkum ederek, milli zulme karşı çıkmak, komünistleri her türlü revizyonist ve oportünistlerden ayıran kıstaslar idi. Bunun da ötesinde .../.. ve İK daha o günden Marksizm-Leninizmin uluslararası alandaki sorunlarına ilgi göstermişler, Marksizm-Leninizmi hayata geçirerek her türlü siyasi, ideolojik ve örgütsel sorunu Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerine dayanarak çözmeye çalışmışlardır. Bütün dünya komünist hareketinin,"dünya halklarının başdüşmanı ABD ve Rusya'dır" teranesinin peşine takıldığı günlerde, İK PDA'nın ABD ve Rusya yı Türkiye halkının başdüşmanları olarak tespit eden tezlerini yerle bir ederek, Türkiye'nin emperyalist devletlerle olan ilişkilerini doğru bir şekilde analiz etmiştir. Fakat tüm bunlara rağmen .../.. ve İK birtakım önemli siyasi-ideolojik ve örgütsel hatalar da yapmışlardır. Bu hatalar İK'nın bir komünist, .../..'nın ise komünist bir örgüt olduğu gerçeğini değiştirmez. O günün Türkiye şartlarını incelediğimizde, Türkiye'de sürekli olarak eleştiri-özeleştiriye dayalı bir şekilde kendini yenileyerek değiştiren, gelişen ve gerçek bir M-L öze sahip tek örgüt .../.. ve tek lider İK'dir.

Örgütümüz geçmişte İK'nın milli mesele üzerine görüşlerini eleştirmiş ve bu eleştiriyi .. BK üzerinden .../..'ye ulaştırmıştı.

Bugün Türkiye'de kızıl siyasi iktidar ve Türkiye devriminin yolu, Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı konularında İK yoldaşın ortaya koyduğu tezler yeniden incelenmeli, Türkiye'de toprak sorununun boyutları kesin olarak ortaya konmalıdır. Bu konuda yapılacak çalışmalarda (varsa) İK'nın eksiklikleri tamamlanmalı, hataları aşılmalıdır. Hataları görebilmek, onları kabullenmek zayıflık değil, tam tersine güçlülük ve kendine güvenin bir ifadesi, daha da güçlenip gelişeceğimizin bir habercisidir.

Örgütümüz Türkiye'nin somut koşulları hakkında yeterli bilgiden yoksundur. Bu yüzden dışardan gazel okumaktan kaçınacağız. Yukarıda tartışılmasını önerdiğimiz konularda bugün için fikir yürütmemizin bir yararı olamaz. Ancak yoldaşların önerilerimize kulak asarak sözünü ettiğimiz konularda yoğun araştırmalara girmelerinin, Türkiye koşullarını somut verilerle belgelemelerinin ve Marksizm-Leninizmin bu konulardaki ilgili öğretileri ışığında açık tartışmaları başlatmalarının izlenecek biricik yol olduğunu şimdiden belirtebiliriz.

Yoldaşlar, .../.. saflarında meydana gelen bölünmenin temelinde yatan siyasi-ideolojik sorunlarda kendi görüşlerimizi ortaya koyduk. Şurası açıktır ki, örgütümüzle .../.. Merkez Komitesi arasında önemli görüş ayrılıkları, derin siyasi ideolojik ayrılıklar vardır. Bu olası bir durumdur. Komünist örgütler arasında görüş ayrılıklarının başgöstermesi doğaldır. Örgütümüz böyle bir durum ortaya çıktı diye .../.. ile varolan kardeşlik bağlarını koparmayı hatalı bulmaktadır. Bugün için böyle bir ayrılık sözkonusu olamaz. Konferansımız .../.. ile aramızdaki görüş ayrılıklarının komünist yöntemlerle, yani örgütlerimiz arasında yürütülecek açık siyasi-ideolojik tartışmalarla giderilmesine ve dostça ilişkilerimizin sürdürülmesine, bu arada .../..(B) ile de temas kurulup tartışmaların onlarla da yürütülmesine karar verir.

Yapılacak araştırma, inceleme ve yürütülecek tartışmalar sonucunda meydana gelecek durum ışığında yeni bir tavır takınmak gerekirse, Konferans yeni Örgütleme Komitesine gerekli kararları almak yetkisini verir.

****

(6. sayfadan devam)

Rusya'da Bolşevikler 1905 devriminin yenilgisi sonrasında ki ihanet dalgasına rağmen güçlenmişler, sosyalizmi onun gerçek sahibi işçi sınıfının içine yorulmadan taşıyarak;1917'de devrimi gerçekleştirmişlerdir!

İhanete ve yılgınlığa karşı tek çare devrimin bilimine daha sıkı sarılmak; sınıf mücadelesinin yasalarını daha iyi kavramak; sosyalizm, Komünizm davasına olan bilimsel inancı yükseltmektir.

Marksizm-Leninizm bilimi onun gerçek sahibi işçi sınıfıyla birleştiğinde yenilmez bir güçtür! Bolşeviklerin tecrübeleri bize bunu öğretiyor.

Marksizm-Leninizm bize devrimin bütün yenilgi ve ihanetlere rağmen; zafere ulaşacağını öğretiyor!

Bu Türkiye'de de böyle olacaktır!

Faik B.

MERKEZ KOMİTESİNİN KKP/ML ÖK'NİN BELGESİNE ELEŞTİRİSİ

****

Yoldaşlar,

Elimize "Kardeş örgütümüz .../.. ile ilişkiler" başlıklı karar tasarınız geçti. Bu karar tasarısının karar haline gelip gelmediğini, karar haline gelirken değişikliğe uğrayıp uğramadığını bilmiyoruz. Bunun henüz karar haline gelmediği umuduyla bu eleştiriyi yazıyoruz.

En baştan şunu söyleyelim ki, biz bu karar tasarısının anlayışına kökten karşıyız.

Karar tasarısı, üzerinden bir yıl geçmiş bir bölünme bir olgu olarak ortada dururken; ve artık bölünmenin geriye çevrilmesi diye bir sorun kalmamışken; ortada iki ayrı merkez ve iki ayrı parti varken; sanki bütün bunlar olmamış, ya da önemsizmiş gibi bir tavır takınıyor. Birbirini "revizyonist"-likle, vb. suçlayan iki taraf arasında kesin bir tercih yapmaktan titizlikle kaçınıyor. Böyle bir tavır eğer bölünme konusunda bilgi yoksa, belgeler elde değilse, kimin ne dediği, ne için bölünüldüğü bilinmiyorsa, kısa bir süre için haklı görülebilir. Ama bizzat yazdığınız karar tasarısı durumun bu olmadığını, bölünme ve bölünmenin sebepleri hakkında, doğruyla yanlışı ayıracak kadar bilgiye sahip olduğuzu gösteriyor. O halde neden iki taraftan biri yanında, diğerine karşı; ya da iki tarafa da karşı kesin tavır koymaktan kaçınıyor, ortacı bir yol izliyorsunuz? Bu tavrın Marksist-Leninistlere değil, Kautsky gibilerine yaraşır bir tavır olduğunu size anlatmamıza herhalde gerek yoktur.

Yoldaşlar,

Aramızda bu konudaki çelişmenin derinliğini berrak bir şekilde öne çıkarmak için sonucu başa koyduk. Şimdi, karar tasarısında ortaya koyduğunuz sıra içinde, hemfikir olduğumuz ve olmadığımız bazı noktalar üzerinde durmak istiyoruz:

a) Yöntem:

Bu noktada MK hizibi ile aramızda görüş ayrılıkları üzerine açıkça tartışma/bunları gizleme noktasında ayrılık olduğunu belirtiyorsunuz. Görüş ayrılıklarını gizlemenin hangi felaketli sonuçlara yolaçacağını doğru bir şekilde açıklıyorsunuz.

Ancak bunu açıklarken bir yerde abartma içine girip, "biz ler bile ne olduğunu anlayamadığımız bir durum karşısında kaldık" diyorsunuz. Aslında sizin durumunuz örgütsüz kişilerle karşılaştırılmayacak kadar iyi idi. Görüş ayrılıkları olduğunu biliyordunuz. Bir bölünmenin muhtemel olduğu konusunda da bilginiz vardı. Bölünmenin hemen ertesinde de belgeler elinize ulaştırılmaya çalışıldı. Bu durumda kendi durumunuzla, örgütsüz kişilerin durumunu karşılaştırmanız doğru değildir. Bu abartma, "biz ne olduğunu anlayamadık" gerekçesi ile sizin tavır takınmaktan kaçınmanıza dayanak olduğu için kötüdür.

Yöntem başlıklı bölümün girişinde, "Biz parti içi işler-lik konusunda hangi tarafın haklı olduğu konusunda konuşmaya kendimizi yetkili görmüyoruz" diyorsunuz. Yoldaşlar, tavrınız Marks, Engels, Lenin, Stalin'in, klasiklerimizin aynı konudaki tavırları ile bir karşılaştırın. Bakın bakalım onlar bir bölünme karşısında nasıl tavır takınmışlar. İçlerinde "biz parti içi işlerlik konusunda kimin haklı olduğunu söyleyemeyiz" diyen var mı? Nedir parti içi işlerlik? Sır mıdır? Hayır! Parti içi işlerlik kuralları demokratik merkeziyetçilik kurallarıdır. Bunlar bütün dünyada bir ve aynı kurallardır. Bunlardan bilginiz olması gerekir. Bunun ötesinde bizim partimizin, parti içi işlerlik kurallarının tümü tüzükte yer almıştır. Bu tüzük de elinizde vardır. Karşılıklı suçlamalar da ortadadır. O halde bu çekingenlik neden? Neden kendinizi bu konuda 'yetkili' görmüyorsunuz? Tavrınız; haklı ile haksızı, elinizde belgeler olmasına rağmen, Marksizm-Leninizmin bilimi olmasına rağmen, ayırmama, haklı yanında yer almama tavrı, Marksist-Leninist bir tavır değildir.

Daha sonra, yine yöntem konusundaki bölümde, bizim alınan kararların hazırlıksız alındığı şeklindeki tespitimizin, sizin için ispatlanması mümkün olmayan bir iddia olduğunu söylüyorsunuz. Yoldaşlar, elinizde TKP/ML MK hizibinin çıkardığı II. Konferans Raporu yok mu? Varsa oradaki "P ikinci Konferansımızın herşeyden önce siyasi ön hazırlığı yetersizdi", "Yazılar zamanında hazırlanıp basılmadı, dağıtılmadı", "Alt seviyede konferanslar ... partinin önemli bir bölümünde yapılmadı", "Alt konferanslar ve Bölge konferansları sonuçları Konferans öncesi dağıtılmadı" vs. (Bütün alıntılar II. Konferans raporu, s.2) tespitleri sizin için ne anlama geliyor? Bizim 'kararlar hazırlıksız alındı' "iddiamızın" sizin için kanıtlanabilir olması için, MK hizibinin itirafı dışında başka ne gibi kanıtlar gereklidir? Eğer ille de Konferans tutanağını bekliyorsanız, daha onyıllarca beklemeniz gerekir. Biz bundan bir yıl önce tutanağın açılmasını talep ettik. Gerçeklerden korkan MK hizibi kendi içinde bile tutanağı yayınlayamadı. Sizin bu gerçekler ortada iken, bunlara gözünüzü yumma-nız, gerçekleri ortadan kaldıramayacaktır.

Yöntem bölümünün sonunda, MK hizibini, parti bölünmeden önce, parti saflarında başlayan tüm tartışmaları, hazırlanan tartışma yazılarını kendi içinde ve çevresinde, diğer ulus-lararası komünist parti ve örgütlerle birlikte tartışmaya çağırıyorsunuz. Bu yaptığınız çağrı, uygulanma ihtimali hemen hemen sıfır olan boş bir çağrıdır. Bu çağrıya uyulması halinde partinin bölünmeden asgari zararla çıkacağını söylemeniz ise bir başka anlamsızlıktır. Hangi parti bölünmeden asgari zararla çıkacaktır? Yoldaşlar, şunu bilmeniz gerekir ki, TKP ML Mart 1981'de, geri dönüşü olmayan bir biçimde bölünmüştür. Artık iki parti söz konusudur. Bu yüzden 'parti' derken kimi kasdettiğinizi açıklamanız gerekir. Eğer kasdettiğiniz MK hizibi ise, böyle bir tartışma onların siyasi sonları demektir. Yani böyle bir tartışma onlar açısından asgari zarar değil, azami zarar demektir. Bu yüzden onların böyle bir tartışmaya gireceğini beklemek, bu yönde çağrılar yapmak, hem de 'az zararla' çıkmayı mükafat olarak vaad etmek, abesle uğraşmaktır.

b) Marksizm-Leninizmin uluslararası alandaki sorunları:

Burada önce şunu tespit etmemiz gerekir ki, uluslararası plandaki sorunlarla ilgili olarak, yalnızca MK hizibinin görüşleri konusunda tavır takınıyorsunuz. Elinizde bizim yazılarımız, belgelerimiz olduğu halde, bizim görüşlerimiz hakkında tavır takınmıyorsunuz. Neden? Neden bu alanda MK hizibine getirdiğiniz eleştirilerin önemli bir bölümünün bizim görüşlerimizle uyum içinde olduğunu berrak bir şekilde tespit etmiyorsunuz? Bu tavrın adını siz koyun yoldaşlar!

1957-1960 Deklarasyonlarının değerlendirilmesi ile ilgili olarak, "inanıyoruz ki" diyorsunuz, "okuduğunu anlayan hiçbir samimi komünist Kruşçev revizyonizminin kokuşmuş tezleri ile dolu olan bu belgeleri okuduktan sonra, bunların Marksist-Leninist eserler olduğunu iddia edemez." II. Konferans çoğunluğu ve MK hizibi bunu iddia ediyor. Sizin tespitinize göre onlar, a) ya okumamışlardır, b) ya okuduğunu anlamayan salaklardır, c) ya samimi komünist değillerdir. Seçimi siz yapmak zorundasınız. Ama berrak bir şekilde böyle bir tespit yapmaktan çekiniyorsunuz. Biz bu kişilerle olan ilişkilerden çıkardığımız sonucu söyleyelim size: MK hizibinin başını çeken ler iflah olmaz oportünistlerdir! Onlar bilgisizliklerinden değil, bile bile savunmaktadırlar 57-60 Deklarasyonlarını.

Bu bölümde size esas eleştirimiz, başta da tespit ettiğimiz gibi, MK hizibine getirdiğiniz eleştirilerin çok önemli bir bölümü ile, aynı hizibe bizim getirdiğimiz eleştiriler arasındaki uyumu tespit etmemenize yönelmektedir. Ama sizinle içerikte ayrı olduğumuz bir konu da vardır. O da, Mao Zedung un demokratik halk iktidarı ile ilgili öğretileri hakkında yaptığınız değerlendirmedir. Sizin demokratik halk iktidarının, milli burjuvaziyi başlangıçta bile dıştaladığı teziniz, Dünya Komünist Haretekinin bu konudaki tezleri ile ve somut deneyleri ile uyumsuzluk içindedir. Biz bunun mümkün (şart değil) olduğunu, tecrübelerin bunu gösterdiğini düşünüyoruz.

c) Türkiye devriminin sorunları:

Bu konuda çok kaba birkaç noktaya değinmek istiyoruz.

İK'nın eserini değerlendirirken şöyle tespitler yapıyorsunuz:

"TKP/ML ve İK daha o günden Marksizm-Leninizmin uluslararası alandaki sorunlarına ilgi göstermişler, Marksizm-Leninizmi hayata geçirerek her türlü ideolojik, siyasi, örgütsel sorunu Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerine dayanarak çözmeye çalışmışlardır. Bütün dünya komünist hareketinin 'Dünya halklarının başdüşmanı ABD ve Rusya'dır' teranesinin peşine takıldığı günlerde, İK PDA'nın ABD ve Rusya'yı Türkiye halkının baş düşmanları olarak tespit eden tezlerini yerle bir ederek ..."

Burada görüşümüze göre gerçeği yansıtmıyor; gereksiz yere abartmalar içine giriyorsunuz. İbrahim'in eserini savunmak için bize göre abartmaya hiç mi hiç gerek yoktur. Onun yaptığı iş abartılmadan da büyüktür!

Abartma kendini en açık bir biçimde TKP/ML'in "her türlü ideolojik, siyasi, örgütsel sorunu Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerine dayanarak çözmeye çalıştığı" şeklindeki tespitte görülmektedir. Böyle mutlak bir ifade TKP/ML'in her alanda Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerine dayandığını (da yanmaya çalıştığını) iddia etmek demektir. Bunun yanlışlığı ortadadır. Eğer Mao Zedung Düşüncesinin birçok noktada Marksizm-Leninizmin ilkelerinden saptığını kabul ediyorsak, ve TKP ML'in çizgisinde de Mao Zedung Düşüncesinden etkilenmeler olduğunu kabul ediyorsak, o zaman; "her alanda Marksizm-Leninizmin ilkelerine dayanarak sorunları çözmeye çalışmak"tan söz etmemiz, yapılan ideolojik hataların üzerini örtmekten, özeleştiri görevlerini küçümsemekten başka bir işe yaramaz. Abartma örnekte de kendini sürdürüyor. Henüz PDA'nın 'ABD ve Rusya Türkiye halkının baş düşmanıdır' şeklinde bir tez savunmadığı bir dönemde, PDA'ya böyle bir tez atfedilip, bu tez İK'ya yıktırılıyor. Bu şekilde bir İK savunması doğru değildir.

Bir başka yerde şöyle diyorsunuz: "Örgütümüz Türkiye'nin somut koşulları hakkında yeterli bilgiden yoksundur. Bu yüzden dışarıdan gazel okumaktan kaçınacağız." Yoldaşlar, burada getirdiğiniz gerekçe ile tavır takınmamanız da sakattır. Bir yıl önce bölünmede Türkiye devrimiyle ilgili olarak rol oynayan sorunlar detayla ilgili sorunlar değil; Marksizm-Leninizmin en temel ilkeleri ile ilgili sorunlardı. Bunlardan birkaçını hatırlatmak gerekirse:

* Teorik olarak komprador kapitalizmi ile feodalizmin içiçe geçtiği bir yapıda, komprador kapitalizminin hakim hale gelmesi; yarı-feodal bir ülkenin kapitalist bir ülke haline gelmesi mümkün müdür, değil midir?

* Devrimci durumun varlığından sözetmek için, kitlelerin kendiliğinden hareketinde bir yükselme olması gerekli midir, değil midir?

* Halk Savaşı stratejisi bütün yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde mi geçerlidir; yoksa her ülke somutu ayrı ayrı incelenmeli midir?

* Lenin/Stalin'in iki aşamalı parti öğretisi bizim ülkemiz için de geçerli midır, değil midir?

Bu konularda tavır takınmak için "Türkiye'nin somutu"nu bilmenize gerek yoktur. Eğer Marksizm-Leninizmin ilkelerini savunuyorsanız, bu konularda tavır takınabilirsiniz, ve takınmak zorundasınız. "Dışarıdan gazel okumak istemiyoruz" lafı, bu bağıntıda, açık olan konularda tavır koymaktan kaçmak, iki tarafı da şimdilik(!) idare etmenin aracı olan kötü bir 'alçak gönüllülük' örneği oluyor.

...

Karar tasarısının sonunda esas olarak TKP/ML MK hizibiyle temaslarınızı sürdürme / bizimle de tartışma yürütme yönünde öneri getiriyorsunuz. Biz tabii ki, sizinle tartışma yürütmeye hazırız. Ama sizin MK hizibi ile aranıza kesin çizgiler çekmemenizi Marksist-Leninist bir tavır olarak değerlendirmiyoruz. Sizin bu tavrınızın çoğunluğun MK hizibinin yanında kaldığı düşüncesinden, faydacı bir düşünceden kaynaklandığını düşünüyoruz. MK hizibinin önemli sapmalarını gördüğünüz halde, onlara karşı açık tavır alıp mahkum etmemenizi başka türlü açıklayamıyoruz.

Önerimiz, eğer bu karar tasarısı karar haline gelmedi ise, bu karar tasarısını eleştirilerimiz ışığında kökten değiştirmenizdir.

Bolşevik Selamlar

10 Mart 1982

1 Mayıs 83 ve Görevlerimiz

Devrimciler, Sınıf Bilinçli İşçiler!

Uluslararası proletaryanın birlik-mücadele ve dayanışma günü olan 1 MAYIS'a zor şartlar altında giriyoruz. Kıbrıs proletaryasının sosyal devrim davasını savunan ve onu örgütleyip zafere ulaştırmak için mücadele veren biz komünistler, geçmişte çeşitli defalar 1 MAYIS'ın ortaya çıkışını ve tarihsel anlamını ve konu ile ilgili görüşlerimizi ortaya koymuştuk. 1983 1 MAYIS'ına girerken bu görüşlerimizi tekrarlamaktan çok, şu andaki somut durum ve bu durumun sınıf-bilinçli işçilere ve devrimcilere yüklediği görevler üzerinde durmak istiyoruz.

Uluslararası planda, dünya emperyalizminin giderek derinleşen ekonomik krizi belirgin bir şekilde hissediliyor. Şu andaki kriz, esas olarak bir aşırı-üretim krizidir. Bu anlamda krizin emperyalizmin devresel bunalımı ile iç içe geçtiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Aşırı-üretim krizinin anlamı, dunya pazarının emebileceği miktardan fazla meta üretimi yapılmasıdır. Aşırı kar yolunda herşeyi mübah sayan tekelci burjuvazi dünya pazarının talebinden kat kat fazla üretim yapmaktadır. Aşırı üretim krizinin anlamı budur. Unutulmaması gereken nokta, pazarın sınırlı olmasının sanayi üretimini kısıtladığıdır. Kapitalist üretim tüm dünyada oksijen yetersizliğine uğruyor. Dünya pazarının talebi üretim hacmine tekabül etmeyen oldukça düşük bir düzeyde kalıyor. Üretim mekanizmasının tam kapasite çalışması için pazarın genişlemesi, talepte artış olması bir ön koşuldur. Eğer talepte artış değil, daralma olursa bunun üretim mekanizmasının kapasitesinde de bir daralma anlamına geleceği açıktır. Bunun pratikteki anlamı, üretici güçlerin yıkımıdır. Fabrikaların, kimyasal fırınların, büyük sanayi kuruluşlarının kapanması ve milyonlarca kişinin işsiz kalmasıdır.

Krizin temelinde yatan kapitalist üretim biçiminin temel çelişmesidir: Yüksek derecede gelişmiş sosyal üretici güçler ile bunları sarmalayan uzlaşmaz nitelikli kapitalist mülkiyet ilişkileri tarafından yaratılmış sıkı kapitalist kabuk arasındaki çelişme — geçen yüzyılda da devresel aşırı-üretim krizlerini yaratan işte bu çelişmeydi. Ama ileri kapitalist ülkeler, kendi pazarlarını ve imal ettikleri malların kolonilere ve az gelişmiş kapitalist ülkelere ihracatını genişletebildikleri için ve tekelci sermaye henüz relatif olarak zayıf olduğundan bu krizler kendi tasfiyelerinin koşullarını yaratabiliyordu. Krizler yeni sanayi patlamalarına yol açıyordu.

Ancak kapitalizmin serbest rekabetçi döneminden çıkıp tekelci döneme girdiği emperyalizm aşamasında, yeni yeni emperyalist devletler ortaya çıktı. Büyük güçlerin sayısı çoğaldı. Eskiden imal edilmiş mal ve özellikle makine ithal eden ülkeler giderek imal edilmiş mal ihraç eden ülkeler haline dönüştü. Dünya pazarının hali hazırda paylaşılmış olduğu emperyalizm çağında, bu dış pazarlar için tekelci burjuvazi içindeki rekabeti daha da kızıştırdı. Vahşileştirdi. Dış pazarlar ve nüfuz alanları üzerinde tekel kurma mücadelesi bugüne kadar 2 kez emperyalist dünya savaşına yol açtı.

Ne var ki, bu 2 vahşi emperyalist paylaşım savaşının, dünya kapitalizmini ölümcül hastalıklarından kurtardığı söylenemez. 1945'te biten 2nci emperyalist paylaşım savaşı dünya emperyalizminin başlıca hastalıklarını daha da kötüleştirdi. İkinci dünya savaşı sonrasında ortaya çıkan 13 ülkelik sosyalist kamp dünya pazarını daha da daraltarak, kapitalist dünya ile sosyalist dünya arasındaki uzlaşmaz çelişmeyi daha da keskinleştirdi. Buna paralel olarak, üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki uzlaşmazlık ve buna organik bağlarla bağlı olan proletarya-burjuvazi çelişmesi de keskinleşti. Daralan dünya pazarı için dalaşan kapitalist-emperyalist devlet ve tekeller arasındaki çelişme de 2nci emperyalist paylaşım savaşında bu devletlerden bazılarının yıkıma uğramasına rağmen kızıştı.

Bugün 13 ülkelik sosyalist kamp Arnavutluk SHC dışında yok oldu. 1956'da Sovyetler Birliğinde Kruşçev modern revizyonizminin önce SBKP içinde hakim hale gelmesi, sonra da devlet iktidarına sahip olması ile kapitalizm geri getirildi. Sovyetler Birliği'ne paralel olarak, Çin ve Arnavutluk dışındaki sosyalist kamp üyesi ülkelerde de modern revizyonistler iktidarı ele geçirdi. ÇHC'de de daha sonra Teng-Hua modern revizyonizminin iktidara gelmesi kısmi ve geçici olarak dünya emperyalizmine bir nefes aldırdı. Varşova Paktı ülkeleri ve Çin tekelci sermayenin pazar sorunu için geçici bir oksijen çadırı vazifesini gördü. Ancak şu anda gelişen olaylar bu oksijen çadırındaki oksijen kaynağının da tükendiğini ya da tükenmek üzere olduğunu gösteriyor!

Resesyon olarak bilinen durgunluk şu anda krize dönüşmüş durumdadır. Burjuva teorisyenlerinin ve burjuva basınının bu nalımın atlatılacağını gösteren olumlu gelişmeler olduğu yolundaki iddiaları gerçeği yansıtmamaktadır. Burjuva teorisyenleri ve burjuva basını dünya ekonomisinde bir canlanma beklendiği yolundaki tespitlerini belirli sektörlerde ve sanayi dallarındaki üretim hacmi artışına ve geçmiş bir-iki yıla kıyasla bazı emperyalist devlet ekonomilerindeki büyümeye dayandırmaktadır. Sözü edilen relatif büyüme ve üretim hacmindeki artışın ana nedeni, özellikle büyük emperyalist devletler arasında sürdürülen silahlanma yarışıdır. Bu yarışın yarattığı bazı sanayi dallarını (kimya, demir-çelik, tekstil gibi) kapsayan bir büyüme ve canlanma sözkonusudur. Yoksa tüketim sanayisini de kapsayan genel bir ekonomik canlanma kesinlikle sözkonusu değildir.

Emperyalist krizi gösteren olgular şunlardır:

1. Bölgesel Savaşların Giderek Artması

Dünya şu anda bölgesel savaşların giderek artmasına ve buna paralel olarak da daha büyük halk kesimlerini girdabına çekmesine tanık oluyor. İngiliz emperyalizmi ile Arjantin cuntası arasında süren kanlı Falkland savaşları bitmeden, Amerikan emperyalizminin Orta Doğu'daki maşası olan saldırgan İsrail'in Lübnan'da giriştiği katliam Filistin halkının haklı mücadelesini bastıramadıysa da sarılması zaman alacak bir yara açtı. Aralıksız olarak süren İran-Irak savaşı milyonlarca insanı yörüngesinde toplarken Orta Doğu'yu hala bugün sıcak savaş bölgelerinden biri yapmaktadır. Afgan halkının ülkesinin Rus sosyal emperyalistleri tarafından işgaline karşı verdiği haklı savaş sürerken Uzak Doğu'da Vietnam ve Kamboçya halkı (hatta Tayland da) da savaş girdabına çekilmiş oldu. Orta Amerika ülkelerinden El Salvador'da Nikaragua'dan sonra iç savaş gündeme gelirken, Amerikan emperyalizmi El Salvador'daki faşist askeri cunta aracılığı ile Nikaragua'daki radikal küçük-burjuva iktidarı olan Sandinista iktidarını yıkmaya çalışıyor. Genel olarak Orta Amerika da son dönemde sıcak savaşın olgu haline geldiği bölgelerden biri olma durumunu koruyor.

Bölgesel savaşlar dünya çapında genel bir paylaşım savaşının öncülü, ilk aşamasıdır. Açıktır ki bölgesel savaşlar, dünya pazarının ve nüfuz alanlarının yeniden bölüşülmesi ve paylaşılması için girişilmiş çabaların ürünüdür. Bu tip savaşların ardında belirli bir emperyalist devlet veya belirli bir tekelci sermaye grubu (veya grupları) bulunur. Amaç bellidir: dünya haritası üzerinde "kendilerinin olarak" işaretledikleri bölgeleri genişletmek, dış pazara hakim olmak ve bu yolla milyonlarca dolara varan aşırı karlar yapmak. Yaşadığımız 2 emperyalist paylaşım savaşı kanıtlamıştır ki, bu bölgesel savaşlar içinde yer alan belirli bir emperyalist devlet veya tekelci sermaye grubu diğer bir emperyalist devlet veya tekel grubunun çıkarlarını önemli ölçüde tehdit ettiği an o bölgedeki savaşın "bölgesel" görünümünü kaybetmesi, ve birçok emperyalist devlet veya tekel grubunun katılmasıyla genel bir paylaşım savaşına dönüşmesi oldukça kolay olmaktadır!

2. Silahlanma Yarışında Hız

Emperyalist burjuvazi dünya pazarının yeniden paylaşılması sorununun kendisi için ne denli yaşamsal öneme sahip bir sorun olduğunu son dönemde silahlanma yarışına verdiği hız ve önemle de kanıtlamaktadır. Konvansiyonel silahlar bu yarışın dışında olmamasına rağmen, esas ilgi nükleer silahlara gösterilmektedir. Nükleer silahların araştırma-geliştirme-üretim ve bakımı için harcanan paralar akıl almaz düzeylere ulaşmıştır. Durgunluğun üretici güçlerin tahribi noktasına vararak krize dönüştüğü şu sıralarda büyük emperyalist devletlerin, bu yarıştan geri kalmamak için "savunma harcamalarını" giderek artırması, burjuva demokrasisinin hüküm sürdüğü bu ülkelerde işçi sınıfının mücadelesi sonucu alınmış sosyal hakların giderek kısıtlanmasına yol açıyor.

Silahlanma yarışı, şu anda, esas olarak saldırgan NATO ve VARŞOVA PAKTLARI düzeyinde sürüyor. Buna rağmen nükleer silahlanma yarışının özellikle NATO üyesi emperyalist devletler arasında önemli sürtüşmelere ve sorunlara yol açtığı artık biliniyor. Hatta bu sürtüşme bugün 2nci emperyalist paylaşım savaşı sonrasında kurulan NATO ittifakını sarsacak boyutlara ulaşmıştır. Bilindiği gibi, nükleer silahlanma yarışı şu anda esas olarak iki kategoride sürmektedir: 1- Kıtalar arası güdümlü nükleer füzeler, 2- Orta menzilli güdümlü nükleer füzeler. Şu anda, esas sorunun yoğunlaştığı kategori 2nci kategorıdır. Avrupa'lı NATO üyesi emperyalist devletler ile ABD emperyalizmi arasında sorun yaratan kategori de budur. Sorunun nedeni açıktır: ABD emperyalistleri kendi ülkelerinin coğrafik konumu dolayısıyla SSCB'den yalnızca kıtalar arası nükleer füzeler ile tehdit edilebilir. Ama aynı tehlike Rus sosyal emperyalistleri için de söz konusudur. Çünkü Ruslar gibi ABD emperyalistleri de kıtalar arası nükleer füzelere sahiptir. Öte yandan Rus sosyal emperyalistlerinin en son geliştirdiği SS-20 nükleer füzeleri Avrupa'da diğer VARŞOVA PAKTI ülkelerine yerleştirmesine misilleme amacıyla ABD nin Avrupalı müttefiklerinin ülkelerine Cruise ve Pershing füzelerini yerleştirme girişimleri, Avrupa ülke halkları tarafından tepkiyle karşılanıyor. Ama bundan da önemlisi, böyle bir girişim Avrupalı emperyalist devletleri (İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya, Hollanda, Belçika, vs) Rus sosyal emperyalizmi ile doğrudan karşıya getiriyor. Bu noktada Amerikan Cruise ve Pershing füzelerinin kendi ülke topraklarına yerleştirilip yerleştirilmemesi noktasında Avrupa tekelci burjuvazisinin değişik kanatları arasındaki görüş ayrılığı da büyüyor. Bu durumun NATO ittifakının temellerini sarstığını gören ABD emperyalistleri müttefiklerini kaybetmemek için tüm Avrupa'nın orta menzilli nükleer füzelerden arındırılmasını öneren ve "zero option" (sıfır seçenek) diye bilinen çözüm önerisini ileri sürdü. Ancak Cruise ve Pershing dışında da belirli sayıda nükleer füzenin hali hazırda Avrupa'da değişik NATO üslerinde yerleştirilmiş olduğunu söyleyen Rus sosyal emperyalistleri bu çözüm önerisine yaklaşmadı.

Orta menzilli nükleer füzelerin Avrupa'da sınırlandırılması amacıyla Viyana'da sürdürülen görüşmeler herhangi bir sonuca bağlanmadan dağıldı. Konvansiyonel silahları yeni bir paylaşım savaşı için yetersiz sayan büyük emperyalist devletler, böylece, nükleer silahlanma yarışına devam edeceklerini ve bunun, gerek Avrupa'nın gerekse diğer dünya pazarlarının paylaşılması yolunda kendileri için ifade ettiği hayati önemi ortaya koydular.

3. Dünya Ticaretindeki Gerileme

Son dönemdeki gözle görülür gelişmelerden biri de dünya ticaretindeki gerilemedir. Doğu-batı emperyalistleri arasındaki ticaret giderek donma noktasına varıyor. Bunun çeşitli nedenleri var. "Sosyalist blok" diye adlandırılan ama aslında emperyalist dünyanın başka bir cephesinden başka bir şey olmayan VARŞOVA ülkeleri, şu anda, gırtlağına kadar batılı emperyalist devletlere (Avrupa ve Amerika'daki büyük bankalar aracılığıyla) borçlu durumdadır. Doğu bloku'nun (Polonya, SSCB, Doğu Almanya, Romanya, Macaristan, Çekoslovakya, Bulgaristan) Batıya olan borçlarının, 1982'de, yaklaşık olarak 80 milyar dolar olduğu hesaplanmıştır. Doğu bloku ülkeleri en temel maddeleri bile Batıdan ithal ettiklerinden, ithalat için hali hazırda büyük miktarda finansmana gerek duyuyorlar. Batı bankaları ise, genel olarak Doğu bloku ile yeni kredi anlaşmaları imzalamak istemiyorlar. Bu eğilim içinde olmayanlar da ABD emperyalizminin izlediği faiz oranı politikası ile yeterli finansmanı sağlayamıyorlar.

Bilindiği gibi, son 2-3 yıl içinde "Sovyetler Birliği"nin tahıl rekoltesi oldukça düşük olmuş, bunun sonucu olarak da SB, eskiye oranla, çok daha fazla altın satmak zorunda kalmıştır. (Güney Afrika'dan sonra SB dünyanın ikinci büyük altın ihraç eden ülkesidir.) Dünya piyasasına sürülen altın miktarının artması, altın fiatlarının düşmesine paralel olarak doların değerinde bir yükselme meydana getirmiştir. Bunun sonucu olarak dolar %20 oranında bir revalüasyona (değer artışına) uğramıştır.

Dünya ticaretindeki gerilemeyi ABD dolarındaki yaklaşık %20'ye varan değer artışı etkilemişse de, yapılan araştırmalara göre, 1981-1982 yılında hacim itibarı ile de dünya ticaretinde bir gerileme gündeme gelmiştir. Dünya ticaretindeki esas gerileme ham petrol ticaretindeki azalma ve madenlerde belirtilen düşüş oranına tekabül etmektedir. İlginç olan nokta şudur ki, GATT diye bilinen uluslararası kuruluş dünya ticaretinin 1981-1982'de, 1958'den beri ilk defa gerileme kaydettiğini yaptığı araştırmalar sonucu ortaya koymuştur.

Doların revalüe edilmesi, ABD emperyalistlerinin ihracatında bir düşüşü meydana getirmiş, buna karşılık Avrupalı emperyalist devlet ve tekellerin ABD emperyalistleri ile rekabet etme olasılığı daha da artmıştı. Ama bu olasılık hiç bir zaman gerçekleşmedi, çünkü, teknolojik alanda (özellikle yüksek teknolojide), Avrupa, ABD ile yarışacak düzeyde değildir. İkinci dünya savaşından sonra teknolojisini dev adımlarla geliştiren ABD emperyalizmi, diğer emperyalist devletleri bu alanda geride bıraktı. Ayrıca ABD emperyalistleri, Avrupalı emperyalist devletlerin rekabetini önlemek ve rakiplerini iktisadi alanda saf dışı bırakmak için faiz oranları ile istediği gibi oynuyor ve uluslararası sermayeyi kendi ülkelerine çekebiliyorlardı. Özellikle ABD emperyalizmine karşı Avrupalı emperyalist devletlerin ekonomik bir ittifakı olan AET, 1973 deki büyük petrol krizinden önemli ölçüde etkilenmiş ve pet-

rol fiatlarının artmasına paralel olarak imal edilen ürünlerin fiatlarını yükseltmek zorunda kalmıştı. Bu, özellikle, petrol üreticisi olmayan yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerden imal edilmiş mallara olan talebin düşmesine yol açmış, bu ise, birçok sanayi dalında üretim hacminin kısıtlanmasını getirmiştir. Dolayısıyla, 1973'deki büyük petrol krizi ABD'nin olduğu gibi, AET'nin de ihracatını önemli ölçüde etkilemişti. Ama 1973'deki petrol krizinin yükünü en fazla hisseden kesim yarı-sömürge ve bağımlı ülke halkları idi. Çünkü, birçok sanayi dalında üretim hacminin daralması ve ihracatın kısıtlaması, kaçınılmaz olarak, AET'nin Türkiye, Mısır, Hindistan gibi ülkelerden ithal ettiği tarım ürünleri (özellikle tekstil ürünleri) ithalatını kısıtlamasını da beraberinde getirmiştir. AET yüksek gümrük tarifleri ve kotalarla ithalat kısıtlamasını gerçekleştirince ihracatı esas olarak tarım ürünlerine (özellikle tekstil ürünlerine) dayalı olan bu ülkelerin ödemeler dengesi açığını arttırarak faizlerini bile ödeyemedikleri devlet borçlarını daha da arttırarak işsizlik ve enflasyonu kamçılamıştır.

4. Hammadde Fiatlarındaki Düşüşler

Uluslararası tekeller, tröst ve kartellerin aşırı-üretim fazlasının yol açtığı durgunluğa ve şu andaki krize paralel olarak ham petrol ithalatında yaptıkları kısıtlamalar OPEC ülkelerinin de canına okudu. Uluslararası tekellerin, dev kartellerin petrol talebinde meydana gelen daralma dolayısıyla, ham petrol üretim hacminin ve fiatının düşürülmesi kaçınılmaz oldu. OPEC üyesi 13 ülkenin kotaları azaldı. OPEC üyesi İran, Irak, Libya, Nijerya, Venezuela ve OPEC üyesi olmayan Meksika gibi yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerin temel gelir kaynağı olan ham petrol üretimindeki bu azalmanın, sözü edilen ülkelerin Avrupa ve Kuzey Amerika'da sayısı 15-20'yi geçmeyen büyük bankalara olan borçlarını ödemelerini daha da olanaksız hale getirirken, söz konusu bankaların ve büyük finans kuruluşlarının paçaları daha da tutuştu. Sözü edilen yarı-sömürge ve bağımlı ülke hakim sınıflarının bu son gelişmenin yükünü de kendi ülke halklarının omuzlarına yıkması, işsizliğin, enflasyonun daha da artmasını getirdi. Geniş halk kitlelerinin yaşam koşulları dayanılmaz hale geldi. Zaten haksız bir savaşta kırdırılan İran-Irak halk kitlelerinin yıkımı yoğunlaştı.

1983 ham petrol krizi dünyanın en fazla petrol üreten ülkesi olan "Sovyetler Birliği"ni de etkiledi. OPEC'e dahil olmamasına rağmen, ürettiği ham petrolün bir bölümünü Avrupa'ya ihraç eden Rus sosyal emperyalistlerinin de petrol gelirlerinde, ham petrolün varil fiatının $34'den $28'a düşmesiyle önemli bir azalma oldu.

Bilindiği gibi sınai üretim için en önemli hammadde petroldür. Bu yüzden yukarıda esas olarak ham petrol üzerinde durduk. Ama sanayinin ihtiyaç duyduğu diğer maddelerde de (örneğin metallerde) durum pek farklı değildir.

Tüm bunlardan çıkan sonuç nedir?

Dünya pazarlarının ve nüfuz alanlarının tekrar paylaşılması sorunu açıkça tekrar gündeme geliyor: son gelişmelerin özeti budur! Dünya ticaretindeki gerileme, hammadde fiatlarındaki düşüş ve en son yaşadığımız ham petrol krizi, silahlanma yarışının (özellikle nükleer silahlanmanın) akıl almaz boyutlara varması, emperyalist devlet ve tekellerin kendi aralarındaki ittifakların sarsılması ve bölgesel savaşlar, yaşadığımız emperyalist bunalımın genel bir paylaşım savaşına yöneldiğini gösteriyor.

Gerek metropollerde, gerekse yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerde tekelci sermayenin pazar sorununu halletmek için yeni bir emperyalist paylaşım savaşına doğru attığı adımlar büyük tepki uyandırıyor. Avrupa'da nükleer silahları protesto için yüzbinlerce kişi gösteri yapıyor. Orta menzilli nükleer füzelerin ABD emperyalist burjuvazisi tarafından ülkelerine yerleştirilmesine karşı çıkıyor. Ayrıca İngiltere, Fransa, Belçika, İtalya gibi Avrupa ülkelerinde ve Amerika'da halk kitlelerinin belini büken temel sorunlardan biri olan işsizliğin de giderek artması, kaçınılmaz olarak kendiliğinden bir tepkiye ve gösterilere yol açıyor. Yapılan istatistiklere göre şu anda yalnız Avrupa ve Amerika'da 30 milyonun üzerinde işsiz var. Yine de gözden kaçırılmaması gereken nokta, tüm bu protesto ve gösterilerin kendiliğinden hareketler olduğu ve bunlar içinde Marksist-Leninist önderliğin söz konusu olmadığıdır. Şu andaki krizi, ikinci emperyalist paylaşım savaşı öncesindeki büyük ekonomik krizden (1929-1933) ayıran en önemli özelliklerden biri budur. 1929-1933 döneminde faşizmin iktidara geldiği ülkelerde bile (İtalya, Almanya) Komintern üyesi güçlü komünist partileri vardı. Proletaryanın yeni tipte partileri, Marksist-Leninist partiler, birçok ülkede Komünist Enternasyonal bayrağı altında faşizme ve yeni bir emperyalist paylaşım savaşına karşı mücadele verebiliyordu. Sosyalizmin anavatanı SSCB vardı. Şimdi bunlar yok! Kruşçev-Brejnev modern revizyonizmi SBKP içinde 1956'da XX. Parti Kongresiyle hakim hale gelerek, SB'de devlet iktidarını ele geçirdi. Devlet kapitalizmini geriye getirerek, yeni bürokrat burjuvazinin hakim olduğu bir iktidar oluşturdu. Lenin ve Stalin'in Sovyetler Birliği yerine, dünya halklarının azgın bir düşmanı, saldırgan bir emperyalist devlet ortaya çıktı. Dünya pazarlarına hakim olmak için Afganistan'da, Eritre'de mazlum halklara "sosyalizm" adına saldıran, kimyasal-biyolojik silahlarla soykırım yapmaya çalışan bir devlet ortaya çıktı. Rus sosyal emperyalistleri elde silah azgınca saldırdıkları yerler dışında, ellerinde bulundurdukları Truva atları, KGB ajan ordusu (profesyonel 700 000 ajandan oluşuyor) ve dünyanın en güçlü deniz filosu ile yeni üs alanları, sömürü ve nüfuz alanları arıyor. İşte Zimbabwe'de ZAPU, Orta Doğu'da Suriye ve hatta İran, Çin-Hindi'nde Vietnam, Orta Amerika'da en son olarak Nikaragua flörtü canlı örnekler değil midir?

Tüm bunlardan ille de üçüncü bir emperyalist paylaşım savaşının çıkması mutlaklaştırılabilinir mi? Hayır! Genel eğilim savaşa yönelik olsa da yeni bir savaşa kesin gözü ile bakmak hatalıdır. Böyle bir savaşı önleyici unsurlar zayıf da olsa vardır.

Herşeyden önce yeni bir paylaşım savaşının silahları nükleer silahlardır. En büyük savaş kışkırtıcıları durumundaki ABD emperyalist ve Rus sosyal emperyalist patronlar dahil tüm emperyalistler böyle bir savaşın kendileri dahil tüm dünya insanlığı için yıkım olacağının farkındadırlar. Bu da hali hazırda çoktan patlak vermiş olacak olan bir savaşın yerel savaşlar ve karşılıklı nükleer tehditler şeklinde sürekli geciktirilmesinde kendini göstermektedir.

Ancak savaşı önleyici en önemli unsur, geniş halk kitlelerinin tepkisi ve mücadelesidir. Özellikle son yıllarda kendiliğinden bir şekilde emperyalist metropollerde gelişen anti-nükleer kitle hareketleri bunun en somut örneğidir. Öte yandan birtakım sömürge, yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerde emperyalizme karşı sürdürülen mücadeleler de yeni bir emperyalist paylaşım savaşını engelleyici en önemli etkenlerdendir.

Ne yazık ki, yukarıda da belirtildiği gibi bu mücadeleler Marksist-Leninist önderlikten yoksun oldukları gibi uluslararası alanda güçlü bir komünist hareketten de mahrumdurlar. Öyleyse savaşı önlemek için sınıf bilinçli işçilere ve komünistlere düşen görev nedir? Herşeyden önce şunu bilmeliyiz ki devrim hareketi ne kadar güçlüyse burjuvazi savaştan o derece çekinir. O halde, birinci görevimiz örgütlenme ve devrimci mücadelemizi yükseltmektir. İkinci olarak emperyalist savaşa karşı olan tüm güçlerin, işçiler, emekçiler, demokrataydınlar ve hatta burjuvazinin savaşa karşı olan tüm kesimlerinin, bir barış cephesinde toplanmasını sağlamalıyız. Bu cephenin gücü savaş çığırtkanlığı yapan emperyalist burjuvaziyi caydırıcı olacaktır. Çünkü savaşa karşı olan bu kadar geniş bir kitlenin, savaşın patlak vermesi halinde silahlarını, kendilerine bu silahı verenlere karşı çevirmelerinden korkmaktadırlar.

Sınıf bilinçli işçiler ve komünistler olarak bizlerin böyle bir barış cephesinin yürüteceği mücadele ile yetinemeyeceğimiz daha şimdiden kavranmalıdır. Çünkü bu barış cephesi yalnızca emperyalist savaşa karşı emperyalist barışı koruyabilir. Ama emperyalizmi yıkamaz. Emperyalizm var olduğu sürece dünya halkları her zaman savaş tehlikesi ile karşı karşıya olacaktır. Bu tehdidi yok etmenin yolu emperyalizmi yıkmaktan geçer. O halde, sınıf bilinçli işçiler ve komünistler olarak bizler ülkemizde işçi sınıfı ve onun partisi Komünist Partisi önderliğinde DEVRİM CEPHESİNİ oluşturmalı ve bunu Uluslararası Komünist Hareket ve ULUSLARARASI PROLETER DEVRİM CEPHESİ'nin bir parçası haline getirmeliyiz.

Uluslararası durum hakkındaki görüşlerimizi özetledikten sonra bu koşullar içinde Uluslararası Komünist Hareketin konumu ile ilgili görüşlerimizi de kısaca ortaya koymak yararlı olacaktır.

Zaten zayıf olan Uluslararası Komünist Hareket, son dönem de iktisadi gelişmeler ve bu gelişmeler temelinde ortaya çıkan bazı siyasi değişimler sonucu örgütsel alanda daha da zayıfladı. Parçalandı. Yaşam, Stalin'in ölümünden sonraki dönemde üzerinde birleşilen siyasi-ideolojik temelin yeterince sağlam olmadığını kanıtladı. Marksizm-Leninizm bilimi, şu anda, çok yönlü saldırılara hedef olmaktadır. Az sayıda Marksist-Leninist örgüt ayakta kalmıştır. Genel olarak bunların, kendi ülkelerindeki sınıf mücadelesi içersinde, şu anda, belirleyici bir yeri yoktur. Ama bu durum değişmez kalacak değildir. Eğer Marksist-Leninist teoriye her türden modern revizyonist, revizyonist ve oportünistlerin yaptığı saldırılar

geri çevrilir ve teori iyice kavranıp sahip çıkılırsa, şu an da cılız gibi görünen komünist örgütlerin gelişip güçlenmesi göründüğü kadar zor olmayacaktır. Marksist-Leninist teori işçi sınıfını kapsadığı anda da maddi bir güç haline gelecek, bir silah olacaktır. Soruna böyle yaklaşmalıyız.

Kıbrıs'ta durum nedir?

Ülkemiz Kıbrıs, 20 Temmuz 1974'te faşist Türk ordusu tarafından işgal edilmiştir. Bu işgal halen sürmektedir. Şu anda, mevcudu 30 000 'e yakın bir Kolordu, Kuzey Kıbrıs'ta Kıbrıs Türk halkının "güvenliğini" sağlamaktadır! Bu Kolordu hakim sınıflar tarafından "Kıbrıs Türk 'Barış Kuvvetleri'" olarak lanse edilmektedir. Tamamen TC askerleri ve subaylarından oluşan bu Kolordunun Kıbrıslı Türklerle hiçbir ilgisi yoktur. Yabancı bir devletin -TC devletinin- Ada'da ilhak amacı ile bulundurduğu bir ordudur. Bu anlamda bir işgal ordusudur.

Bunun dışında Rum Milli Muhafız Ordusu adında bir Kolordu da Adanın güneyinde, çeşitli yerlerde mevzilenmiş durumdadır. Kıbrıs Rum hakim sınıfları bunun Türk işgaline karşı "güvenlik ve savunma" amacıyla bulundurulduğunu söylüyor. Bu Kolordunun da halkın çıkarları için Adada bulunmadığını söylemek yanlış olmayacaktır.

Ayrıca 1960 Antlaşmalarına uygun olarak bir garantör olan İngiliz emperyalistlerinin Adada, şu anda, Ağrotur ve Dikelya olmak üzere iki askeri üssü vardır. İngiliz ve Amerikan emperyalistleri tarafından bu üsler Orta Doğu'daki haberleşmeyi dinlemek için kullanılıyorlar. Boyutlarını kısaca açıkladığımız emperyalist krizin derinleştiği şu günlerde, Orta Doğu, dünya emperyalizminin dikkatini üzerine topladığı ana merkezlerden biridir. Gelişen halk hareketlerini bastırmak, askeri darbeler düzenlemek, askeri müdahaleler yapmak için bu üsler paha biçilmez değerdedir.

İşgalden bu yana geçen 9 yıl içersinde, sözde bir anlaşma ya varmak, ya da "Kıbrıs sorununu çözmek" için yürütülen "Toplumlararası Görüşmeler" hiçbir şey getirmiş değildir. Halkımız artık bu görüşmelerden bıkmıştır. Bir sonuca ulaşılacağına inanmamaktadır. Bunun bir aldatmaca, bir sahtekarlık olduğu kanısı yaygınlaşmaktadır.

Aslında Kıbrıs'ta istikrarlı bir durum ve bunun için gerekli olan bir anlaşma, gerek Batılı emperyalistlerin (özellikle ABD ve İngiliz emperyalistlerinin) gerekse Rus sosyal emperyalistlerinin işine gelmektedir. Şu andaki statü onlar için yeterlidir. Esas sorun Kıbrıs Rum hakim sınıfları ile Kıbrıs Türk kompradorları arasındadır. Konumu itibarı ile esas olarak ticaret burjuvazisi olan komprador burjuvazi, Adada emperyalist devlet ve tekellerin acenteliğini yaparken daha fazla yüzdelik alma noktasında çatışmaktadır. Toprak sorununun, savaştaki kayıplarla ilgili bir sürü palavranın, Maraş sorununun, federal devlet sorununun özü budur!

Şu anda Kıbrıs'ta Ağustos 1974'te, ikinci harekatta yapılan ateş-kesin yürürlükte olduğu ve hala daha bir barışın yapılmadığı düşünülürse, şartlı bir emperyalist barışı savunmanın Ada halkının yararına olacağı açıktır. Herşeyden önce, barış ateş-kesin -savaş durumunun- sona ermesi anlamına gelecektir. Değişik milliyetlerden kardeş Kıbrıs halkı artık birbirini kırmaktan yorulmuştur. Bıkmıştır. Savaşın üretici güçler için yıkım demek olduğunu halkımız kendi tecrübesiyle son 20 yılda görmüştür. Kıbrıs'ta savaşın göçmenlik, işsizlik, sefalet, ölüm ve acı demek olduğunu geniş kitleler yaşayarak öğrenmiştir. Emperyalistlerin ve onların yerli uşaklarının maddi çıkarları uğruna sürdürülen bir haksız savaşa, emperyalistler ve uşakları gölgesinde yapılacak bir barış, şu anda, şartlı olarak tercih edilmelidir. Bu barışta esas olan noktaların, Adanın yabancı askerlerden, üslerden arındırılması, yerli silahlı kuvvetlerin feshedilmesi, yabancı orduların geri çekilmesi, Adanın federal bir cumhuriyet temelinde "bağımsızlığa" kavuşması, göçmenlere evlerine dönme hakkı tanınması, serbest dolaşım ve yerleşim özgürlüğünün tanınması, "garantör" devletlerin garantörlük haklarının kaldırılması ve tam siyasi özgürlük sağlanması olduğu gözden uzak tutulmamalıdır.

Şu anda Kıbrıs'ın kuzeyinde kurulduğu söylenen "Kıbrıs Türk Federe Devleti" dünya üzerinde TC dışında hiçbir devletin resmi olarak tanımadığı bir "devlettir". Kuzey Kıbrıs'taki "Kıbrıs Türk Federe Devleti"nin gerçek yöneticisi ve hükmedeni buradaki Kolordu ve TC Elçiliği aracılığıyla Türkiyeli Türk hakim sınıflardır. TC devletinin "Kıbrıs Türk Federe Devleti"ni tanıması(!) da bu yüzdendir. Her ne kadar da "KTFD" yavaş yavaş kendi yürütme, yasama ve yargı organlarını oluşturduğunu ve kendi silahlı kuvvetlerini -GKK- de kurduğunu iddia ediyorsa da, bugünkü durumda bunlar simgesel önem taşımaktan öteye gitmiyorlar.

Türk hakim sınıfları 20 Temmuz 1974'te gerçekleştirdikleri işgalden sonra, Ada halkını iktisaden tamamen kendilerine bağımlı kıldılar. Örneğin geçen yıl, "devlet" bütçesinin %70 i TC Yardım Heyeti tarafından karşılandı. Başka türlü söylenecek olursa, kukla "KTFD" bütçesinin %70'i Türk hakim sınıfları tarafından karşılandı. Türk hakim sınıfları Adanın kuzeyinde, yerli sermaye yatırımlarını ve bu yatırımlara dayalı üretimi büyük ölçüde izlediği siyaset aracılığı ile baltalarken, yabancı sermayenin de Adanın kuzeyine yatırım yapmasını mümkün olan her yolla engelledi. Böylece Kıbrıs Türk halkını iktisaden kendine bağımlı tutmayı "başardı". Endüstriyel yatırımların engellenmesi, sanayinin kurulmasını bilerek baltalama siyaseti, işçi sınıfının Adanın kuzeyinde nicel ve nitel olarak gelişmesini önemli ölçüde engelledi. Şişirilmiş kadrolu dar bir hizmet sektörü yaratıldı. Çalışan nüfusun hatırı sayılır bir bölümü, zorunlu olarak, memur haline geldi. Yerli sermayenin kuzeyde yatırım yapmasının engellenmesi sonucu toplumun iç dinamiği sekteye uğratıldı. Üretici güçlerin gelişmesi suni engellerle önlendi. Asalaklık toplumun genel karakteri haline geldi.

Şu anda, Cypfruvex ve Sanayi Holding dışında, Adanın kuzeyinde işçilerin toplu olarak çalıştığı fabrikalar, işyerleri yoktur. Orada-burada 20-30 işçiyi geçmeyen az sayıda fabrika ve işyerinde çalışan işçilerin sınıf bilincine varması, sınıf olarak kendi gücünü görmesi böylece sekteye uğratılmış oldu. Adada emeğin toplumsallaşması suni olarak engellendi. Küçük üretim işçi sınıfının nicel ve nitel gelişmesinin önüne geçti. Bunu Türk hakim sınıfları yaptı.

12 Eylül 1980'de Türkiye'de darbe ile başa gelen faşist cunta yönetiminin Türkiye'deki devrimci örgütler ve halk üzerinde giriştiği terör ve sindirme hareketi, ülkemizde 12 Eylül 1980 öncesi var olan cılız işçi hareketini daha da dağıttı. Pasifizm çevrede kendini hissettirdi. Sosyal devrim davasına inanan devrimci işçi ve aydınlar, iktisadi yapının ürünü olan örgütsüzlüğün sonucu bugün içinde bulunduğumuz duruma geldi. Marksizm-Leninizmi savunduğunu iddia eden bazı gruplar dağıldı. Yaşam ve olaylar onların görüşlerini mahkum etti. Adanın güneyinde ise olaylar daha farklı gelişmektedir. Başta, olgularla açıklamaya çalıştığımız emperyalist kriz, Güney Kıbrıs'ı da etki sahası içinde bulundurmasına rağmen, akıl almaz devlet yardımları ve krediler Kıbrıs Rum hakim sınıflarının hükümet edemez duruma gelmelerini engelliyor. Relatif olarak işsizlik ve enflasyonun yarı-sömürge ve bağımlı ülkelere kıyasla daha az olduğu Güney Kıbrıs'ta kaçınılmaz olarak, halkın da düzene karşı olan tepkisi, şu anda, ciddi bir tepki olmaktan uzaktır. 20 Temmuz '74 Türk işgaline karşı bir mırıldanma söz konusudur, o kadar! Kendiliğinden ciddi bir hareket, en azından şu anda görülmemektedir.

Bu koşullarda şu anda ne yapılmalı?
Açıklık getirilmesi gereken konu budur!

İşçiler, Devrimciler!

Kıbrıs şu anda komprador kapitalist üretim biçiminin hakim olduğu, yabancı orduların işgali altında olan bir ülkedir. Bağımsız ve sosyalist bir düzen kurmak için işgali sökmek zorunludur. Adayı üslerden, yabancı ordulardan arındırmak zorunludur. Proletarya ve yoksul köylülerin iktidarını kurmak zorunludur. Bu uzun bir mücadele olacaktır. Mücadeleye, zincirlerinden başka kaybedecek hiçbirşeyi olmayan, Kıbrıs proletaryası önderlik edecektir.

Ana hatlarıyla yukarıda ortaya koyduğumuz koşullar, 1 MAYIS'a girerken, ağır illegalite şartlarında bu bildiri eline geçen devrimci aydınlar ve işçilere bir dizi görevler yüklemektedir:

Özellikle 1980 Eylül sonrasında yaşadığımız tecrübe açıkça göstermiştir ki kişisel çabalar ne kadar iyi niyetli olursa olsun, ancak bir noktaya kadar faydalı olabilir. O noktanın ötesine geçmek kişisel çabalarla mümkün değildir. Pratikte ileri gidebilmek, yol katedebilmek için ÖRGÜTLENMEK gereklidir. Bu örgütlenmenin gerekliliği konusunda, herkes hemfikir olabilir. Asıl önemli olan bu örgütlenmenin KAPSAMI ve BİÇİMİDİR.

Geçmişte var olup bugün dağılan bazı grup ve örgütlerin, dağılmasını getiren ana nedenlerden biri, bu grup ve örgütlerin Leninist örgütlenme anlayışına sahip olmamalarıdır. Bugün sosyal devrim davasına ve bu devrimde proletaryanın tarihsel önderlik görevine inanan her devrimci işçi ve aydının önünde duran ivedi görev proletaryanın savaş kurmayını, proletaryanın öncü partisini oluşturmak, yaratmaktır. Atılacak ilk adım, KOMONİST PARTİSİ içersinde örgütlenmektir. Proletarya ve devrimcilerin en iyi unsurlarını saflarımızda toplamak: işçi sınıfına önderlik edecek Komünist Partisini yaratmak ve oluşturmak yolunda, şu andaki ivedi görevimiz budur!

Dolayısıyla geniş bir örgütlenme söz konusu değildir. Şu anda ulaşılması ve kazanılması gereken proletaryanın en ileri kesimleri ve devrimci aydınlardır. Marksist-Leninist bir siyasi çizgi ve program temelinde profesyonel devrimcilerin(komünistlerin) birliği sağlanmalıdır.

KIBRIS KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST'i yaratacak olan bu çalışmadır. İlk hamle budur. Leninist parti öğretisinin ilk aşaması budur. Kıbrıs proletaryasına KKP/ML'in önderliği ancak bu çalışmadan sonra gündeme gelecektir.

Bugünkü ağır illegalite şartlarında bu 1 MAYIS bildirisi eline geçen tüm devrimciler, sınıf bilinçli işçiler

Geçmişte hangi siyasi örgütler içinde çalıştığınız, tam olarak hangi siyasi çizgiyi savunduğunuz, bizim için bir engel değildir. Şu anda bizim için önemli olan sosya' devrim davasına inanmanız, bu uğurda örgütlü mücadele için bir Komünist Partisi içinde birleşmenin komünistlerin birliği için tek geçerli yol olduğuna inanmanız, kılavuz olarak Marksizm-Leninizm bilimini görmenizdir.

Hayat, burjuva partileri içinde ve diğer alanlarda yapılacak legal çalışmanın -bu çalışma türü tamamen gerekli olması na rağmen- yeterli olamayacağını öğrenmek isteyenlere, özellikle son dönemde, öğretmiştir. Bağımsız bir komünist örgütlenme olmadan, legal çalışmanın erimeye mahkum olduğunu gözler önüne sermiştir. Dergiler (bunlar "illegal" dahi olsa)ve legal dernekler etrafında bir birliğin kof bir birlik olacağı kanıtlanmıştır. Eğer bu tecrübeye arka dönmeyecek, gözlerimizi ve kulaklarımızı kapamayacaksak, geçmişten ders almalıyız. Öğrenmeliyiz.'83 1 MAYIS'ının önemi ve anlamı budur.

Sınıf bilinçli işçiler ve tüm devrimciler,

O halde KKP/ML (ÖRGÜTLEME KOMİTESİ) saflarında toplanalım! Onun yükseklere kaldırdığı kızıl bayrak altında saf tutalım! Kendimiz bağlı komiteler, eğitim grupları, özel görev grupları, vs. aracılığı ile diğer sınıf bilinçli işçileri ve devrimcileri de örgütleyelim. Çevrede az sayıda da olsa var olan bu unsurları bulalım. Onları kazanıp saflarımızı sıklaştıralım. Gerçek bir KKP/ML yaratmanın başka yolu yoktur.

1 MAYIS 1983'e girerken görevlerimiz esas olarak bunlardır.

Yaşasın Kızıl 1 MAYIS! KKP/ML için ileri!

Nisan 1983 KKP/ML Örgütleme Komitesi

"1 Mayıs ve görevlerimiz" başlıklı yazı hakkında bazı ön düşünceler

1. Yazıda esas ağırlıklı olarak üzerinde durulan konu "dünya pazarlarının ve nüfuz alanlarının paylaşılması sorununun açıkça tekrar gündeme gelmesi"dir; yani üçüncü bir dünya paylaşım savaşı tehlikesidir.

Her ne kadar "ille de bir emperyalist dünya savaşının çıkması mutlaklaştırılabilinir mi?" şeklinde soru sorulup buna hayır diye cevap verilse de; savaş tehlikesi sorunu yazının merkezindedir.

Bu sorun, nükleer silahlanma ile de bir arada ele alınmakta; emperyalistlerin bir paylaşım savaşı için konvansiyonel silahları yeterli görmedikleri söylenmektedir.

Böylece çağrı ister istemez bugün burjuva nitelikteki "barış hareketi"nin savaş histerisi, ve atom silahı korkusu yayan bir çerçeve içinde kalmaktadır.

Savaş tehlikesi konusuna komünistlerin 1 Mayıs çağrısında bunca ağırlık vermek; eğer savaş gerçekten de bir dünya savaşı biçiminde "gündemde", yani bugün-yarın patlayacak birşey olarak görülmüyorsa, kesinlikle yanlıştır.

2. Bölgesel savaşlardan sözedilirken; haklı/haksız savaş ayrımının kesin hatlarla yapılmamış olması çok büyük bir hatadır. Mesela El Salvador'da 'içsavaş' adeta istemmeyen birşey miş gibi konuyor.

"Bölgesel savaşlar" "dünya çapında genel bir paylaşım savaşının öncülü, ilk aşamasıdır" tespiti ile, gerici ve devrimci savaşlar açık bir biçimde aynı kefeye konup, burjuva pasifisti bir konuma düşülüyor.

3. Nükleer silahlanma yarışı konusunda sürtüşmenin "NATO ittifakını sarsacak boyutlara" ulaştığı somut tespiti; bunun NATO ittifakının temellerini sarstığı tespiti; görüşümce NATO'daki güçler içindeki bu konuda var olan gerçek çelişmeleri abartan bir tespittir. Bu ülkelerdeki "barış hareketi" bu ulkelerdeki hakim sınıflarla bir ve aynı şey değildir.(Onlar bu hareketı kendi çıkarları doğrultusunda kullanıp buna damgalarını bassalar bile.)

4. Avrupa'nın teknolojide ABD ile yarışamayacak düzeyde olduğu şeklindeki genel tespit yanlıştır. Teknolojinin her alanında durum bu değildir.

Ayrıca emperyalistler arası çelişmelerden, emperyalist dünyadaki gelişmelerden sözederken, sorunun batılı emperyalistler açısından ABD ve Avrupa ile sınırlandırılması, önemli ve tehlikeli bir hatadır. Japon emperyalizmi bugün dünya yüzünde sayılı emperyalist büyük güçlerden biridir. Birçok alanda bütün emperyalist büyük güçlere ciddi bir rakiptir.

5. "Zaten zayıf olan uluslararası komünist hareket"(Ne zaman kastediliyor? Uluslararası komünist hareket mesela Stalin zamanında hiç de zayıf değildi —BN) "son dönemde" (Ne zaman? —BN) "iktisadi gelişmeler temelinde ortaya çıkan bazı siyasi değişmeler sonucu örgütsel alanda daha da zayıfladı. Parçalandı." (Bunlar ne demek? Hangi iktisadi gelişme ve siyasi gelişmeler kastediliyor? Eğer parçalanmanın temeli objektif sebeplerse, bunu önlemenin imkanı zaten yoktu demektir —BN) "Yaşam Stalin'in ölümünden sonra üzerinde birleşilen siyasi-ideolojik temelin yeterince sağlam olmadığını kanıtladı."(Sorun bu mu? Yaşam kanıtlamasa idi ne olacaktı? Ayrıca yaşam Marksist-Leninistlerin bir avuç kaldığını kanıtlamış durumda. Marksist-Leninistlere göre modern revizyonistler relatif olarak güçlü. Bu onların doğru olduğunun bir işareti olarak mı kabul edilecek? Sonra yeterince sağlam olmamak ne demek? Bu temel Marksist-Leninist bir temel mi, değil mi? Neden bu asıl soruya cevap verilmesi gereken yerde, genel laflar ediliyor? —BN)

6. Bugünkü dönemde Kıbrıslı komünistlerin halka "şartlı barış alternatifi"ni propaganda etmeleri bana kesinlikle yanlış görünüyor. Komünistlerin bugün yapması gereken şey, öncelikle Kıbrıs'ın proletaryasının öncü kesimi içinde devrimin propagandasıdır. Devrim propagandası, emperyalistlerin denetiminde barış konusunda bugünkü dönemde, bu alternatifin çıkış yolu olmadığının propagandası, bunun "emperyalistlerin çözümü olduğunun propagandası" demektir.

7. "Sosyal devrim davasına inanan devrimci işçilerin ve aydınların" "iktisadi yapının ürünü olan örgütsüzlüğün sonucu bugün içinde bulunduğumuz duruma geldikleri" tespiti yapılıyor. Burada da yine aslında "sübjektif" bir etken olan örgütlenmedeki zayıflık, kendi zaaflarımıza bağlanacak yerde, "iktisadi yapı" ile açıklanıyor. Bu, bu konuda komünistlerin sorumluluğunu azaltan bir tavırdır. Aynı şekilde Marksizm-Leninizmi savunduğunu iddia eden bazı grupların dağıldığı, yaşam ve olayların onların görüşlerini "mahkum ettiği" de oportünist görüşlerin mahkumiyetini olayların kendisinden gelişmesine bırakan kendiliğindenci bir hava taşıyor. Oportünist görüşler kendiliğinden mahkum olmaz. Onlara karşı Marksist-Leninist mücadele yürütülmek zorundadır.

3.6.1983
Fethi

MERKEZ KOMİTESİNİN 12 EYLÜL 82 TAVRI VE BOLŞEVİK PARTİ İNŞASININ BİRİNCİ AŞAMASINDA PROPAGANDA İLE AJİTASYON ÇALIŞMASININ BİRBİRİNDEN KOPARTILMASI

Merkez Komitesinin bu 12 Eylül'de yürüyüş yapmamasını iyi kavrayabilmek için, daha önce Merkez Komitesinin propaganda ve ajitasyon çalışması hakkında getirdiği görüşlere bir bakmak, geçmişle bağını kurmak gerekir. Ben Merkez Komitesinin iç organda sempatizanların yazdığı "Bolşevik Parti inşasının doğru kavranabilmesi yolunda bir değerlendirme" başlıklı yazıya Merkez Komitesinin eleştirisine bakılmasının gerekli olduğunu düşünüyorum. Yazıda birçok konuda görüşler vardır, ben özellikle propaganda ve ajitasyon sorununu ele almak istiyorum. Onun için de yazının tümünün bir değerlendirmesi olmayacaktır.

Merkez Komitesi yazısında Lenin ve Stalin'den alıntılar yaparak, görüşlerini ortaya koymaktadır. Ve Bolşevik Parti inşasının birinci ve ikinci dönemini şöyle özetlemektedir:

> "Partinin teorik, kadro ve örgütsel olarak inşası, dışta esas olarak propaganda yolu ile işçi sınıfının öncüleri nin partiye kazanılması, ikinci aşamada ise geniş yığınları (işçileri ve yoksul köylüleri) parti önderliğinde birleştirmek." (age, Nr.1, s.80)

Merkez Komitesinin bu genel tezine katılmaktayım, ama sorun Merkez Komitesi bu tezin içini açıp pratiğe uygulamasında başlamaktadır. Çünkü Merkez Komitesi bunun pratiğe uygulanışında "propagandanın kaçınılmaz sonucu ajitasyon" (Ne Yapmalı?, Lenin) çarpıtmakta, propagandayı kaçınılmaz sonucu olan ajitasyonla birleştirmeyi doğru ele almamaktadır. Devamla aynı yazıda Merkez Komitesi şöyle demektedir:

> "Parti inşasının birinci aşamasında dışa dönük çalışmada esas almamız gereken işçi sınıfının öncu kesimini kazanmaya çalışmaktır. Bunun anlamı nedir? Bunun anlamı açıklığa kavuşturulmuş her noktada kendimizi her turden revizyonist ve oportünistten ayırmak ve bunu pratikte göstermeye, kavratmaya çalışmaktır. Bunun için de dışarıda esas olarak propaganda çalışması yapmak gereklidir. (abç)

> Dışa donuk çalışmada, propaganda çalışmasını esas almak belirli dönemlerde veya belirli olaylar karşısında bizim ajitasyon çalışması yapmayacağımız anlamına mı gelir?Yine kesinlikle hayır." (abç) (age, s.83)

Bu alıntıdan açıkça görüldüğü gibi Merkez Komitesi propaganda ile ajitasyonu birbirinden ayırmaktadır. Ajitasyonu birinci aşamada propagandanın kaçınılmaz sonucu değil, ikinci aşamanın sorunu olarak görmektedir. Bu anlayış kesinlikle sakat bir anlayıştır. Propaganda, pratik ajitasyonla, yani eylemle birleşmediği surece eksiktir, sakattır. Bu yazımda propaganda/ajitasyon bağını ele alırken, Merkez Komitesinin hiç ajitasyon yapmadığını, hiç pratik yapmadığını iddia etmek değildir. Vurgulamak istediğim özellikle de yürüyüş, gösteri, vs. gibi pratiği birinci aşamada Merkez Komitesinin yanlış kavradığıdır. Ve propaganda ile bu eylemlerin bağını doğru kurmadığıdır.

Biz birinci aşamada da esas olarak propaganda ajitasyonu kaynaştırarak yapmalıyız. Çünkü ajitasyon, yaptığın teorik çalışmanın sonucunu içinde bulunduğu günün koşullarına uygun pratiğe geçirmeye, propagandanın etkili olması ve senin propagandanın dikkat çekmesine yarayan birşeydir. Şu bilinmelidir ki, bizim bugün yapacağımız ajitasyon çok kişinin ilgisini çekmeyecektir. İlgisini çekecek olanlar ileri unsurlar olacaktır. Ve ajitasyonda da yöneleceğimiz kesim ister istemez bunlar olacaktır. Mesela herkesin sosyal-faşistlerle birleştiği bir sırada, bizim birleşmeyip ayrı yürüyüş yapmamız, ileri unsurların dikkatini çekecektir; anti-revizyonist unsurlara cesaret verecektir. Geri kesim ise bizi bugün "bölücülükle" vs. suçlayacaktır ve bu giderek ileri unsurları kazandıkça, bu tavır güvene dönüşebilsin. Geri unsurların bugün bizim propaganda ajitasyonumuzdan etkilenmeleri daha uzun dönem sürecektir. Biz ileri unsurları propaganda ve ajitasyonla çektikçe, onların güvenini aldıkça, giderek bize olan güven geniş kitleleri saracaktır. İşte biz işçi sınıfının ileri unsurlarını, öncülerini pratiğimizde topladıktan sonra dışa milyonlarca kitlenin bize olan sempatisini toplayabilelim. Yani birinci aşamada bu güveni yaymamız gerekir ki ikinci aşamada bu güvenin meyvalarını toplayabilelim. Yoksa arada bir ajitasyon yaparız demek sorunu kavramamaktır. Merkez Komitesi Stalin'den alıntılar yapmıştır. İşte alıntıda Stalin şunu demektedir:

> "O sırada (kastedilen birinci aşama- YN) işçi sınıfının ve emekçi köylülüğün geniş yığınlarıyla geniş ilişkiler kurma görevi, bu yığınları saflarımıza kazanmak görevi, ülkenin çoğunluğunu kazanma görevi partinin önünde ivedi(abç) bir zorunluluk olarak en ani(abç) bir sorun olarak bulunmuyordu. Parti henüz oralara kadar varmış değildi." (age, s.81)

Görüldüğü gibi Stalin burada esas görevin, yani "ivedi", en "ani" görevin geniş kitleleri kazanmak olmadığını söylüyor ama ileriye yönelik böyle bir çalışma bugünden hiç yapılmayacak demiyor. Yapılacak propaganda ajitasyon çalışmasının ileri kesimi kazanmaya yönelik olması sorunudur. Görevimizin esası geri kitleyi kazanmak değildir. Ama ileri unsurları kazanmak ve ikinci aşamada geniş kitleleri kucaklamak için geleceğe yatırım yapılması anlamında Stalin şunları da söylüyor:

> "Lenin geniş işçi sınıfı hareketiyle daha sıkı bağlar kurmaya ve siyasi önderliği işçi sınıfına vermeyi, Mücadele Birliği'nin önündeki görev olarak koydu. Propaganda çevrelerinde toplanan siyasi bakımdan ileri birkaç işçi arasında Marksizm propagandası yapmaktan geniş işçi kitleleri arasında güncel siyasi ajitasyon yapılmaya geçilmesini teklif etti. Kitle ajitasyonuna geçilmesi Rusya'da işçi sınıfı hareketinin daha sonraki gelişmesi açısından büyük bir önem taşıyordu." (SBKP(B) Tarihi, Stalin, s.35, Aydınlık Yayınları)

Bu alıntıdan açıkça görüldüğü gibi 1895'lerden önce salt propaganda yapılmaktadır. Lenin Petersburg Mücadele Birliğini kurduğu sırada salt propaganda değil, ajitasyon da yapılması, yani propagandanın ajitasyonla birleştirilmesinin gerekliliğini ortaya koyuyor. Ve bunun ayrıca Rusya işçi sınıfının daha sonraki gelişmesi açısından büyük önem taşıdığı, yani ikinci aşamaya da bir yatırım olduğu vurgulanmaktadır. Öyle olmasaydı bu kitlelerin sevgisini-saygısını kazanmış ileri unsurlar nereden gelecekti? Ve bu sevgi-saygı kazanmış ileri öncüler nasıl ikinci aşamada kitleyi toplayacaktı? Onlar Rus sosyal demokratları teori ve pratiği kaynaştırmasını bildiler. Stalin'in Bolşevik Parti tarihinde de (alıntının devamı, s.35) vurguladığı gibi onlar grevlerde, gösterilerde, direnişlerde hem propaganda hem de ona bağlı olarak ajitasyon, yani içerik ve biçimi kaynaştırdılar. Ve buralardan bu yolla işçi sınıfı içinde sevgi-saygı kazanmış ileri unsurları kazandılar. Peki bizim Merkez Komitesi ne düşünmekte? O propaganda esastır, belli olaylarda ajitasyon, yani pratik vs. yaparmış, çunkü özellikle pratik eylemler, mesela 12 Eylül'de yürüyüş yapmak "Partinin iç çalışmasını aksatır"(BP 3-4, s.12) ve hatta "tüm çalışmasını aksatır"mış(abç)(s.10). Şimdi Merkez Komitesi ne yaparsa yapsın, teorinin pratikten koparıldığı, pratiğin parti inşasını aksattığını gayet açık söylemektedir burada. Bu anlayışın kesinlikle Rus bolşevikleri nin anlayışıyla ilişkisi yoktur. Eğer bir yürüyüş "Partinin iç çalışmasını" aksatıyorsa (Tüm çalışmasını aksatır. BP 3-4, s.10) Bu tüm saçmalığın üstünde durmuyorum. Çünkü çalışmayı aksatır demek bile Merkez Komitesinin kavrayışsızlığını gösterir. Rus bolşevikleri 1894'den birinci aşamanın bitimine kadar binlerce kez aksattılar. Çünkü her pratikte (grev, yürüyüş, gösteri, vs.) güçleri oranında yer aldılar. Bizim Merkez Komitesine göre aksattılar. Ama Rus bolşevikleri demir disiplinli bir parti yarattılar. Peki nasıl oldu bu iş? Merkez Komitesi bunu açıklarsa çok iyi olur. Merkez Komitesinin diğer yandan pratik çalışma açısından bir sakat anlayışı daha vardır.

Birincisi neydi? "Belirli dönemlerde veya belirli olaylar karşısında bizim ajitasyon çalışması yapmayacağımız anlamına mı gelir? Yine kesinlikle hayır".

Bir sayfa sonra şunları söylüyor:

"Sınıf mücadelesinin(birinci aşamada -YN) gelişkin olması bize işçi sınıfının öncüsüne doğruları sadece teorik olarak değil, aynı zamanda pratik olarak da göstermemizi kolaylaştıracak ve bu anlamda öncüyü kazanmamız daha da kolaylaşacaktır." (age, s.84)

Birinci alıntıdaki sakatlığı üstte ortaya koymaya çalış - tım. Şimdi biraz daha açalım. (Bu iki alıntı da birinci aşamayı kasdetmektedir.) "Belirli olaylar karşısında ajitasyon yaparız", belirlilerinde de yapmayız. Onca gerekli değil,çünkü "iç çalışmayı aksatır". Oysa doğru tavır, propaganda ile ajitasyonu birleştirmektir. Bu dönemde de gücümüzü gözönünde bulundurarak tavır aldığımız ve almamız gerekli olan her olayda propaganda ve ajitasyon mutlaka yapmalıyız. Doğrusu budur. Lenin teori-pratik ve ajitasyon birliğini şöyle anlatmaktadır:

"Tek başına bir eylem olarak çağrıyı teorik incelemenin , propaganda broşürünün ajite edici söylevin doğal ve kaçınılmaz tamamlayıcısıdır." (Ne Yapmalı?, s.86)

Evet, Lenin "kaçınılmaz tamamlayıcısıdır" diyor. Merkez Komitesi ise böyle değil, "belli olaylarda" yaparmış. Ama dediğim gibi Merkez Komitesi propagandayı ajitasyondan koparmaktadır. Veya ikinci alıntıda sınıf mücadelesi yüksek olursa sık sık yaparız, çünkü öncüye hem teorik olarak aynı zamanda pratik olarak da göstererek daha iyi kazanırız. Elbette ki sınıf mücadelesinin yükseldiği ortamda bu görev daha sık karşımıza çıkar. Ama sorun Merkez Komitesinin propaganda ile ajitasyon arasındaki kavrayışıdır. Merkez Komitesi sınıf mücadelesinin yoğunlaşmasını beklemektedir. Ama bugün sınıf mücadelesinin durgun olduğu dönemde gerekli olduğu anda propaganda ve ajitasyonu birleştirme, birbirinden kopar, ondan sonra da sınıf mücadelesi yoğunlaşınca nasıl ayak uyduracaksın? Bugün geleceğe yeterli ve gerekli yatırımı yapma! Yarın nasıl geniş kitleyi kazanacaksın? Merkez Komitesi hayal dünyasında yaşıyor. Zannediyor ki "bol eğitim" ve biraz da yayın bildiri işi halleder. Bunları bu şekilde yapmak ve geleceğe ümitle bakmak hayaldir. Eğer sen 12 Eylül'de parti inşasının ve yaptığın propagandanın zorunlu sonucu yürüyüş yapmaya"partinin iç çalışmasını aksatır" diye yaklaşırsan, çok sınıf mücadelesi yükselir ve sen çok "iç çalışma aksar" diye seyredersin. Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi'nin 1925 Moskova toplantısında oybirliğiyle alınan kararlarda "saf teorîcilerin" ve "salt pratikçilerin" Leninizmden sapma içinde olduklarını belirtir ve bolşevikleşmenin "Leninizmin teorisine sahip olması partilerin başarılı bir şekilde bolşevikleştirilmesi için ÜN KOŞUL teşkil eder." Ancak bunun tek başına yeterli olmadığını, bunun pratikle kaynaştırılması için de "bolşevik bir parti devrimci dalga zirvesine ulaştığında kendiliğinden ortaya çıkmaz. Bolşevik bir parti bütün mücadelelere katılır ve bu mücadelelerin süreci içinde ortaya çıkar."(abç) (KEYK, Mart-Nisan 1925, Moskova)

Ancak bu şekilde bolşevikleşmenin mümkün olabileceğini belirtmektedir. Ayrıca salt "devrimci dalga" döneminde değil , her dönem pratiğe katılmanın gerekliliği burada gayet açık anlaşılmaktadır. Ama bizde pratik eyleme katılmak, yürümek bolşevikleşmeyi aksatmak olmaktadır. Ve Merkez Komitesi 12 Eylül genelgesinde pratiğin (parti inşasına) bugünkü görevlerimize zarar vereceğini söyleyecek kadar ileri gitmekte, "ancak yürüyüş için harcayacağımız güç ile yürüyüşün bugünkü görevlerimiz açısından getireceği yararlar karşılaştırıldığında bu 12 Eylül'de yürüyüş yapmama; bunun yerine ...de 12 Eylül'ün değerlendirilmesi üzerine tartışma toplantıları kararı alındı." (BP 3-4, s.9, Genelge)

Burada birden fazla sakatlık var. Yürüyüşe karşı toplantı yapılmakta. Bu toplantılar başından belliydi ki bizim dışımızda kimse katılmayacaktır. Çünkü bir gün öncesi yürüyüş vardı. Yürüyüşe katılanlar yorgun olacaktı ve katılmayacaktı. Gerçi yürüyüş olmasa da oportünistler bizim düzenlediğimiz toplantılara katılmamaktadırlar. Bu açıdan da toplantıyı yürüyüşe alternatif olarak koymak sakattır. Çünkü dönemin özelliklerini gözönünde bulundurmadan alınan bir karardır. Dönemin özellikleri nedir? Herkes birleşti, her yanda "devrimciler nihayet birleşti" türküleri çalınıyor. Senin yaptığın seminerleri kimse ciddiye almıyor. Birlik çığırtkanlığıyla devrimci, vs. çevrenin dikkati başka bir yere çevriliyor. Ve senin yaptığınla diğerini karşılaştırınca sen pasifsin, diğeri aktif bir eylem yapıyor. Ve sen yaptığın bir toplantıyla dışarı açılmak istiyorsun. Ama bunun olmayacağı başından belli idi. Yani olmayacak duaya amin çekiyorsun. Peki, doğru tavır ne olmalıydı? Herkesin, yani devrim ile karşı-devrimin birleştiği, ihanetin olduğu bir ortamda Merkez Komitesi bu ortamı iyi kavrayamamıştır. Herkesin ihanet birliğinin türküleri ni çağırdığı bir ortamda:

- Biz bu konuda yeni bir bildiri çıkartıp, ihanet birliğini teşhir etmeliydik.
- Bir hafta önceden herkese çağrı yaparak bir toplantı düzenlemeliydik. (Gelmezlerse, bu toplantı bizim çevremizde yapılırdı. Çevremiz bu konuda bilgilenir, dışta tartışmalar doğru temelde, daha aktif yürütülürdü. En iyisi buydu. Veya ihanet birliği olunca taktik olarak toplantıları bir hafta ertelemeliydik.) Ve ihanet yürüyüşüne alternatif bir yürüyüş yapılırdı. İhanet yürüyüşünde güçlü bir propaganda yapılırdı.

Bir de gücümüz oranında çok kitle yürütebilsek iyi olurdu. Ama bugün güçsüzüz. Burada sorun sembolik de olsa 200-300 kişilik de olsa bir yürüyüş yapmamız, ileri kesimin dikkatini daha fazla üstümüze çekerdi. Bu insanlar neden ayrı yürüyor diye bir soru daha açık, berrak, net ortaya çıkardı. Bunları yapmış olsaydık, propaganda ve ajitasyon daha etkili olurdu ve ihanetçi şeflere korku, bunların çevresinde olan ileri anti-revizyonist kişilere cesaret verirdi. Ama biz kendi kendimize seminer yaparak propagandanın değerini düşürdük. Diğer yandan, daha üstte propaganda ve ajitasyon çalışması nın Merkez Komitesi tarafından yanlış kavrandığını göstermeye çalıştım. Bolşevik Partizan 3-4'ten yaptığım alıntıdan gayet açık görülmektedir ki, "yürüyüşün bizim bugünkü görevlerimiz açısından getireceği yararlar karşılaştırıldığında"toplantı yararlı tespitini yapmaktadır. Yani toplantı yararlıysa bugünkü görevlerimize yürüyüş "zarar" vermektedir. Oysa bu gibi eylemleri birinci aşama döneminde çok yapan Rus bolşeviklerine ne kadar zarar verdiğini Merkez Komitesi bir hesaplasın da biz de bilelim. Ben üstte bugün bizim yapacağımız pratikte ajitasyonun kime yöneleceğini 12 Eylül örneğiyle birleştirerek ortaya koymaya çalıştım. Ve bir eylemin yapılması "iç çalışmayı aksatır" diyor Merkez Komitesi genelgesinde.Peki birinci aşamada pratik yapmaktan yoksun kadrolar ikinci aşamada bu işleri nasıl örgütleyeceklerdir, pratik içinde nasıl çelikleşeceklerdir ? Yoksa Merkez Komitesi şunu mu demek istiyor? Birinci aşamada teoriyi öğreniriz, ikinci aşamada pratik işleri öğreniriz. Herhalde geniş kitleleri kazanmayı da Marksizm-Leninizme katkı olarak üçüncü aşamada öğreniriz. Bu anlayışın Marksizm-Leninizmle ilişkisi yoktur, red ve mahkum edilmelidir.

Ben üstte Merkez Komitesinin "yürüyüş yapmak partinin iç çalışmasını aksatır" saçmalığının doğru dürüst elle tutulur bir yanı olmadığını, Marksizm-Leninizmin parti inşası anlayışıyla ilişkisi olmadığını, teorik çalışmayla pratik çalışma arasındaki bağı kopardığını, bunun daha önceyle ilişkisini ortaya koymaya çalıştım. Şimdi de Merkez Komitesinin kafasıyla sorunu bir ele almaya çalışalım. Biz seminerlere ne kadar güç harcadık, ne yaptık. Bilebildiğim kadarıyla 4-5 bölgede toplantılar yapıldı. Her toplantı yapılan bölgede en az iki yoldaş seminer hazırlığı yaptı, diğer yoldaşlar da seminer hazırlayan yoldaşlar da dahil ulaşabilecekleri yere ulaşmaya çalıştılar. Çevremizin ve dışımızdakilerin bu seminerlere katılmasını sağlamaya çalıştılar. Bildiri vs. dağıttılar, vs. Peki, bir de yürüyüş yapsaydık kabaca sayarsak şunları yapacaktık. Fazladan pankart yazacaktık. Bildiri zaten çıkmıştı. Araba ayarlayıp Fr.a gidecektik ve yürüyüş için müracaat yapılacaktı. Kitleyi çağırmak için zaman alan da budur. Bunu da zaten seminer için yaptık. Bunu yaparken de gittiklerimize iki kelime fazla söyleyecektik. Yürüyüşe katıl diyecektik. Bir de işin maddi yönü vardır. Bu zaten sorun olmamalıdır.Sorun görevlerimizin en iyi yapılmasıdır. İşte yoldaşlar, görüldüğü gibi Merkez Komitesinin iddiasının tersine "partinin iç çalışması" onca aksamayacaktı. Merkez Komitesinin bu gerekçesi sanki Merkez Komitesi partinin iç çalışmasını gerçekten aksatmamak için bir gerekçeymiş. Bu gerekçeler teorik çalışmayla pratik çalışmanın bağlarının koparılması açısından sakattır. Diğer yandan her yoldaş Merkez Komitesinin yakasından yapışmalıdır. Toplantılara harcadığımız zamanlar toplantı da dahil çok az bir zaman harcayarak (zaman harcamak demek de saçmadır, bizzat görevimizdir) daha çok şeyler yapabilirdik. Merkez Komitesi bunu yerine getirmediği için gücümüzü boşuna heder etmiştir. Bu anlamda da Bolşevik Parti inşasına darbe vurmuştur. Merkez Komitesinin bu konuda elle tutulacak bir yanı yoktur. Merkez Komitesi bu yaptığının hesabını kamuoyu önünde tüm partiye vermelidir. Ve Merkez Komitesi bu saçma-sapan "partinin iç çalışmasını aksatır" gerekçesini BP 3-4'te birkaç yerde de tekrarlamakta, ikide bir önümüze sürmekte. Herhalde bu da Merkez Komitesini kurtaran çok önemli gerekçe olsa gerek.

Diğer yandan Merkez Komitesi propaganda ve ajitasyonu bir birinden koparduğunu, Marksizm-Leninizme ters düştüğünü tespit etmeli, bu noktada da köklü bir özeleştiri vermeli, (Bu görüşleri partimiz de onayladığı için, eleştirim aynı zamanda tüm partiyedir) teşkilatı bu konuda yoğun bir tartışmaya çekmeli, Bolşevik Parti inşası sorununu derli toplu bir şekilde görüşlerimizin ortaya konması için göreve sarılmalıdır. Bölük-pörçük görüş çıkarmanın zararları her geçen gün büyüyecektir. Zararını teşkilatımız çok pahalı ödeyecektir!

2. MÜCADELE BİÇİMLERİ SORUNUNDA VE BU 12 EYLÜL'DE MERKEZ KOMİTESİNİN TAVRI

****

Merkez Komitesi 12 Eylül sorununda iki ihtimali gözönünde bulundurmaktadır. Fakat Merkez Komitesi, iki eylem de olsa, bir eylem de olsa tavrını sonuna kadar değiştirmeme durumundadır. Planı dergiyi çıkarmak, seminer yapmak, bildiri çıkarmak, yürüyüş veya yürüyüşlerde dergi, bildiri, vs. dağıtmaktır. Planı budur. Şimdi Merkez Komitesinin 12 Eylül genelgesinde mücadele biçimlerinin "değişmez" olduğunu veya, biçiminin "önemsiz" olduğu anlayışını yakalamak oldukça güçtür, fakat Merkez Komitesinin 1 Mayıs tartışması üzerine GDS'e verdiği cevapta bu konuda geniş bir tartışma vardır. Bu cevabın ışığında 12 Eylul sorununa yaklaştığımızda Merkez Komitesinin neden yürüyüş yapmadığını daha iyi görme imkanına sahip oluruz. Bahsettiğim yer, iç organ Nr.9, s.84-85'dir. Burada Merkez Komitesi GDS'le siyasi eylem nedir, vs. sorununu tartışmakta-dır ve görüşüme göre siyasi eylem nedir sorununa Merkez Komitesi genel olarak doğru tavır koymaktadır. Fakat sorunu pratik uygulamaya indirince, sorun yanlış konmaktadır. Merkez Komitesi şöyle demektedir:

> "DGB'nin yaptığının bir eylem olduğu; bu eyleme karşı şu ya da bu şekilde (ister salt propaganda olsun, ister alternatif yürüyüş koyma olsun, ister DGB ile yürünsün) bizim yaptığımızın da bir eylem olduğu açıktır." (age, Nr.9 s.85)

Merkez Komitesi burada sorunu somuta indirgeyişinin içinden neler çıkacaktır şimdi. Diyelim ki DGB ağalarının önderliğinde bir ekonomik grev oluyor, açıktır ki, DGB ağaları işçilere şu veya bu şekilde ihanet edeceklerdir. Bu onların karakteridir. Komünistlerin görevi ise, bu greve aktif katılmak, işçilere önderlik etmek, sendika ağalarının ihanetini boşa çıkarmak ve onları siyasi iktidara yöneltmektir. Ama Merkez Komitesinden yaptığım alıntıya göre ille de greve katılmak şart değil, işçilere salt seminer de önerebiliriz, sendika ağalarının yüzünü açığa çıkarmak için. Yalnız bir bildiri de çıkarabiliriz, greve katılabiliriz de. Bu üç önerinin de "bir eylem olduğu açıktır". Ama nasıl açık? İçinde bulunduğun sınıf mucadelesinin gelişme seyrine uygun mudur? İşte orası Merkez Komitesi için önemli değildir. Merkez Komitesi için önemli olan, Marksizme göre "siyasal mücadele eylemi (biçimi ne olursa olsun)(abç) işçi sınıfını sınıf olarak iktidardaki sınıfa karşı yönelten ve onu dıştan baskı ile yenmeye çalışan bir mücadele eylemidir". Bu alıntıda sakatlık nedir? Sakatlık Merkez Komitesinin () içine düştüğü not harıç doğrudur. Şimdi üstte örnek verdiğim grevle bu notu birleştirelim. Grev oluyor, biz o alanda varız. Ama ille de greve katılmamız -aktif olarak- şart değil. (Bolşevik Parti inşasının görevlerini aksatabiliriz.) Bir bildiri çıkartarak sendika ağalarının yüzünü açığa çıkartabiliriz. Bu bildiriyle önderliği ele geçirebiliriz. İşçileri iktidarı ele geçirmek için de yönlendirebiliriz. Merkez Komitesine göre; çünkü "biçim ne olursa olsun", o halde bu biçimi de seçebiliriz. Evet seçebiliriz, ama bu tavır kime hizmet eder? Elbette bize değil. Sendika ağalarına edebilir. Burada tabii ki güç sorunu da önemlidir, ama gücün çok zayıf da olsa, ona göre iş yapmak zorundasın. Mesela Rus bolşevikleri, 1905'lerde işçiler ayaklanırken yeterli hazırlıklı değillerdi. Onlar işçilere şunu diyebilirlerdi: "İşçiler, iktidarı bu hazırlıkla ele geçiremezsiniz, gelin seminer yapalım (veya bildiri dağıtıp propaganda yaparlardı), yapacağımız seminerde iktidar ele nasıl geçirilir onu tartışalım." Hayır, Rus bolşevikleri salt bunu yapmadılar. Onlar savundukları doğru içeriği, özü, devrimci biçimle de kaynaştırarak önderlik etmeye çalıştılar. Yani "biçim ne olursa olsun" ister seminer ister bildiri, isterse aktif katıl; işi buna bırakmadılar. Ama bizim Merkez Komitesi üstte yaptığım alıntının devamında: "yani sorun, yapılan eylemde savunulan içerik sorunudur" (iç organ, Nr.9, s.85) diyor. İşte sorun içerik sorunu yapılınca, "biçim ne olursa olsun" deyince, yolun devrime ihanete kadar uzanır. Çünkü içerikle biçimi mutlaka kaynaştırmalısın. Güç ve sınıf mücadelesinin boyutlarını gözönünde tutmalısın. İçeriğe uygun biçimi verebilmelisin. Yoksa ayaklanma yapman gerektiği anda seminer, seminer gerektiği anda ayaklanma yaparak, şaşırır gidersin. Grev yapılırken salt bildiri dağıtmakla yetinmen, seyirci kalmaktır. Merkez Komitesi seyircilik meselesine de kızmaktadır. Şöyle demektedir: "Seyirci kalmak ... olayın gelişmesine en küçük bir müdahalede bulunmamak demektir." (s.84) Görüşüme göre bu da doğru değildir. Mesela; adamın biri çok kızmış, elinde tabanca birini sıkıştırmış, mutlaka öldürecek. Bir de seyirci var. Seyirci tabancalıya, vurma, yapma diyor. Saldırıya uğrayana şöyle yap, böyle yap diyor, ama seyirci silahlının üstüne atılmazsa, silahlı diğerini mutlaka vuracak. Bence burada olayın gelişmesine göre, seyirci müdahale ediyor, ama gerekli olanı, yani aktif müdahaleyi yapmıyor. Ve seyirci aktif müdahale yapmadıkça (birşeyler yaptığı halde) seyircidir. Bir de grevi ele alalım. Gücün olduğu halde, işçilere önderlik yapmak için aktif mücadeleye katılman gerekliyken, salt bildiriyle yetinmek, olaya seyirci kalmaktan başka hiçbir anlama gelmez. İşte burada iki durumda da "içerik doğru" olsa da; o doğru içeriğe uygun biçimle tamamlanmayınca, seyirci görevini yapmaktadır. Şimdi 12 Eylül'le bunun bağını kurmaya çalışalım. Bizim dışımızda herkes yürümektedir. Ve devrime ihanet yürüyüşünü yapmaktadır. Biz ne yapıyoruz? Bunlara seminer öneriyoruz. Ama bu seminer yürüyüşe alternatif, ve bizim çevremizin dışında oportünistlere de ulaşma seminerı yapıyoruz. Bu seminerin içeriği yanlış mı? Hayır. Esas olarak en doğru içeriğe sahiptir. Ama 12 Eylül'de, içinde bulunduğumuz durumda, vs. doğru içeriğe sahibiz ama yeterli, doğru bir biçime sahip değiliz. Çünkü seminerler kararını alan Merkez Komitesi de bilmektedir ki, salt bizler ve çevremiz bu seminerlere katılacaktır. Dışımızdakiler buna katılmayacaktır. Bu biline biline, yürüyüşe karşı seminer alternatifi kime karşı? Kendi kendimize. Ve bunu yürüyüşle beraber bir hafta önce ve sonra da yapabilirdik. Ve yer yer dışımızdaki devrimci, ilericiler de katılabilirdi. Ve gücümüz olmasaydı hiçbir yoldaş da ayrı bir yürüyüş önermezdi. Gücümüz olduğu halde bunun yapılmaması ne anlama gelebilir? İşte "önemli olan içeriktir", "biçim ne olursa olsun" anlayışının sonucudur. Ve bu anlayışa bağlı olarak 12 Eylül'de savunduğumuz doğru içerik devrimci doğru mücadele biçimiyle kaynaştırılsaydı görevlerimiz en iyi bir biçimde yerine getirilmiş olacaktı.

3. KÜÇÜK BURJUVA DEMOKRASİ MÜCADELESİNİ KÜÇÜMSEME VEYA REDDETME ANLAYIŞI

****

Genelgede bir ihtimal de Halkın Kurtuluşunun ayrı yürüyeceğini belirtmektedir. Ama bunu belirtirken, bunlar da ayrı yürüyüşe, Merkez Komitesi bunlarla da yürümeyeceğini belirtmekte ve şöyle demektedir:

> "İki ayrı yürüyüş yapılması halinde mesela bizim HK'nın yürüyüşüne katılmamız halinde objektif olarak onu ötekilere tercih etme, diğerlerinden nitelik olarak değişik görme vb. anlamlara gelecektir."(s.9)

Merkez Komitesi böyle bir ayrılığın gerçekleşmesi için bizzat kolları sıvayıp işe girmesi gerekir. Bu iş nedir? Karşı-devrimciler ile devrimcilerin birliğini elinden gelen bütün imkanları kullanarak bozması gerekir, küçük burjuva devrimcilerini kendine çekmesi gerekir, onlara önderlik etmesi gerekir. Küçük burjuvazinin demokrasi isteklerini desteklemesi, onların anti-faşist yonlerini desteklemesi gerekir, vs. Bunları kendine çekmeye çalışmak, tutarsız da olsa doğru yanlarını desteklerken tutarsızlıklarını sergilemek de komünistlerin görevidir. Ama bizim Merkez Komitesi HK'nın karşı-devrimcilerle birleşmemesine sevinmesi gerekirken, rahatsız olmaktadır. Evet şu benim için doğrudur ki, ideolojik olarak aynı kapıya çıkıyorlar, ama pratikte HK bir TKP gibi vs. faşist cuntayla, düzenle vs. henüz birleşmemiştir. Bizim de görevimiz bu birleşmeyi mümkün olduğunca engellemektir. Ama Merkez Komitesinin tavrından çıkan odur ki böyle bir görevi yüklenmeye pek istekli değildir. İstekli olsaydı HK, Partizan birleştiği zaman bir bildiri çıkararak, bu eylembirliğinin bozulması için tüm kamuoyu önünde yoğun bir tartışma yürüturdu. Böyle birşey yapmadığı için de Merkez Komitemizin bu tavrından çıkan şey, "Aman sende. Kim birleşirse birleşsin, bana ne" dir. Bu tavır Marksist-Leninist bir tavır olamaz. Bakalım Lenin Narodnikleri 1894'te nasıl değerlendirmektedir ve ne demektedir:

> "İşçi sınıfının küçük burjuvazıye ve onun programına karşı tutumu ne olmalıdır? Ve bu soru bu sınıfın ikili niteliği hesaba katılmadıkça yanıtlanamaz." (Halkın dostları kimlerdir, s.183)

Lenin küçük burjuvazinin iki yanını, yani ilerici ve geri ci yanlarını ortaya koyduktan sonra (şöyle demektedir):

"Küçük burjuva programının bu iki yanı arasında kesin bir ayrım yapılmalı ve bu teorilerin herhangi bir açıdan sosyalist nitelikte olduğu reddedilirken ve bunların gerici yanlarıyla savaşılırken demokratik yanları unutulmamalı - dır." (age, s.184)

Lenin bunları söylerken, bizim Merkez Komitesi küçük burjuvazi hakkında yeni görüş mü geliştirdi acaba, haberimiz yok. Lenin gayet açık bir biçimde görüşünü ortaya koyduktan sonra şunları da söylemektedir:

"İşçiler demokratların gerici kurumlara karşı verdikleri mücadeleyi en güçlü biçimde destekleyecektirler." (age,s. 188)

İşte Narodniklere söylemediğini bırakmayan Lenin'in onlara karşı tavrı budur ve Lenin bunların her attığı ileri adıma sevinmektedir. Ama bizim Merkez Komitesi böyle bir şeye ol dukça bozulmaktadır.

Biz bu 12 Eylül'de HK ayrı yürüseydi (aslında onların ayrı yürümesi işini bizim zorlamamız lazımdı) biz onlarla bera ber yürümeliydik ve bu elbette bizim HK ile TKP gibi karşı - devrimciler arasında bir tercih yaptığımız anlamına gelirdi ve bu haklı bir tercihtir de. Faşist cuntayla birleşenlerle, ona karşı olan halk güçleri arasında bir tercih olacaktı ve bu doğru bir tercih olacaktı. Ama Merkez Komitesi böyle bir tercihten rahatsız olmakta ve bize doğru gelebileceklere "a- man git" tavrı içine düşmektedir. Bu tavır da üstte Lenin'in tavrıyla çelişen bir tavır olduğu tartışma götürmez bir şekilde gayet açıktır. Biz HK ile TKP arasında bu tercihi ya - parken elbette ki HK'nın faşist cuntaya ve gerici kurumlara karşı yürüttüğü tutarsız da olsa mücadelesini desteklerken , onun tutarsız, gerici yanlarını da amansız bir şekilde de e- leştirecektik.

Merkez Komitesi devamla yürüyüş yapmama gerekçesi olarak da şu iddiayı ileri sürmekte: Biz bu eylemlere katılarak yap tığımız propaganda ile kendimizi ayırsak bile,

"pratikte yürüyüş içinde ayırmamız dışardan bakan herke - sin görebileceği bir şekilde ayırmamız çok güçtür."(age, s.9)

Bu gerekçe ise revizyonistlerin dışında yapılabilecek bir yürüyüşe katılmamak için suni olarak yaratılan zorlama bir ge rekçedir. Hani Bolşevik Partı inşasının birinci aşamasında e sas olarak görev kitlenin ileri aktif militan kesimine ulaş- maktı. Bu ileri kitle yürüyüşe katılıyorsa ve sen yaptığın i deolojik-siyasi ve pratik mücadeleyle kendini diğerlerinden ayırıyorsan, daha dışardaki sıradan seyirci alıp başına bela mı yapacaksın. Yoksa Merkez Komitesinin niyeti ileri kesime değil de geri kesime mi yönelmektir. Merkez Komitesi yürüyü- şe katılmamak için çok garip gerekçeler getiriyor. Şunu da be lirtelim ki, öyle dönemler olacaktır ki küçük burjuvaziyi yal nız bırakacağımız dönemler de olabilir. Bu dönemleri uzun u- zun tartışmak istemiyorum. Ama Merkez Komitesi şunu iddia e- demez, bugün de, yani 12 Eylül'de de yalnız bırakmamız doğru dur. Çünkü tüm devrimci gruplar sosyal faşistlerle birleşir- ken, bir küçük burjuva grubun böyle bir birleşmeyi reddetme- si (bu reddetmenin çeşitli sebepleri olabilir, bu reddetme tu tarlı anti-revizyonist olduğundan elbette değil) mümkün ola- bilirdi. Ve bize düşen de bu tavırdan dolayı bunların içinde ki tutarlı anti-revizyonist kişilere yönelmek için destekle- mekti. Bu desteğin salt destek değil, eleştiri temeline daya nan destek olması gerekirdi. Merkez Komitesinin küçük burju- vaziye karşı tavrı bugün çok tehlikeli gözükmese de ileriki dönemde ittifaklar sorununda büyük tehlikeler, cephe konusun da büyük tehlikelere işaret olabilir. Merkez Komitesi bu tav rını gözden geçirmek zorundadır, çünkü "bolşevikleşmenin en önemli bileşenlerinden biri proletarya ile burjuvazi arasın- da yalpalayan, ama buna rağmen belli bir durumda kısmi ola - rak işçi sınıfının yol arkadaşları olabilecek nüfusun ara ta bakalarıyla ilgili teori ve ustaca taktik oluşturur." (KEYK, 1925) Merkez Komitesi bu 12 Eylül genelgesinde bu tavırdan yoksun kalmış, yararlanma bir yana, objektif olarak ama "TKP nin yanına gidin" tavrı olmuştur. Bu yoldaşların, yıllardır bu kadar tecrübe sahibi bu yoldaşlardan böyle garip gerekçe- leri okuyunca, duyunca bir acayip oluyor insan.

4. MERKEZ KOMİTESİNİN KARARI PARTİ VE ÇEVRESİNİN MORALİNİ HİÇE SAYAN BİR KARARDIR

Bugün içinde bulunduğumuz ortam öyle bir ortamdır ki yenilgi tüm örgütlerde şu veya bu derecede yılgınlık yaymış, birçok devrimci, demokrat, ilerici, komünist yılgınlığa kapılmakta, özel hayatına çekilmekte, pasifizm alabildiğine ya yılmaktadır. Bunlar genel olan bir durumdur, bunun yanında her turden renksiz oportünist bizim siyasi görüşlerimize de, bölünmede ilk sefer yurtdışında ayrılığın olmasından dolayı, bizi "mülteci", "kavga kaçkını" olarak suçlamaktadırlar. Bu suçlamaları, birçok oportünist örgüt şu veya bu derecede ge- tirmektedirler. Bunu yapan özellikle de Partizan'dır, bu on- lara siyasi hasmına karşı küçük-burjuva dedikoduculuğuyla mü cadele etme yöntemidir. Ama bu dedikodular şu veya bu şekil- de zayıf yoldaşları etkilemektedir. Bunun dışında yürüyüş yap mamamızı da bunlar tabanlarından bizim görüşlerimize dikkati ni çekmemesi için aynı dedikodulara başvurarak getirdiğimiz doğru görüşlerin etkisini geçici de olsa kırmışlardır. Bu du rum ve yapılan dedikoduların ve yılgınlığın geliştiği bir or tamda bu durum partimizi ve çevremizi moral olarak şu veya bu derecede etkilemektedir. Yıpratmaktadır. Merkez Komitesi bu 12 Eylül'de aldığı kararla bu durumu birçok yönüyle aşabilir, hem daha güçlü bir propagandayla oportünistlere, revizyonist lere ağır bir darbe vuracaktı, hem de partinin ve çevresinin moralini yükseltmiş olacaktı. Hem içimizde ve devrimci çevre de gelişen pasifizme karşı koyacaktı ve de faşizme karşı mü- cadelede daha aktif bir rol oynayacaktı. Ama Merkez Komitesi bunu başaramadı. Ve bu 12 Eylül'de oportünistlere ve revizyo nistlere vuracağımız büyük darbeyi vuramadık. Bunun yanında, harcadığımız güçle daha fazla iş yapabilecektik. Parti ve çev remizin moralini de yükseltecektik.

5. MODERN REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELENİN KÜÇÜMSEN- MESİ

Bu 12 Eylül'de modern revizyonistlerle (TKP, TSIP, vs.)ve oportünistler (Partizan, HK, vs.)in karşı-devrimci modern re vizyonistlerle birleşerek pratikte (ideolojik olarak bir çok noktada birleşmektedirler) Türkiye devrimci hareketi içinde '70'lerden sonra pratikte ilk ihanetlerini bu 12 Eylül'de ger çekleştirdiler, bu birleşmeye karşı biz, (modern revizyonız- mi ideolojik en büyük duşman olarak tespit ediyoruz) pratik- te bu birleşmeyi eylem birliği konusunda "seyirci" kalıyoruz. Hele hele Partizan, HK tabanında bu eylem birliğine karşı kı pırdamaların olduğu bir ortamda biz bu birliği teşhir eden bir alternatif yürüyüş yapamadığımız gibi, bir bildiriyle de bu tavırlarını teşhir etmiyoruz. Bu birlik geç oldu da Mer - kez Komitesi veya sorumlu yoldaşlar tavır alamadılar mı? Ha- yır. Bolşevik Partizan 3-4'te şöy e deniyor.

"12 Eylül'e ÜÇ HAFTA KALA(abç) bütün oportünist ve revizyonistlerin birlikte yürüyecekleri ortaya çıktı."

Demek ki tavır almayışta zamanın etkisi yok. Çünkü burada 4-5 günde bir bildiri çıkartılabilir. Bu yapılmadığı gibi, "yapsaydık iyi olurdu, bu bir eksikliktir" denmektedir.Bu bir eksiklik değildir... ihanete objektif olarak sessiz kalmak - tır, çünkü vurup da toz çıkaracağın önemli bir sorunda eksik tavır alıyorsun. Bu sessiz kalışın daha önce modern revizyo- nistler hakkında yaptığımız bir alıntı ile de yan yana ele a lınınca, modern revizyonizme karşı ideolojik mücadele esas - tır demek, pratikte yeterli uyanıklılığı ve duyarlılığı gös- termemek, pratikte modern revizyonizmi küçümsediğimiz eğili- minin olduğu düşüncesindeyim.

Modern revizyonizme karşı başarılı olabilmek için eldeki bütün silahları kullanmak gerekir ki başarıya ulaşabilelim. Ama bizim elimizde silah var, Merkez Komitesi sıkmıyor. 12 Ey lül'de takınılan bu tavır Merkez Komitesinin modern revizyo- nizme karşı ne kadar duyarlı olduğunu gösterir, bunun yanın- da hantallığını gösterir.

6. SONUÇ

Merkez Komitesi bu 12 Eylül'de

- teorik çalışmayla pratik arasındaki bağı yeterli ele alma yarak (teorik çalışmayla pratik çalışmayı kısmen koparark , bu koparmanın bağı olduğu düşüncesindeyim)
- biçimle içeriği doğru bir şekilde kaynaştırmayarak
- küçük burjuvaziye karşı doğru tavır takınmayarak
- modern revizyonist oportünistlere karşı mücadeleyi küçüm- seyerek
- partinin ve çevresinin moralini vs. küçümseyerek

çok iş yapma adına, parti inşası adına, keskin sol görünüp, partinin gücünü harcayıp, yeterli ve gerekli olan görevleri yerine getirmediğinden dolayı sağ oportünist bir tavır içine düştüğü düşüncesindeyim.

Fehmi
3.3.1983

Parti inşasının birinci aşamasında ajitasyon ve propaganda ve Merkez komitesinin 12 Eylül 1982'deki tavrı üzerine bir kez daha

Fehmi yoldaşın 12 Eylül 1982'de Merkez Komitesinin takındığı tavırla ilgili olarak getirdiği eleştiriler; parti inşasının birinci aşamasının nasıl kavranması gerektiği konusunda birçok noktada tartışmayı ilerletmek için kullanılabilir niteliktedir.

Biz bu yazı ile, Fehmi yoldaşın getirdiği eleştiriler hakkında tavır takınırken, amacımız tartışmayı derinleştirmek; tartıştığımız noktalarda anlayış ve dil birliğini sağlamaya hizmet etmektir.

Yazıya onun sistemi içinde cevap vermeye çalışalım:

1. PARTİ İNŞASININ BİRİNCİ AŞAMASINDA PROPAGANDA-AJİTASYON SORUNU

Fehmi yoldaşın Merkez Komitesinin 12 Eylül'deki tavrına getirdiği en ağır ve temelli eleştiri; Merkez Komitesinin 12 Eylül'deki tavrı ile propaganda ve ajitasyon çalışmasını birbirinden kopardığı; bunun temelinin Merkez Komitesinin daha önceki yazılarında olduğudur.

Bu eleştiri ve değerlendirme hakkında tam bir tavır takınabilmek için önce propaganda ve ajitasyon konusunda Lenin'in ne dediğine bakalım:

a) Propaganda ve ajitasyon nedir? Bunların arasındaki ilişki ve ayrılıklar nelerdir?

Lenin "Ne Yapmalı?" adlı eserinin "Martinov Plehanov'u nasıl derinleştirdi?" ara başlıklı bölümünde tam da bu sorunu tartışmaktadır. Bağıntısı içinde kavranması için bu bölümü aşağıya olduğu gibi alıyoruz:

" Bir arkadaş bir gün, 'Son zamanlarda aramızda ne kadar çok sosyal-demokrat Lomonosov'lar belirdi!' dedi. Kastettiği şey, ekonomizmi benimseyen birçoklarının, sadece 'kendi kavrayışlarıyla' (örneğin iktisadi mücadelenin, işçileri, haklardan yoksun oluşları üzerinde düşünmeye sevkedeceği gibi) büyük gerçeklere varma, ve bunu yaparken anadan doğma dehalara özgü bir küçümseme ile devrimci fikir ve hareketin daha önceki gelişmesinin bize verdiklerini yok sayma yolundaki şaşılası eğilimdi. Lomonosov-Martinov işte tam böyle, anadan doğma dehadır. Onun 'kendi kavrayışıyla' nasıl Akselrod'un çok eskiden söylemiş olduğu şeyleri yeniden keşfettiğini (doğal ki, bizim Lomonosov'umuz Akselrod'un adını ağzına almamaktadır); örneğin, burjuvazinin şu ya da bu katının muhalefetini nasıl görmezlikten gelemeyeceğimizi anlamaya başladığını görmek için 'İvedi Sorunlar' başlıklı makalesine bir göz atmak yeter, vb. Ama ne yazık ki, Martinov sadece 'keşfetmeye başlamıştır', daha fazlası değil. Çünkü o, Akselrod'un fikirlerini o kadar az anlamıştır ki, 'işverenlere ve hükümete karşı iktisadi mücadele'den sözedebilmektedir. Raboçeye Dyelo üç yıl süreyle (1898-1901) Akselrod'u anlamak için çaba gösterdi, ama henüz anlamış değildir! Bunun nedenlerinden biri, sosyal demokrasinin,'tıpkı insan türü gibi', ancak başarabileceği görevleri üzerine alması olmasın?

Ama Lomonosov'ların ayırıcı özellikleri, yalnızca birçok şeylerin cahili olmaları değil (böyle olsaydı talihsizlik yarı yarıya azalmış olurdu!), aynı zamanda kendi cahillik lerinin de farkında olmamalarıdır. Bu da gerçekten büyük bir talihsizliktir; ve işte bu talihsizliktir ki onları, Plehanov'u sezdirmeden 'derinleştirme' girişimine itmektedir.

'Plehanov bu kitabı yazalı beri', diyor Lomonosov-Martinov, 'köprülerin altından çok sular aktı. İşçi sınıfının iktisadi mücadelesini onyıl boyunca yönetmiş olan sosyal-demokratlar ... parti taktikleri için, geniş bir teorik temeli henüz atmamışlardır. Bu sorun şimdi ön plana geçmiştir ve eğer biz böyle bir teorik temeli atmak istiyorsak, Plehanov'un bir zamanlar geliştirmiş olduğu taktik ilkeleri elbette oldukça derinleştirmemiz gerekir. ... Bizim propaganda ile ajitasyon arasındaki ayrıma ilişkin tanımımız, bugün Plehanov'unkinden değişik olmalıdır. (Martinov az yukarıda Plehanov'un şu sözlerini aktarmıştır: 'Propagandacı birçok düşünceyi bir-iki kişiye verir; ajitatör ise, bir-iki düşünceyi geniş yığınlara verir.') Propaganda denince, tüm ya da kısmi belirtileriyle olsun, bireyler ya da geniş yığınlar tarafından anlaşılır biçimde yapılmış olsun, bugünkü toplum düzeninin devrimci açıdan anlamamız gerekir. Sözcüğün tam anlamıyla (aynen böyle!) ajitasyondan anlamamız gereken şey ise, yığınların belirli somut eyleme çağrılması ve proletaryanın toplum yaşamına doğrudan doğruya devrimci müdahalesinin sağlanması olmalıdır.'

Rus —ve uluslararası— sosyal-demokrasisini, Martinov sayesinde, daha kesin ve daha derin yeni bir terminoloji bulduğu için kutlarız. Şimdiye kadar (Plehanov'la ve uluslararası işçi sınıfı hareketinin bütün liderleriyle birlikte), diyelim ki işsizlik sorununu ele alan bir propagandacının, bunalımların kapitalist niteliğini, modern toplumda bunalımların kaçınılmazlığının nedenini, bu toplumun bir sosyalist toplum biçimine geçişinin zorunluluğunu,vb. açıklaması gerektiğini sanırdık. Kısacası, propagandacı 'birçok düşünceyi' vermelidir, o kadar çok ki, bu düşünceler birbirleriyle bağıntılı bir bütün olarak ancak (nispeten) az sayıda kimseler tarafından anlaşılabilir olacaktır. Aynı konu üzerinde konuşan ajitatör ise, en çarpıcı ve en çok bilinen bir olguyu, diyelim işsiz bir işçinin ailesinin açlıktan ölmesini, artan yoksullaşmayı, vb. örnek olarak ele alacak, ve herkesin bildiği bu olgudan yararlanarak 'yığınlara' tek bir düşünceyi, örneğin, servet artışıyla yoksulluğun artışı arasındaki çelişkinin saçmalığı düşüncesini iletme yolunda çaba harcayacaktır; ve bu çelişkinin daha tam bir açıklamasını propagandacıya bırakarak, bu göze batan haksızlığa karşı yığınlar arasında hoşnutsuzluk ve öfke yaratmaya çalışacaktır. İşte bu yüzdendir ki, propagandacı genellikle yazı yazarak görevini yerine getirir; ajitatör ise konuşarak. Propagandacının özelliklerinin ajitatörünkinden farklı olması gerekir. Örneğin Kautsky'nin ve Lafargue'ın propagandacı oldukları nı, Bebel ile Guesde'nin ise ajitatör olduklarını söyleriz. Pratik eylemin bunlardan ayrı olarak bir üçüncü alanını ya da bir üçüncü işlevini bulup çıkarmak, ve 'yığınları, belirli, somut bir eyleme çağırma'yı bu işlevin içine dahil etmek, düpedüz saçmalıktır. Çünkü, tek başına bir eylem olarak çağrı, ya teorik incelemenin propaganda broşürünün, ajite edici söylevinin doğal ve kaçınılmaz tamamlayıcısıdır, ya da salt bir yürütme işlevini temsil eder. Örneğin, Alman sosyal demokratlarının tahıl gümrüklerine karşı girişmiş bulundukları mücadelelerini ele alalım. Teorisyenler, diyelim ki, ticari antlaşmalar ve serbest ticaret için mücadele 'çağrısı' ile birlikte gümrük siyaseti üzerine özel incelemeler kaleme alıyorlar. Propagandacı aynı şeyi bir dergide, ajitatör de halkın önünde verdiği söylevlerle yapıyor. Şu anda, yığınların 'somut eylemi', tahıl gümrüklerinin arttırılmasına karşı bir dilekçe nin imzalanarak Reichstag'a sunulması biçimini alıyor. Bu eyleme çağrı, dolaylı olarak teorisyenlerden, propagandacılardan ve ajitatörlerden gelmektedir, ve dolaysız olarak da fabrikalarda ve evlerde dilekçeyi dolaştırıp imza toplayan işçilerden gelmektedir. 'Martinov'un terminolojisine' göre, burada Kautsky ve Bebel'in her ikisinin de propagandacı olması gerekir, ve imza toplayan işçilerin de ajitatör. Bu açık değil mi?

Almanların bu örneği bana, Almanca Verballhornung sözcüğünü anımsatıyor. Sözcük anlamıyla 'balhornlaştırma' diye çevrilebilir. Bir yayınevi sahibi olan Johann Ballhorn, 16. yüzyılda Leipzig'de yaşıyordu; bir alfabe yayınladı. Bu kitapta, adet olduğu üzere, öteki resimler yanında,bir de horoz resmi vardı; ama horoz resmi mahmuzsuz çizilmişti ve yanına da birkaç yumurta konmuştu. Alfabenin kapağında şu açıklama vardı: 'Bu baskı, Johann Ballhorn tarafından düzeltilmiştir'. O zamandan beri metni ilk halin-

den daha kötü bir duruma getiren 'düzeltmelere', Almanlar Verballhornung derler. Martinov'un Plehanov'u 'derinleştirmesi' karşısında, insan, Ballhorn'un öyküsünü anımsamadan edemiyor.

Bizim Lomonosov'umuz bu fikir karışıklığını niçin 'icat' etti? Iskra'nın 'Tıpkı Plehanov'un bundan 15 yıl önce yaptığı gibi, sorunun yalnız bir yönünü gözönünde bulundurduğunu' göstermek için. 'Hiç değilse şu anda, Iskra'da propaganda görevleri, ajitasyon görevlerini arka plana itmektedir.' Eğer bu son önermeyi Martinovcadan normal insan diline çevirecek olursak (çünkü insanlık bu yeni icat edilmiş terminolojiyi öğrenmeyi becerememiştir), şunu elde ederiz: Iskra'da siyasal propaganda ve ajitasyon görevleri, 'hükümete' 'elle tutulur sonuçlar vaadeden', 'yasal ve idari önlemlere ilişkin somut istemler sunma' görevini (ya da henüz Martinov'un yükselememiş olan eski insanlığının eski terminolojisini kullanmamıza bir kez daha izin verilirse, toplumsal reform istemlerini) arka plana itmektedir. Okur bu tezi aşağıdaki tiratla kıyaslasın:

'Bizi bu programlarda şaşırtan bir başka şey de (devrimci sosyal-demokratların ileri sürdükleri programlar sözkonusudur), bu programların işçilerin fabrika sorunları ile ilgilenen imalatçı yasama meclislerine (ki Rusya'da mevcuttur) katılmalarının önemini ... ya da hiç değilse belediye organlarına katılmalarının önemini (devrimci nihilizmleri yüzünden) tamamiyle görmezden geliyor olmalarına karşın, durmadan işçilerin parlamentodaki eylemlerinin(ki Rusya'da mevcut değildir) yararlarını vurguluyor olmaları dır. ..."

Bu tiradın yazarı, daha dobra ve daha açık bir tarzda,Lomonosov-Martinov'un kendi kavrayışıyla keşfettiği şeyi ifade etmektedir. Yazar, 'Raboçeye Mysıl'ın Özel Eki'ndeki R.M.'dir."

(age, s.84-88)

Görüldüğü gibi Lenin propaganda ve ajitasyon konusunda Plehanov'un formülleştirdiği:

Propagandacı birçok düşünceyi bir-iki kişiye verir
Ajitatör ise bir-iki düşünceyi geniş yığınlara verir

şeklindeki tanımlamayı Martinov'a karşı savunmaktadır.

Martinov Lenin'in savunduğu bu tanımın yetersiz olduğunu, propagandadan "tüm ya da kısmi belirtileriyle olsun, bireyler ya da geniş yığınlar tarafından anlaşılır biçimde yapılmış olsun, bugünkü toplum düzeninin devrimci açıdan açıklanması";

Ajitasyondan ise, "yığınların belirli somut eyleme çağrılması"nın anlaşılması gerektiğini söylemektedir.

O böylece propaganda ile ajitasyon arasındaki gerçek ayrım çizgilerini hem içerikleri (propaganda birçok düşünceyi bağıntı içinde verir, ajitasyon belli tek bir düşünceyi verir), hem de dolayısıyla yöneldikleri kitleler açısından(propaganda birçok düşünceyi birbiri ile bağıntı içinde verdiğinden, o ancak nispeten az sayıda kişiler tarafından anlaşılabilir; hedeflediği kitle de öncelikle budur; buna karşı ajitasyon en çarpıcı ve bilinen bir olgudan yararlanarak bir tek düşünceyi anlatması dolayısıyla hedefi doğrudan geniş yığınlardır. Lenin yönelinen hedefteki ikilemi "az sayıda kişi/yığınlar" olarak koyuyor) ortadan siliyor; bunun yerine propaganda/ajitasyon arasında saçma bir birincinin "belli bir eyleme çağrı yapmadığı", ikincisinin ise "eyleme çağrı yaptığı" şeklinde bir ayrım getiriyor.

Lenin böyle bir ayrıma kesinlikle karşı çıkıyor ve "tek başına bir eylem olarak ÇAĞRInın, ... TEORİK İNCELEMENİN, PROPAGANDA BROŞÜRÜNÜN, AJİTE EDİCİ SÖYLEVİN DOĞAL VE KAÇINILMAZ TAMAMLAYICISI" olduğunu belirtiyor.

Lenin'in düşünceleri bunlar.

b) Sorunun "birinci aşama" ile bağı

Lenin ve Stalin, Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisinin deneyimlerinden yola çıkarak, Bolşevik Parti inşasının (devrim öncesinde) iki aşamadan geçeceğini ortaya koyuyorlar. Birinci aşamada partinin dikkatinin merkezinde bizzat partinin kendisi bulunmaktadır. Bu dönem "partinin yaratılması, şekillendirilmesi dönemidir." Sorun öncelikle partinin çehresini ortaya çıkarmaktır; devrimin teori'sini en genel hatları ile de olsa —Dünya Komünist Hareketinin genel çizgisi ile bağ için de— ortaya koyma; Marksizm-Leninizmi kavrama ve uygulamada ustalaşmış KADRO'lar yetiştirme; sağlam bir yöneticiler çekirdeği etrafında birleşmiş, sürekliliği sağlanmış bir ÖRGÜT yaratmadır. Sorun "işçi sınıfının en saygın, en canlı, en dürüst unsurlarını bolşeviklere kazanmak", "öncüyü komünizm davası için kazanmaktır."

Bu dönemde sorun işçi sınıfının öncü unsurlarının komünizm davası için kazanılması olduğundan, mücadele "ilk planda burjuva karakterli akımlara karşı yürümektedir" (Stalin). Bu akımların etkisi işçi sınıfının ileri unsurları içinde kırılmadıkça, "öncü'nün ideolojik olarak kazanılması" (Lenin) mümkün değildir.

Bu dönemde "işçi sınıfının ve emekçi köylülüğün geniş yığınları ile geniş ilişkiler kurma görevi, bu yığınları saflara kazanma görevi, ülkenin çoğunluğunu kazanma görevi, partinin önünde ivedi bir zorunluluk olarak, en ani bir sorun olarak" durmaz. "Parti henüz oralara kadar varmış değildir."(Stalin)

Birinci dönemde partinin temel görevi kendi çehresini ortaya çıkarmak; öncü unsurları komünizm davasına kazanmak olduğu için —tam bu yüzden— "çalışmanın esas biçimi PROPAGANDAdır!"

Çalışmanın esas biçiminin propaganda olması demek, çalışmada ağırlığın propagandaya verilmesi demektir. Kendini yalnızca propaganda ile sınırlamak demek değildir. Açıktır ki birinci aşamada da ajitasyon yapılacaktır. Propaganda ile az sayıda kişinin —birinci aşamada kazanılması belirleyici olan öncü unsurların— bütünlük içinde kavrayabileceği birçok düşünce içinden bazıları kitlelerin en çok ilgilendiği, bildiği olgulardan yola çıkarak ajitasyon yolu ile kitlelere aktarılmaya çalışılacaktır. Kitle içinde bu temelde hoşnutsuzluk yaratılmaya, varolan hoşnutsuzluk körüklenmeye çalışılacaktır.

Ve yine birinci aşamada da tabii ki Komünistler güçleri oranında işçi sınıfının, yoksul köylülerin, ve diğer emekçi sınıf ve tabakaların kendiliğinden eylemlerine de katılacak, bu eylemler içine doğru düşünceyi taşıyacak, bu eylemlere önderlik etmeye çalışacaktır.

Sorun birinci aşamada gerek ajitasyon ve gerekse eylemlere katılmanın, "çalışmanın esas biçimi olan propaganda"ya bağımlı olarak ele alınması sorunudur. Birinci aşamada parti güçsüz, bir anlamda henüz ancak kendi kendine yeterli bir güç olmaya çalıştığı için; gerek ajitasyon, gerekse eylemlere katılmanın sınırlı olacağı kavranmalıdır. Açıktır ki her komünist daha başından itibaren partinin 'harekete önderlik etmesi'ni; her olayda derhal tavır takınmasını, propagandavla birlikte her olayda ajitasyon çalışması yürütmesini, bütün kendiliğinden eylemlere önderlik etmesini, vs. ister. Sorun isteyip istememe sorunu değil; yapacak güce sahip olup olmama; ve eğer o güce bugün sahip değilsek, süreç içinde o güce erişmek için bugün hangi adımların atılması gerektiğinin kavranması sorunudur. (Buradaki güç de yalnızca ve öncelikle nicel güç; kafa sayısı olarak değil; nitel güç olarak kavranmalıdır. Bir hareketin nicel olarak güçlülüğü; onun gerçek gücü hakkında tam bilgi vermez.)

Propaganda ve ajitasyon çalışması arasındaki içerik ve yöneldikleri hedefler açısından var olan ayrım; birinci inşa aşaması ile bağıntı içinde ele alındığında; birinci aşamada "çalışmanın esas biçiminin propaganda olması", ajitasyonun esas olan bu çalışmaya bağlı olarak yapılması sonucunu; eğer güç nedeni ile ikisi arasında bir tercih yapmak zorunda kalınırsa, genelde tercihi propaganda lehine yapmak sonucunu doğurur.

"Birinci aşama" denen süreç içinde "propaganda çalışmanın esas biçimidir" şeklindeki genel tespit; birinci aşama içinde de ajitasyon yapılması görevini ortadan kaldırmadığı gibi; belli dönemlerde bizzat birinci aşama içinde ajitasyon çalışmasının geçici olarak ön plana geçmesini de önlemez. (Biz bu konuda SBKP/B Tarihi I. bölümünde sözü geçen "propagandadan ajitasyona geçiş"i tartışırken; sanki bütün birinci dönemde ajitasyonun ön plana geçmesi mümkün değilmiş gibi yorumlar da yaptık. Bu yorumların yanlış olduğu, sorunlar biraz daha incelendikçe görülüyor.)

c) Fehmi yoldaşın sorun üzerine teorik yanlışları

Fehmi yoldaşın yanlışlarına geçmeden önce; bir de sorunun bugüne dek derinlemesine incelenip ortaya konmadığını tespit etmemiz doğru olacaktır.

Fehmi yoldaş yazısında propaganda çalışması ile ajitasyon çalışmasının birleştirilmesi gerektiği doğru tespitini savunurken, bir dizi yanlış görüşü de beraber savunuyor. Propaganda, ajitasyon, pratik kavramlarını, içinden çıkılması güç

bir biçimde birbirine karıştırıyor. Bu karışıklığı göstermek için onun bu konuda söylediklerini alt alta dizelim:

* (Merkez Komitesi) "Ajitasyonu 1. aşamada propagandanın kaçınılmaz sonucu değil; 2. aşamanın sorunu olarak görmekte"
* "Propaganda pratik ajitasyonla, yani eylemle birleşmediği sürece eksiktir"
* "Bizim bugün yapacağımız ajitasyon çok kişinin ilgisini çekmeyecektir. İlgisini çekecek olan ileri unsurlardır. Ve ajitasyonda yöneleceğimiz kesim ister istemez esas olarak bunlar olacaktır."
* "Onlar ... hem propagandayı hem de ona bağlı olarak ajitasyonu; yani içerik ile biçimi kaynaştırdılar."
* (Merkez Komitesi) "Belli olaylarda ajitasyon, yani pratik yaparmış."

Bu alıntılarda Fehmi yoldaşın Ajitasyon-Propaganda-Pratik konularındaki kafa karışıklığı; ve Martinovvari düşünceleri açıkça görülmektedir. Şimdi bu alıntılara tek tek bakalım.

Fehmi yoldaşa göre ajitasyon, "propagandanın kaçınılmaz sonucu"dur. O bu orijinal tezini Lenin'e dayandırmaya çalışıyor. Şöyle diyor:

"Lenin teori, pratik ve ajitasyon birliğini şöyle anlatmaktadır: 'Tek başına bir eylem olarak çağrıyı teorik incelemenin, propaganda broşürünün, ajite edici söylevin doğal ve kaçınılmaz tamamlayıcısıdır. ..."(abç, Ne Yapmalı? s.86) Evet, Lenin 'kaçınılmaz tamamlayıcısıdır' diyor. Merkez Komitesi ise öyle değil, 'belli olaylarda yaparmış'. Ama dediğim gibi propagandayı ajitasyondan koparmaktadır."

Lenin'den yapılan alıntıyı yukarıda bütünlük içinde ortaya koyduk. Orada okuyan herkes görecektir ki, -ve yukarıdaki kısa alıntı da açıkça göstermektedir ki- Lenin ajitasyonun ; propagandanın kaçınılmaz tamamlayıcısı olduğu şeklinde saçma bir düşünce savunmamaktadır. O, çağrı eylemini tek başına ajitasyonun belirleyici, ayırıcı unsuru olarak göstermeye çalışan Martinov'a karşı ÇAĞRInın (Ajitasyonun değil!!!) hem teorik incelemenın, hem propaganda broşürünün, hem de ajite edici söylevin doğal ve kaçınılmaz tamamlayıcısı olduğunu ortaya koymaktadır. Lenin tam da Fehmi yoldaşın tersine; propaganda ile ajitasyonu bir ve aynı şeymiş gibi gösteren; arada ki sınır çizgisini kaldıran Martinov'a karşı, bu ilişkinin ayrı ayrı şeyler olduğunu savunmaktadır. Bunların arasında tabii ki ilişki vardır. Ama bu ilişki birinin diğerinin tamamlayıcısı olduğu şeklinde bir ilişki değildir! Sorunu böyle koymak bu noktada Leninizm alanını terketmek demektir.

Fehmi yoldaş; ajitasyonu propagandanın tamamlayıcısı, "zorunlu sonucu", vs. yapmakla da yetinmiyor. "Orijinal" bir açıklama da getiriyor. Ona göre propaganda içerik, ajitasyon biçimdir! Bolşeviklerin yaptıkları övülerek anlatılırken, onların "propaganda ve ajitasyonu, yani içerikle biçimi kaynaştırdıkları" sözlerinden başka hiçbir anlam çıkmaz. Yukarıda Lenin'in ajitasyon ve propaganda konusunda yaptığı ayrımı ortaya koyduk. Propagandanın ve ajitasyonun arasındaki ilişki Fehmi'nin ortaya koyduğu, iddia ettiği gibi içerik/biçim ilişkisi değildir. İkisinin içeriği ve yöneldiği kitle değişiktir. Buna bağlı olarak tabii biçimlerinde de değişiklik vardır. Propaganda/Ajitasyon ilişkisini, içerik/biçim ilişkisi olarak koymak da, bu noktada Leninizmden başka herşeydir.

Fehmi yoldaş ajitasyonun hedefi konusunda da yanlış şeyler söylemektedir. Onun "ajitasyonda yöneleceğimiz kesim esas olarak ileri unsurlar olacaktır" tezi; ajitasyon ile propagandanın arasındaki en önemli ayrım çizgisini ortadan kaldıran; Marksizm-Leninizm ile çelişme içinde bir tespittir. Hayır, ajitasyonda yöneleceğimiz kesim esas olarak ileri unsurlar olmayacaktır. Onlara seslenme, ulaşma aracımız ajitasyon değil, propagandadır. Biz ajitasyonu esas olarak "kitle", ileri unsurların gerisindeki kitle için yaparız. Bundan tabii ki 'ileri unsur'lar dediğimiz de etkilenir. Ama esas amacı bu değildir. Bunu da Lenin berrak bir biçimde ortaya koymaktadır. Yine bugün bizim sınırlı ajitasyonumuzdan etkilenecek kitlenin az; esasta ileri unsurlar olması olgusu; bizim ajitasyonda öncelikle onlara yönelmemiz anlamına gelmez.

Onun bu konudaki teorik yanlışları bununla da bitmiyor. Fehmi yoldaş propaganda/ajitasyon ilişkisini yanlış koymasının yanında; ajitasyonun kendisini de birincisi, pratik ile eşitliyor. ("Belli olaylarda ajitasyon, yani pratik yaparmış" ifadesi başka hiçbir anlama gelmez.) Bu bütünüyle sakat bir eşitlemedir. Bunun sakatlığı üzerine, pratik kavramının ajitasyonla sınırlandırılmasının sakatlığı üzerine herhalde fazla birşey söylemeye gerek yoktur.

İkinci olarak, "eylem"i "pratik ajitasyon" olarak nitelenderek, yine Marksizm-Leninizmin alanını terkediyor. O herhalde eyleme çağrıyı 'teorik ajitasyon' (Martinov'un kulaklarını çınlasın), eylemin kendisini 'pratik ajitasyon' olarak görüyor. Söylediklerinden başka bir anlam çıkarmak imkansız. Bu anlayış da Lenin'in ajitasyon konusunda söyledikleri ile karşılaştırılınca, Marksist-Leninist olmadığı açıkça görülür. Hayır, "eylem" "pratik ajitasyon" değildir. Tabii ki her eylem ajitasyon için kullanılabilir. Eylem içinde ajitatörler kitleye belli düşünceleri çeşitli araçlarla aktarırlar. Eylem belli bir düşüncenin daha geniş kitlelere daha kolaylıkla kavratılmasına yardımcı olabilir. Ama bundan eylem eşittir "pratik ajitasyon"dur şeklinde bir sonuç çıkarmak, ajitasyonun ne olduğunu anlamamaktır. Eylem (burada tartışılan eylem, yürüyüş şeklinde, miting şeklinde, toplantı şeklinde bir eylemdir) ajitasyon için kullanıldığı gibi; propaganda için de kullanılabilir. Ve mesela bugün biz eylemleri ajitasyondan çok, propaganda yapmak için kullanıyoruz, düzenliyoruz. Görevlerimiz açısından bu kesinlikle doğrudur da!

Bu noktada, toparlandığında, söylenmesi gerekli olan şudur: Fehmi yoldaş propaganda ve ajitasyonun ne olduğu, bunların arasındaki ilişkinin ne olduğu konusunda Marksist-Leninist olmayan, yanlış görüşlere sahiptir. Merkez Komitesine getirdiği eleştirileri bu yanlış göreşler temelinde inşa etmektedir. Onun getirdiği birinci aşamada da ajitasyon yapılmalıdır, ajitasyon/propaganda birleştirilmelidir; güç oranında ajitasyon yapılmalıdır gibi doğru görüşler yanlış anlayışlara dayandırılarak gerekçelendirilmeye çalışılmaktadır. Savunulan doğru birtakım görüşler, Fehmi'nin temeldeki yanlışlarını örtmemelidir.

d) Fehmi yoldaşın bu noktada Merkez Komitesine getirdiği eleştiriler üzerine

Fehmi yoldaş Merkez Komitesine Propaganda/Ajitasyon ilişkisi konusunda bir dizi eleştiri getiriyor. Bu eleştirilerin en başında, Merkez Komitesinin "ajitasyonu birinci aşamada propagandanın kaçınılmaz sonucu olarak değil, ikinci aşamanın işi olarak gördüğü" eleştirisi geliyor.

"Propagandanın kaçınılmaz sonucu" sorunu üzerinde yukarıda durduğumuz için onu burada atlıyoruz. Buradaki esas tez üzerinde, yani Merkez Komitesinin ajitasyonu birinci aşamanın değil, ikinci aşamanın işi olarak gördüğü tezi üzerinde duralım.

Yoldaş bu iddialı tezini Merkez Komitesinin bir yazısından aldığı

"Dışa dönük çalışmada propaganda çalışmasını esas almak demek, belirli dönemlerde ve belirli olaylar karşısında bizim ajitasyon yapmayacağımız anlamına mı gelir? Yine kesinlikle hayır!"

şeklindeki bir tek alıntıya dayandırıyor. Doğrusu böyle iddialı genel tespit için çok zayıf bir kanıttır bu!

Yoldaş bu alıntıyı eleştirirken, yukarıda ortaya koyduğumuz bir dizi Marksist-Leninist olmayan görüşü savunuyor ve alıntıyı bu temelde eleştiriyor. Bir an Marksist-Leninist olmayan bu temelden bağımsız olarak ele alsak, yoldaşın eleştirdiğine alternatif olarak getirdiği şey şudur: "Propaganda ajitasyon çalışması birleştirilmeli", "gücümüz oranında mutlaka propaganda ve ajitasyon yapılmalı".

İyi, ama tam da alıntı yapılan yerde Merkez Komitesi neyi tartışıyor? Merkez Komitesi birinci aşamada propagandanın esas olmasının ajitasyon yapılmayacak anlamına gelmediğini; birinci aşamada da ajitasyon yapılabileceğini, yapılması gerektiğini —bu anlamda propaganda ile ajitasyon çalışmasının birleştirilmesi gerektiğini tartışmıyor mu? Nerde kaldı Fehmi yoldaşın "Merkez Komitesi ajitasyonu birinci aşamanın işi olarak değil, ikinci aşamanın işi olarak görüyor" iddiası? Bu iddia, bu alıntıya dayanılarak ispatlanamaz.

Güç sorununa gelince: Tabii ki biz birinci aşamada gücümüz oranında mümkün olduğunca kitle içinde aktüel olan her konudan yola çıkarak -propagandaya bağlı olarak- ajitasyon yapmaya çalışırız. Bunu hedefleriz. Ama gücümüz yeterli olmadığından, her olayda ajitasyon yapamayacağımız, gücümüzün esasını propaganda için harcayacağımız, buna bağlı olarak ajitasyonun sınırlı olacağı açıktır. Bizim bugünkü gücümüz göz önüne alındığında; ve görevlerimiz gözönüne alındığında, ancak "belli dönemlerde ve belli olaylarda ajitasyon" yapabileceğimiz; daha çok önemli olaylarda ajitasyon yapabileceğimiz ortadadır. Merkez Komitesinin yazısında tartıştığı sorun budur. Söylenenlerden Merkez Komitesinin birinci aşamada ajitasyon yapılmayacağını savunduğu şeklinde bir eleştiriye varmak, zorlamadır.

Fehmi'nin Merkez Komitesine getirdiği bir başka eleştiri, Merkez Komitesinin ajitasyon ve eylemlere katılmak için (o birçok yerde bunları eşitliyor) "sınıf mücadelesinin yoğunlaşmasını bekliyor" olduğu eleştirisidir.

O bu eleştirisini de Merkez Komitesinin bir yazısından yaptığı bir alıntıya dayandırmaya çalışıyor. Alıntıyı tümü ile bağıntı içinde aktaralım. Merkez Komitesi şöyle diyor:

" Parti inşasının birinci aşamasında sınıf mücadelesinin gelişkin olması, doğal olarak bizim çalışmamızı etkileyecektir. Fakat bu etkileme bizim esas görevlerimizi gözardı edecek düzeyde olmamalıdır.

Sınıf mücadelesinin gelişkin olması bize işçi sınıfının öncüsüne doğruları sadece teorik olarak değil, aynı zamanda pratik olarak da göstermemizi kolaylaştıracak. Ve bu anlamda öncüyü kazanmamız daha da kolaylaşacaktır.

Biz gücümüz oranında ve esas görevlerimizi gözden kaçırmadan, dışımızda gelişen sınıf mücadelesine doğrudan katılacağımızı belirttik. Fakat sorun bizim, esas almamız veya öncelik vermemiz gereken görevler nelerdir sorusuna her dönem doğru cevap vermemiz gerektiğidir. Sorun, iki aşamalı parti inşasının anlamını kavramaktır."

Burada söylenenlerden "Merkez Komitesi sınıf mücadelesinin yoğunlaşmasını bekliyor" sonucunun nasıl çıkarılabileceği Fehmi yoldaşın gizidir. Bu 'giz' aslında propaganda-ajitasyon - pratik konularındaki kafa karışıklığında yatmaktadır!

Yoldaşın Merkez Komitesine getirdiği bir başka eleştiri , Merkez Komitesinin "pratik eyleme katılmayı, bolşevikleşmeyi aksatmak" olarak gördüğü şeklinde bir eleştiridir. Bu eleştiri Merkez Komitesinin 12 Eylül ile ilgili Bolşevik Partizan'da yayınlanan yazısında yer alan, yürüyüşe katılmanın "Partinin tüm çalışmasını aksatacağı" şeklindeki bir tespit üzerinde inşa ediliyor. Bu tespit yanlış bir tespittir. Bu yanlış bir dikkatsizlik sonucu olan bir yanlıştır. Doğrusu 'tüm çalışma' değil, 'içteki çalışma'dır. Nitekim aynı yazının devamında bu sorun böyle konmaktadır. (Bkz. BP 3/4, s.12, sağ sütun, ikinci paragraf)

Bu anlamda eleştirinin temeli çürüktür. Bu konuda eleştiri temelinin çürüklüğünden bir an soyutlanarak ele alınsa, şunları söylemek gerekir: Fehmi yoldaş; içteki çalışmayla dıştaki çalışmanın diyalektik bir bütün olduğu gerçeğini; bunların arasında birbirini tamamlama olduğu gibi; birbirini(birinin yapıldığı anda diğerini) dıştalama şeklinde bir ilişki olduğunu; bu anlamda tabii ki dıştaki çalışmanın içteki çalışmayı; içteki çalışmanın da dıştaki çalışmayı aksatacağını kavramıyor.

. O olgulara düz mantıkla yaklaşıyor. Buna açık bir örnek , Merkez Komitesinin "ancak yürüyüş için harcayacağımız güç ile yürüyüşün bizim bugünkü görevlerimiz açısından getireceği yararlar karşılaştırıldığında, bu 12 Eylül'de yürüyüş yapmama, bunun yerine ...de 12 Eylül değerlendirmesi üzerine tartışma toplantıları yapma kararı alındı" tespitinden çıkarak, "yani toplantı yararlıysa bugünkü görevlerimize yürüyüş 'zarar'vermektedir" sonucuna varmasıdır.

Böyle bir tespit Merkez Komitesinin görüşlerini çarpıtmanın ötesinde, o tespiti yapanın sorunlara nasıl bir düz mantıkla yaklaştığını gösterir. Hayır. Merkez Komitesi toplantı yararlıdır, yürüyüş zararlıdır demedi. Tartıştığı hangisinin daha yararlı olduğu sorunudur. Ve hiç bir düz mantık ürünü tespit bu gerçeği ortadan kaldıramaz.

Fehmi yoldaşın Merkez Komitesine getirdiği eleştiride bunun dışında üzerinde durulması gerekli birkaç nokta daha var.

Önce "12 Eylül'de parti inşasının ve yaptığın propagandanın zorunlu sonucu"nun yürüyüş yapmak olduğu iddiası var. Bu iddia Fehmi yoldaşın daha önce ortaya koyduğumuz, "ajitasyonu propagandanın zorunlu sonucu"; eylemi de "pratikte ajitasyon" gören orijinal anlayışının somut olarak ifade edilmesinden başka birşey değildir. Hiç kimse 12 Eylül'de propagandanın, parti inşasının zorunlu sonucunun yürüyüş olması gerektiği şeklindeki bir genel tezi Marksist-Leninist ilkelere dayanarak ispatlayamaz. Çünkü yürüyüş gibi bir eylem biçimi her somut durumda somut olarak ele alınıp çözülmesi gereken birşeydir.

İkinci olarak Fehmi yoldaşın çokça düştüğü "pratik" kavramının içini gayet dar olarak doldurma; ve pratikten pratik eylem, ondan da yürüyüş, miting, vs. anlama yanlışı var. Pratik kavramının içinin böyle doldurulduğu bir dizi örnek vardır yazıda. Pratik kavramının böyle daraltılması doğru değildir. Mesela bir propaganda bildirisinin yazılması da devrimci pratiktir; Marksizm-Leninizmin klasiklerin' eğitimi de devrimci pratiktir; bir bildiri basımı, dağıtımı da devrimci pratiktir, vs.

Üçüncü olarak, toplantı/yürüyüş karşılaştırmasında Fehmi yoldaş "Senin yaptığınla diğerini karşılaştırdığında, sen pasifsin, diğeri aktif bir eylem yapıyor" tespitinde de soruna komünistçe yaklaşmıyor. Aktif ve pasifliğin Komünistler açısından ölçütü nedir? Çok gürültü çıkarmak mı? Eğer öyle ise, herhalde bir konsolosluk baskını, vs. -hele silahlı olursa- Fehmi'ye göre en 'aktif' eylemdir, yürüyüş buna göre pasiftir, vs. Kıstasın gürültü olmayacağı açıktır. Komünistler açısından kıstas hangi eylem biçiminin andaki görevlere ve güce göre en uygun olduğudur.

e) Fehmi yoldaşın Merkez Komitesine somut eylemle ilgili olarak getirdiği eleştiri

Bu konuda Fehmi yoldaş önce toplantı yapma kararını " bizim dışımızda başka kimse katılmayacaktır, çünkü bir gün önce yürüyüş vardı" şeklinde bir gerekçe ile eleştiriyor.

O bu eleştirisini bir satır sonra kendisi: "Gerçi yürüyüş olmasa da oportünistler bizim düzenlediğimiz toplantılara katılmamaktadır" diyerek iyice relative ediyor. Aslında ilk gerekçesini ortadan kaldırıyor.

O oportünistlerin bizim toplantımıza gelmeyeceğinden yola çıkarak Merkez Komitesinin "olmayacak duaya amin çektiği"ni söylüyor.

Fehmi yoldaş bu noktada, düzenlediğimiz toplantıların oportünistlerin geleceği hesabı üzerine kurulmadığını; bizim bu toplantılardaki esas amacımızın kendi çevremizi eğitmek olduğunu; ve tam da 12 Eylül toplantılarında yapılan tartışmaların böyle bir eğitimin ne kadar gerekli olduğunu ortaya koyduğunu kavramıyor.

O toplantıların bir hafta önce veya iki hafta sonra yapılabileceğini; ve 12 Eylül'de alternatif bir yürüyüş yapılmasının doğru olacağını söylüyor.

Merkez Komitemiz eğer hem toplantı ve hem de yürüyüş yapma imkanımız olsa, yürüyüşün alternatif bir yürüyüş yapma biçiminde olmasının doğru olduğu şeklinde tavır takınmıştır.Yani çelişme bu noktada yürüyüşün biçimi (ve içeriğinde) değildir. Merkez Komitemiz (daha doğrusu Merkez Komitesi çoğunluğu) 12 Eylül 1982'de bizim hem toplantılar düzenleme, hem yürüyüş düzenlemeye gücümüzün yetmeyeceği; içinde bulunulan şartlarda toplantılarda öncelikle kendi çevremizin eğitilmesini daha önemli gördüğünden, oportların yürüyüşünde propaganda yapma ve toplantılar düzenleme şeklinde bir eylem biçimini seçtiğini açıkladı.

Fehmi ve onun gibi düşünen tüm yoldaşlar önce şu soruya açık bir cevap vermek zorundadırlar: Merkez Komitesinin hem yürüyüş ve hem de toplantılar düzenlemeye gücümüzün yetmeyeceği şeklindeki somut tespitinin doğru varsayılması halinde; tercihi 12 Eylül toplantıları lehinde (bunun yanında oportların yürüyüşünde propaganda) yapmak doğru mu idi?

Bu soruya eğer hayır diye cevap veriliyorsa; o zaman aradaki çelişme büyük bir olasılıkla içinde bulunduğumuz durumda esas görevin ne olduğu konusunda, bunun yorumu, vb. konularda anlayış farklılığına dayanır.

Yok eğer bu soruya verilen cevap evet ise; o zaman somut olarak 12 Eylül 1982'de Merkez Komitesinin yaptığı bu somut tespitin doğruluğu yanlışlığı üzerine somut olarak tartışmak zorunludur. Ayrılık durumun değerlendirilmesindeki ayrılıktır.

Fehmi yoldaş, toplantıların bir hafta önceden yapılmasının iyi olacağını söylüyor. Doğrudur. Ama sorun şudur: Mümkün mü idi? Merkez Komitesi genelgesini Temmuz sonunda çıkardı. Yani hazırlık için 1,5 ay zaman vardı. Bu kadar zaman içinde partinin toplantılara hazırlanması mümkün değildi. Bırakalım 1 hafta önce yapmayı, 12 Eylül'de yapıldığında bile tartışmalar yeterli hazırlıkla yürütülemedi. Ve alınabilecek verim alınamadı.

Toplantılar geriye atılabilir ve daha iyi hazırlıkla yapılabilirdi. Evet, yapılabilirdi. Ama 12 Eylül ile ilgili bir toplantının onun yıldönümünde yapılmasının özel bir önemi vardır. Biz toplantıları aynı zamanda 12 Eylül'ü protestonun bir aracı olarak kavradık. Ve protestonun yalnızca bir biçimde — yürüyüş biçiminde— olmayacağını; ve aynı zamanda içinde bulunduğumuz dönemde Marksist-Leninistler açısından 12 Eylülle ilgili olarak onun sebep ve sonuçları; çıkış yolları üzerine

açıklığa kavuşmanın, mesela bir yürüyüş yapmaktan daha önemli olduğunu düşündüğümüzü pratikte göstermek de istedik. Bütün bu sebeplerden 12 Eylül 1982'de toplantıların 12 Eylül'de yapılması doğru idi.

(Bu yıl mesela bu tercih konusunda durum değişiktir. 12 Eylül'ün değerlendirilmesi konusunda geçen 12 Eylül toplantılarında; daha sonra parti içi ve çevresinde bir tartışma yürütülmüş; bu konuda görüşler gerek oportünist-revizyonist cepheyle polemik içinde; gerekse kendi içimizde ve kardeşlere karşı polemik içinde yazılı olarak ortaya konmuştur. Bunlar üzerine tartışılmıştır. Geçen yıla göre bu konuda daha fazla teorik birikim ve açıklık vardır. Diğer yandan bu yıl geçen yılın tecrübelerinden de yola çıkarak çok daha erken tavır koyma imkanı vardır. Bu yüzden bu yıl 12 Eylül'de devrimcileri, öncelikle de sosyal emperyalizme karşı olduklarını söyleyen devrimcileri birleştirmeyi hedefleyen bir alternatif yürüyüş için insiyatifin ele alınması doğrudur.)

Fehmi yoldaş, neden 1982'de hem toplantı, hem yürüyüş yapılabilirdi sorusuna cevap verirken, bir gerekçe olarak da; somut olarak bir yürüyüş hazırlığı için aslında toplantı hazırlığından fazla birşey yapmak gerekmediği şeklinde bir gerekçe getiriyor. Bu gerekçenin içini doldururken Fehmi yoldaş; yalnızca getirilecek kitle içinde yapılacak çalışma açısından yaklaşıyor soruna. Soruna salt bu açıdan yaklaşıldığında, gerçekten de yürüyüş için fazladan yapılacak olan, 'araba ayarlamak, izin almak, pankart yazmak' gibi işlerdi. Ama Fehmi yoldaş şunu unutuyor: Merkez Komitesinin partinin durumu, çevrenin durumu hakkındaki bilgisi; birden fazla eylem hazırlığının biraraya sıkıştırılması halinde; onu bunların hiç birinin doğru dürüst olmadığı; partililerin zaten pratik faaliyetlerden Marksist-Leninist temel eğitime bile gerekli zamanı ayıramadıkları; 12 Eylül için yoldaşların ve çevrenin önceden tartışarak tartışmalara hazırlıklı gelmesinin bile önemli bir başarı olacağı gibi sonuçlara götürüyordu. Ve bütün bu gerekçeler 12 Eylül öncesinde parti içinde ortaya kondu. Partinin danışılabilen kesiminin çoğunluğu bu görüşleri doğru buldu. Herşeyden önemlisi, esasında 12 Eylül toplantıları pratiği Merkez Komitesinin çoğunluğunun görüşüne göre açık bir şekilde Merkez Komitesinin yaptığı somut tespitin doğruluğunu gösterdi. Fehmi yoldaş bu bağıntıda bir kez daha Merkez Komitesinin "partinin içteki çalışmasını aksatacağı" gerekçesine veryansın ediyor; ve bunun "teori ile pratik çalışmanın bağlarının koparılması" anlamına geldiğini söylüyor. Burada bir kez daha Fehmi yoldaşın 'pratik'ten 'yürüyüş' biçiminde bir eylem anladığı; onun bizim 12 Eylül 1982'de teori (12 Eylül hakkında hazırlanan yazılar) ile pratiği (bu görüşlerin Bolşevik Partizan'da yayınlanması, özel bir propaganda bildirisinin çıkarılması, el ilanlarının çıkarılması, bunların yürüyüşte dağıtılması, 12 Eylül toplantılarında görüşlerimizin propagandasının yapılması, vb) nasıl birleştirdiğimizi görmediği ortaya çıkıyor.

Gücümüz Fehmi yoldaşın iddiasının tersine boş yere heder edilmemiş, 12 Eylül 1982 şartlarında doğru bir biçimde değerlendirilmeştir.

2. MÜCADELE BİÇİMLERİ SORUNU

****

Fehmi bu noktada önce Merkez Komitesinin tavrını 'sonuna kadar değiştirmeme'sini eleştiriyor. Bu konuda somut durum nedir? Merkez Komitesi Temmuz sonunda Partiye (Partinin danışabildiği kesimine) 12 Eylül 1982 ile ilgili görüşlerini, ve kararlarını iletmiştir. Bunun üzerine tartışılmış, partinin çoğunluğu Merkez Komitesinin görüşlerini desteklemiştir. Bu noktadan itibaren sorun artık Merkez Komitesi sorunu değil, Parti çoğunluğu sorunudur. Merkez Komitesi kararı, Partinin danışılabilen kesiminin çoğunluğunun kararı haline gelmiştir. Merkez Komitesi çoğunluğu da kararı doğru bulmaktadır. O, kararı alıp Partiye sunmuştur.

12 Eylül'den üç hafta önce, oportünist-revizyonist cephenin bir tek yürüyüşte birleşeceği; bu arada da GDS'in ayrı alternatif bir yürüyüşü mutlak gereklilik gördüğü öğrenilmiştir. Bu konuda derhal Partiye bilgi verilmiş, daha önceki görüşlerde önemli bir değişiklik olmamıştır. Böyle bir durumda Merkez Komitesinin aldığı kararı —kararın yanlış olduğunu varsaysak bile —ki Merkez Komitesi kesinlikle bu görüşte değildi— değiştirmesi ciddi, Marksist-Leninist bir tavır olmazdı. Fehmi yoldaşın bu noktada getirdiği ilk eleştiri yanlış, reddedilmesi gerekli bir eleştiridir.

Bu noktada getirdiği ikinci eleştiride Fehmi yoldaş işin temeline inmeye çalışıyor. Ve Merkez Komitesinin eylemin biçimi sorununa hiç önem vermediği şeklinde bir genel tez getiriyor. O bu tezini bizim 1 Mayıs polemiği içinde GDS ile yürüttüğümüz bir tartışmadan yaptığı alıntılarla ispatlamaya çalışıyor. Okuyucuya neyin hangi polemik içinde söylendiğini bağıntısı içinde görebilmesi imkanını verebilmek için, Fehmi yoldaşın alıntı yaptığı bölümü olduğu gibi aktarıyoruz:

"a) GDS'in 'seyirci kalmak' ve 'siyasi mücadele eylemi'nden anladığı

Bu tartışmada olgulara geçmeden önce, bir kavram kargaşasını ortadan kaldırmak mutlaka gereklidir. Çünkü GDS bu alanda önemli bir karmaşa yaratmakta, sorunu tanınmaz hale getirmektedir.

Önce 'seyirci kalmak' ne demektir? Seyirci kalmak, bizim dışımızda gelişen herhangi bir olayı dıştan, olaya hiç karışmadan izlemek, olayın gelişmesine en küçük bir müdahalede bulunmamak demektir. Seyircinin bir olaya katılması, en fazla olarak, o olay hakkında tezahürat yapması —lehte veya aleyhte— şeklinde olur. Seyirci —bağırıp çağırma dışında— esas olarak pasif izleyici durumundadır. Bütün lisanlarda seyir etmek bu anlama gelir. Herhalde Almancada da böyle olması gerekir.

Eğer 'seyirci kalmak' gerçekten bu anlama geliyorsa, o zaman bizim tartıştığımız bağıntıda (1 Mayıs, DGB'li sendika ağalarının düzenlediği yürüyüşler, mitingler konusu) 'seyirci kalmak'; bu eylemlere ya hiç gitmemek; ya da gidildiğinde sadece onların ne yaptığına bakmak; onların söylediklerini dinlemek; hiçbir şekilde aktif rol oynamamak; en fazla alkışlamak, ya da yuhalamak demektir! Gerçek anlamda seyircilik budur!

Ama eğer bu yürüyüşlere, mitinglere bilinçli ve örgütlü olarak gidiliyor; bu yürüyüşlerde örgütlü olarak bu yürüyüşlere karşı propaganda yapılıyor; bu yürüyüşlere katılanlarla tartışma kışkırtılıyor, vs. ise (seyircilerin yaptığı gibi yuh çekme, ya da alkışlama yapılmasa da), buna 'seyirci kalındı' denemez. Bunu demek aptallıktır.

GDS şöyle diyor:
'Sorunun özü şudur (Neymiş bakalım —BN): Eğer TKP/ML(B) Merkez Komitesi temsilcisinin 2. toplantıda açıkladığı görüş (bildiri dağıtmak, tartışmak, vs.) gerçekleştirilmiş olsa idi, bu objektif olarak (Zavallı objektif kelimesi, neler için kullanılıyor —BN) bir kez daha 'hiçbirşey yapmadan bakılması' anlamına gelirdi.'

İşte buyrun. Siz bildiri dağıtacaksınız; Komünizmin propagandasını yapacaksınız, el ilanları fırlatacaksınız, tartışma kışkırtacaksınız, vb., bunun adı lütfen 'objektif olarak' 'hiçbirşey yapmadan bakmak' olacak!!! GDS için anlaşılan yeni bir sözlük çıkarmak gerek. Çünkü onlar istediği kavrama istediği anlamı veriyor!

Bir de 'siyasi mücadele eylemi' kavramı var.
Eylem kavramı üzerine sorun çıkmayacağını düşünüyoruz. Eylem; uygulamadır, harekettir; birşeyi sözden çıkarıp gerçek haline getirmektir. Bir yürüyüş eylemdir; bir toplantı düzenleme eylemdir; bir yürüyüşte propaganda eylemdir. Bir ayaklanma eylemdir. Bir silahlı çatışma eylemdir. Çok çeşitli boyutlarda ve biçimlerde eylem vardır. Bütün eylemlerin ortak özelliği, sözden uygulamaya geçiştir.
Geriye 'siyasi mücadele' kalıyor. Bu konuda 'siyasi mücadele'nin ne olduğu konusunda Marksizm-Leninizmin klasikleri kesin olarak sorunu çözümlemişlerdir. Marksizmin kurucusu Marx, 'siyasi hareket'i şöyle tarif ediyor:

'Öte yandan, işçi sınıfını, sınıf olarak iktidardaki sınıfa karşı yönelten ve onu dıştan baskı ile yenmeye çalışan her hareket, bir siyasi harekettir. Örneğin özel bir fabrikada ya da ayrı olarak ele alınan bir meslek kolunda kapitalistleri grevlere, vb. başvurarak çalışma süresini azaltmaya zorlamak, salt iktisadi bir harekettir; buna karşılık 8 saatlik iş gününü, vb. zorunlu kılan bir yasayı koparmaya çalışan bir hareket siyasal bir harekettir.'
(Marx'ın Bolte'ye mektubundan, 29 Kasım 1871)

Görüldüğü gibi, eğer Marx'a dayanacaksak sorun açıktır. İşçi sınıfını, sınıf olarak iktidardaki sınıfa karşı yönelten ve onu dıştan baskı ile yenmeye çalışan hareket (isterseniz mücadele deyin!) siyasal harekettir. Marx 'siyasal hareket' kavramını, 'iktisadi hareket' kavramının karşısına koyuyor. Yani işçi sınıfının (ya da onun öncüsü olduğunu iddia edenlerin) iki türlü hareketi (mücadelesi) vardır: iktisadi hareket / siyasi hareket. (Engels daha sonra bir de teorik mücadeleden söz ediyor.)

Şimdi bir de bizim tartıştığımız sorunla bağını kuralım:
DGB'nin yaptığının bir eylem olduğu; bu eyleme karşı şu ya da bu şekilde (ister salt propaganda yapma olsun, ister alternatif yürüyüş koyma olsun, ister DBG ile yürünsün) bizim yaptığımızın da bir eylem olduğu da açıktır. O halde

sorun GDS'in eylem savunması / bizim eylem savunmamamız değil! Peki, ayrılık nerede? Onlar bu ayrılığı, 'siyasal mücadele eylemi' şeklinde bir kavramla ifade ediyorlar. Yani onlar siyasal mücadele eyleminden yana; bizler buna karşı! Peki, nedir siyasal mücadele eylemi? Marksizme göre 'siyasal mücadele eylemi' (biçimi ne olursa olsun) 'işçi sınıfını, sınıf olarak iktidardaki sınıfa karşı yönelten ve onu dıştan baskı ile yenmeye çalışan bir mücadele eylemi'dir, yani sorun, yapılan eylemde savunulan içerik sorunudur. Eğer DGB eylemine gidilip; orada Kızıl 1 Mayıs'ın propagandası yapılıyorsa, yapılan çok açık bir şekilde 'siyasal mücadele eylemi'dir. Ama Marksizm için böyle olan şey, GDS için böyle değil: Ona göre siyasal mücadele eylemi eşittir 'rahatsız etme'dir. Rahatsız etme ise (sanki biz salt propaganda yapsak DGB rahatsız olmayacak!) eşittir örgütlü olarak sloganlar atma, vs.dir. Bu kavramların böyle darlaştırılıp, tanınmaz hale getirilmesine kesinlikle karşıyız. Ve şunu bir kez daha ilan ediyoruz:

BOLŞEVİK PARTİZAN İÇİNDE BİR KİŞİ BİLE BU 1 MAYIS 1982 'DE DGB'Lİ SENDİKA AĞALARININ DÜZENLEDİĞİ EYLEMLER KARŞISINDA SEYİRCİ KALALIM, SİYASİ MÜCADELE EYLEMLERİ YAPMAYALIM DEMEDİ, SAVUNMADI!

BU 1 MAYIS 1982'DE (SADECE BU 1 MAYIS'TA DEĞİL, ONDAN ÖN CEKİLERDE DE) BİR TEK BOLŞEVİK PARTİZANLI BİLE, 'AMAN DGB YÜRÜYÜŞÜNÜ SAKIN RAHATSIZ ETMEYELİM' DEMEDİ! DGB İLE BİRLİKTE YÜRÜMEYİ SAVUNAN ÇOK SAYIDA SEMPATİZANIMIZ DA, ONLARLA BİRLİKTE YÜRÜMEKTEN, ONLARLA BARIŞ İÇİNDE BİR ARADA YÜRÜMEYİ ANLAMADI! DGB İLE YÜRÜMEKTEN, SADECE COĞRAFİ OLARAK BİRLİKTE YÜRÜMEYİ ANLADI! ÖYLE SAVUNDU!

GDS var olan gerçek çelişmeyi ortaya koyup, bunun üzerine gidecek yerde, kendi kafasından uydurduğu, olmayan bir çelişmenin üzerine gidiyor. GDS bunu yaparken, 'hiçbirşey yapmadan bakma', 'siyasal mücadele eylemi' kavramlarını tanınmaz hale getiriyor."

Görüldüğü gibi, polemik içinde belli kavramlar açıklığa kavuşturulmaya çalışılıyor. GDS belli bir somut anda kendine göre doğru olan somut eylem biçimi dışındaki her türlü eylemi, "siyasi eylem olmamak"la, "seyirci kalmak"la, vs. suçluyor.

Buna karşılık biz siyasi eylem kavramının Marksizmde ne anlama geldiğini açıklıyoruz, seyirci kalmanın ne anlama geldiğini açıklıyoruz. Amaç tartışmayı aptalca bir 'siyasi eylem mi?' 'değil mi?' tartışmasından çıkarıp; içinde bulunulan anda yapılan hangi siyasi eylemin en doğrusu olduğunu tartışmaktır.

Fehmi yoldaş da radikal olma çabası içinde, GDS'in pozisyonuna düşüyor. O da belli yerlerde çelişen şeyler söylese de eleştirisini doğru olmayan bir siyasi eylemi, siyasi eylem değildir şeklinde damgalayan bir anlayış üzerine kuruyor.

O Merkez Komitesini eleştirme ateşi içinde, yer yer Merkez Komitesinin söylediklerini açıkça çarpıtmaya kadar varıyor. Bir örnek:

Fehmi şöyle diyor: "Merkez Komitesi seyircilik meselesine de kızmaktadır, şöyle demektedir: 'Seyirci kalmak ... olayın gelişmesine en küçük bir müdahalede bulunmamak demektir." Devam ediyor Fehmi yoldaş: "Görüşüme göre bu da doğru değildir. Mesela adamın biri çok kızmış, elinde tabanca birini sıkıştırmış. Mutlaka öldürecek. Bir de seyirci var. Seyirci tabancalıya vurma, yapma diyor. Saldırıya uğrayana şöyle yap, böyle yap diyor. Ama seyirci silahlının üzerine atılmazsa, silahlı diğerini mutlaka vuracak. Bence burada olayın gelişmesine göre seyirci müdahale ediyor, ama gerekli olanı, aktif müdahaleyi yapmıyor. Ve o aktif müdahaleyi yapmadığı sürece (birşeyler yaptığı halde) seyircidir."

Şimdi bir de Merkez Komitesinin dediğini bir kez daha Fehmi'nin atladığı yeri ekleyerek aktaralım. Merkez Komitesi şöyle diyor:

"Seyirci kalmak, bizim dışımızda gelişen herhangi bir olayı dıştan, olaya hiç karışmadan izlemek, olayın gelişmesine en küçük bir müdahalede bulunmamak demektir. (Fehmi buraya kadar almış! Ondan sonraki cümleleri almamış. Şöyle devam ediyor yazı. —YN) Seyircinin BİR OLAYA KATILMASI EN FAZLA OLARAK O OLAY HAKKINDA TEZAHÜRAT YAPMASI (lehte veya aleyhte) şeklinde olur. SEYİRCİ -BAĞIRIP ÇAĞIRMA DIŞINDA- ESAS OLARAK PASİF İZLEYİCİ DURUMUNDADIR."

İşte Fehmi'nin dehşetli eleştiriler yapıp, açıklamada bulunduğu ve Merkez Komitesini eleştirdiği seyircilik konusunda Merkez Komitesinin tam açıklaması bu. İnsan kendi kendine soruyor: Bu zorlama neden?!?

3. KÜÇÜK BURJUVA DEMOKRASİ MÜCADELESİNİ KÜÇÜMSEME VEYA REDDETME ANLAYIŞI ÜZERİNE

Fehmi yoldaş bu noktadaki eleştirisinde Merkez Komitesinin 12 Eylül genelgesindeki gerçek bir yanlışa dikkat çekiyor. Getirdiği eleştiri özünde haklı bir eleştiridir.

12 Eylül ile ilgili genelgede Merkez Komitesi, HK ile diğer oportünist revizyonistlerin ayrı yürüyüş yapmaları halinde, bizim HK ile birlikte yürümemizin, onu ötekilere tercih etme, diğerlerinden nitelik olarak değişik görme anlamına geleceği gerekçesini de HK ile yürümemenin gerekçesi olarak getirmişti.

Sorunun bu şekilde konması tek yanlı ve yanlıştır. Merkez Komitesi bu konudaki hatasını tespit etmiş, bunu açıklamıştır. (Bkz. BP 5/6, s.43) Gerçekten de HK ile diğer oportünistler ve revizyonistler arasında bir anlamda, Marksist-Leninist olmama, Marksizm-Leninizme karşı olma anlamında nitelik farkı yoktur. Ama bir başka bağıntıda tartışıldığında, küçük burjuva devrimcisi nitelikteki HK ile, Karşı-Devrimin bir parçası olan mesela TKP'lı sosyal faşistler arasında nitelik farkı vardır. Ve bu fark gözetilmek zorundadır. Somut olarak 12 Eylül'de HK ayrı yürüse idi, onunla birlikte yürümek, onun niteliğinin diğerleriyle bir olduğu gerekçesiyle reddedilmemeliydi. Bu noktada Fehmi yoldaşın getirdiği eleştiri, bu tavrın küçük burjuvazinin demokrasi mücadelesini küçümseyen bir tavır olduğu, Lenin'in tavrı ile çeliştiği eleştirisi doğrudur.

Biz bu 12 Eylül'de, geçen yılki bu hatamızı pratikte de aşmak için adımlar atmalı; küçük-burjuva devrimci nitelikteki grupları; sosyal faşist; karşı-devrimci gruplardan ayırmak için elimizden gelen çabayı göstermeliyiz. Tabii ki küçük-burjuva devrimcileri ile kurulması muhtemel bir eylembirliği içinde propaganda ve ajitasyon serbestliği, onların gerici yanlarını teşhir serbestliği bizim için eylembirliğinin önkoşuludur.

Bu noktada getirdiği ikincil bir eleştiride Fehmi yoldaş haksızdır. Fehmi Merkez Komitesinin

"Pratikte yürüyüş içinde ayırmamız, dışarıdan bakan herkesin görebileceği şekilde ayırmamız çok güçtür"

gerekçesini eleştiriyor. Bunun zorlama gerekçe olduğunu söylüyor. İleri kitlenin yürüyüşte olduğunu, dışardaki seyircinin önemli olmadığını söylüyor.

Önce "dışardan bakan" yalnızca yürüyüşün kenarından bakan değildir. Bizim için bizim blokumuzda olmayan "dışarısı"dır. İkincisi, böyle yürüyüşlerde, yürüyüşe katılan kitlenin önemli bir bölümü ileri değildir. Takım tutar gibi bir grubun peşinden gitmektedir. Marksizm-Leninizmden bihaberdir. Bizim yaptığımız propagandanın içeriğinden yola çıkarak bizi ayıracak ileri kesim açısından kendimizi 'dıştan bakıldığında görülür biçimde ayırmak' onca önemli değildir. Ama onun gerisi için bu önemlidir. Kaldı ki yürüyüş aracı kendimize, kendimiz için, içe dönük bir araç değildir (öncelikle). Dışa propaganda ve ajitasyon yapmak için kullanılan bir araçtır. Bu noktada kendimizi birlikte yürüdüğümüzde de görülür biçimde ayırmak çok önemlidir. Ve eğer kaybolup gitme durumumuz varsa, o zaman ayrı bir eylem yapma; ya da yalnızca propagandayla sınırlama doğrudur.

4. PARTİ ÇEVRESİNİN MORALİ SORUNU

Bu noktada Fehmi yoldaş önce var olan durumu doğru olarak tespit etmektedir. Gerçekten de onun anlattığı gibi bir ortamın ve bundan bizim çevremizdeki, bırakalım çevremizi, içimizdeki bir dizi yoldaşın etkilenme durumu sözkonusudur. Sorun buna karşı panzehirin ne olduğu sorunudur. Fehmi yoldaş panzehiri 12 Eylül'de somut olarak yürüyüş yaparak, bir anlamda bizim de var olduğumuzun gösterilmesi olarak koyuyor. Biz ise kısa dönem için böyle şeyler düşünmek mümkün olsa da, uzun süreç açısından bizim de var olduğumuzu, mücadele ettiğimizi göstermenin, bunun için eylem yapmanın panzehir olmadığını düşünüyoruz. Yoldaşlarımızın bu saldırılara şu veya bu eylemi göstermeden de göğüs gerebilecek şekilde eğitilmesi gerektiğini, komünist çalışmanın gürültülü, gösterişli çalışma olmadığının kavratılması gerektiğini düşünüyoruz.

Buna rağmen bu noktada Fehmi yoldaşın dikkat çektiği noktada bizim yoldaşlarımızın ve çevremizin gerçek moral durumunu 12 Eylül 1982'de tam doğru değerlendirmediğimizi düşünüyoruz.

(Devamı 47. sayfada)

«Hariçten Gazel» de diyebilirsiniz

KONFERANS ÖNERİLERİ/ÇAĞRILAR VE BEKLENTİLER

"Biz Partimizin içinde bulunduğu buhranın, Partiye en az zarar verebilecek seviyeye indirilmesinin yolu olarak, 1 Mayıs polemiğinin bir Konferans ile sonuçlandırılmasının doğru olacağını düşünüyoruz." (X, Y, 22.12.82)

"... daha önce getirilen eleştirileri temel alan ve 1 Mayıs sorununu da tartışıp sonuçlandıracak, iyi hazırlana - cak 1 geniş zamanı kapsayacak konferansı öneriyorum." (Y, 3.1.83)

" 3) Gelinen aşamada doğru olan görüşümüzce kardeşlerin e leştirilerinin (özellikle 2. Konferans sırasında ve sonra sında getirdikleri eleştirilerin) tümüne MK'nin cevap taslakları çıktıktan sonra/Bunların tümünün yayınlanmış olma sı Mart ortalarına kadar sarkabilir/ ve bunların tümü üzerine Parti içinde, çevresinde, kamuoyunda tartışıldıktan sonra, hem bu konularda karar alacak; hem kardeşlik ilişkilerini bütünüyle gözden geçirip değerlendirecek, bu konuda karar alacak; hem de parti içi "muhalefet" konusunda sonuçlara varacak bir konferans toplanmalıdır. Bu Konfe - rans diğer sorunlar yanında 1 Mayıs konusunda kesin sonuca varır." (MK, 20.1.83)

İşte sözüm ona partinin çeşitli kutuplarının Konferansa gitmedeki amaçları bunlar. Ve şimdiden söyleyelim, bu amaçla gidilen bir konferanstan teşkilatı ML bir temele oturtması beklenemez, pratik olarak da hiçbir değer taşımaz. Perşembenin gelişi çarşambadan bellidir. Kardeş örgütlerle(ister bir bölümü, ısterse hepsi) polemiğin sonuçlandırılması amacıyla yapılacak konferans sadece yapılan tartışmalarda MK'nin cevap taslaklarındaki birkaç paragraf ve cümleyi (ama içeriği değil) değiştirir, bugün pratikte olmayan kardeşliği resmen yok yapar, aynı şekilde muhalefeti de.

Hala partinin buhranı anlaşılamamıştır. Partinin buhranını belirleyen ne kardeşlerle ilişkilerin düzeyi, ne de muhalefetin ortaya çıkışıdır. Kardeşlerle ilişkilerin düzeyi, muhalefetin ortaya çıkışı, arada ortayolcuların bulunması, vs. partinin buhranının bir sonucudurlar. Partinin buhranını belirleyen, onun ilkeli, temelli siyasi/ideolojik bir yapısı - nın olmayışıdır. Bu bakımdan kardeş örgütlerle ve muhalefetle ilgili alınacak kararlar bu buhranı çözmezler. Bu buhran kendisini bir başka vesile ile bir başka yerde tekrar tekrar ortaya koyar.

Düne kadar kardeşlerin eleştirilerini anlasın anlamasın e vetle cevaplandırır, bugün kardeş teşkilatlara en fazla saldıranlardan biri olur.

Kardeşlerle polemikte benim benimsediğim tezleri görürüm, benimle polemikte kardeşlerin benimsediği tezleri.

Yeşillerle yürüyüşte başka ilkeler, 1 Mayıs yürüyüşünde başka ilkeler, 12 Eylül'de ise daha başka ilkeler eylemde yol gösterici olur. Bu durum tam bir oportünist mantıkla "somut durum" gerekçesiyle haklı çıkarılmaya çalışılır.

12 Eylül'de ne yürüyüş yapılır, ne yürüyüşe katılınır ama A' de ciğeri peş para etmez boykot edilmesi gereken yabancılar komitesi seçimlerine katılmanın propagandası yapılır.

Yani şeytanın bile aklının eremeyeceği kadar ilkesizliğin göstergeleridir bunlar.

Tüm bu ilkesizliklere son vermek, teşkilatı sağlam bir temele oturtmak için, BP inşasının temel ilkelerini ve bu ilkelerin temelinde kapsamlı bir inşa planı çıkarma görevini bütün diğer işlerin önünde bir iş, en acil görev tespit etme - si, bunun için eğitim ve tartışma yapması gerekirken, oportünlerin zorlaması ile cephe çalışması, kardeşlerin zorlamasıyla 1 Mayıs polemiği yürütecek kadar kendisine ait değildir. Bir çocuk gibi dışarıdan gelen etkenlerin zorlamasına göre ha reket etmenin göstergesidir bunlar.

Sözün gelimi örgütlü yoldaşlara önem verildiği, onların bolşevik kadrolar olarak yetiştirilmeye çalışıldığı söylenir. Ne demektir bu? Bu bir polemikle ilgili olarak, o kadronun o polemiği kavrayacak kadar o konuda ML eğitim yapmaya zaman a yırabilmesi, ML ilkelerinden yola çıkarak o polemiği kafasın da çözmesi, böylece soruna bir BP'li olarak değil de, sanki BP'nin dışında birisi imiş gibi kendine ait fikirler ileri sü rebilmesi ve üretebilmesi, tartışmada müdahaleci ve aktif bir rol oynayabilmesi demektir. Bu da MK'nin bir görevi olmalı - dır. Polemik paldır-küldür değil, sakin ve yavaş, karmakarışık ve dağınık değil, sistemli ve adım adım yürütülmelidir. Bir polemik, o polemikle ilgili olarak eğitim, kavrama, tartışma ve sonuçlandırma olarak planlanmalıdır. BP'deki kadroların bilinç düzeyinin ne kadar geri olduğu gözönüne alındığında bu konunun önemi ciddiyetini daha da fazla gösterir.Oysa olan nedir? Başlangıçta kardeş örgütlerin getirdikleri eleştirilere özenle eğilinmemiş, daha sonra da panik içinde , geniş kapsamlı tartışma kısa bir süreye sıkıştırılmıştır. Bunun sonucunda da kadrolar polemiklerle ilgili olarak eğitim yapamadıkları gibi, yüzlerce sayfalık polemikleri kavrayamamışlar, yazılar adeta kadroların gözünün içine bakarak geçip gitmişlerdir. Kadrolar boğulmuşlardır. Onlar artık nereye gideceklerine, şimdiye kadar süregelen bu kadro siyaseti yüzünden kendilerine kılavuz ettikleri otoritelerin işaret parmaklarına göre karar vermişlerdir. Kimisi "aman MK'ni kaybetmeyeyim", kimisi de "aman kardeşleri kaybetmeyelim" endişesiyle hareket etmişlerdir. En iyi ihtimalle de iki karşıt arasında birisi kendisine daha mantıklı gelmiş ama bir kadro olarak aktif ve müdahaleci, tartışmayı geliştirici ve ilerletici rol oynamamışlardır. Figüranlık rolü oynamışlardır. Tabii bir figüran ne yapar? Dün Partizan figüranlarının bize yaptığı gibi yapar. Böyle kadrolardan da hiç kimseye hayır gelmez. Bu izlenen kadro politikasından sadece bir kesittir.

Kadrolar anlaşılmaz bir polemik içindi bir KÖR DÖĞÜŞONON içine çekilmişlerdir.

Kadro eğitiyoruz adına, kadroları çarçur etmenin göstergeleridir bunlar.

Veyahut da sık sık açık tartışmanın nimetlerinden bahsedilir. Nedir bugünkü Türkiye devrimci hareketinin ideolojik karışıklığı durumunda açık tartışmanın tayin edici faktörü? Özellikle örgütsüz devrimcilerin ve küçük dağınık devrimci çevrelerin bu tartışmaya katılımını sağlamak, böylelikle onları etkileyerek insiyatifli bir şekilde onları yönlendirmeye çalışmaktır. Onların kafalarındaki sorunlara cevap verebilmektir. Oysa yapılan nedir? Herhangi bir eleştiri geldiğinde, o MK cevap verene kadar, hatta MK'nin cevabı da parti içinde tartışılıp sonuçlandırılana kadar bekletilir, tabii bu arada polemik teşkilat içinde, kapalı kapılar ardında sürer, birikir, nihayet günün birinde sonuçlandırılmış bir polemik açığa çıkarılıp tartışılır. Bu durumda sözünü ettiğimiz devrimci çevre bir yığın polemik belgesiyle hazırlıksız olarak karşılaşır, tartışmaya katılmaya niyetli olsa da gerçekte katılamaz, dıştalanmış olur. Bu durumda açık tartışmadan etkilenebilecek BP dışındaki devrimci çevrenin açık tartışmadan dıştalanması, açık tartışmanın irzına geçilmesi demektir.

Yukarıdan beri anlatmaya çalıştığım bu örnekler, burnunu biraz kendi günlük işlerinden çekip BP'yi cepheden nazar eden her samimi devrimci kadro tarafından açıkça görülebilecek,el le tutulabilir kaba örneklerdir ve BP'nin buhranının esas faktörleridirler. Bugün BP'nin buhranını belirleyen oportünizmdir. Oportünizm alt edilmeden, oportünizmin bazı sonuçları - nın alınacak kararlarla düzeltilmesi, buhrandan çıkmanın yolu olamaz, olsa olsa oportünizmin resmileştirilmesi olur. İşte bunun için bu konferans önerildiği şekliyle BP'ye birşey getirmez.

BÖYLE BİR KONFERANS REDDEDİLMELİDİR.

Buhrandan çıkış yolu olarak bir konferans önerisinin temel fikri, merkezi amacı şu olmalıdır.

BP'nin bugünkü gidişi, ilkesiz, sallantılı, yalpalamalı , çocukça bir gidiştir. BP'nin bu gıdışına bir son verilmeli ve BP kurtarılmalıdır. BP kendisinin kardeşlere veya muhalefete karşı pozisyonu için değil, komünizmin prensipleri açısından kendisinin durumu için, geleceğe yön verebilmek iddiasında tutarlı olabilmek, kendisine sağlam ML bir temel yaratabilmek için, kendisini kurtarma operasyonu olarak bir konferans ve buna uygun konferans hazırlığı yapmalıdır.

Konferansın amacı ve temel fikri bu olursa, o zaman bu amaca ulaşmak için faydalanacağımız malzemede de sıkıntı çekmeyeceğimiz açıktır. Ayrılıktan bu tarafa çıkan yönlendirici bütün belgeler böyle bir konferansın hazırlığı için yürütülecek polemikte esas dokümanlar olarak kullanılmalıdır.

Ben ilişikte bunların bir sıralamasını yaptım. Yürütülecek polemikte şu üç öge prensip olarak kabul edilmeli ve polemiğin yürütülmesine yol gösterici olmalıdır.

Birincisi: teşkilat için ML temelin yaratılması açısından:

Her doküman tek tek polemik konusu olarak ele alınır. Kamuoyu önünde yürütülecek açık tartışmanın sonucunda BP'nin polemikle ilgili eğilimi tespit edilerek kamuoyuna sunulur. Bu daha sonra yürütülecek polemikle karşılaştırma ve kamuoyu tarafından BP'nin gidiş yönünün tespit edilmesi açısından önemlidir. Ayrıca her polemiğin sonunda üçüncü konferansa sunulacak karar tasarısı hazırlanır. Bu karar tasarıları ML ilkeleri opor/revizyonizme ve geçmişimize karşı eleştirici bir pozisyonda tespit etmelidir.

İkincisi: Kadroların eğitimi açısından:

Bir MK üyesinden bir daktilo yazıcısına, bir parti üyesinden bir dernek görevlisine kadar BP'la ilişkisi olan herkesin esas görevi, diğer bütün işlerinin önünde gelen görevi, hiçbir şekilde aksatmaması gereken ve devrimci faaliyetinin bütün dikkatini topladığı çalışma bu polemikler olmalıdır. Kadroların bugünkü geriliği gözönüne alındığında, polemiğin tek tek konularda ve sindirilerek yürütülmesinin zorunluluğu daha iyi anlaşılır. Kadro polemikle ilgili olarak klasiklerin öğretilerini öğrenmelidir, bir. Polemikte söylenenleri kavramalı ve ML öğretiyle onu karşılaştırmalıdır, iki. Böylece kendisine ait bir fikir ileri sürmesine ve tartışmaya aktif olarak, bir müdahaleci olarak katılmasına olanak olur, üç. Bu bakımdan her polemik konusunun polemiğin ağırlığına göre üç ve ya beş ay kadar uzun zaman sürebileceği göze alınmalıdır.

Üçüncüsü: Oport/revizyonizme karşı mücadele, öncünün etki altına alınması ve Türkiye devrimci hareketi içinde ideolojik/politik insiyatifi ele geçirmek açısından:

Bu konu üzerinde biraz geniş durmak istiyorum. Çünkü BP bugün Türkiye devrimci hareketinin gittiği yönü ya görmüyor, ve ya gördüğü halde es geçiyor.

Türkiye devrimci hareketi çocukluğunun, gençliğinin bir sonucu olarak pratik alanda yediği ağır darbelerle yeni bir devreye girdi. Yavaş yavaş olgunluğa doğru gelişiyor. Şartlar tüm devrimcileri (daha doğrusu büyük bir bölümünü) gerek uluslararası alanda gerekse Türkiye'de komünist " hareketin " problemlerini öğrenmeye, tartışmaya ve çözmeye doğru itiyor. Yeni bir parti, modern, ML ilkeleri temel almış bir örgüt fikri kafalarda doğmaya başladı. Yani Türkiye devrim hareketi bir bolşevik partiye gebedir. Onun doğum sancılarını hissetmeye başladı. Eminim ki eğer Türkiye devrim hareketinin içine bu devrimcilerin kafasındaki soruları tatmin edici bir şekilde cevaplayan bilinçli bir hareket girse, Türkiye devrim hareketi bu dar boğazdan geçer ve dünyanın en modern partisine sahip olur. Bu aynı zamanda dünya komünist hareketinin birliği için büyük bir destek olur.

Devrimcilerin kafasında bir sürü sorular var ve örgütlü olanların çok büyük bir çoğunluğu örgütüne güvenmiyor, örgütüne o eski kör bağımlılık yok. En küçüğünden en büyüğüne; grup disiplinlerinden bağımsız olarak devrimci veya "devrimci" örgütler içinde veya çevresinde örgütlü devrimcilerin önemli bölümünün özlemini çektiği şey, ML, modern bir partinin yaratılmasıdır. Özellikle bugünkü özel durumları icabı geçmişin derslerine daha cesaretli ve acımasız yaklaşabilen, devrimci hareketin çocukluk döneminin bir ürünü olarak çeşitli ("büyük" "ML parti") örgütlerden ayrılmış, atılmış kişi ve küçük gruplar bu dağınıklığın sonuçları ve Türkiye devrim hareketinin bugünkü durumunu belirleyen ögeleridirler. Bu bir akım dır. Bu akımı, gözü hala kendi grubundan, kendi burnundan daha öteyi göremeyen örgüt şeflerinin tutucu disipline dayalı otorite gücü bile engelleyemez.

Partizan/BP ayrışmasında BP'nin "bolşevik bir parti" ilanını duyduklarında, "iki çizgi arasındaki mücadelenin belgeleri"ni ve daha bir dizi ilgi çekici polemikleri içeren yayınları okuduklarında örgütlü veya örgütsüz bir sürü devrimcinin gözlerinde yanan ışığın sebebi buydu işte.

BP bu akımın bazı özelliklerini taşıyor. Ama bu akımın içine girmiş değildir. BP dilden dile, elden ele yeni yeni çevrelerde tanınmaya devam ediyor. Ancak BP bugünkü politikasını sürdürmeye devam ederse, her yeni öğrenen için sadece iyice öğreninceye kadar yeni kalabilecektir.

BP işte bu konferansa hazırlık polemikleriyle ya bu akımın içine girecek ve bu akımın önderliğini alacak, veya

"Ağaçlar ayakta ölür misali ..."

Konferans hazırlığı için polemik bunların içine sokulmalıdır. Onlara gidilmeli, belgeler verilmeli, tartışılmalı, fikirleri alınmalı, tartışmaya katılmaları teşvik edilmeli, polemiğin propagandası yapılmalıdır. Yürütülecek polemik konuları onları da ilgilendirmektedir. Başlangıçta zorluklarla karşılaşılabilinir. Onlar tek tek konularda söylenen doğru sözlerle veya yüksek iddialarla etkilenmezler. Onları etkileyecek en önemli faktör, polemiklerin istikrarlı, açık ve inandırıcı kanıtlarla yürütülmesidir. Onlara şu gösterilmelidir. "Biz bu konuda inatçı, azimli ve açığız. Öğreniyoruz, açıklıyoruz ve uyguluyoruz. Bolşevik bir parti inşası için geçmişten bugüne gözden geçireceğimiz bütün problemleri sizlerle birlikte tartışıp çözmek istiyoruz. Bu görev aynı zamanda sizin de hepinizin de görevidir." Bu durumda konferansın en az üç sene süreceği ortaya çıkar. Ve bunu göze almak lazımdır.

9.4.83

EK:

POLEMİK KONULARI:

Aşağıda sıralanan dokümanlara karşı yürütülecek polemiğin içine şimdiye kadar gerek kardeşlerin ve gerekse başkaları nın getirdiği eleştiriler dahil edilir.

1. Özeleştiri taslağı
2. TKP/ML(B) 1. konferansı belgeleri
3. Çizgimiz ve disiplin anlayışımız üzerine taslak
4. Faaliyet raporu taslak
5. Kitle çalışması üzerine taslak
6. Örgütlenme üzerine taslak
7. Prop/aji. ve yayın organları sorunu taslak
8. Konferans raporu
9. 1 Mayıs
10. 12 Eylül
11. Barış hareketi
12. MK 3. Konf. faaliyet raporu/taslaklar
13. Konf. katılma
14. Kardeşlerle ilişkilerin düzeyi/muhalefete karşı tutum.

13 ve 14. maddeler aslında polemiklerin gelişimi içinde kendisini eğilim olarak ortaya koyarlar.

Ancak: Kardeşlerle ilişki kesinlikle kesilmemeli ve muhalefet dıştalanmamalıdır. Kardeşlerle ilişki bugün elbette ki başladığı gibi değil, hatta pratik olarak yoktur. Ama buna rağmen onların polemiklere katılmaları sadece geçmişteki tezlerle değil, fiilen katılmaları önemlidir. Konferans bitene kadar, teşkilatın gerçek yönelimi kesin bir şekilde saptanana kadar ilişki düzeyi bu seviyede tutulmalıdır. Konferanstan sonra bu konuda daha kesin sonuçlara varmak mümkün olur.

«Hariçten Gazel» üzerine

Elimize "Hariçten gazel de diyebilirsiniz" başlıklı bir yazı geçti. X ve Y'nin 22.12.1982 tarihli konferans çağrısı;ve bu çağrı hakkında Merkez Komitesinin tavrını eleştiren bu yazı, yapılması talep edilen konferans üzerine yazarın görüşlerini içeriyor.

Konferans konusunda bilindiği gibi yeni gelişmeler olmuş; Merkez Komitesi Fehmi yoldaşın eleştirisi üzerine sorunu yeniden görüşmüş; ve konferans için yeni bir gündem önerisi sunmuştur. (Bkz. BP 7) Bu anlamda "hariçten gazel" yazısını kaleme alan yazarın eleştirisi somut olarak bugün birçok noktasında değiştirilmiş, 'eskimiş' bir yazıya yönelmektedir.Buna rağmen bu yazının temeli olan anlayış ile; mesela Merkez Komitesinin yeni önerisine temel olan anlayış arasında köklü farklılıklar vardır. Bu yüzden bu yazının yayınlanıp, bu yazıya tavır takınılması tartışmayı ilerletici olacaktır.

Nedir bu yazının yazarı ile aramızdaki temel farklılıklar?

* Aradaki temel farklılık, bugün içinde bulunulan buhranın niteliğinin; ve bu buhrandan çıkış yollarının değerlendirilmesinde ortaya çıkmaktadır.

Yazara göre Parti buhran içindedir. "Partinin buhranını belirleyen, onun ilkeli, temelli siyasi/ideolojik bir yapısının olmayışıdır."

Biz de bugün partinin yerine oturmuş, ilkeli, temelli bir ideolojik-siyasi çizginin olmadığını; amacımızın öncelikle bunu yaratmak olduğunu; bunun için çalıştığımızı söylüyoruz. İlk bakışta hastalığın teşhisinde yazarla aramızda bir birlik vardır.

Ama yazarın buhranın belirleyici bazı özelliklerini göstermek için verdiği örnekler ve yaptığı genellemeler, aramızda durumun değerlendirilmesinde varmış gibi görünen birliğin yüzeysel bir birlik olduğunu göstermektedir.

Şimdi bu örneklere bakalım:

* "Düne kadar kardeşlerin eleştirilerini anlasın anlamasın evetle cevaplandırır, bugün kardeş teşkilatlara en fazla saldıranlardan biri olur."

Bunu yapanın kim olduğu sorusunu "hariçten gazel"in yazarı nedense cevaplandırmıyor. Eğer böyle davranması sözkonusu olan şu veya bu kişi ise; şu veya bu kişinin tavrından yola çıkıp, böyle genel bir tez getirmek ciddi bir tavır değildir. Yok, kastedilen Merkez Komitesi, ya da hatta teşkilatın tümü ise; bu genelleme yalnızca bir iftira olarak geri çevrilir. Ne Merkez Komitesi açısından, ne de teşkilatın tümü açısından "hariçten gazel"cinin burada sözünü ettiği durum yoktur.

Dışardan ve yüzeyden bakıldığında, "hariçten gazel" yazarının yaptığı tespitteki durum varmış gibi görülebilir. Bunun nedeni bizim hatalı olarak AMLP, GDS ve WBK'ya geçmişte kamu oyu önünde eleştiri getirmemiş olmamızdır. Ama gerçekte hiçbir şekilde kardeşlerin her eleştirisini "evet"le cevaplandırma durumu olmamıştır. Doğru görülen eleştiriler kabul edilmiş; doğru görülmeyenler geri çevrilmiştir.

* "Kardeşlerle polemikte benim benimsediğim tezleri görürüm benimle polemikte kardeşlerin benimsediği tezleri"

Burada "hariçten gazel"ciye karşı yürütülen polemiğin diğer belgelerine atıfta bulunmak zorunlu oluyor. Şimdiye kadar Bolşevik Partizan'da "hariçten gazel"cinin "Barış hareketi üzerine", "Merkez Komitesinin 12 Eylül kararına karşı çıkalım" adlı yazıları yayınlanmış, bunlara tavır takınılmıştır. Sözü geçen yazıları okuyanlar "Hariçten gazel" yazarına verilen cevaplarda 'kardeşlerin benimsediği tezler'in savunulduğu genellemesinin boş bir blöf olduğunu görebilir.

Kardeşlere karşı polemikte yazarın benimsediği tezlerin savunulduğu iddiasına gelince: Kardeşlere karşı polemik bugün onlarla konuyu kapsayan; yüzlerce sayfa kapsamlı geniş bir polemiktir. Bu polemik esas olarak "hariçten gazel"ci arkadaşın dışında yürüyen bir polemiktir. Bu polemikte yazarın benimsediği tezlerin savunulduğu iddiası, yazarın kendi kendini avutmasıdır.

Bu bağıntıda söylenmesi gereken esas şey şudur:

Kardeşlerle üzerinde tartıştığımız bazı konularda -mesela parti inşasının birinci aşamasında, kitle çalışması sorununda- eski kardeş örgütlerimiz bir sapmayı (kitle çalışmasından bağımsız parti inşası); "hariçten gazel" yazarı ise bir başka sapmayı (kitle çalışması adına kitle kuyrukçusu bir siyaset) temsil etmektedir. Bizim eski kardeş örgütlere karşı bu konudaki polemikte; birinci aşamada da kitle çalışmasının önemini vurgulamamız hiçbir şekilde bizim bu konuda yazarın "benimsediği tezleri" savunduğumuz anlamına gelmiyor. Bunun tersi de geçerlidir: Biz yazara karşı polemiğimizde eğer mesela içe dönük çalışmanın önemini vurguluyorsak, bu hiçbir şekilde bizim bu konuda kardeş örgütlerin görüşlerini savunduğumuz anlamına gelmiyor. Her iki halde de savunduğumuz Marksizm-Leninizmdir. Açıktır ki biz Marksizm-Leninizmi savunurken, çeşitli noktalarda -siyasi hasımlarımızın da Marksizm-Leninizmi en azından lafta savundukları noktalarda- siyasi hasımlarımızla aynı ya da benzer şeyleri söyleyebiliriz. Sorun bu söylenenlerin gerisinde anlayış birliği olup olmadığı sorunudur.

* "Yeşillerle yürüyüşte başka ilkeler, 1 Mayıs yürüyüşünde başka ilkeler, 12 Eylül'de ise daha başka ilkeler eylemde yol gösterici olur; bu durum tam bir oportünist mantıkla "somut durum" gerekçesi ile haklı çıkarılmaya çalışılır"

Önce burada sözü edilen "başka ilkeler"in ne olduğunun belirtilmemiş olması kötüdür. Bu düzeyde bir tartışma, iddia düzeyinde bir tartışmadır, ve bizi ilerletmez. Biz bu konuda görüşlerimizi olumlu olarak koyarak tartışmayı ilerletmeye çalışalım:

Yeşillerle yürüyüşten kastedilen eğer 1981'de yapılan yürüyüş ise —ki ondan başka yürüyüş yok!— bu konuda tam da yazarın spekülasyon yapması çok kötüdür. Çünkü Yeşillerle yürüyüşte yapılan hatalardan en başta sorumlu olanlardan biri kendisidir. Ve bu konuda II. Konferansta özeleştiri yapılmış;Yeşillerin yürüyüşüne bizim katıldığımız biçimde katılmanın yanlış olduğu; doğru olanın ayrı bir devrimci yürüyüş düzenlemek olduğu tespit edilmiştir. Şimdi özeleştirisi yapılmış; pratikte tekrarlanmamış bir hatayı —hem de II. Konferansta seçilen Merkez Komitesine mağlederek— yeniden önümüze sürmek kötüdür.

1 Mayıs yürüyüşü ile 12 Eylül yürüyüşü konusunda takınılan tavırda yol gösterici ilkeler —12 Eylül'de ve 1 Mayıs'ta yapılan ve bir bölümü özeleştirici bir şekilde düzeltilen hatalardan bağımsız olarak— aynı olmuştur. Şu veya bu eyleme katılıp katılmama konusunda alınacak kararın "somut durum"la açıklanması "oportünist bir mantık" ürünü değil, Marksizm-Leninizmin talebidir.

* "12 Eylül'de ne yürüyüş yapılır, ne yürüyüşe katılınır, ama A'de ciğeri beş para etmez, boykot edilmesi gereken Yabancılar Kurulu seçimlerine katılmanın propagandası yapılır"

12 Eylül yürüyüşü ile bir yerdeki yabancılar komitesi seçiminin arasındaki bağ bizim için meçhul. Acaba yazar 12 Eylül'de yürüyüş yapsa idik, yabancılar kurulu seçimine katılmaya karşı çıkmayacak mıydı? Eğer çıkacak ise, bu iki şeyi karşılaştırmanın alemi ne? "Ciğeri beş para etmez"liğe gelince, bu bütün burjuva kurumları için geçerlidir. Yine de Lenin -güç oranında- bunlardan yararlanmayı ilkesel bir sorun olarak görüyor.

Cafcaflı laflara pek meraklı olduğu anlaşılan "hariçten gazel" yazarına göre bunlar "şeytanın bile aklının ermeyeceği kadar ilkesizliğin göstergeleridir" Bize göre ise bunlar yazarın kendi tezlerini haklı çıkarmak için başvurduğu zorlama gerekçelerden başka birşey değildir.

Yani bugün ideolojik/siyasi çizginin 'ilkeli, temelli' olmadığı noktasındaki yüzeydeki ortak tespit; bu tespitin içeriği doldurulmaya başladığı andan itibaren ortadan kalkıyor. O bu doğru tezi, bizim nerdeyse hiçbir ilkemiz olmadığı şeklinde bir karalamaya kadar vardırıyor. Yani buhranın "niteliği" konusunda aramızda köklü bir ayrılık var.

Bu "buhran"ın niteliği konusunda bizim kadro siyasetimiz hakkında yazarın yaptığı "kadro eğitiyoruz adına, kadroları çarçur etme" tespiti de kökten reddettiğimiz bir tespittir. O bugün TKP/ML(B) içindeki kadroları "kendilerine kılavuz et-tikleri otoritelerin işaret parmaklarına göre karar veren"kişiler olarak görmekte ve göstermektedir. Bu, bu arkadaşın so

runlara nasıl bir burnu büyüklük içinde baktığını, kadrolar dediği kişileri nasıl küçümsediğini gösterir bir tespitten başka birşey değildir. O bu tespiti haklı çıkarmak için daha yeni başlatılan ve Partinin henüz tavır takınmadığı bir polemiği —eski kardeş örgütlerle yürütülen polemiği— bitmiş gibi göstermektedir. O olguları şöyle aktarmaktadır:

"Oysa olan nedir? Başlangıçta kardeş örgütlerin getirdikleri eleştirilere özenle eğilinmemiş, daha sonra da panik içinde, geniş kapsamlı tartışma kısa bir süreye sıkıştırılmıştır. Bunun sonucunda da kadrolar polemiklerle ilgili olarak eğitim yapamadıkları gibi, yüzlerce sayfalık polemikleri kavrayamamışlar, yazılar adeta kadroların gözünün içine bakarak geçip gitmişlerdir."

Olguların böyle aktarılmasının bir tek adı vardır: Çarpıtma. Gelişmeleri bilen her kişi; kardeşlerle polemik konusunda yalnızca 1 Mayıs polemiği yazılarının parti içinde ve çevresinde tartışıldığını; ve bu tartışma içinde Merkez Komitesinin hazırladığı taslakların bir dizi hatasının bu kadrolar tarafından görülerek eleştirildiğini; diğer yazıların henüz tartışılmamış olduğunu, yalnızca Merkez Komitesinin Partiye sunduğu taslaklar olduğunu teslim eder, etmek zorundadır. Bu yüzden de "yüzlerce sayfalık polemiğin ... adeta kadroların gözünün içine bakarak geçip gittiği" tespiti; bu tespiti yapanın sakat tezini "ispatlama" çalışması için başvurduğu, başvurmak zorunda kaldığı bir yalancı şahittir. Merkez Komitesi polemik içinde yönetici-yönlendirici rolünün gereğini yerine getirmiş; kendi görüşlerini toparlayarak partiye tartışmaya sunmuştur. Kadrolar bu taslakların tartışması içinde siyasetin belirlenmesine müdahale edecekler; Partinin görüşü bu tartışmalar içinde ortaya çıkacaktır. Parti içinde "işaret parmaklarına göre" hareket etme devri geçmiştir! İçimizde süren tartışma bunun en açık, en berrak belgesidir.

Biz kadro siyasetimizin mükemmel olduğunu iddia etmiyoruz. Ama kadro siyaseti hakkında da yapılan "kadro yetiştirme adına çarçur etme" şeklindeki genel tespiti de kökten reddediyoruz. Bu bir karalamadan başka birşey değildir.

Yazarın yaptığı "başlangıçta kardeş örgütlerin eleştirilerine özenle eğilinmemiş" tespiti de olgu çarpıtmasıdır. Kardeş örgütlerin eleştirilerine başından itibaren özel bir önem verilmiş; bu anlamda bunlara özenle eğilinmiştir. Ancak bu eleştirilerin özü tam olarak kavranmamıştır. Sorun budur.

Yine durum tespiti içine giren bir başka noktada da yazar olguları çarpıtmayı uygun bulmaktadır. Sözkonusu olan kamuoyu önündeki tartışma sorunudur. Bu konuda yapılanın ne olduğu sorusuna yazarın verdiği cevap şu:

"Oysa yapılan nedir? Herhangi bir eleştiri geldiğinde o Merkez Komitesi cevap verene kadar, hatta Merkez Komitesinin cevabı da parti içinde tartışılıp sonuçlandırılana kadar bekletilir, tabii bu arada polemik teşkilat içinde, kapalı kapılar ardında sürer, birikir, nihayet günün birinde sonuçlandırılmış bir polemik açığa çıkarılıp tartışılır. Bu durumda sözünü ettiğimiz devrimci çevre bir yığın polemik belgesi ile hazırlıksız olarak karşılaşır, tartışmaya katılmaya niyetli de olsa, gerçekte katılamaz, dışta lanmış olur. Bu durumda açık tartışmadan etkilenebilecek BP dışındaki devrimci çevrenin açık tartışmadan dıştalanması, açık tartışmanın ırzına geçilmesi demektir."

Gerçekten ağır suçlamalar!!! Ne var ki "oysa yapılan" burada yazarın ortaya koyduğu şey değildir. Esas olarak tartışılan ve ilkesel olan konularda gelen hemen bütün eleştiriler; mümkün olan en kısa zaman içinde kamuoyuna açılmakta; tartışma kamuoyu önünde yürütülmektedir. Olgu budur. Yazar burada herhalde bizim 1 Mayıs tartışması içinde söylediğimiz bazı yanlış sözlere atıfta bulunmak istiyor. Biz gerçekten de polemik içinde, polemiği sonuçlandırdıktan sonra kamuoyuna açma anlamına gelen sözler ettik. Ama uygulamamız hiçbir dönem böyle olmadı. Bizim "açık tartışmanın ırzına geçme" durumumuz sözkonusu değildir; ama yazar açıkça tezlerini "ispat"çabası içinde gerçeğin ırzına geçiveriyor.

"Buhran"ın bir göstergesi de yazara göre "dışardan gelen etkenlerin zorlamasına göre hareket"tir. O bu konuda şunları söylüyor:

"... oportların zorlaması ile cephe çalışması; kardeşlerin zorlaması ile 1 Mayıs polemiği yürütecek kadar kendisine ait değildir. Bir çocuk gibi dışardan gelen etkenlerin zorlamasına göre hareket etmenin göstergesidir bunlar."

Burada aslında çok açık bir biçimde yazarın "dıştan gelen etken" adını verdiği; sınıf mücadelesinin somut sorunlarından bağımsız bir çalışma düşlediği çıkıyor ortaya. Marksizm-Leninizmde teorik çalışma; pratiğin önümüze çıkardığı somut sorunları çözmek için, "dış etkenler"e bağlı, evet bir anlamda "dış etkenlerin zorlaması" ile anlamı olan bir çalışmadır. "Dışarda ne olursa olsun, biz bildiğimizi, kendi tespit ettiğimiz sıraya göre yaparız" şeklinde bir anlayış Marksizm-Leninizme yabancı bir anlayıştır. Kaldı ki yazarın dıştan gelen etken, zorlama, vs.ye örnek verdiği iki şey de ilginçtir. "Oportların zorlaması ile cephe çalışması" yapılmış. Yazar bunu eleştiriyor. Nedir bugün Türkiye devrimci hareketi içinde en çok tartışılan konulardan biri? Birlik-cephe konuları değil mi? Bunun objektif temeli, işçilerin-köylülerin yenilgi sonrasında artan birlik istekleri değil mi? Hal böyleyse, kendine komünist diyenlerin bu konuda tavır takınmaları acil bir sorun değil mi? Ya da ! Mayıs tartışmasını alalım: Eğer tartışılan teorik bir dizi sorunda; bu teorilerin uygulamaya nasıl yansıdığını gösterir bir somut eylem pratiği varsa; teorik sorunların tartışılmasında bu somut eylem pratiğinin çıkış noktası olarak alınması doğru değil mi? Hele eğer bu somut eylemle ilgili olarak yazılan bir yazının geri çekilme talebi varsa, ve bu talep kardeşlik ilişkilerinin belirleyici bir kıstası haline getirilmişse, bu tartışmanın öne alınmasının neresi yanlış? "Dışardaki" -buradaki dışardaki lafını partinin dışında anlamında kullanıyoruz- gelişmelerden bağımsız, deyim yerinde ise, onlardan "rahatsız olmayan" bir çalışma, Marksist-Leninist parti inşası anlayışı ile, Marksizm-Leninizmin teori ile pratiğin birliği talebi ile kökten çelişen birşeydir.

Genel bir plan çerçevesi içinde, dışardaki gelişmeleri de gözönüne alarak belirlili düzenlemeler ve değişiklikler yapmak, şu veya bu konunun tartışma ve çözümünü öne almak; tartışmada şu veya bu noktadan başlamak; veya birtakım yeni yazıları tartışma içine almak, vb. "çocuk gibi" değil, Marksist-Leninistçe davranmaktır.

"Buhran" konusunda bizim olumsuzluklarımızı abartma, geçmişin ve bugünün olumlu yanlarını inkar etme, bunun için olguları çarpıtmaktan çekinmeme noktalarında öne çıkan ayrılıklar, buna uygun olarak tabii buhrandan çıkış yolu olarak getirilen öneride de sürüyor.

Yazar buhrandan çıkış yolu önerisi olarak çerçeve içinde şunları söylüyor:

"BP'nin bugünkü gidişi, ilkesiz, sallantılı, yalpalamalı, çocukça bir gidiştir. BP'nin bu gidişine bir son verilmeli ve BP kurtarılmalıdır. BP kendisinin kardeşlere veya muhalefete karşı pozisyonu için değil, komünizm prensipleri açısından kendisinin durumu için, geleceğe yön verebilmek iddiasında tutarlı olabilmek, kendisine sağlam ML bir temel yaratabilmek için, kendisini kurtarma operasyonu olarak bir konferans ve buna uygun konferans hazırlığı yapmalıdır."

Yazar ikilemi şöyle koyuyor: Ne için konferans? BP'nin kardeşlere ve muhalefete karşı pozisyonu açısından mı/ yoksa komünizmin prensipleri açısından kendisinin durumu için, .. sağlam bir ML temel yaratabilmek için mi?

Ama bu ikilem yazarın uydurduğu, gerçekte olmayan bir ikilemdir. Açıktır ki, amaç sağlam bir Marksist-Leninist temel yaratmaktır. Attığımız her adım buna hizmet etmelidir. Ama sağlam bir Marksist-Leninist temel yaratma bir süreç meselesidir. Ve bu süreç içinde kardeşlerin getirdiği eleştiri noktalarında tavır takınmak; muhalefete karşı tavır takınmak da bir nokta, bir adımdır. Bizi Marksist-Leninist temel yaratma hedefine yaklaştıracak olan -tabii doğru ele alındığında- bir adımdır.

Her konferans kendini belli konularla sınırlamak zorundadır. "ML temel yaratmak" genel talebi ile yapılacak; ve adeta bütün sorunları çözecek(!) bir konferans değil üç yıl; yıllarla hazırlık yapılsa yine amacına, hedefine ulaşamaz. Bir yandan çok radikal görünen yazarın "ML temel yaratma" talebi ve bunun için konferans yapılma önerisi; yazarın bu temeli yaratmak için incelenmesi gereken yazıların listesini verdiği yerle karşılaştırıldığında, diğer yanı ile şaşırtıcı bir sığlık gösteriyor. Şöyle ki, "ML temel yaratma" için yapılmasını önerdiği konferansta, yazarın incelenmesini istediği belgeler kardeşlerin bize getirdiği eleştiriler; ve bunun dışında kendisi ile yürüttüğümüz polemikle sınırlıdır. Peki ama biz bu polemikte Marksist-Leninist ilkelere dayalı olarak doğru tavırlar takındığımızda, Marksist-Leninist temel yaratma işinin bittiğini söyleyebilir miyiz? Biz bu soruya hayır diye cevap veriyoruz. Bu polemik sadece tartışılan noktalarda "ML temel"i yaratır. Polemik içinde yer almayan bir dizi noktada Marksist-Leninist temel yaratma görevi önümüzde duracaktır. Yani "ML temel yaratma" genel talebini getirse; bu tale

bi gerçekleştirmek için bir konferans yapılmalı dese de; yazarımızın da önerdiği konferans son çözümlemede, kardeşlerle polemik sorunlarını çözecek bir konferanstır.

Geriye ne ayrılık kalır? Geriye kalan ayrılık; onun Konferansın hazırlığının süresi konusundaki vurdumduymazlığıdır. Konferans üç yıl sonra yapılsa da olur. Önemli olan iyi hazırlıkla yapılmasıdır! Bu son söylediğimiz kesinlikle doğrudur. Yani konferans mutlaka iyi hazırlıkla yapılmalıdır. Ve yeterince tartışılmayan konularda karar alınmamalıdır. İkinci Konferansımız bize bunu iyice öğretmiştir. Ama bu doğru - dan, konferansın geç yapılmasının farketmeyeceği sonucu çıkmaz.

Bugünkü durum mümkün olan en kısa zaman içinde bir konferans toplanmasını, Partinin en yüksek organının gelişmeleri gözden geçirmesini, belirli konularda tartışmayı sonuçlandırmasını; belirli konularda en azından eğilimleri belirlemesini; önümüzdeki dönem için bir çalışma programı çıkarılması - nı; Merkez Komitesinin çalışmalarının değerlendirilmesini; kardeşlik ilişkileri konusunda kesin sonuca varılmasını; muhalefet konusunda kesin sonuca varılmasını gerekli kılmaktadır. Konferansın mümkün olan en kısa zaman içinde toplanma gerekliliği ile iyi hazırlık gerekliliği üst üste bindiğinde, çıkacak sonuç konferansı geri atmak değil; konferansın yapabileceklerini doğru olarak tespit etmek; beklentileri fazla yüksek tutmamaktır.

Merkez Komitesi gelinen aşamada bu konferanstan öncelikle iki aşamalı parti inşası konusunda yapılacak kollektif eğitim ve tartışma sonunda görüşlerimizin olumlu olarak konması nı; ve buna bağlı olarak bu noktada kardeş örgütlerin getirdiği eleştiriler karşısında Partinin tavrının belirlenmesini beklemektedir.

İki aşamalı parti inşası konusu dışındaki konularda takriben 1 yıl içinde yapılacak bir konferansta varılacak sonuç - lar, daha çok şimdiye kadarki tartışmalarda çıkan eğilimleri belirleyen sonuçlar olabilir. Yani diğer noktalarda tartışma bu konferansla kesin sonuca vardırılamaz; eğilimler belirlenip, hangi noktalarda tartışmanın derinleştirilmesi gerektiği tespit edilebilir. Ve artık Merkez Komitesinin değil, Partinin bir ilk tavrı çıkar ortaya.

Bunun dışında Merkez Komitesinin beklediği, bugün zaten eski kardeş örgütler tarafından resmen kesilmiş olan kardeşlik ilişkileri konusunda kesin bir tavır alması; ve şimdi "Spartakus" olan muhalefet hakkında tavrını belirlemesidir.

Bu konferans tabii ki ayrıca Merkez Komitesinin verdiği rapor hakkında, yapılan iki yıllık çalışmalar hakkında değerlendirmeler yapmalı ve yeni bir Merkez Komitesi seçmelidir. Buna bağlı olarak önümüzdeki dönem için bir çalışma programı çıkarmalıdır.

Bütün bunlar acilen yapılması gereken; bir yıla yakın bir hazırlıkla yapılabilecek olan şeylerdir. Partinin içinde bulunduğu durumda Konferansı geciktirme önerisi kesinlikle doğru olmayan zararlı bir öneridir.

* * *

Peki ama böyle bir öneri nasıl getirilir?

Bu sorunun cevabı aslında yazarın genel olarak bugünkü örgütlere; özel olarak da TKP/ML(B)'ye yaklaşımında yatmaktadır.

Onun özlemini çektiği bugün aslında mesela TKP/ML(B) çevresinde örgütlü olan devrimcilerin, komünistlerin "burnunu biraz günlük işlerinden çekip, TKP/ML(B)'yi cepheden nazar etme"leridir. Bir başka deyimle, TKP/ML(B) içinde ve çevresinde örgütlü çalışan kişiler bu örgütlü çalışmadan (o buna şimdilik utangaç bir şekilde "günlük işler" diyor) çekilmelidir. Ve aynı yazar gibi "dışardan" (o buna utangaçça "cepheden nazar etme" diyor) öğütler vermelidir. Zaten böyle yapmaz ise, yazara göre buhranın derinliğini, sebeplerini, çıkış yolunu, vb. de göremez! Bu esasında utangaç örgütünüzü terkedin çağrısı; tam da özellikle küçük burjuva aydınları içinde her türlü örgütlü çalışmaya karşı "kuşku"ların geliştirildiği ortama uygun gerici bir çağrıdır.

Yazar bugün Türkiye devrimci hareketinin içinde bulunduğu durumu şöyle anlatıyor:

"Devrimcilerin kafasında bir sürü sorular var ve örgütlü olanların çok büyük bir çoğunluğu örgütüne güvenmiyor, örgütüne o eski kör bağımlılık yok. En küçüğünden en büyüğüne; grup disiplinlerinden bağımsız olarak devrimci veya "devrimci" örgütler içinde veya çevresinde örgütlü devrimcilerin önemli bölümünün özlemini çektiği şey, ML, modern bir partinin yaratılmasıdır. Özellikle bugün özel durumları icabı geçmişin derslerine daha cesaretli ve acımasız yaklaşabilen, devrimci hareketin çocukluk döneminin bir ürünü olarak çeşitli ("büyük" "ML parti") örgütlerden ayrılmış, atılmış kişi ve küçük gruplar bu dağınıklığın sonuçları ve Türkiye devrim hareketinin bugünkü durumunu belirleyen ögeleridirler. Bu bir akımdır. Bu akımı, gözü hala kendi grubundan, kendi burnundan daha öteyi göremeyen örgüt şeflerinin tutucu disipline dayalı otorite gücü bile engelleyemez."

Burada yüzeydeki bazı görünümlerden yola çıkarak ve tek yanlı olarak yapılan tespitler yazarın utangaç "örgütünüzü terkedin" anlayışını haklı göstermek için kullanılmaya çalışılıyor.

Mesela bugün "örgütüne o eski kör bağımlılık yok", "örgütlülerin çok büyük çoğunluğu örgütüne güvenmiyor" tespitleri, eğer bu tespit; aynı zamanda sadece tek tek örgütlere değil, genel olarak devrimci düşünceye duyulan güvenin sarsılmasıyla yan yana gittiği; teslimiyetin kolgezdiği; "bu iş olmaz" düşüncesinin yaygınlaştığı ile, küçük burjuvazinin yenilgi dönemi için tipik gelişmesi ile birlikte ele alınmazsa, tekyanlı konursa; bunun hep olumlu yanı konur, olumsuz yanı boş verilirse, gerici bir pozisyonun propagandası yapılan bir duruma düşülür.

Aynı şekilde "örgüt şeflerinin tutucu disipline dayalı otorite gücü" tespiti önderlere duyulan, birçok halde haklı tepki ve güvensizliği körükleyen; "tutucu disipline" saldırma maskesi altında aslında disipline duyulan nefreti dile getiren, hiçbir ayrım yapmadan bugün bütün örgütlerdeki "disiplin"i örgüt şeflerinin tutucu disiplini; otoriteyi buna dayalı bir otorite olarak gösteren, bugünkü modaya uyan gerici bir tespittir.

Biz TKP/ML(B) açısından varolan disiplinin "örgüt şeflerinin tutucu disiplini"; otoritenin buna dayalı otorite olduğu şeklindeki bir tespiti kesinlikle reddediyoruz. Açıktır ki, mesela TKP/ML(B) aslında Marksist-Leninistler açısından için de çalışılması gereken bir teşkilat olarak görülmüyorsa; eğer TKP/ML(B)'nin örgütsel yapısının korunması, ilerletilmesi, geliştirilmesi önemli bir sorun olarak görülmüyorsa; sorun yalnızca bir tartışma organı, tartışma forumu yaratmak olarak görülüyorsa; o zaman konferansın ne kadar süre sonra yapılacağı hiç önemli değildir. Üç yıl sonra da, beş yıl sonra da olur!

Ama eğer yaklaşım değişikse; TKP/ML(B) Türkiye'de Marksist-Leninist Bolşevik Partinin çekirdeğini yaratmak için bir araç olarak görülüyor; onun Bolşevik Partiye doğru her alanda inşası görev olarak kavranıyorsa, o zaman konferansın ne zaman yapılacağı da önem taşır.

Yazar, esasında TKP/ML(B)'nin saflarını İkinci Konferansın hemen ertesinde sudan bahanelerle terkettiğinde, tercihini yapmıştı. O ilk anda partili olarak çalışmadan uzaklaşmış; bu geri adımı diğerleri takip etmiş; sonunda TKP/ML(B) çevresinde her türlü örgütlü çalışmadan kopmuştu. Şimdi o bu geriye atılan ve özü gerici olan adımların gerekçelendirmelerini yapmaya çalışıyor. Ama bunu yaptıkça daha da batıyor.

Yazar yazısının başına biraz alaycı bir şekilde "Hariçten Gazel de diyebilirsiniz" başlığını koymuş. Bazen "hariçten" bakanlar da doğru öneri ve eleştiriler getirirler. Böyle bir durumda getirilen öneri ve eleştirilerin "hariçten" geldiği için geri çevrilmesi ve buna küçümseyici "hariçten gazel"damgasının vurulması yanlış olur. Ama yazarın durumu tasviri; ve önerileri kelimenin en kötü anlamında "hariçten gazel"dir.

Biz buna rağmen eğer bu "hariçten gazel" ile uğraşmaya gerek duyuyorsak; bu bir yandan hala yazarı yine de gittiği batak yoldan döndürmek konusunda üzerimize düşen görevi yerine getirmek istediğimizden; diğer yandan yazar gibi düşünen bir sürü "bağımsız devrimci"!!!nin varlığından ötürüdür.

28.5.1983

PKK II. KONGRESİ ÜZERİNE İLK NOTLAR

Yoldaşlar ve Devrimciler;

Biz bu yazımızda PKK'nın II. kongresinde önemli gördüğümüz bazı konular hakkında bir ilk tavır takınmayı Marksizm-Leninizme duyduğumuz sorumluluk açısından bir zorunluluk olarak görüyoruz.

Bu yazı PKK'nın II. Kongresinin siyasi çizgisinin bütünlüklü bir değerlendirmesi olmayacaktır. Böylesine bir görev ancak adım adım gerçekleştirilebilir. Bu anlamda bu yazı bu görev alanında ileriye doğru atılmış bir ilk adım olarak kavranmalıdır.

Yazıda konuları önem sırasına göre ele almaya çalışacağız.

PKK LENİNİST PARTİ ANLAYIŞINI REDDEDİYOR!

İkinci Kongrede PKK'nın hangi süreçleri nasıl yaşayarak parti olduğu sorununa getirilen "açıklık" oldukça ilginçtir. Elbette bu açıklamanın ilginçliği Marksizm-Leninizm açısındandır. Yoksa oportünist ve revizyonistlerin bir bölümü için bu açıklama gayet "anlaşılır" olabilir.

PKK, 1976 yıllarında bütün elverişsiz koşullara rağmen,düşüncelerinin bir tohumu olarak Kürdistan topraklarına ekildiğini ve filizlenerek yeşerdiğini belirtiyor. PKK yazarı Kürdistan topraklarında yeşeremeyeceklerini sananları yalanladıklarını vurguladıktan sonra, devamla şöyle diyor:

> " Partimizin rüşeym hali de diyebileceğimiz bu dönemi,kendine özgü birçok sorunları ve görevleri olan bir dönemdi. Bir devrimci hareketin ideolojik doğuşu, onun tam olarak gerçekleşmesi anlamına gelmez. Öyle düşünceler vardır ki, sistemli bir biçimde formüle edilmelerine karşın, maddi yaşamla kaynaşamamış ve maddi bir güce dönüşememişlerdir.Bizim mücadele tarihimizin başlangıcında böyle bir dönemi yaşadığımız bilinmektedir. Resmi bir parti haline gelmeyi neden bu yıllarda başlatamadığımız şimdi daha iyi anlaşılmaktadır. Bu dönemde henüz sonu belirlenmemiş, ancak bir düşünce olarak varolma durumu yaşanmıştır. Gelişme sağlanmayabilir, tam bir maddi güç haline gelinmeyebilirdi de. Birçok düşünce sisteminde görüldüğü gibi, bu düşünce sistemi de, yani ülke koşullarına uyarlı hale gelmiş Marksist-Leninist düşünce sistemi de, çeşitli engeller nedeniyle toplumla kaynaşmadan belli bir dönem için etkinliğini kaybedebilirdi. Bu yüzden biz kendimize henüz bir parti olduk diyemezdik. Evet partinin ilk tohumları atılmış, partinin temelinde yatan ve yatması gereken düşünce kıvılcımları saçılmıştı; ama yansıması nasıl olacak, bunun sonuçları nasıl gelişecek ve bu sonuçlara nasıl bir biçim verilecekti? Bütün bunlar henüz kestirilemeyen sorunlardı."
> (Serxwebûn, özel sayı 2, Aralık 1982, s.6) (abç)

Alıntı gayet açık bir dil konuşmaktadır. Ama ne var ki konuşan dil Marksizm-Leninizm bilimine cepheden saldıran bir konumdadır.

Çünkü aktarılan pasajda Marksizm-Leninizm, doğruluğu dünya işçi sınıfının ve ezilen halklarının deneyimleri tarafından sınanmış ve ispatlanmış bir toplumsal bilim olarak değerlendirilmemektedir. Tam da bunun tersine, PKK çok "bilimsel" bir edayla Marksizm-Leninizmin "tam bir maddi güç" haline gelip gelemeyeceğini tartışmaktadır. PKK için, Marksizm-Leninizmin doğruluğunun kıstası, onun Kürdistan koşullarında "tam bir maddi güç haline" gelip gelmemesidir. Eğer "tam bir maddi güç haline" gelmezse, PKK Marksizm-Leninizmin işe yaramazlığını açıkça ilan etmeye hazırdır.

PKK yazarı idealist bir yaklaşımla, Kürdistan topraklarına "partinin temelinde yatan ve yatması gereken düşünce kıvılcımları"nı saçıyor; ama bunun yansımasının hangi yönde gelişip hangi biçimleri alacağını kestiremediği için, kendine "partiyim" diyebilmek için sonuçları bekliyor! Bu revizyonist anlayış en başta Marksizm-Leninizm bilimine kuşkuyla bakma, onun doğruluğunu bilimsel temelde kavramama veya bilerek reddetme tavrıdır. Eğer bir insan veya grup kendisinin komünist olduğundan emin ise, ileride "tam bir maddi güç haline" gelip gelemeyeceğinden kuşkusu olamaz. Doğruluğuna inandığı düşünce sisteminin sonuçlarını en genel hatlarıyla hareketin en başından kestirmesini bilir. Bunları kavramayan birisi kalkıp da Marksizm-Leninizm adına konuşuyorsa, en hafif deyimle o bir kalın kafalı gevezedir. Siyasi kördür.

PKK yazarının Marksizm-Leninizm ile "birçok" olarak isimlendirdiği "düşünceler" arasında nitel farkı gözetmediğini şu cümlelerinde anlayabiliyoruz: "Öyle nice düşünceler vardır ki, sistemli bir biçimde formüle edilmelerine rağmen, maddi yaşamla kaynaşamamış ve maddi güce dönüşememişlerdir. Bizim mücadele tarihimizin başlangıcında böyle bir dönemi yaşadığımız bilinmektedir."

Yazarı burada aklınca kendilerinin ilk ortaya çıktıkları dönemde neden parti olmadıklarını açıklıyor. Ama o bu açıklama içinde bir dizi alanda Marksizm-Leninizme saldırıyor. En başında, sorunu tartıştığı bağıntıdan kopararak, "öyle nice" düşüncelerin sistemli hale gelmesine rağmen, maddi güce dönüşemediklerini söylüyor. Ve o böylece Marksizm-Leninizm bilimi ile "nice düşünceler" arasındaki nitelik farkını siliyor.

En başta şu bilinmelidir ki, Marksizm-Leninizm bilimi sıradan herhangi bir "düşünce" değildir. Ustalar Marksizm-Leninizmin diyalektik ve tarihi materyalist bir toplumsal bilim olduğunu bizlere öğretirler. Onların bu öğretileri günümüze kadar yüzlerce kez pratikte ispatlanmıştır.

PKK yazarı Marksizm-Leninizm bilimini "nice düşünceler" içinde ele almakla ona ne kadar düşman olduğunu kanıtlamaktadır. Örneğin, sistemli hale gelen bir burjuva düşüncesinin toplumsal bir maddi güce dönüşmemesi anlaşılır birşeydir. Ama aynı şey Marksizm-Leninizm bilimi için söylenemez. Marksizm-Leninizm biliminin maddi güç haline gelip gelemeyeceğini tartışmak dahi saçmadır. Bu sorunun tartışılması bile PKK ile aramızdaki kesin bir ayrım çizgisini göstermektedir.

PKK yazarı hemen hemen her konuda birbirini dışlayan anlayışlar savunduğu için, bu konuda da yukarıda aktardığımız alıntıda, doğru olarak şöyle diyor: "... Marksist-Leninist düşünce sistemi de çeşitli engeller nedeniyle toplumla kaynaşmadan belli bir dönem için etkinliğini kaybedebilirdi."(abç) Yani bir yanda hiçbir sınırlamada bulunmaksızın "tam bir maddi güç haline gelmeyebilirdi de" tezi savunulur. Diğer yanda ise Marksizm-Leninizm "belli bir dönem için etkinliğini kaybedebilirdi" tezi savunulur. Hangisine inansak acaba ?

Yine alıntıda, PKK'nın parti olabilmek için başlatılan hareketin sonuçlarının belirginleşmesi, ve hareketin tam bir maddi güç haline gelmesi gerektiği şeklinde bir anlayış savunduğunu tespit ediyoruz. Bu anlayışın idealist bir dünya görüşüne dayandığı açıktır. Ve bu anlayışla, Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi 1898-1902 yıllarında bir parti değildir. Çünkü tam bir maddi güç haline gelinememiştir. Yine bu anlayışa göre, Marksistler 1898'de kendilerini parti olarak adlandırmamalıdır. Çünkü ne olacakları hiç belli değildi!!!

Biz Bolşevikler, herhangi bir komünist grubun parti kurabilmesi için, önce düşüncelerinin sonuçlarının ne olacağını beklemesi ve bu sonuçları yaşayıp tam bir maddi güç haline gelmeyi beklemesinin doğru olmayacağını vurguluyoruz. Böyle bir anlayış tamamen saçmadır. Dünya Komünist Hareketinin tarihi deneyimlerine de terstir.

PKK yazarı devamla, ilk yıllarda kendilerinin "Marksizm-Leninizmi bağımsız bir öğreti olarak kavrama ve Kürdistan somutuna aktarma biçimindeki ideolojik saldırı" grubu olduklarını vurguluyor. Sonra şöyle diyor:

> "Bu ideolojiyi ülkenin aydınlarına, özellikle hiçbir kişisel, sınıfsal çıkar peşinde olmayan güçlerine, yani gençliğine tanıtma dönemidir." (adı geçen dergi, s.7) (abç)

Önce burada PKK yazarının gençliği değerlendirmesinin tamamen idealist bir yaklaşımın ürünü olduğunu tespit edelim.

Marksizm-Leninizm için "gençlik" homojen bir yapıya sahip olmayan, çeşitli sınıf ve tabakalardan meydana gelen genç kuşağın oluşturduğu bir insan topluluğudur. Bu topluluk içinde sömürülen sınıflardan gelen gençler olduğu gibi; sömürücü sınıflardan gelen gençler de vardır. Yine bu topluluk içinde sömürücülerin çıkarlarını savunan; çürüyen sömürü düzenini ayakta tutmaya çalışanlar olduğu gibi, sömürü düzenini yıkmak isteyen, proletarya davasına sahip çıkan ve bu kavganın onurunu ölüm pahasına koruyan gençlik de vardır.

İşte bu karmaşık yapıyı incelemeksizin, gençliğin "hiçbir kişisel, sınıfsal çıkar peşinde" olmadığını söylemek, tek kelimeyle saçmalamaktır. Bu saçmalamanın Marksizm-Leninizme "katkı" olduğunu düşünenler olabilir! Biz bu tür "katkı"ların revizyonist katkılar olduğunu söyleyelim.

Yoldaş Lenin, "Menşevizmin Bunalımı" adlı makalesinde, oportünist Larin'le girdiği polemikte, Larin'in partide işçi gençliğin çoğunlukta olmasından dolayı yakınmasının saçmalık olduğunu belirtir, ve devamla Engels'in bir burjuva profesörüne ve Alman Kadetine karşılık olarak verdiği yanıtın,Larin için de geçerli olduğunu vurgular. Lenin yoldaş Engels'in sözlerini şöyle aktarır:

"Bizde, devrimin partisinde, gençlerin ağırlıkta olması doğal değil midir? Biz geleceğin partisiyiz; gelecek ise gençliğindir. Biz toplumu yenileştirenleriz, gençlik yenileştiricileri sene sene izler. Biz eski kokuşmuşluğa karşı özveri ile yürütülen bir mücadelenin partisiyiz, özveri isteyen bir mücadeleye ilk olarak her zaman gençlik hazırdır.

Otuz yaşının 'yorgun' ihtiyarlarını, 'daha düşünceli olan' devrimcileri ve sosyal-demokrasinin hainlerini bırakıyoruz Kadetler toplasın. Biz daima en ileri sınıfın gençliğinin partisi olacağız."
(Lenin, Gençlik Üzerine, s.114) (abç)

Görüldüğü gibi, tartışılan bağıntıda Lenin'in işçi sınıfı gençliğinin partisi olduklarını, ve bunun hep böyle olması gerektiğini savunduğu açıktır. Lenin için böyle olan bu durum, PKK için geçerli değildir. Çünkü onların Lenin'den ve diğer klasiklerden öğrenmeye "ihtiyaçları" yoktur!!! Onlar için ML ara sıra lafı edilmesi gereken bir tanımdır. Esas dayanak noktaları, içinde bulundukları koşullarda nasıl kıvırtmak gerekiyorsa o yönde kıvırtmak, ülke koşullarının "çok bilimsel"! tahlili adına zırvalamaktır. Başka bir deyimle, "Kürdistan tipi sömürgelere" özgü yeni bir "Marksizm-Leninizm" geliştirmektir. Bu soruna ileride döneceğiz.

Devam edelim. PKK yazarı aynı pasajda devamla şöyle diyor:

"Bu dönemde Hareketimiz, sınırlı sayıda insanın belli ideolojik saptamalar temelinde biraraya gelmesi ile gurup ya da çekirdek biçiminde örgütlenmesini bulan bir şekillenmedir; ama henüz resmi bir parti değildir. BU DÖNEMİN SONUNDA BİR PARTİ OLUNABİLİRDİ DE, OLUNMAYABİLİRDİ DE; AMA OLABİLMESİ İÇİN BAŞLI BAŞINA BİR POLİTİK MÜCADELE DÖNEMİ GEREKLİDİR VE BU POLİTİK MÜCADELEDEN BAŞARILI ÇIKIP ÇIKILAMAYACAĞI HENÜZ BELLİ DEĞİLDİR. Onun için hareketimizin tarihinde bu döneme, haklı olarak, partiyiz demiyoruz.Haklı olarak kendimize büyük sıfatlar yakıştırmıyoruz ve yine haklı olarak BİR İDEOLOJİK PROPAGANDA GRUBU OLDUĞUMUZ BİÇİMİNDEKİ DOĞRU SAPTAMAYI SÖYLÜYORUZ." (aynı yerde) (abç)

Bu alıntıda önceki alıntıya göre yeni olan iki şey vardır. a) Parti olabilmek için politik mücadele gerekliydi ve bu mücadeleden başarılı çıkıp çıkamayacağımız henüz belli değildi, b) kendimizi parti olarak değerlendirmediğimiz dönemde ideolojik propaganda grubu idik.

Her iki noktada da savunulan anlayış, diyalektik materyalist anlayışla hiçbir bağıntısı olmayan, mekanik kaba materyalizmin bir simgesidir.

Bu anlayış öylesine mekaniktir ki, ideolojik propagandayla politik mücadeleyi, siyasi ajitasyon yapmayı birbirlerinin mutlak alternatifi olarak ortaya koymaktadır. Tabii bu "çok bilimsel" tahlil de Marksizm-Leninizm adına yapılmaktadır. Eğer PKK bu rezilliği Marksizm-Leninizm adına değil de "Kürdistan'da bir devrimci grup" adına yapsaydı, onunla burada polemik yürütmemiz onca gerekli olmazdı. Ama PKK suratına Marksist-Leninist cila sürdüğü için, onun bu alanda da Marksizm-Leninizm bilimi ile hiçbir bağıntısının olmadığını ortaya koymak bizim görevimizdir.

En başında, hiçbir Marksist-Leninist klasiğin, parti olabilmek için "politik mücadelede başarılı çıkıp çıkılmayacağının belirginleşmesi" gerektiğini bir koşul olarak ileri sürmediklerini kesin bir şekilde ileri sürüyoruz.

İkincisi, komünist partilerin kurulması için yürütülen ön mücadele dönemlerinde, ideolojik mücadele ile politik mücadeleyi ve siyasi ajitasyon yapmayı Marksist-Leninist klasikler hiçbir zaman birbirinin mutlak alternatifi olarak ortaya koymazlar.

Bu iki tezimizin de doğruluğunu kanıtları ile ortaya koyalım.

Bilindiği gibi, işçi sınıfının mücadele tarihinde, Komünistlerin belli süreler için sadece teorik çalışma yaptıkları bir olgudur. Örneğin 1883 yılında Cenevre'de kurulan "Emeğin Kurtuluşu" grubu buna çok güzel bir örnektir.

Bu gerçeği "Lenin, 'Emeğin Kurtuluşu' grubunun, sosyal-demokrat hareketin sadece teorik temellerini kurduğunu ve işçi sınıfı hareketine doğru ilk adımları" attığını vurgulayarak tespit eder. (SBKP/(B) Tarihi, s.34) (abç)

Bunun böyle olması, yani "Emeğin Kurtuluşu" grubunun sosyal-demokrat hareketin sadece teorik temellerini kurması, o günün koşullarında mücadele yürüten Marksistlerin iradelerine bağlı birşey değildi. Hayır.

"Gerek Emeğin Kurtuluşu grubu, gerekse o dönemin Marksist çevreleri henüz işçi sınıfı hareketiyle pratik bağlar kuramamışlardı. Bu Marksizm teorisinin, Marksist düşüncelerin, sosyal-demokrat program ilkelerinin, Rusya'da yeni yeni ortaya çıktığı ve tutunabildiği bir dönemdi. 1884 ile 1894 arasındaki 10 yıl içinde sosyal-demokrat hareket, işçi sınıfının kitle hareketiyle hala hiçbir bağ kuramayan ya da pek zayıf bağlar kurabilen, birbirinden ayrı ve küçük grup çevreleri halinde idi. Henüz doğmamış, fakat ana rahminde gelişen bir çocuğu andıran sosyal-demokrat hareket, Lenin'in deyişi ile, 'bir ceninin gelişme süreci' içindeydi." (age, s.34) (abç)

Alıntıdan anlaşılabileceği gibi, sosyal-demokrat hareketin işçi sınıfı hareketiyle bağ kurmaması gerektiği, vs. savunulmamaktadır. Bağ kurmanın zorluklarından söz edilmekte ve sebepleri anlaşılır bir dille ortaya konmaktadır.

Rusya koşullarında 10 yıl teorik çalışma yapmakla yetinen Marksistlerin bu pratiği bütün dünya komünistlerinin kendi ülkelerinde mutlaka yaşamaları gereken bir pratik değildir.Çünkü böyle bir pratiği zorunlu kılan koşullar Rusya somutuna özgü koşullardır. Mesela 1883-1894 arasında, "Marksizmin teorisinin, Marksist-düşüncelerin, sosyal-demokrat pragramın ilkelerinin, Rusya'da yeni yeni ortaya çıktığı ve tutunabildiği" bir olgudur. Rusya için böyle olan durum, 1973 Türkiye'sinde ve Türkiye Kürdistanında geçerli midir? Kesinlikle hayır!

1883-1894 arasında Marksizm teorisi Rusya'ya yeni yeni girip etki alanı bulurken, 1900 yıllarından sonra, ve özellikle 1917 Ekim Devriminden sonra, dünya açısından ve Türkiye açısından aynı durumun yaşandığı kesinlikle söylenemez.

Herşeyden önce 1917 Ekim Devrimi öncesi, siyasi iktidar mücadelesi veren Marksizm-Leninizm bir iktidar, 1917 Ekim devrimi ile bu ülkede iktidar olmuştur. Gerek devrim öncesi, gerekse devrim sonrası Leninistlerin yürüttükleri yoğun ideolojik ve politik mücadele sonucudur ki, Marksizm dünyanın çok önemli bir bölümüne zaptedilemez bir biçimde yayılmıştır. Artık böyle bir durumda, "Marksist teorinin" temellerinin yaratılması, vs. konu edilemez.

Birçok ülkede olduğu gibi, Türkiye açısından da Marksizm-Leninizm 1917 Ekim Devrimi sonrası artık bir bilmece olmaktan adım adım çıkmaya başlamıştır. Mustafa Suphi ve yoldaşları önderliğinde 1920'de Baku'da kurulan TKP bunun en belirgin simgesidir.

Marksizm-Leninizm bilimi zaptedilmez gelişmesini, kendi içinde çıkan her türden revizyonist-oportünist, troçkist akımlara karşı başarılı mücadelelerle sürdürmüştür. Bu gelişme öylesine büyümüştür ki, II. Dünya Savaşı sonrası Çin ve birçok Doğu Avrupa ülkelerinde Komünist Partileri iktidara gelmişlerdir. Böylece dünyada güçlü bir sosyalist kamp oluşmuştur.

1956 yılında SBKP'nin 20. Kongresi dünya komünist hareketinin bu zaptedilmez gelişmesini frenleme yönünde çok önemli bir etken rolünü oynamıştır.

O dönemdeki Marksist-Leninistlerin hatalı ve uzlaşmacı tutumları da, başını Kruşçev revizyonistinin çektiği modern revizyonizm cephesini güçlendirmiştir. Revizyonizm başta Sovyetler Birliği olmak üzere diğer Doğu Avrupa ülkelerinde de adım adım iktidarı ele geçirmiştir.

Modern revizyonizmin dünya komünist hareketine hakim olmasıyla komünist hareket çok ağır bir darbe yemesine rağmen,tamamen ortadan kalkmamıştır.

Mao Zedung ve Enver Hoca'nın önderliğinde ÇKP ve AEP'nin bütün oportünist-revizyonist sapmalarına karşın, modern revizyonizme karşı yürüttükleri mücadele, birçok ülkelerde M-L grupların ve partilerin oluşmasını hızlandırmıştır. Özellikle Çin'de meydana gelen Kültür Devrimi bu gelişmede önemli bir yere sahiptir.

İşte bu gelişmeler dünyanın bir parçası olan Türkiye ve Türkiye Kürdistanına da yansımıştır.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş 1970 sonlarına doğru Şafak revizyonistlerine karşı yürüttüğü mücadele temelinde 1972 Şubat'ında TKP/ML'i kurmuştur. TKP/ML o günün koşullarında Türkiye'de Marksizm-Leninizmi temsil eden tek teşkilattı.

TKP/ML'in o günün koşullarında bağrında taşıdığı sapma ve hataları, onun Marksist-Leninist olmasını ortadan kaldıracak ağırlıkta değildi.

İşte PKK yazarı bu olguları bir çırpıda ortadan kaldırıvermekte, ve herşeyin kendisiyle birlikte başladığını iddia etmektedir.

O böyle yüksek perdeden atacağına, İ. Kaypakkaya'nın 1972 koşullarında ortaya koyduğu görüşlerinin Marksist-Leninist olmadığını ispatlasa daha hayırlı bir iş yapmış olur.

1972-73 koşullarında Marksizm-Leninizm Türkiye ve Türkiye Kürdistanına yeni yeni girmiyordu. Hayır. Marksizm-Leninizm bilimi özellikle 1920 yılından bu yana Türkiye'ye ve kuzey Kürdistan'a girmiştir. Ayrıca yine 1920 yıllarında önemli ölçüde etki alanlarına sahiptir. Örneğin sadece Baku'da TKP'nin 1920 yıllarında 15 000 kadar askeri güce sahip olduğu, önemli oranda kadroya sahip olduğu olgudur. Bütün bunlardan sonra, Rusya'da 10 yıl süren ideolojik mücadele döneminin bizim açımızdan da, PKK açısından da yaşanmasının mutlak bir gereklilik olmadığını söylemeliyiz.

O halde PKK 5 yıl sadece "ideolojik" mücadele yürütmesinin doğruluğunu hangi klasiğe dayanarak ispatlamaktadır?

Bizler 1970'li yıllarda yoldaş İbrahim Kaypakkaya önderliğinde oluşan Marksist-Leninist grubun bir dizi hata ve sapmaları olduğunu biliyoruz. Özellikle içinde bulunulan anda teorik çalışmaya yeterli ve gereken önemi vermediklerini düşünüyoruz. Ama biz bu tespitten yola çıkarak, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın 1973 koşullarında "sadece" bir "ideolojik propaganda grubu" oluşturması gerektiği gibi saçma sapan görüşler savunmuyoruz.

PKK yazarının "ideolojik propaganda grubu" idik şeklinde yaptığı tespit, Marksizm-Leninizm bilimine birkaç alanda saldırmaktadır. Birincisi, bu tespitle PKK parti olmadığı dönemi sadece ideolojik propaganda yapmakla sınırlıyor ve böylece siyasi ajitasyon ve politik mücadele yürütme görevini parti olduktan sonraya bırakıyor. İkincisi, bu tespiti ile kendi pratiği birbirinin inkarıdır. O böylece Leninizmin en temel önermelerinden biri olan söz ile eylem uyumluluğunu ortadan kaldırıyor.

PKK'nın birinci tezinin saçmalığını iki örnekle açıklayalım.

Yoldaş Stalin önderliğinde yazılan SBKP/B Tarihinde, Lenin önderliğinde kurulan "İşçi Sınıfının Kurtuluşu İçin Mücadele Birliği" henüz bir parti değildi. Ama buna rağmen Lenin Birliğin önüne görev olarak "geniş işçi sınıfı hareketiyle daha sıkı bağlar kurmayı ve işçi sınıfına siyasi önderlik yapmayı" koyuyordu. (age, s.35) (abç)

Sosyal-demokrat bir hareketin henüz parti olmadığı bir dönemde; siyasi ajitasyon çalışması yapması; işçi sınıfı hareketiyle geniş bağlar kurması ve harekete önderlik yapmaya çalışması, PKK yazarı için anlaşılmaz birşeydir.

Çünkü bu tür bir çalışma, PKK yazarına göre ancak bir parti olduktan sonra yapılabilir!!

Yoldaş Lenin "Rus Sosyal-Demokratlarının Görevleri" başlıklı makalesinde konuyla ilgili olarak şöyle diyor:

> "Sosyal-demokratlar işçiler arasında propaganda yaparken, siyasal sorunları görmezlikten gelemezler ve bunları görmezlikten gelme ya da hatta geriye atma yolundaki her girişimi, ağır bir yanlış ve uluslararası sosyal-demokrasinin ilkelerinden sapma olarak görürler."
> (İşçi Sınıfı Partisi Üzerine, s.166) (açL)

Görüldüğü gibi Lenin yoldaş sosyal-demokrat hareketin henüz bir parti olmadığı 1897 yılında yazdığı yazıda, sorunu gayet açık bir dille ortaya koymaktadır. Propaganda ile yetinmenin, uluslararası sosyal-demokrat hareketin ilkelerinden bir sapma olacağını hiçbir kaçamak yoruma meydan vermeyecek kadar berrak bir şekilde vurgulamaktadır.

O halde Leninizm ile PKK'nın bu alanda bir kez daha karşı karşıya durduklarını tespit etmeliyiz.

Şimdi gelelim ikinci teze. Bu tez üzerinde ileride geniş-çe duracağımız için burada geçiyoruz.

Sonuç olarak PKK'nın parti olunması için "politik mücadeleden başarıyla çıkmak gereklidir" şeklindeki anlayışının ML olmadığını vurgulayalım. Bu anlayış partinin gelişmesinin bir süreç işi olduğunu kavramadığı gibi, politik mücadele yürütmeyen bir "ideolojik propaganda grubu"nun günümüz koşullarında varlığını sürdürüp parti olamayacağı gerçeğini de yadsımaktadır.

Kısacası PKK bu şaheser tezi ile de her iki ayağıyla oportünizm batağında durmaktadır.

****

PKK'NIN "İDEOLOJİK PROPAGANDA GRUBU" OLDUĞU DÖNEMDE YAPTIĞI TEORİK ÇALIŞMANIN KAPSAMI NEDİR?

****

Bu soruya vereceğimiz yanıt aynı zamanda PKK'nın ideolojik çalışmadan ne anladığına, bu anlayışla Klasiklerin anlayışı arasındaki birlik ve ayrılık noktalarına da cevap teşkil edecektir. O halde önce PKK'nın teorik çalışmadan ne anladığına ve bu çalışmanın ne olduğuna bakalım:

> "Bu yıllar genel olarak düşüncede aydınlanma yılları-dır . Bu yıllarda tarihi, ulusal ve toplumsal gerçekliğimizin araştırılması; hakim ulus düşüncelerinin, yani sömürgeciliğin ifadesi olan düşüncelerin eleştirilmesi ve teşhir edilmesi; sömürgeciliği ince bir tarzda sürdüren anlayışların, sosyal-şovenizmin iç yüzünün ortaya çıkarılması, yine ekonomik toplumsal, siyasal, kültürel ve de yaşamsal her alanda sömürgeci egemen sınıfla tam bir işbirliği içinde olan yerli hakim sınıfın gerçek yüzünün açığa çıkarılıp teşhir edilmesi ve yine bizde ortaya çıkan ve sömürgeciliği ince bir tarzda kullanıp meşru gösteren küçük-burjuva reformist milliyetçiliğin iç yüzünün ortaya çıkarılması ve bütün bunlarla mücadele edilmesi gerekiyordu. TARAFIMIZDAN YAPILAN ÇALIŞMALAR VE YÜRÜTÜLEN MÜCADELE DE BU OLMUŞTUR".
> agy. s. 6 (abç)

PKK yazarı gayet açık bir dille "düşüncede aydınlanma yıllarında" yaptığı teorik çalışmayı Kürdistan tarihini, ulusal yapısını incelemek, Türk sosyal şovenizmine, bunun ince bi-çimlerine ve Kürt küçük-burjuva milliyetçilerine vs. karşı mücadele olarak tanımlamaktadır. Bu çalışmanın Marksist-Leninist literatürde adı, ülke koşullarını inceleme ve bu incelemenin sonuçlarını propaganda ve ajitasyon yapmaktır. Ülke koşullarının incelenmesi çalışması da bir anlamda teorik çalışmadır.

Ama sorun şudur: PKK'de ülke koşullarının incelenmesi ML ilkelerin incelenmesine tabi kılınmış mıdır, tabi kılınmamış mıdır? PKK yaptığı teorik çalışmasında ML'nin kuramsal ilkelerini öncelikle incelemiş midir, incelememiş midir? İşte bu noktada aramızdaki kavganın özü budur.

PKK bu "teorik çalışmasında" [illegible] temel olarak ML'in sınıf mücadelesine ilişkin [illegible] çıkış noktası almamıştır. O halde [illegible] "ideolojik propaganda gurubu" olduğunu kabul etmekle, bu dönemde ilişkin yaptığı 'teorik' çalışması ile 1864-1876 arası Emeğin Kurtuluşu gurubunun yaptığı teorik çalışmalar bir ve aynı olmadığını tespit etmeliyiz.

Bu tespiti yapmak önemlidir. Çünkü, PKK yazarı kendi tarihi gelişimleri ile RSDİP'in gelişmesi arasında üstü kapalı da olsa paralellikler kurmaya çalışmaktadır. Ama benzerlik tamamen yüzeyseldir, öze ilişkin değildir. Bu tezimizin doğruluğunu kanıtlamak için Emeğin Kurtuluşu gurubunun teorik birikim yıllarında yaptığı çalışmanın kapsamını kabacada olsa inceleyelim.

Başında Plehanov'un bulunduğu ilk Marksist Rus gurubu o günün koşullarında teorik çalışmada kendisine Marksizmin kuramsal ilkelerini çıkış noktası olarak almıştır. Ve işte bu temel üzerinde üzerinde yürüttüğü mücadele sonucudur ki, Narodnik'lerin etkinliğini önemli ölçüde kırabilmiştir.

X Emeğin Kurtuluşu gurubu ; Marks ve Engels'in Sosyalizmi hayalcilikten kurtarıp, toplumsal bir bilim haline getirdiklerini, kapitalist sistemin mutlaka yıkılacağını; kapitalizmin proletaryanın kişiliğinde kendi mezar kazıcılarını yarattığını ortaya koymuştur.

X Emeğin Kurtuluşu gurubu ; Marks ve Engels'in kapitalist toplumun gelişme yasalarını bulup, kapitalist toplum içindeki sınıf savaşımının kaçınılmaz olarak kapitalizmin yıkılışına, proletarya diktatörlüğünün kurulmasına varacağını kanıtladıklarını savunmuştur.

X Emeğin Kurtuluşu gurubu; Marks ve Engels'in sanayi proletaryasının devrimde önder sınıf olduğunu; ama proletaryanında eski dünyayı yıkıp yeni, sınıfsız bir toplum yaratabilmesi için, Komünist Partisine sahip olması gerektiği şeklindeki tezini savunmuştur.

İşte Emeğin Kurtuluşu gurubu; öncelikle bu temel tezlerden yola çıkmış ve bu temele dayanarak Rusya somutu ilişkin ideolojik hesaplaşmaya girmiştir.

Emeğin Kurtuluşu; Narodnik'lerin "tarihi yaratanlar kahramanlardır" , "Rusya'da kapitalizm gelişmez", "Sosyalizmin maddi temeli köylü komünleridir" vb. anti Marksist görüşlerini yıkmıştır. (Bkz. SBKP/B ta. s. 24/34 a.) Bütün bunlardan dolayıdır ki, Emeğin Kurtuluşu gurubunun Rusya'da Sosyal Demokrat bir partinin kurulması için ileri atılmış önemli bir adım olduğu Marksist Leninist'lerce kabul edilmiştir.

PKK yazarı 1973/78 yılları arasında "yaptıkları teorik çalışmada" neden kendilerine ML'ın kuramsal ilkelerini çıkış noktası almadıklarını açıklamalıdır. Bizim bu sorumuza " ML ilkelerinin SBKP ve onun önderliğindeki "KP"ler tarafından incelenip açıklığa kavuşturulmuş olduğu, artık görevin açıklığa kavuşturulmuş olan ilkeler temelinde, ülke koşullarını incelemek olduğu" şeklinde bir cevap gelebilir. Bizim bu vb cevaplara şimdiden yanıtımız şudur.

Bugün ML'nin öncelikle sınıf mücadelesine ılişkin ilkeleri başını Kruşçof revizyonistinin çektiği cephe ve onun bir parçası haline gelmiş olan üç dünya revizyonizmi ve AEP oportunizmi tarafından karartılmıştır. Kendine komünist sıfatı yakıştıran bir kişi veya gurup herşeyden önce uluslararası alanda revizyonizme, oportunizme karşı ML ilkeleri Klasiklerin orijinal eserlerinden inceleme, özümleme ve savunma görevi ile karşı karşıyadır. Her kim ki, bu göreve yan çiziyorsa o bir komünist kişi veya gurup değildır. ML ilkeleri kendine temel çıkış noktası almayan "somut araştırma" ML açısından beş para etmez.

Eğer PKK ML ilkelerin "SBKP" ve onun uydusu halinde olan "KP" ler önderliğinde savunulduğunu iddia ediyorsa, bu iddiasını yazılı olarak belgelemelidir. Eğer ideolojik dünya görüşüne ve siyasi çizgisine güveniyorsa , biz Bolşeviklerin SBKP 20. kongresine, 57/60 deklarasyonuna getirdiğimiz eleştirilere cevap verir. Biz PKK'ya ve onun gibi düşünen bütün oportunist ve revizyonist cepheye HODRİ MEYDAN DİYORUZ! Bugün başını Kruşçof revizyonizminin çektiği revizyonist cephe; ML'in en temel ilkelerini utanmazca tanınmaz hale getirmiştir.

-Mesela onlar;:"Barışçıl geçiş" adına sömürücüler sınıfının iktidarını şiddetle yıkmayı red ediyorlar.

-"Barış içinde bir arada yaşama" adına emperyalist, kapitalist sistemle her alanda bütünleştiler.

-"Kapitalist olmayan yol" adına yarı sömürge ülkelerin karşı devrimci iktidarlarını "Sosyalizme geçmeleri"için destekliyorlar!

-"Halk devleti" adına proletarya diktatörlüğünü red ediyorlar.

-"Lenin'ci dış politika" adına "en temel görev dünya barışını korumak ve yaşatmaktır" diyorlar.

-"Proleter enternasyonalizmi" adına Afganistan'ı vs. işgal ediyorlar. Ulusların kendi kaderlerini kendilerinin tayin etme hakkını çiğniyorlar.

-"Sosyalizmin inşası" adına SBKP'nin 26. parti kongresinde kırlarda özel mülkiyeti geliştirmeyi resmen yasallaştırıyorlar.
-"Lenin'ci diplomasi" adına Türk faşist askeri cunta'sını destekliyorlar. (Tabii başka faşist devletleri de)

-"Emekçilerin refahı için üretim yapma" adına aşırı kâr için üretim yapıyorlar.

-"Geri bıraktırılmış ülke halklarına yardım" adına bir çok ülkeye sermaye ihracı yapıyorlar. vs. vs.

Bu listeyi daha fazla uzatmak mümkündür, ancak yazının konusu ve kapsamı açısından bu kadarını yeterli buluyoruz.

Burada belirttiğimiz tezleri, Marksist-Leninist temelde savunmayanın sadece Kruşçef revizyonizmi olmadığını; ÇKP, AEP ve daha bir dizi oportunist odağın bu koro'ya değişik ses tonları ile katıldıklarını özel olarak vurgulamak isteriz. Tabii kı bu akımların ülkemizdeki borozanları da revizyonist oportunist koro'ya "renk katıyorlar". Biz Bolşevikler, günümüz koşullarında, kendine komünist diyen bir gurup veya parti'nin teorik çalışmada, çıkış noktası olarak; ML'nin ilkelerini almasının zorunluluk olduğunu vurguluyoruz. Bu temelden yoksun yapılan çalışma, işe yaramaz çalışmadır.

PKK yazarının, "partimizin rüşeym" dönemi vs. gibi laflar etmesi, onun iktidar öncesi için, iki aşamalı parti öğretisini savunduğu vs. anlamına kesinlikle gelmemelidir. Tam tersine, onun dünya görüşü ve siyasi tespitleri, genel olarak ML'nin özel olarak ta iki aşamalı parti öğretisinin tamamen inkarıdır.

PKK'nın kendisini "ideolojik propaganda gurubu" olarak isimlendirmesi kesinlikle yanlıştır. Yukarıda gösterdiğimiz gibi , PKK o dönemde sadece ülke koşullarını incelemiştir.Bu anlamda onun çalışmasını genel bir ideolojik çalışma olarak da değerlendiremeyiz.

Geçerken bir başka soruna daha değinmek istiyoruz. Bilindiği gibi, hangi temelde kurulursa kurulsun, her gurup, üzerin yükseldiği ideolojik temelin propagandasını yoğun bir şekil de yapmayı bir zorunluluk olarak kavrar. Bu genel açıklama dan sonra, özel olarak bir gurup , hele de kendini belli dönemler için "ideolojik propaganda gurubu" olarak niteliyorsa bizlerin bu gurupda o döneme ilişkin propaganda çalışmasını nasıl yaptığını sorup öğrenme hakkımız olmalıdır. Bizler PKK nın o döneme ılişkin olarak yoğun bir propaganda faaliyetinden-pratiğini tanıdığımız kadarıyla- haberdar değiliz. Bilebildiğimiz kadarıyla en kapsamlı yazısı, 1978 Ekim tarihini taşımaktadır. Yoksa yanılıyormuyuz?' Sözün kısası, biz PKK ' nın "ideolojik propaganda gurubu" olduğu döneme ilişkin yaptığı propaganda çalışmasını merak ediyoruz! Belgeleri ile tanımak istiyoruz!

****

"KÜRDİSTAN TİPİ MARKSİZM" VE PKK'DAN SEÇME SAÇMALAR:

****

Bilindiği gibi PKK 2. Kongresi ile ilgili yazdığı yazıda 1973-78 dönemi için "ideolojik propaganda gurubu""idik" tespitini yapıyor. Politik mücadele vermeyi partinin oluşması sonrasına havale eden PKK 4 yıl kadar önce "Kürdistan Devriminin Yolu" isimli temel belgelerinde kendi kendini şöyle çürütüyor: "İdeolojik mücadele karşı devrimin yoğun saldırı ve provakasyon ortamında verildiği için, polise, faşistlere ve yerli gericiliğe karşı doğru bir EYLEM anlayışı geliştirmek ZORUNLU HALE GELDİ. Bu anlayışın doğru uygulanılması sonucunda, çeşitli alanlarda SAĞLAM MEVZİLER KAZANILDI. KÜRDİSTAN TİPİ BİR SÖMÜRGEDE, DAHA İDEOLOJİK MÜCADELE AŞAMASINDA BİLE SİLAHLI SAVUNMANIN ZORUNLULUĞU KENDİNİ AÇIKÇA ORTAYA KOYDU." (age, s.49) (abç)

Alıntıda birden fazla cephede, PKK'nın Leninizme saldırdığı gayet açıktır. Birincisi; PKK politik mücadelenin bir biçimi olan silahlı savunma eylemlerine baş vurmanın zorunluluğunu "Kürdistan tipi bir sömürge'de" ideolojik mücadele verme gerekçesi ile açıklamaktadır. Bu gerekçe kökten red etmemiz gereken oportunist bir gerekçedir. PKK'nın ML'i "millileştiren " bu teorisine göre örneğin, Türkiye koşullarında ideolojik mücadele yıllarında silahlı savunmalara baş vurmak zorunlu değildir. Çünkü Türkiye "Kürdistan tipi bir sömürge değildir".

Yine PKK'nın bize Tito'yu ansıtan bu teorisine göre Lenin yoldaş 1897 yılında sosyal-demokrat hareketin henüz bir parti olmadığı dönemde, politik mücadeleler vermesi gerektiğini bunu yapmamasının "uluslararası sosyal-demokrasinin ilkelerinden sapma" olduğunu vurgulamakla büyük bir "halt işlemiştir".

Ama hayır, halt işleyen Lenin yoldaş değil, PKK'nın revizyonist yazarıdır. PKK yazarı bu "çok derin bilimsel tahlili" ile sorunlara iradeci yaklaştığını da belgelemektedir.Çünkü, çok açık bir biçimde ideolojik mücadele dönemlerinde gücü oranında politik mücadele yürütmeyi bir görev olarak değil, Kürdistan koşulları ile açıklamaktadır. Onun bu açıklaması iradecidir. Politik mücadelenin hangi ülkede, hangi dönemde, hangi biçimleri alacağını masa başında tespit etmek,Leninizm sahasını terketmektir. Her hangi bir komünist gurup işçi sınıfının partisi olmak istiyorsa, o gelişmesinin hangi döneminde bulunursa bulunsun, politik mücadele yürütmekle yükümlüdür. Bunun kapsamının değişik koşullardan dolayı değişik biçimler alması sorunun özünü değiştirmez.Bu tür bir çalışma yürütmeyen bir komünist hareket işçi sınıfının partisi olamaz. Şimdi ise aynı alıntıda sorunun bir diğer yönüne değinelim. PKK 2.Kongresi 73/78 dönemini "ideolojik propaganda gurubu" olarak niteliyor. Ama yinede ayni PKK 4 yıl kadar önce aynı dönemde silahlı savunmalar yaptığını,"çeşitli alanlarda sağlam mevziler" kazandığını yazmaktadır. Biz PKK yazarının 4 yıl kadar öncesi yazdıklarını "unutmasını" anlayışla karşılıyoruz!! Ama kazanılan "sağlam mevzilerin"anılarını unutmasını bir türlü anlayamıyoruz!!

PKK yazarı uyur gezer midir? Yoksa pusulayı mı şaşırmış - tır? Nasıl oluyor da aynı konularda temel belgelerde bir öncesinin özeleştirisi yapılmaksızın 180 derece tersi savlar savunulmaktadır? Bunun hikmeti nedir? Bütün bu sorulara PKK' yazarından cevap bekliyoruz! Cevap bekliyoruz beklemesine ama, şimdiden PKK'nın ve onun yazıyı yazan yazarının bunca tutarsızlıklar yapmalarının sebebinin bekemiksiz oportunist - ler olduğunu da vurgulamak istiyoruz.

PKK'nın ve onun yazarının "dün dündür, bugün bugündür" revizyonist mantığına göre hareket ettiğini kesin bir şekilde ileri sürüyoruz.

Konumuza devam edelim ;PKK bu sefer 4 yıl kadar önce değil ama 1. Kongre'de, yani 1981 yılında yazdıklarıyla, 1982 yılında yazdıklarını özeleştiri yapmaksızın yalanlamaktadır. İdeolojik mücadele ile politik mücadeleyi birbirinin mutlak alternatifleri olarak ortaya koyan PKK bu anlayışı temelinde çok enteresan teoriler "geliştirmektedir". Ne varki "teoriyi geliştirdiği" her alanda iki ayağıyla oportunizmin batağına saplanmaktadır. İşte bir örnek daha:

> "ARTIK DİĞER GRUPLARDA DA GÖRÜLDÜĞÜ GİBİ, 1978'LERDEN İTİBAREN BU GÖRÜŞLERİN KİTLELERE GÖTÜRÜLMESİ, PRATİKTE DENENMESİ, YANİ POLİTİK MÜCADELE İÇİNE GİRİLMESİ GÜNDEME GELDİ." (Politik Rapor, s.96) (abç)

Burada birden fazla soru vardır. Herşeyden önce "diğer gurupların"da 1978 yılından itibaren görüşlerini kitlelere götürdüğünü söylemek kelimenin tam anlamıyla kuyruklu bir yalandır. Çünkü,'diğer' guruplar dediği mesela; TKP/ML kuruldu ğu 1972 Şubatından itibaren görüşlerini kitleye götürüyor ve politik mücadele yürütüyordu.

Bunun dışında daha bir dizi örnek sayılabilir. PKK yazarı bu kuyruklu yalanı söylerken 'galiba' kendi kafasında düşündüğü ile sosyal pratikte yaşananların arasındaki derin uçuru mu birbirine 'karıştırma' gibi bir ' şaşkınlık' geçirmiş olsa gerek. Çünkü az çok siyasi olarak meselelere bakabilen bir insan bu denli deli saçmalıkları yapmaz. Demek ki PKK yazarı bu denli fikir fukarası veya siyasi sahtekardır.

İkincisi; alıntıda görüldüğü gibi, "görüşlerin kitlelere götürülmesi ve pratikte denenmesi" politik mücadele olarak tanımlanmaktadır. Buna diyeceğimiz herhangi bir şey yok, çünkü söylenen doğrudur. Doğrudur doğru olmasına ama, bu doğru yine aynı PKK'nın bir diğer tezi ile çelişmektedir. Hangi tezi ile diye soracağınızı biliyoruz. Hani şu "ünlü tezi"varya biz parti olmadan önce "ideolojik propaganda gurubuyduk", işte bu tezi ile tezat içindedir. Çünkü propagandanın ve politik mücadelenin yapıldığı bir dönemi, "ideolojik propaganda gurubu" olarak isimlendirmek saçmalıktır. Biz bu kördüğümü bırakıyoruz PKK çözsün!!

Devam edelim; yazar 2. Kongre yazısının devamında yine çok ça rastladığımız birbirini red eden müthiş buluşlara devam ediyor.

Yazar Kürdistan'da ML'in kendini politik toplumsal bir güç haline getirmek için zaptedilmez bir gelişme gösterdiğini, bu dönemde politik mücadeleye atılmanın bir zorunluluk haline geldiğini, bu ağır ve onurlu göreve yan çizmediklerini vurguluyor. Yazar devamla ideolojik mücadele döneminin militan bir savaşçısı HAKI KARER'in katledilmesi sonucunda artık partileşmenin kaçınılmaz hale geldiğini belirtiyor.

İşte tam da bu bağıntıda önceki tezlerinin bir inkarı olan şu görüşlere yer veriyor: "Bütün bunların sonucunda resmi örgütlenmeye yönelmek için teorik çalışma ve ideolojik mücadele faaliyetlerimizin ortaya çıktığı sonuçları bir programda somutlaştırma ve ne kadar ZOR OLURSA OLSUN SONUÇLARI ÖNCEDEN KESTİRİLEMEZ OLURSA OLSUN, YÜKLÜ BİR POLİTİK MÜCADELEYE BAŞLAMA GEREĞİ ORTAYA ÇIKTI. BÖYLECE YURT SEVERLİĞİ, İNSANCA YAŞAMANIN VE AYRICA İDEOLOJİYLE TUTARLI BİR BİÇİMDE YAŞAMANIN BİR GEREĞİ OLARAK DEVRİMCİ BİR PROĞRAM HAZIRLAMA SORUNUNA CESARET EDİLDİ VE DÜNYA PROLETARYASI VE HALKLARININ ENGİN TECRÜBESİNDEN ALINAN DERSLER VE MARKSİZM-LENİNİZMİN EVRENSEL İLKELERİ GÖZÖNÜNE GETİRİLEREK PARTİ PROGRAMI ORTAYA ÇIKARILDI." (agd, s.7) (abç)

Burada birden fazla sorun vardır; birincisi, "sonuçları önceden ne kadar kestirilemez olursa olsun" vs. denerek daha önce söyledikleri; "bu dönemin sonunda bir parti olunulabilir de, olunmayabilir de, ama olabilmesi için başlı başına bir politik mücadele dönemi gereklidir. Ve bu politik mücadeleden başarılı çıkılıp çıkılmayacağı henüz belli değildir" . Sözleri ile çelişme halindedir. Bir yanda, politik mücadelenin sonuçları ne olursa olsun parti kurulacaktır!! Diğer yanda politik mücadelenin sonuçları belli değildir, bu yüzden parti kurulamaz!! tezi.

İşte size PKK dükkanından bir demet daha saçmalık örneği:

Biz PKK'nın politik mücadelenin sonuçlarını beklemeksizin parti programını oluşturmak için gösterdiği "cesaret'e" hayranlık duyduğumuzu belirtelim!!

Bu öylesine bir cesarettirki, oportunist revizyonist cephenin önemli bir bölümünü parti kurma yarışında nefes nefese gerilerde bırakacak kadar yücedir!!

Örneğin zavallı "TKP/ML hareketi" ! halen parti olamadı. PKK onlardan daha cesaretli çıktı. Ve o böylece tabanının kuru ajitasyon ile bir müddet daha avutulmasını büyük bir başarı ile becerdi!

Biz PKK'nın parti kurmaya 'cesaret' ettiği dönem öncesi neden parti kurmaya 'cesaret' etmediğini; politik mücadelenin başarı ile sonuçlanıp sonuçlanmayacağını neden beklemedikle-rinin doğruluğunu kanıtlamak için ileri sürdüğü tezleri böylece bir bütün olarak red ettiğimizi belirtelim.

Bu sorunla ilgili olarak son bir noktaya daha değinelim; PKK yazarı parti programı oluşturdukları dönemde Marksizm-Leninizmin ilkelerini "gözönüne" aldıklarını söylemektedir.Biz burada PKK'nın ML ilkeleri neden kendine çıkış noktası almayıpta sadece "gözönüne" aldığı üzerinde durmayacağız. Esas olarak PKK'nın "teorik birikim dönemi" dediği dönemde yaptığı teorik çalışmanın ML ilkeler temelinde olmadığını bir kere daha vurgulamak istiyoruz. Bu gerçeği PKK'nın hiç bir demogoji si ortadan kaldıramaz. Tam tersine PKK'nın ML bilimine karşı burnu büyük bir tavır içinde olduğunu onun şu görüşleri kanıtlamaktadır:

> "73/78 döneminde sorumlu devrimciler tarafından yoğun bir teorik çalışma yapıldı. Marksizm-Leninizmin ilkeleri iyice özümlenerek BU TEMELDE DOĞRU BİR ÇAĞ ANLAYIŞINA , KÜRDİSTAN TARİHİ VE TOPLUMSAL YAPISININ AÇIKLANMASINA VE ULUSAL KURTULUŞ DEVRİMİNİN ÖZELLİKLERİNİN, HEDEFLERİNİN ORTAYA ÇIKARILMASINA ÇALIŞILDI". (age, s.12) (abç)

Yani bir başka deyimle PKK açısından ML teoriyi kavrama ve ülke koşullarının incelenmesi esasta bitmişti. Ama gerçek id dianın tamamen tersidir. PKK'nın Marksist-Leninist ilkeleri 'iyice' özümlediğini söylemesi onun ML bilimine tepeden bakan pirenin kendini deve görmesine benzemektedir.

PKK yazarı "laf olsun padişahım" misali ara sıra satır ara larına serpiştirdiği "ML ilkeler" tanımından söz etmekle herkesi enayi yerine koyup aklınca "ilkeleri" iyice özümse - diklerini ispatlamış oluyor. PKK'nın ML ilkeleri, bırakalım iyice özümsediğini yüzeysel olarak dahi kavramadığını bu yazı içinde bir çok alanda belgeli ispatladık. Eğer PKK kendi ideolojisine ve o 'yüce bilincine' güveniyorsa, iddiamızın tersini ispatlayıversin.

PKK ÖZELEŞTİRİ Mİ YAPIYOR? GÜNAH MI ÇIKARIYOR?

En başta şu gerçek kafalara iyice kazınmalıdır ki herhangi bir siyasi hareketin kendi hatalarını yüzleşmesi son derece önemlidir. Eğer bir komünist partisi yaptığı hata ve sapmalar konusunda gerçek bir özeleştiri yapmıyorsa, o KP ML'in en temel ilkelerini mükemmel bir şekilde savunsa da, süreç içinde yozlaşması kaçınılmazdır.

Dünya komünist hareketi bu tür örneklerle doludur; işte Plehanov işte Kautsky işte Enver Hoca vs.örneği. Ama PKK açısından durum başkadır. Çünkü PKK önceleri ML olup sonraları yozlaşan veya yozlaşma yönünde ilerleyen bir teşkilat değildir. Biz buna rağmen PKK ML maske ile ortalıkta dolaştığı için, onun hatalarına karşı tavrını Marksizm-Leninizmin özeleştiri kantarında tartmayı bir görev biliyoruz. PKK bizlere özeleştiri adına sayısız günah çıkartma örneği sunmakta - dır.

Mesela ML ilkeleri 'iyice özümlediğini' iddia eden PKK işine gelmediği yerde;

> "Şüphesiz hata ve eksikliklerin nedeni, sadece şu veya bu kişilere indirgenemez, GEÇMİŞ TARİHİMİZİN OLUMSUZ ZEMİNİ, BU ZEMİNİN YARATTIĞI ZAYIF KİŞİLİK, BİLİNÇSİZLİK, ÖRGÜTSÜZLÜK, DÜŞMANIN YARATTIĞI DEHŞET GİBİ ETKENLER, KENDİSİNİ ŞİDDETLE ÖRGÜTSEL YAPIMIZ İÇİNDE DE HİSSETTİRMİŞTİR" (agd, s.10) (abç) diyebilmektedir.

Yani bir yerde ML ilkeleri iyice özümlemiş bir PKK, bir diğer yerde ise o zayıf kişilik ve bilinçsizlik vs.den oluşan bir PKK!! İşte kendinin kendi pisliğini örtme yöntemi ile yapılan bir 'özeleştiri' PKK'yı bu denli zavallı bir konuma düşürmektedir.

Aynı yerde, PKK yaptığı 2. Kongrede "Ama partimiz yeni bir yılına daha girerken, bütün parti varlığımızdan ve hatta halkımızın kendi geçmişlerini doğru değerlendirmelerini, iyi tanımalarını hata ve eksikliklerini görmelerini, zayıf taraflarını bilmelerini ve bunlarla savaşmalarını burada ye niden talep ediyoruz". age.s.10 diyerek kendi görevini halkın omuzlarına ve ne demek olduğu anlaşılmayan "bütün parti varlığı"na havale ediyor."Bütün parti varlığı"ndan ayrı bir kongre yapıldıysa o kongrenin "bütün parti varlığı"nda özeleştiri talebi mantıklıdır. Yok ama kongre partinin bütününün iradesini temsil ediyorsa, o zaman 'özeleştiriyi' kim kimden talep ediyor ?Yorumunu okuyucuya bırakıyoruz!

PKK yazarı devamla; ideolojik mücadelede yetersizliklerinin teorik çalışma, kavrayış ve üretkenlikten zayıflıkları olduğunu vurguluyor. Bütün bu vb. olumsuzlukların aşılmasına parmak bastıktan sonra şöyle devam ediyor:

"Politik çalışmada hata ve yetersizlikler ortaya çıkmıştır. HEM KİTLELERE YAKLAŞIMDA, HEM DE DİĞER GRUPLARA YAKLAŞIMDA BU DURUM GÖRÜLMÜŞTÜR. İDEOLOJİK KATILIKLA, POLİTİK ESNEKLİK USTACA VE YETERİNCE BİRLEŞTİRİLEMEDİĞİ GİBİ, HALKA KARŞI DAVRANIŞ VE YAKLAŞIMDA DA ÖNEMLİ HATALAR İŞLENMİŞTİR. BÜTÜN BUNLAR AŞILMALI VE GİDERİLMELİDİR." (agd, s.10) (abç)

Burada birden fazla sorun vardır.

Birincisi, hata olarak kabul edilen şeyler siyasi mücadele alanında ortaya çıkan önemli hatalar olarak ortaya konulmasına rağmen, bu hataların ideolojik kökleri nelerdir sorusuna tek kelime yanıt verilmiyor. Böyle bir yanıtı vermeye PKK'nın gereksinimi de yoktur. Çünkü ideolojisi zaten doğrudur!!! PKK için sorun "ideolojik katılıkla politik esnekliğin" ustaca birleştirilememiş olmasıdır. Bu da özellikle kendini iki alanda gösteriyor: A) Kitleye yaklaşımda, B) diğer gruplara yaklaşımda.

O halde biz, PKK'nın burada ileri sürdüğü tezlerin ne derece gerçekçi olup olmadığına bir bakalım.

Önce, diğer gruplara yaklaşımda hatalar yapıldı diyen PKK nın, sözü edilen gruplar hakkındaki ideolojik değerlendirmesi ve bu değerlendirmeye uygun olarak saptadığı politik mücadele anlayışını irdeleyelim.

Biz bu sorunu Batı Almanya'da oluşturulan "BİRKOM"un eleştiri yazısında da ele almış ve tavır takınmıştık. Bugün gelinen aşamada, orada yazdıklarımızdan çok daha fazla birşey söylemeyeceğimiz için, ilgili bölümü bütünlüklü bir halde buraya aktarıyoruz:

"Bildiğimiz gibi, PKK'nın asgari amacı, "Bağımsız, Demokratik ve Birleşmiş bir Kürdistan yaratmak"tır (Politik Rapor, s.95) PKK bu temel anlayışına uygun olarak Kürdistanı bir bütün görmekte ve Kürdistan'ın,dört parçasını da birleştirmeyi, bağımsız bir devlet kurmayı amaçlamaktadır. 'Türkiye solunun' genelini ise şöyle değerlendirmektedir:

"... Kendi aralarındaki tüm çelişmelere rağmen ince bir Kemalizmi uygulamaktan öteye varamayan 'TKP'sinden 'TİKP'ine kadar hemen tüm bu gruplar ağırlıklı olarak sosyal şövendirler." (Manifesto, s.43) (abç)

PKK sözünü ettiği "sosyal şöven" gruplara karşı yürüteceği mücadele biçimi hakkında ise şunları belirtiyor:

"PKK'nın yerine getirmesi gereken görevlerden biri de,halkımızı kendi ulusal özüne karşı suç işlettirecek hale getiren faşist, sosyal-şöven ideolojileri ve güç mihrakları nı ne pahasına olursa olsun ivedi olarak dağıtmaktır. PKK bu güçlerle savaşmayı bir şiddet sorunu olarak ele alır ve ikna yöntemiyle çözülmesi gereken halk safları arasındaki sorunlardan ayırır." (Manifesto, s.53) (abç)

Görüldüğü gibi PKK "Türkiye solu"nun hemen tümünü sosyal-şöven görmekte ve bunlara karşı mücadelenin şiddete dayanması gerektiğini açıkça vurgulamaktadır. Bu siyasi tespitini bugüne kadar özeleştiri ile değiştirmeyen PKK'nın faşistlerle aynı kefeye koyduğu 'sosyal şövenler'le bugün 'kalıcı birlikler' kurması, Kürt ulusunun bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini desteklemede ortak hareket etmesi, onun ilkesizliğidir. Bu ilkesizliği açıklamak için PKK 1. Konferansında onaylanan 'Politik Rapor'da kanıtlar ileri sürebilir. İsterseniz biz PKK'nın bu belgesinde 'özeleştiri'sinden bazı aktarmalar yaparak onun 'ciddiyetini' ve devrime karşı 'sorumluluğunu' daha yakından tanıyalım.PKK geçmişte devrimcilere karşı şiddet uygulamasının sebebini ve bu konuda düştüğü hataları şöyle açıklıyor:

'Ama sosyal-şövenlere, reformist, küçük-burjuva milliyetçilerine karşı verilen mücadelede, onların ittifaklar kurup şiddet temelinde bize saldırılarına, bu konuda her türlü tahriki yapmalarına, devrimci yöntemleri tümüyle dışlamalarına karşılık, biz, onların ideolojik mücadeleyi rayından çıkarıp şiddet temelinde bir mücadele haline getirme oyununa gelmemeliydik. Zorunlu savunmalar dışında, misilleme biçimindeki anlayışları önlemeliydik. Hareketin genelde böyle bir saptaması olmasa bile, mahallî düzeyde gelişen bu anlayışlar mücadelemize zarar vermiştir.' (Politik Rapor, s.116) (abç)

Evet, gördüğünüz gibi, PKK'nın devrimcilere karşı şiddet uygulaması, bazı grupların PKK'yı 'oyuna getirmesi' sonucu doğmuştur. PKK'nın genelde böyle bir tespiti olmadığı halde bazı mahallî yöneticiler kafalarına eseni yapıp PKK ya zarar verdiler. İşte PKK'nın 'özeleştiri'si budur. Böylesi bir açıklama, olsa olsa yozlaşmaya yüz tutmuş bir insanın ve grubun açıklaması olabilir. Böylesi ucuz açıklamalarla paçayı kurtaramazsınız. Manifesto'dan yaptığımız alıntı açık dil konuşurken, 'Hareketin genelde böyle bir saptaması yoktu' demeniz, kendinizi ve kendiniz gibi düşünenleri avutabilir. Gerçeklerden korkmayan herkes, böylesine aptalca 'özeleştiri'leri elinin tersiyle itecek ve bunlara değer vermeyecektir.

PKK'nın 1. Konferansından sonrası dönemde teorik ve pratik alanda hızla sağa çarkettiği, her devrimcinin gözlemleyebileceği bir olgudur. Yine bunun içindir ki, PKK, bir lik aşkı ile yanıp tutuşmakta ve Kürdistan'ın 'işgaline' karşı mücadeleyi 'sosyal-şövenlerle' ortak yürütmeye soyunmaktadır."

Bir yıl önce yazılan bu eleştiriye, burada eklemek istediğimiz bir-iki eleştiri vardır.

Birincisi. Yukarıda ispatlanan PKK'nın belkemiksizliğinin sebebinin teorik kılıfının "ideolojik katılık ile politik esnekliği birleştirme" ilkesinin pratikte "ustaca" bir yansıması olduğunu vurgulamalıyız!!! Çünkü PKK ideolojik tespitin de herhangi bir değişiklik yapmamıştır! Ama buna rağmen "sosyal şövenlerle" cephe kurabilmiştir. Tabiî bunun teorik açıklaması hazırdır: "ideolojik katılık, politik esneklik" ilkesini uyguluyoruz!!! Bu açıklamanın Marksizm-Leninizm ile en ufak bir benzerliği dahi yoktur. Klasikler, ilkelerde pazarlığı oportünizm olarak mahkum ederler. Ama bu mahkum etme PKK gibi her an Rus sosyal emperyalizminin uşaklığını pratik olarak da üstlenmeye hazır olan revizyonist milliyetçi bir grup için hiçbir değere sahip değildir.

PKK dükkanında, birbiri ile tezat halinde olan görüşler öylesine cirit atıyorlar ki, insanın toz duman içinde hangisinin PKK'nın gerçek görüşü olduğunu seçip çıkarması olağanüstü ölçüde zordur. Örneğin, 'Türkiye solu'nu faşistlerle aynı kefeye koyan PKK'nın II. Kongresinde, aynı gruplar için, hiç bir özeleştiri yapmaksızın, utanmadan, pişkin bir tavırla,

"Bu doğrultuda özellikle Türkiye halkının devrimci, ileri ci güçleriyle kurduğumuz birleşik mücadeleyi ve bunun örgütsel ifadesi olan Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesini daha da geliştirip güçlendirmek, bu konuda üzerimize düşeni yapmak zorundayız." (agd, s.12) (abç) diyebilmektedir.

İnsan bu denli saçmalık şaheseri karşısında, ister istemez, PKK yazarının aklını oynatıp oynatmadığını kendi kendine sormak zorunda kalıyor.

Çünkü, bir yerde karşı-devrimci olarak tanımlanan, ve şiddetle ezilmeleri gerektiğini söylediğin güçleri; bir başka yerde devrimci ve ilerici olarak tanımlamak, ya akli dengesini tamamen kaybetmiş tımarhane adaylarının bir marifetidir , ya da ne söylediğini bilmeyecek kadar siyasi kör ve aptal bir oportünistin marifetidir.

Gelelim halka karşı yaklaşımda yapıldığı söylenen hatalara: Bu sorunla ilgili olarak fazla birşey diyeceğimiz yoktur. Çünkü bu sorunla ilgili olarak işlenen hataların neler olduğu yazılı olarak bilgimiz dahilinde değildir. PKK'nın geçmişte kitleler içinde yaptığı çalışmadaki pratiğinde, konuya ilişkin örnekler, vs. vermeyi ise burada gereksiz gördüğümüz için, bu sorunu bu haliyle geçiyoruz.

PKK yazarı, "özeleştiri" ile ilgili bölümde, hiçbir yerde ideolojik-siyasi çizgilerinin hatalar barındırdığını belirtmemektedir. Varolan hatalar hep doğru çizginin pratiğe uygulanması alanında ortaya çıkmışlardır. Ya da "ideolojik katılık ile politik esneklik ustaca" birleştirilememiştir.

Durum böyle olunca, gelecekte çözülmesi gereken pek fazla problem yoktur!!! Çünkü esas sorun çözülmüştür. Sorun, doğru çizginin pratiğe ustaca uygulanması için gereken disiplinli; enerjik ve özverili bir çalışmadır!

Sonuç olarak, PKK'nın "hatalarının özeleştirisi" adına ortaya sürdüğü görüşlerin Leninist özeleştiri silahından tamamen başka bir silah olduğunu söyleyebiliriz. Bu silah, "dün dündür, bugün bugündür", "öyle de olur, böyle de olur","önemli olan PKK'nın varlığını korumasıdır" anlayışını kusan revizyonist zehirli bir silahtır.

Bu revizyonist silah, peşinde sürüklediği devrimci özveri ye sahip bir yığın insanı oyaladığı gibi, onları adım adım karşı-devrimle bütünleşmeye doğru götürmektedir.

KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİ NİÇİN BİÇİM DEĞİŞTİRMİŞTİR?

Bu soruya verilen yanıt, biz Bolşevikler ile her renkten oportünist ve revizyonist arasında bir mihenk taşıdır.

PKK yazarı Türk Devletinin "üzerine örgütlü politik bir güç geldiğini" sezince uyandığını, ve kendisi için tehlikeli olan "bu yeni gelişmeyi önleme işine" giriştiğini, diğer nedenler ve gelişmeleri de gözönüne alarak "nihai biçim değişikliğine" gittiğini belirtmektedir (agd, s.8).

Burada diğer neden ve gelişmelerin neler olduğu anlatılmadığı için, ve ayrıca devletin biçim değişikliğine gitmesinin tayin edici sebebinin ne olduğu açıkça ortaya konmadığı için söylenecek fazla birşey yok. Ama yazının devamından, devletin "biçim değişikliğine gitmesi"nin esas sebebini öğreniyoruz: PKK yazarı, Evren faşistinin PKK hareketi için "tarihimizin en büyük, en korkunç suikastine uğradık" dediğini; ve bu değerlendirmenin bir anlamda doğru olduğunu vurguladıktan sonra, "ağırbaşlı ve alçakgönüllü bir edayla" şöyle devam ediyor:

> "Ancak bu güç hemen bir devleti ortadan kaldıracak bir güç değildir; ordusu yoktur, cephesi yoktur, sadece devrimci bir örgütlenmesi vardır. Küçük birkaç silahı ve bir miktar parayı zor bela elde etmiştir. Ama buna rağmen sömürgeciler, onu kendilerine en büyük suikastı yapan güç olarak görebilmişlerdir." (aynı yerde) (abç)

PKK yazarı devamla, aslında kendilerinin böyle bir suikast yapabilecek güçte olmadıklarını, ama sömürgeci güçlerin PKK'nın gelişmesinden ürktüklerini, bu tanımlamaları ile bu gerçeği dile getirdiklerini belirttikten sonra şöyle demektedir:

> "Birçoklarınca anlaşılmayan devletin biçim değişikliği,yani kısaca askeri-faşist bir yönetime yönelme olayı işte böyle gelişmiştir." (aynı yerde) (abç)

PKK yazarının bu "derin tahliller"inden dolayı kendisine ne kadar "minnettar" olduğumuzu doğrusu bu satırlarla anlatamıyoruz. Çünkü öylesine "derin ve bilimsel" tahliller ortaya koyuyor ki, insanın sevinçten gözleri yaşarıyor ve 'Ah, ah, şu PKK yazarı bizim saflarda olsaydı ne iyi olurdu!' diye iç geçiriyor!!!

Öyle ya, "devletin başı Evren" dahi, "en büyük, en korkunç suikast"in PKK'dan geldiğini söylemiştir!!! O halde bu tartışılmayacak kadar açık bir sorundur. Biz bu sorunu "İşçinin Sesi" kalpazanlarıyla tartışmasını salık veriyoruz. Çünkü"büyük Marksist-Leninist yazar" E. Engin de PKK'nın zırvalamasına benzer bir zırvalamada bulunmuştu. (Bkz. BP 2)

PKK yazarı tam bir idealist ve kendini dünyanın merkezi gören bir kafayla, devletin "üzerine örgütlü politik bir güç geldiğini" sezince uyandığını iddia edebiliyor. Yani PKK'nın örgütlü bir politik güç haline gelmesi, faşist Türk devletini uykudan uyarmıştır!!! İnsan bu saçmalık karşısında ne yapacağını şaşırıyor.

PKK yazarı bu "bilimsel" yaklaşımıyla 1971 cuntasının gelişsebeplerini nasıl açıklayabiliyor, bunu merak ediyoruz. Dahası var. Kendilerinin dışında 1979-80 döneminde başka hiç bir politik güç yok muydu? Mesela Dev-Yol, Partizan, vb. gruplar bakkalcılık mı yapıyorlardı? Bu ve benzeri sorulara PKK yazarı yanıt verirse, tartışmanın kapsamı da büyüyecektir.

Devam edelim. Yukarıda yaptığımız alıntının devamında,PKK Maraş katliamı sonunda ilan edilen sıkıyönetimin de esasta kendilerinin gelişmesini önlemek için ilan edildiğini; "ama sıkıyönetimlerle hareketin gelişmesinin önlenemeyeceği ortaya çıkınca, daha da ileri gidilerek askeri-faşist bir yönetime doğru kayıldığı bilinmektedir" tespitini yaparak,faşist cuntanın işbaşına gelmesinin esas sebebinin kendi varlığı olduğunu ortaya koyuyor. O bu tespiti ile bir kere daha kendini pire iken deve görmektedir.

PKK yazarının bir önceki alıntıda "ağırbaşlı ve alçak gönüllü bir edayla" PKK'nın ordusu ve cephesi olmayan, "sadece devrimci bir örgütlenmesi" ve "küçük birkaç silahı" ve zor bela elde edilmiş parası olan bir örgüt olduğunu açıkladığını biliyoruz. Bu açıklamayı yapanların, faşist askeri cunta öncesi Kürdistan'da "Biz herşeyiz!"vari açıklamalar yaptıkları unutulmamıştır. O günün koşullarında PKK'nın sözde "solculuğu" halen kulakları çınlatmaktadır. Bu gevezelik sadece kulakları çınlatmakla kalmamakta, onların o döneme ait temel belgelerinde de varlığını korumaktadır. İşte örneği: PKK,Kürdistan halklarının tarihten silinemeyeceğini, bunu yapmaya çalışan güçlerin yenilgiye uğrayacağını, ileri sürdükleri "Doğu kalkındırma" projelerinin de beş para etmeyeceğini vurguladıktan sonra şöyle devam ediyor:

> "PKK KENDİ SİYASİ ÖNDERLİĞİ ALTINDA TÜM BU MANEVRALARI BOŞA ÇIKARACAK GÜÇTEDİR. HELE AĞIR SİYASİ VE EKONOMİK BUNALIMLARIYLA TÜRK BURJUVAZİSİNİN FAŞİST KATLİAM VE SAHTE REFORM YÖNTEMLERİYLE ESKİDEN OYNADIĞI OYUNLARI YENİDEN SAHNEYE KOYMASI HİÇ Mİ HİÇ MÜMKÜN OLMAYACAKTIR." (Manifesto, s.55)

Görüldüğü gibi PKK her türlü manevraları boşa çıkarabilecek, her türlü eski oyunun sahneye konmasını önleyebilecek güçte olduğunu söylemektedir. Yani tek kelimeyle faşist Türk devletine hiçbir pabuç bırakmayacak kadar güçlüdür PKK!!!

Sosyal pratik durumun bu olmadığını herhalde PKK'ya da iş patlamış olsa gerektir! Evet, meselenin mizah yönünü biryana bırakırsak, PKK revizyonistlerinin tabanlarını elde tutmak ve onları beraberlerinde karşı-devrim kampına götürebilmek için en adi ve utanmazca yalanlara başvurduklarını tespit etmeliyiz.

Onların bugün birkaç küçük silahımız vardı, vb. yönündeki "ağırbaşlı" açıklamaları, yılgınlığın ve karşı-devrim kampına hızlı adımlarla ilerlemenin kafalarında yarattığı ruh halinin bir ifadesidir.

Yarın devrimci durum yeniden ortaya çıksın, devrimci hareket yine canlansın, PKK ve onun gibileri yine "En güçlü biziz", "devlete pabuç bırakmayız", "her türlü manevrayı boşa çıkartırız" vs. şeklinde tabanlarına gaz verme soytarılığına başvuracakları bugünden bellidir. Tıpkı Perşembenin gelişinin Çarşambadan belli olduğu gibi.

Sonuç olarak biz, PKK'nın 12 Eylül hareketinin gelişsebeplerine ilişkin ileri sürdüğü tezlerin (zaten diğer gelişme dediği şeyleri yazıda açmıyorlar) saçmalığının daha iyi anlaşılabilmesi için Bolşevik Partizan sayı 2'da ilgili bölümün okunmasını bütün okuyuculara tavsiye ediyoruz.

ASKERİ FAŞİST CUNTAYI KİMLER DESTEKLİYOR?

PKK yazarı, askeri faşist yönetimin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizden kurtulamadığını, bunun için açık ve zora dayalı yönetimini iyice kurumsallaştırdığını belirtiyor ve devamla, "Böyle bir iktidar biçimi nedeniyle cunta, uluslararası ve ulusal düzeylerdeki ittifaklarından önemli oranda tecrit olma durumu ile yüzyüze gelmiştir" demektedir.(agd, s.2) (abç)

Yine PKK yazarı 11. sayfada konuyla ilgili olarak şöyle diyor: "... ve bunun karşısında düşman giderek tecrit olma,dünyadan yalıtılma, eli kanlı bu diktatörlüğüyle bir avuç dünya gericiliği dışında taraftar ve destekleyici bulamama durumunu yaşamaktadır." (abç)

Bu her iki alıntıda da söylenenler, varolan gerçeğin utanmazca inkarıdır. Neden? Çünkü, en başında, faşist cuntanın uluslararası müttefiklerinden tecrit olma "durumu yaşadığı" tespiti, PKK'nın şişirip bıraktığı bir balondur. Ve bu tespit hiçbir şekilde ispatlanamaz. Faşist cunta ABD emperyalizminden mi teşhir olmuştur? Batı Alman, İngiliz, Fransız, Japonya emperyalist güçlerinden mi teşhir olmuştur? Bu güçlerin hararetli bir biçimde faşist iktidarı destekledikleri her gün sosyal yaşamda tanığı olduğumuz gerçekler değil midir? Yoksa bu güçler öteden beri faşist cuntanın müttefiki değil miydiler? Mesela, emperyalist ülkeler dışında bir dizi karşı-devrimci iktidarların (Pakistan, Arjantin, Çin, vs.) faşist cuntayı destekledikleri bir olgu değil midir? PKK bu sorulara yanıt vermelidir.

Devam edelim. PKK ikinci alıntıdan görüldüğü gibi, askeri faşist cuntanın bugün dünyada "bir avuç dünya gericiliği" tarafından desteklendiğini söylemektedir. Soruyoruz: Bulgaristan yönetimi gerici bir yönetim midir? Mesela onlar faşist cuntanın başı Evren'i ülkelerine davet ettiler ve, cuntayı

teşhir etmeyi bir yana bırakalım, onun eli kanlı şefine övgüler dizdiler. Biz Bolşevikler Bulgar karşı-devrimci iktidarının faşist Evren'i törenlerle karşılama, onunla içli-dışlı olma, "kartal bakışlı", "şahin gözlü", "yakışıklı general" vs. diye övgüler dizme soytarılığını teşhir ettik. Mücadele gazetesinin 67. sayısında Emeğin Sesi revizyonistleri ile girilen polemik bugün sizin için de geçerlidir. Emeğin Sesi revizyonistleri karşı-devrimci Bulgar yönetiminin çetenin başını destekleme ve ona Varna'nın altın anahtarını armağan etme eylemini sözde de olsa teşhir ederken, AEP'nin ve Enver Hocanın Atatürk'e övgüler dizmesine, 1981 yılını "Atatürk yılı" ilan eden faşist cuntanın kampanyasına paralel olarak Arnavutluk'ta üniversitelerde Atatürk üzerine seminerler verme, daha da önemlisi, faşist Türk devletini faşist görmeme ve onunla iyi ilişkiler kurma ve geliştirme sahtekarlığını teşhir etmemektedirler.

PKK da tıpkı Emeğin Sesi revizyonistleri gibi sözde de olsa faşist cuntanın destekçilerinin teşhirinden yanadırlar, ama Cuntanın gerçek destekçilerinden birisi olan Sovyetler Birliği ve doğu blokundaki tüm revizyonist ülkeleri bu ateş hattından çıkarmaktadır. O bu konumu ile tam bir çıkmazın içindedir. Ya Bulgaristan örneğini PKK cuntaya destek olarak adlandırmayacaktır, ya da destek diyecektir. Ama her ikisi de PKK'nın işine yaramayacaktır. Öyle ya, aşağı tükürse sakal, yukarı tükürse bıyık var. Zavallı PKK hangisini yapsın!?!

Devam edelim. Yaptığımız alıntılardan görüldüğü gibi, PKK nın faşist Türk devletini yıkmayı esas görev alma diye bir derdi yoktur. Onun derdi öncelikle cuntayı teşhir ve tecrit etmektir. Tabii ki bunu da can-ciğer olduğu Dev-Yol, vs. gibi grupların da becerileri sayesinde bazı batılı "demokrat" parlamenterler aracılığı ile yapacaktır.

PKK'nın silahlı devrim çığırtkanlığı, Türk devletini yıkma palavraları esasta sağcı özünü saklamanın bir kılıfıdır. O faşist cuntanın teşhir ve tecritini devrim savaşımına bağımlı olarak ele alma görevinin lafını bile etmemektedir. PKK için, bugünün koşullarında amaç cuntayı teşhir etmektir, cuntaya karşı olan herkesle ittifak sağlamaktır. İşte Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi bu revizyonist ve reformist anlayışın bir ürünüdür.

DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİNDE BÜYÜK AYRIŞMA VE PKK'NIN TAVRI

Bilindiği gibi, Dünya Komünist Hareketinin tarihi gelişimi içinde, SBKP'nin 20. Parti Kongresi tayin edici bir öneme sahiptir. Çünkü bu kongre, başını Kruşçev'in çektiği revizyonistler güruhunun istilasına uğramış, parti yönetimi bu hainler çetesi tarafından gaspedilmiştir. İşte bu önemli gelişmeden sonra Dünya Komünist Hareketi içinde bir saflaşma kendini göstermiştir. Bu saflaşmada tüm hata ve zaaflarına rağmen Marksist-Leninist cepheyi ÇKP ve AEP etrafında birleşenler oluşturuyordu. Revizyonist cephe ise başta SBKP önderleri olmak üzere diğer KP'lerin önderleri tarafından oluşturuluyordu. (Bu cephe giderek partiler tarafından oluşturulmaya başlandı.) Bu iki ayrı kutbun çatışmaları her alanda Dünya Komünist Hareketine yansımıştır. Bu saflaşmada her grup kendi payını almıştır. İşte PKK da bu çatışmalar içinde yönünü modern revizyonizm lehine tayin eden bir gruptur. Gerçek bu olmasına rağmen, PKK yazarı herkesi aptal yerine koyarak şu deli saçmasını utanmadan önümüze sürüvermektedir:

> "İşte bu koşullarda Marksizm-Leninizmin ihtilalci özünden taviz vermeden, Uluslararası Komünist Hareketin ve sosyalist ülkelerin içinde olduğu karmaşık yapıdan olumsuz bir yönde etkilenmeden, olumsuzlukları yansıtmadan yol alma görevi vardı ve yapılan da bu görevin gerçekleştirilmesi oldu."

Görüldüğü gibi PKK yazarı aklınca Dünya Komünist Hareketi karşısında takındıkları tavrın Marksist-Leninist olduğunu ispatlayıveriyor!!! Ama ne Marksist-Leninist tavır!!! Öyle bir tavır ki, bu saflaşmadan olumsuz bir etkilenmesi olmamış, komünist partilerin ve ülkelerin içinde bulunduğu olumsuzlukları yansıtmamış. Yani bir başka deyimle gelişmeler karşısında varolan gerçek durumları açıkyürekli bir şekilde devrimci kamuoyuna açmamış, adeta gizlemiştir. İşte PKK'nın Marksist-Leninist tavrı budur!

PKK laftaki bütün solculuğuna rağmen, esasta Kruşçev revizyonist kervanını desteklemiştir. Onun "Politik Rapor" adlı belgesinde; sosyalist güçler içinde olumsuz bazı örneklerin varolduğunu, bunlardan birisinin de Çin olduğunu öğreniyoruz. Ama PKK'nın olumsuz örnekten anladığı ile bizim anlayışımız arasında koca bir Çin seddi vardır. PKK için ÇKP ve SBKP'nin arasındaki ideolojik-siyasi mücadele "basit çekişmeler"den oluşmaktadır. (age, s.29)

Her iki taraf da bu "basit" çekişmelerde diretmişlerdir. Ayrıca ÇKP önderlerinin "hatalı ve kendilerini yalnızlığa itici siyasetleri", "dış ittifakları, zayıflıkları ve ... hatalı amaçları" onların Kültür Devriminde başarı kazanmalarını önlemiştir.

İşte PKK'nın meseleye "çok bilimsel" yaklaşımı budur.

Bir grup düşünün ki, o kendine Marksist-Leninist diyecek ve SBKP ile ÇKP-AEP arasındaki tartışmaları "basit" çelişmeler olarak nitelendirecek!!! Böylesi bir grup bırakın Marksist-Leninist olmayı, emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı mücadele verme alanında da giderek devrimci konumunu kaybeden, revizyonizmin çamurunda debelenen bir gruptur.

Biz burada SBKP'nin 20. Kongresi ve sonrasında meydana gelen gelişmeler hakkında, ayrıca ÇKP'nin durumu ve bugünkü AEP'ın durumu hakkında tavır takınmaya ihtiyaç duymuyoruz. Çünkü bu sorunlarla ilgili olarak yazılı tavırlarımız vardır. İsteyen ilgili belgelere başvurabilir.

Burada sadece PKK'nın bu alanda da tutarsız olduğunu vurgulamakla yetiniyoruz.

Recai T.
14.6.1983

(34. sayfadan devam)

5. MODERN REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELENİN KÜÇÜMSENMESİ SORUNU

Önce bizim 12 Eylül'de kurulan 'oportünist-revizyonist' cephe birliğini bir bildiri ile teşhir etmediğimiz bir olgudur. Fehmi yoldaş bu olguyu eleştirirken, eleştiriyi bizim "tavır almadığımız", bunun da modern revizyonizme karşı mücadeleyi küçümsemekten kaynaklandığını düşündüğü şeklinde getiriyor.

Burada yoldaşın atladığı bir olgu var. O da şu: Bizim bildiri çıkarmadığımız ne kadar olgu ise; 12 Eylül'deki bu ihanet cephesi hakkında bizzat 12 Eylül'de tavır takınmış olduğumuz da bir olgudur. 12 Eylül için çıkan ve 12 Eylül yürüyüşüne yetiştirilen BP sayısında, kurulan eylembirliği konusunda takınılabileceği ölçüde somut tavır takınılmıştır.

Hata bunun yeterli görülmesi; Bolşevik Partizan'da tavır takınıyoruz, bu yeter şeklinde bir tavır takınılmasıdır. Halbuki mesela Bolşevik Partizan'da takınılan bu tavrın da bildiri olarak basılıp yürüyüşte geniş bir şekilde dağıtılması, görüşlerimizin yaygınlaştırılması açısından çok doğru olurdu.

Bizim bu tavrı takınmamızda rol oynayan etmen modern revizyonizme karşı mücadeleyi küçümsemekten çok; "nasıl olsa en ileri, bizim için kazanılmaya en yakın ve yatkın olanlar Bolşevik Partizan'ı alanlardır" şeklinde, diğerleri arasındaki propagandaya da gereken önemi vermeyen (bu somut durumda) tavırdır.

Yoldaşın getirdiği eleştiriler hakkında söyleyeceklerimiz tek tek noktalarda şimdilik bunlar.

Sonuçta toparladığı tezleri ile ilgili:

* Teorik çalışma ile pratik arasındaki bağı kopardığımız şeklindeki eleştiri, eleştiricinin bu konudaki yanlışlarının belirtisidir.

* Biçimle içeriğin doğru kaynaştırılmadığı eleştirisi de temeli yanlış bir eleştiridir.

* Küçük-burjuva demokrasi mücadelesi karşısında doğru tavır takınmadığımız eleştirisi haklıdır.

* Modern revizyonistlere karşı mücadeleyi küçümsediğimiz eleştirisi yanlıştır.

* Partinin ve çevresinin moralini küçümsediğimiz eleştirisinde haklılık payı vardır.

Yoldaşın yaptığı genel "sağ oportünist tavır" içine düşüldüğü tespitine katılmadığımız bütün bunlardan sonra ortadadır.

2.6.1983
Hayri

"SPARTAKUS": Marksizm-Leninizmi Savunma Adına Bilinen Oportünizm

"Spartakus" 1 Mayıs 1983'te bir özel sayı ile kendi platformunu kâh olumlu olarak, kâh bizimle polemik içinde ortaya koydu. Biz bu yazımızda "Spartakus"un 1 Mayıs'ta çıkardığı özel sayıdaki bazı önemli oportünist görüşleri sergilemeye çalışacağız.

MİLLİ MESELE

****

Spartaküs oportünistlerinin millî meseleye — emperyalizme bağımlı çok uluslu devletlerde; özel olarak Türkiye'de— yaklaşımları Marksist-Leninist bir yaklaşım değildir. Spartaküs'ün görüşleri devlet kurma imtiyazını elinde bulunduran hakim ulus şövenizmine karşı mücadeleyi öne alma adına ezilen ulus milliyetçiliğine prim vermektir.

Spartaküscüler somut olarak Türkiye'de Kürt milliyetçiliğine prim vermektedirler.

Şimdi yukarıdaki tezlerimizi ispatlayalım:

Spartaküs şöyle demektedir:

"Emperyalizme bağımlı çok uluslu devletler için de benzer bir durum söz konusudur. Devlet kurma imtiyazını elinde bulunduran hakim ulusun hakim sınıfları bu ülkelerde ezilen uluslara ve milli azınlıklara karşı emperyalizmin ırkçı politikasını en kaba biçimiyle devam ettirmektedirler. Bu ülkelerde komünistler, emperyalizme karşı mücadeleyi hakim ulus şövenizmine karşı mücadele ile birleştirmedikleri sürece işçi sınıfını ve emekçi köylüleri ezen ulus şövenizmine karşı eğiterek, ezilen ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız şartsız savunmadıkları sürece çeşitli ulustan işçilerin emperyalizme karşı birliğini sağlamak, emperyalizmin kuklası hakim sınıfların faşist aracını yıkarak yerine HALKIN DEMOKRATİK İKTİDARINI KURMAK sadece lafta kalacaktır." ("Spartakus" özel sayı, s.6)

(Uzun alıntı yaptığımız için okuyucudan özür dileriz. Uzun alıntı yapmamızın nedeni, Spartaküs özel sayıyı tanımayan okuyucuların sorunları bütünlük içinde okumasıdır.)

Alıntıdan görüldüğü gibi, Spartaküs sorunu emperyalizme bağımlı çok uluslu devletlerde hiçbir sınırlama koymadan komünistlerin görevini hakim ulus şövenizmine karşı mücadele ve işçileri ve emekçi köylüleri —yine hiçbir sınırlama yok— hakim ulus şövenizmine karşı eğitmek olarak koyuyor. Hiç bir Marksist-Leninist sorunu bu şekilde ortaya koymaz. Ne klasikler, ne de klasiklerin milli mesele konusundaki görüşlerini öz olarak doğru savunan İbrahim Kaypakkaya ve İbrahim Kaypakkaya'nın milli mesele konusundaki görüşlerini esas olarak doğru bulan II. Konferansımız, sorunu bu şekilde ortaya koymamıştır.

Klasikler somut olarak milliyetçilik ve şövenizm konusunda esas tehlike tespit etmişlerdir. Ve fakat bundan Spartaküs'ün oportünist yazar(lar)ı gibi sonuç çıkarmamışlardır.

Marksizm-Leninizmin klasikleri soruna sürekli olarak ezen ulus komünistleri ile ezilen ulus komünistlerinin görevleri açısından ikili yaklaşmışlardır.

Marksizm-Leninizmin klasikleri Spartaküs'ün ortaya koyduğu gibi çok uluslu bir devlette —emperyalizme bağımlı devletlerde de— esas tehlike olan şövenizme karşı mücadeleyi o ülke komünistlerinin —hangi ulustan veya ulusal azınlıktan olursa olsun— esas görevi olarak ortaya koymamışlardır. Lenin ve Stalin mesela Büyük Rus şövenizmini esas tehlike olarak tespit ettiklerinde, bu tespiti daima Rus komünistleri açısından ortaya koymuşlardır. Yine aynı şekilde Rus ulusu dışındaki ulus milliyetçiliklerine —şövenizmlerine karşı mücadeleyi de hangi ulus milliyetçiliğine/şövenizmine karşı mücadele edilecekse, o ulustan komünistlerin esas görevi olarak ortaya koymuşlardır. Onlar soruna bu şekilde yaklaşılmazsa şövenizme düşüleceği tespitini yapmışlardır. Mesela Büyük Rus şövenizmine karşı mücadeleyi merkeze koyan Gürcü komünistleri Rus şövenizmine karşı; Gürcü milliyetçiliğine düşecekler dir. Gürcü milliyetçiliğine/şövenizmine karşı mücadeleyi merkeze koymuş Rus komünistleri de Büyük Rus şövenizmine düşeceklerdir, vs. vs.

Onları ancak böyle yapıldığında çeşitli uluslardan işçilerin ve emekçilerin gönüllü birliğinin sağlanabileceğini ortaya koymuşlardır.

Stalin bu konuda şunları söylemektedir:

"Ulusal sorunda Büyük-Rus şövenizmine karşı savaşım birinci plana koymak gerekir dendiği zaman, bununla, Rus komünistlerinin ödevleri belirtilmek istenir; Rus komünistlerinin ödevi, Rus şövenizmine karşı savaşımı kendileri nin yürütmesidir, denmek istenir. Eğer Rus şovenizmine karşı, Rus komünistleri yerine, Türkistan ya da Gürcü komünistleri savaşıma girişselerdi, savaşımları Rus düşmanı şövenizm olarak suçlanırdı. Bu, hergün karmakarışık eder ve Büyük-Rus şövenizmini güçlendirirdi. Büyük-Rus şövenizmine karşı savaşıma girişmeyi, yalnızca, Rus komünistleri üzerlerine alabilir, ve bu savaşımı sonuna kadar yalnızca onlar götürebilirler.

Ama yerel Rus-düşmanı şövenizmle savaşmak önerildiği zaman ne denmek istenir? Bununla, yerel komünistlerin ödevi, Rus-olmayan komünistlerin kendi şövenizmleri ile savaşma ödevi belirtilmek istenir. Rus-düşmanı şovenizme doğru sapmaların varlığı yadsınabilir mi? Gürcü, Başkır, vb. yerel şövenizmin var olduğunu, ve onunla savaşmanın zorunluluğunu tüm kongre gördü.

Tatar, Gürcü, Başkır şövenizmine karşı Rus komünistleri savaşım veremezler, çünkü Tatar ya da Gürcü şövenizmine karşı savaşım verme ağır görevini eğer bir Rus komünisti üzerine alsa, savaşımı, bir Büyük-Rus şöveninin, Tatar ya da Gürcülere karşı savaşımı olarak düşünülecektir. Bu, her şeyi karmakarışık eder. Tatar, Gürcü vb. şövenizmine karşı, ancak Tatar, Gürcü vb. komünistleri savaşım verebilirler; Gürcü milliyetçiliği ya da şövenizmine karşı ancak Gürcü komünistleri başarı ile savaşabilirler. Bu, Rus-olmayan komünistlerin ödevidir. Tezlerde bu ikili görevi, yani Rus komünistlerinin görevi (Büyük-Rus şövenizmine karşı savaşım) ile Rus-olmayan (Ermeni-düşmanı Tatar-düşmanı, Rus-düşmanı şövenizme karşı savaşımları) belirtilmesi işte bu nedenle zorunludur. Yoksa tezler tek yanlı kalacak, ne devlet yapısında, ne de parti yapısında, ne olursa olsun, bir enternasyonalizm yaratmak olanaksız olacaktır.

Eğer yalnızca Büyük-Rus şövenizmine karşı savaşım yürütürsek, bu savaşım, Tatar ve öbür şövenlerin, çevrede gelişen ve özellikle bugün, NEP koşullarında tehlikeli olan savaşımını bizden gizleyecektir. İki cephede birden savaşım vermekten vazgeçemeyiz, çünkü bu ikili savaşım olmaksızın, Rus işçi ve köylüleri ile öbür milliyetler işçi ve köylüleri arasında hiç bir kaynaşma olamayacağına göre, başarı, ancak bu iki cephe üzerindeki -bir yandan kuruluş çalışmamızdaki ana tehlike olan Büyük-Rus şövenizmine, öte yandan yerel şövenizme karşı— savaşımı yürüterek kazanılacaktır. Yoksa bundan kabul edemeyeceğimiz bir sonuç, yerel şövenizmi bir isteklendirme, bir prim verme siyaseti sonucu doğar.

Lenin yoldaştan burada da sözetmeme izin verin. Bu işi yapmak istemezdim, ama kongremizde birçok yoldaş, olur olmaz, hem de söylediklerini değiştirerek, ondan söz ettiği için, size, Lenin yoldaşın herkesçe bilinen bir makalesinden birkaç tümce okumama izin verin:

'Proletarya, 'kendi' ulusu tarafından ezilen sömürgeler ve uluslar için siyasal ayrılma özgürlüğü istemelidir. Yoksa, proletaryanın enternasyonalizmi boş bir sözden başka birşey olmazdı, ezen uluslarla ezilen ulusların işçileri arasında ne güven, ne de sınıf dayanışması mümkün olurdu.''

Bunlar, deyim yerinde ise, egemen ya da bir zamanlar egemen ulus proleterlerinin ödevleridir. Daha ilerde, Lenin, eskiden ezilmiş ulusların proleterlerinin ya da komünistlerinin ödevinden söz eder:

'Bir yandan da, ezilen ulusların sosyalistleri, ezilen ulusun işçileriyle ezen ulusun işçilerinin tam ve kayıtsız şartsız birliğini, örgütsel birlik dahil olmak üzere, savunmalı ve uygulamalıdırlar. Bu olmadan, burjuvazinin her türden entrikaları, kalleşlikleri ve hileleri karşısında proletaryanın bağımsız siyaseti savunulmaz ve işçi sınıfı öteki ülkelerin işçileriyle sınıf dayanışmasını gerçekleştiremez. Ezilen ulusların burjuvazisi, işçileri aldatmak için ısrarla ulusal kurtuluş sloganlarına başvurur...'

Gördüğünüz gibi, eğer Lenin yoldaşın izinden gitmek sözkonusu ise — burada bazı yoldaşlar onun adıyla and içtiler— bir tek olayın iki yanı olarak, genellikle şövenizme karşı savaşım üzerine tezler olarak, Büyük-Rus şövenizmine karşı savaşım üzerindeki tezi olduğu kadar, yerel şövenizme karşı savaşım üzerinde tezi de, kararda olduğu gibi bırakmak zorunludur." (Marksizm, Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu, Stalin, Sol Yayınları, s.209-211)

Spartaküs yazar(lar)ı soruna Marksizm-Leninizmin klasiklerinin yaklaştıkları gibi yaklaşmayıp, çok uluslu devletlerde — emperyalizme bağımlı — milliyetçiliğe karşı mücadelede hakim ulus şövenizmine karşı mücadeleyi hakim ulustan komünistlerin önüne esas görev olarak koyacaklarına; hangi ulustan olursa olsun tüm komünistlerin önüne esas görev olarak koyuyorlar. Onlar soruna ezen ve ezilen ulus komünistlerinin iki li görevleri açısından yaklaşmadıkları için, platformlarının bütününde ezilen ulus milliyetçiliğinden tek söz yok. Onlar böylece ezilen ulus milliyetçiliğinin hayranlığını üstleniyorlar. Yine onlar soruna ezen ve ezilen ulus komünistlerinin görevleri açısından yaklaşmadıkları için; hem hakim ulus işçi ve emekçi köylülerini, hem de ezilen ulus işçi ve emekçi köylülerini hakim ulus şövenizmine karşı mücadele ile eğitecekler! Bu görüşlerin Marksizm-Leninizmle uzaktan yakından bir ilgisi yoktur.

Onlar bu konumları ile ezilen ulus komünistlerini;"kendi" ulusunun burjuvaları ile aynı derekeye indirgiyorlar. ("Kendi" burjuvalarından anladığımız, ezen ulus hakim sınıflarıyla bütünleşmemiş olanlardır.)

Milli mesele konusunda Spartaküs'ün Türkiye somutuyla ilgili söyledikleri şunlar:

"Bugün Kürt, Türk ve diğer azınlık milliyetlerden Türkiyeli komünistlerin görevi, proletaryayı milliyetlere göre örgütlemek değil, proletaryanın kızıl bayrağı altında sınıf örgütünde örgütlemektir. Bu Marksizm-Leninizmin abc'sidir. Fakat sorun bununla bitmemektedir. Bugün saflarımızda büyük Türk şövenizminin etkileri büyüktür. Özellikle de Türk hakim sınıflarının resmi faşist ideolojisi olan Kemalizmin etkisi oldukça yoğundur. Bugün özellikle de Türk ulusundan komünistlerin başlıca görevi, bu ideolojiye karşı başta kendi saflarında olmak üzere kitleler üzerindeki etkisini kırmak için mücadeleyi yoğunlaştırmaktır. Bugün ideolojik mücadelenin sivri ucu BÜYÜK TÜRK ŞÖVENİZMİNE YÖNELTİLMELİDİR! Bunu yerine getirmeyenler SOSYAL ŞÖVENLERDİR. Büyük Türk şövenisti sapma kendisini 'Kurt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı' sloganı yerine 'kendi kaderini tayin hakkı' sloganını geçirerek ya da ' federasyon, otonomi' vs. gibi Kürt ulusunun en demokratik hakkını devlet kurma hakkını sınırlayan sosyal şöven anlayışlardır. Bugün kendine 'devrimci' 'komünist' diyen vs. örgütlerin istisnasız tümünün bildirilerinde Kıbrıs halklarının üzerindeki işgale karşı tek bir laf bulunmaması tesadüfi değildir. Bu 'unutkanlık' onların sosyal şöven büyük Türk şövenisti anlayışlarından kaynaklanmaktadır." (özel sayı, s.12/13)

Spartaküs'ün oportünist yazar(lar)ının milli mesele konusundaki yanlış, ezilen ulus milliyetçisi konumundaki görüşleri Türkiye ile ilgili Kürt milliyetçisi görüşler olarak devam ediyor.

Alıntıdan görüleceği gibi, onlar Büyük Türk şövenizmine karşı mücadelenin "bugün özellikle de Türk ulusundan komünistlerin başlıca görevi" olduğunu doğru bir şekilde tespit ediyorlar. Ve fakat cümlenin hemen devamında bu Türk komünistlerinin özel görevi ortadan kalkıp, "ideolojik mücadelenin sivri ucunun — bütün uluslardan komünistler açısından? — Büyük Türk şövenizmine" yöneltilmesi gerektiği genel tespiti geliyor. Burada sadece Büyük Türk şövenizmine karşı mücadeleden söz ediliyor. Fakat Kürt milliyetçisi görüşlere karşı mücadeleden tek bir söz yok. Yine aynı şekilde Kürt ulusundan gelme komünistlerin bu konuda esas görevleri konusunda tek bir kelime yok!

Bu görüşlerin Marksist-Leninist olmadığı gayet açıktır. Onlar kendilerini sadece Türk ulusundan proletaryanın öncüsü — siz ardçısı anlayın — görmüyorlarsa; — ki görmedikleri açıktır —hangi ulus veya ulusal azınlıktan olursa olsun Türkiye proletaryasının öncüsü —siz ardçısı anlayın— olarak kavrıyorlarsa; — ki kavradıkları açıktır— o zaman kendi saflarında olan Kürt ulusundan komünistlerin görevleri de Türk ulusundan komünistlerin görevi gibi öncelikle Büyük Türk şövenizmine karşı mücadele etmek mi? Onlar da Kürt işçi ve köylüleri arasında öncelikle Büyük Türk şövenizmine karşı mücadele mi edecekler? Spartaküs yazar(lar)ına sorarsanız, evet! O zaman bu konuda Kürt ulusundan komünistleri Kürt milliyetçilerinden ayıran nedir? Kürt komünistleri mücadelelerinin merkezine Kürt işçi ve köylüleri arasında Büyük Türk şövenizmine karşı mücadeleyi koyarsa, Kürt milliyetçisi burjuvaların konumunda değiller midir? Komünistlerle her türden burjuva milliyetçilerini ayıran kıstaslar olmalıdır. Bu kıstaslar hiç bir zaman kaybolmamalıdır. Bu kıstaslar kaybolduğu an burjuva milliyetçileri arasındaki bu konuda farklar ortadan kalkar. Komünistler genel planda ezen ulus komünistleri ile ezilen ulus komünistlerinin görevleri açısından yaklaştıkları gibi; bu soruna tek tek ülkelerde de böyle yaklaşırlar.

Somut olarak Türkiye'de bu sorunda komünistler ezen ulustan, yani Türk ulusundan gelen komünistlerin görevi, Türk işçi ve köylüleri arasında ayrılma özgürlüğünün propagandasını (ayrı devlet kurma hakkı) yaparlar. Kürt ulusundan komünistlerin görevi, Kürt işçi ve köylüleri arasında ezen ulus proletaryası ve emekçileri ile birliğin propagandasını yapmaktır.

İkinci Konferansımızda tespit edilen "esas tehlike Büyük Türk şövenizmidir"den ne anlaşılıyor? Ne anlaşılması lazım ? Bunun açıklığa kavuşturulması lazım. Bu sorun II. Konferans kararında ve kararın tartışmalarında açık değildir. Görüşümüze göre bu karar; ezen ulus komünistlerinin görevleri ile ezilen ulus komünistlerinin görevlerini tartışmayan bir olgu tespiti olarak kavranmalıdır. Bu karar bu şekilde kavranmazsa, bu konuda Marksizm-Leninizmden uzaklaşacağımız açıktır.

Nitekim Spartaküs'ün geldiği yer ortadadır.

SPARTAKÜS İ. KAYPAKKAYA'YI NASIL SAVUNUYOR ?

****

Milli mesele ile ilgili konuştukları yerde yukarıda yaptığımız ilk alıntıda gösterdiğimiz gibi, Spartaküs yazar(lar)ı "devlet kurma imtiyazını elinde bulunduran hakim ulusun hakim sınıfları, bu ülkelerde ezilen uluslara ve milli azınlıklara karşı EMPERYALİZMİN IRKÇI POLİTİKASINI en kaba biçimiyle devam ettirmektedirler" şeklinde çok "bilimsel" ve de büyük laflar ediyorlar. Bilindiği gibi, bu satırların yazarı olan partiyi kurtaran şabanlar; İbrahim Kaypakkaya "savunucusu" olma konusunda menşevik Partizan'la yarışacak kadar laf etmektedir; ve özellikle de milli mesele konusunda bize getirdikleri eleştiri dehşetli(!!) eleştirilerdir. Ama daha ortaya koydukları ilk belgede ettikleri bu laflar onların ne kadar İbrahim Kaypakkaya savunucusu(!) olduklarını da gösteriyor.

Onlar Türkiye'deki ırkçılık politikasını basitçe emperyalizmin ırkçılık politikasının devamı olarak göstererek lafta "dehşetli" düşmanı oldukları Türk ırkçılığını aynı 1970'lerde Şafak revizyonistlerinin yaptığı gibi korur pozisyona düşüyorlar. İbrahim Kaypakkaya'nın Şafak revizyonistlerine karşı 1972'de yürüttüğü şu polemik; bugün bu konuda Şafak revizyonistleri ile aynı şeyleri söyleyen Spartaküs'e de karşı polemiktir:

" Şafak revizyonistleri, iki farklı şeyi, emperyalizmin ırkçılık politikasıyla yerli hakim sınıfların ırkçılık politikasını birbirine karıştırmaktadır. 'Türkiye halklarını birbirine düşman etmek ve ezmek amacını güden emperyalizmin ırkçılık politikası'ndan bahsetmektedir. Emperyalizmin, 'Türkiye halklarını birbirine düşman etmek ve ezmek' istediği, bu alçak emeller için her imkandan yararlanmak istediği açıktır. Ama bu emelleri için bizzat kendisinin ırkçılık politikası güttüğü, sadece saçmadır.

Türkiye'de ırkçılık politikası, yerli hakim sınıfların politikasıdır; burjuvazinin siyasi bakımdan en geri kesimlerinin ve feodalizmin politikasıdır; feodal ve feodal-burjuva eğilimidir. Bu karakterinden dolayı ırkçılık politikası tutarlı burjuva demokratizminin bile düşmanıdır. Türkiye'de bu akımın en aşırı temsilcisi Hitler taslağı Türkeş ve onun partisidir. AP, MGP, CHP ve benzer partilerde ırkçılık politikası taraftarlığı çok kuvvetli olarak mevcuttur. Irkçılık politikası, diğer millet ve milliyetleri

feodal sopayla ezme, sindirme, yoketme politikasıdır. Türkiye'de Kürt ulusuna ve diğer azınlık milliyetlere karşı ırkçılık politikası güdenler, işte bu feodal ve feodal-burjuva sınıflar ve onların siyasi partileri, iktidarlarıdır. Emperyalizm, menfaatlerine elverdiği yerde, bu sınıfların ırkçılık politikasını kışkırtır ve destekler; menfaatleri ne elvermediği yerde bu politikanın karşısına çıkabilir. Mesela Türkiye'de hakim olan Türk hakim sınıflarını kendisine bağlamış olan ABD emperyalizminin Türk ırkçılığını körüklemekte ve desteklemekte menfaati vardır ve bu görevini(!) seve seve ve fazlasıyla yapıyor. Mesela Sovyet sosyal emperyalizmi bugün Türkiye'ye hakim olmadığı için, Türk ırkçılığının karşısındadır, ama Pakistan'da Bengal - deş ırkçılığını şahlandırmakta katiyen tereddüt etmemektedir. Türkiye'de ise yarın, bütününe sahip olamazsa, parçayı koparmak üzere ve milletlerin kendi kaderini tayin hakkını ya da ezilen milletin kurtuluş mücadelesini destekleme maskesi altında, kendi denetiminde gerici bir Kürt milliyetçiliğini ya da ırkçılığını desteklemeyeceğinin hiçbir garantisi yoktur.

Emperyalizmin bizzat güttüğü ırkçılık politikası ise bambaşkadır. Faşist Hitler köpeğinin Alman ırkının dünyada en üstün ırk olduğu, dünyaya hükmetmek için yaratıldığı zırvaları, ABD emperyalizminin ve Sovyet sosyal-emperyalizminin güttüğü 'büyük devlet şövenizmi', dünyanın ezilen halklarını ve milliyetlerini küçümsemeleri ve onların içişlerine hayasızca burunlarını sokmaları, müdahale etmeleri ; emperyalizmin ırkçılık politikasının tezahürleri işte bunlardır!

Şafak revizyonıstleri, sapla samanı birbirine karıştırmıştır. Türk hakim sınıflarının ırkçılık politikasını gözden saklamakla Şafak revizyonistleri kimi kurtarmak istiyor?

Irkçılık dışarıdan sokulan birşey değildir, ama dışarıdan desteklenebilir. Irkçılığın dayandığı sosyal sınıflar ve zümreler vardır. Emperyalizm, işine geldiği zaman ve yerde bu sınıfların ırkçılık politikasını kışkırtır ve destekler. Bu sınıf ve zümreler sadece Türkler arasında değil, Kürtler arasında da vardır ve yukarda da değindiğimiz gibi, hiç şüpheniz olmasın, emperyalizm, işine geldiği anda onu kışkırtmakta ve desteklemekte de hiç tereddüt etmeyecektir. Bu sebeptendir ki, ırkçılığa karşı yürütülecek mücadele de, her şeyden önce bu sınıf ve zümrelere karşı mücadeledir, proletarya hareketinin en önemli görevlerinden biri, bunları emekçi halka teşhir etmektir; bunun yanında ve buna bağlı olarak, emperyalizmin bizzat güttüğü ırkçılık politikasını da teşhir etmektir; çeşitli ulusların arasındaki ırkçılığı nasıl ahlaksızca kışkırttığını ve desteklediğini de teşhir etmektir; emekçiler arasında 'demokratizmin ve dünya işçi hareketinin uluslararası kültürünü' yaymaktır.

Bu nedenlerle iflas eden, iflas etmesi gereken ve tamamen iflas edecek olan sadece 'emperyalizmin ırkçılık politikası' değil, emperyalizmin ve yerli gericiliğin ırkçılık politikasıdır.

Yukarıdaki harika formülasyon, sadece yerli ırkçıların işine yarar. Bir de proletaryanın mücadele bilincini karartmaya..."

(İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s.203-205, Ocak Yayınları)

SPARTAKOS'ÜN OSTO ORTOLO İĞRENÇ TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ

****

Milli mesele ile ilgili bir başka yerde "bu iktidar (Demokratik Halk Devrimi —BN) Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını pratik olarak çözecek ..." denilmektedir (s.10).

Bu cümle birkaç açıdan sakattır; ve Spartaküs'ün milli mesele konusundaki "çizgi"sinin ne olduğunun bir belgesidir.

Önce kurulacak "demokratik iktidarın" Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını pratik olarak çözeceği tespiti var. Bu tespit Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını Kürt ulusunun elinden alıp; kurulacak demokratik iktidara veren; yani kendi kaderini tayin hakkının gerçekte ırzına geçen bir tespittir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı; o ulusun kendisine aittir; ve hiç kimse o ulus adına bu işi çözemez! Bu yüzden kurulacak iktidarın "Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını pratik olarak çözeceğini" ilan etmek, Türk milliyetçiliğinin inceltilmişidir. Adi bir oyundur. Hele hele Spartaküs'ün birçok yerde kendini Türk örgütü olarak görme anlamına gelen sözleri ile bağıntılı olarak ele alındığında Türk şövenizmi burada çok açık sırıtmaktadır.

Bilindiği gibi Şafak revizyonistleri de Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının "hareketimiz" denen şey tarafından kullanılması için çalışıyordu. İbrahim Kaypakkaya onlarla polemikte şunları söylüyordu:

" 'Kürt halkının kaderinin ... tayin edilmesi' deniliyor. Bu ifade bir başka yönden daha sakattır. 'Kaderinin ...tayin edilmesi' değil, 'kendi kaderini kendisinin tayin etmesi'. Besbelli ki, 'Kürt halkının kaderinin ... tayin edilmesi' ifadesi, 'tayin etme' işinin, dışardan yapılması anlamını taşır. Kendi dışındaki bir gücün Kürt halkının kaderini çizmesi anlamına gelir. Şafak revizyonistleri, milli meseleyi arap saçına çevirmişlerdir. 'Ulusların kendi kaderini tayin hakkı' kavramında ilerici olan, devrimci olan, doğru olan ne varsa hepsinin ırzına geçmişlerdir. Bu kavramı, akıl almaz çarpıtmalarla hakim ulusun burjuvalarının ve toprak ağalarının işine yarayacak bir şekle sokmuşlardır.

Yukarıdaki ifadede 'halk' sözcüğü yerine 'millet' sözcüğü konmuş olsaydı ifade yine de şu iki sakatlığı devam ettirirdi: Cümle, 'hareketimiz, Kürt (milletinin) kaderinin Kürt işçi ve köylülerinin menfaatı yönünde tayin edilmesi için çalışır' şeklıne girerdi ki, bu taktirde de yine, birinci olarak Kürt milletinin kaderinin tayini işi kendisi eliyle değil de, 'hareketimiz'(!) eliyle yapılmış olurdu. Böylece, milli meselede en önemli şey, milletin kendi kaderini tayin hakkı, milletin elinden alınmış, bu temel ilke alçakça çiğnenmiş olurdu." (Seçme Yazılar, s.245-246)

Bu satırlar sanki Spartaküs için yazılmıştır!

Ama iş bununla bitmiyor. İğrenç Türk şövenizmi; elini Kürt milliyetçiliğine de uzatıp kendini gizlemeye çalışıyor. "Ayrı devlet kurma hakkını pratikte çözmek" Marksizm-Leninizmde bir tek anlama gelir: Pratik olarak ayrı devlet kurmak! Bunun Marksizm-Leninizmde başka yorumu yoktur, olamaz. Şimdiden bir komünist örgütün programına ayrı devlet kurmayı (hakkını değil) (!) yazması ve bunu ilan etmesi; Turk milliyetçiliğini gizlemek için Kürt milliyetçiliğine verilen bir taviz dir; ve Marksizm-Leninizm ile ilgisi yoktur. Komünistler ezilen ulusların kendi kaderini tayin hakkını (ayrılma hakkını) programlarına yazar; ve bunu her şart altında savunurlar. Ayrılma hakkının somut kullanılması; somut ayrılma durumunda peşin hüküm vermez; bu soruna somut yaklaşırlar. Eğer bu ayrılık devrimi ilerletecek; emperyalizmi zayıflatacaksa, ayrılıktan yana tavır takınırlar; yoksa ayrılığı desteklemezler.

Marksist-Leninistler ayrılık sorununa dünya proleter devrimi açısından yaklaşırlar. Dünya proleter devrimini ilerletip ilerletmediğine bakarak destekleyip desteklememe konusunda karar verirler. Çünkü komünistler için birinci planda duran dünya proleter devrimi; proletaryanın çıkarlarıdır, yoksa başka birşey değil. Bu konuda Stalin yoldaş şunları söyler:

"Halkların kendi kaderlerini tayin etme hakkından başka, bir de işçi sınıfının kendi iktidarını pekiştirme hakkı olduğunu, ve kaderini serbestçe tayin etme hakkının bu hakka bağımlı bulunduğunu unutmamak iyi olur. Kaderini serbestçe tayin etme hakkı, eğer halkın iktidara gelmiş bulunan işçi sınıfının kendi iktidarını pekiştirme yüce hakkı ile çelişebilir. Bu durumda, şunu açıkça söylemek gerekir ki, kaderini serbestçe tayin etme hakkı, işçi sınıfının kendi diktatörlüğünü gerçekleştirme hakkının uygulamaya konması karşısında ne bir engel olabilir, ne de olmalıdır. Birincisi ikinciye boyun eğmelidir. Örneğin, 1920'de, işçi sınıfının iktidarını savunmak için Varşova üzerine yürümek zorunda kaldığımız zaman, bu böyle oldu." (Marksizm, Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu, s.207, Sol Yayınları)

Bu konuda İbrahim Kaypakkaya ve İbrahim Kaypakkaya'nın görüşlerini doğru bulan parti çizgimiz de gayet açıktır. İbrahim Kaypakkaya şöyle demektedir:

"Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, belli bir ulusun ayrılmasının gerekliliği ile asla karıştırılmamalıdır. Marksist-Leninist hareket, ayrılma sorununu her özel meselede somut olarak ele alır, 'bir bütün olarak sosyal gelişmenin ve sosyalizm için, proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından yargılar ve tayin eder.'" (Seçme Yazılar, s.256/257)

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Şafak revizyonistleri ile polemikte söylediği şu sözler de sanki Spartaküs için söylenmiş gibidir:

"... bir komünist hareket, bir milli devlet kurulup kurulmaması meselesini asla programa almaz; ayrı bir milli devlet kurulması konusunda asla peşin hüküm vermez. Komünist hareket, yukarda da belirttiğimiz gibi, 'milletin kendi ka

derini tayin hakkının' garantisini verir ve bunu programına koyar. Ayrılıp ayrılmama meselesinde somut şartlara göre bir karara varır.

Şafak revizyonistleri sonuç itibarıyla genel olarak milletin kendi kaderini tayin hakkını, özel olarak da Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını fiilen yoketmiş - lerdir. Bunu yokettiniz mi de, 'ulusların eşitliği' prensibinden geriye kocaman bir sıfır kalır ; elinizi hakim ulusun sadece burjuvazisine değil, polis şeflerine, faşist generallerine de dostça uzatmış olursunuz." (Seçme Yazı - lar, s.206)

KAVRAM FETİŞİZMİ VE SPARTAKÜS

****

Spartaküs yazar(lar)ı "her türlü yoruma açık" gerekçesiyle "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" sloganını doğru bulmadıklarını açıklıyor.

O "Büyük Türk şövenisti sapma"nın kendisini "Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı" yerine, "kendi kaderini tayin hakkı sloganını geçirerek" gösterdiğini ; yani Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını savunmanın Türk şövenizmi olduğunu ilan ediyor.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkının birçok yorumu yoktur. Ulusların kendi kaderini tayin hakkı yoruma açık değildir. Onun bir tek anlamı vardır: "Ulusların kendi kaderini tayin hakkının sadece ayrılma hakkı anlamına geldiğini, geleceğini ..." İşte Lenin budur.

Bu konu ile ilgili olarak İbrahim Kaypakkaya yoldaş Şafak revizyonistleri ile polemiğe girer ve Lenin yoldaştan uzun uzun alıntılarla sorunu açıklığa kavuşturur. Bu konuda daha geniş bilgi için okuyucu İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s. 240-242, Ocak Yayınlarına bakmalıdır.

Bizim Partimiz daha 1972'de ulusların kendi kaderini tayin hakkının Leninizmde bir tek anlama, ayrılma hakkı anlamına geldiğini açıkça ortaya koymuş; sorunu Lenin'e, Stalin'e dayanarak teorik açıklığa kavuşturmuştur. Ondan bu yana da ulusların kendi kaderini tayin hakkı kavramının içeriğini ayrılma hakkı olarak doldurarak savunmuştur. Bu konuda bizim af ettirmek istediğimiz bir "günahımız" yoktur. Ama Spartaküscü yazarlar için sorun böyle olmasa gerek. Onlar herhalde iğrenç Türk milliyetçiliklerini örtmek için şimdi "en hızlı"lar olarak görünme sevdası içinde, ulusların kendi kaderini tayin hakkı kavramının kullanılmasında şövenizm keşfedecek kadar aptallaşmışlardır. Onlar bu aptallık içinde ne dediklerini şaşırmışlardır. Onlar Kıbrıs konusunda şöyle diyorlar:

"'KIBRIS HALKININ KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI' GİBİ YARI - FAŞİST SLOGANI MAHKUM EDİYORUZ.

Çünkü bu slogan ayrılmayı içerdiği gibi, birliği de içermektedir. Ayrıca bu da bir hak olarak savunulmaktadır.Kıbrıs halklarının Türkiye ile birleşme hakkından bahis etmek demek Türk hakim sınıflarının Kıbrıs'ı 'yavru vatan' gören anlayışının bir uzantısıdır. Kıbrıs geçmişte devlet bağımsızlığı olan ve bugün bir bölümü faşist Türk ordusu tarafından işgal altında tutulan bir ülkedir. Bugün Türkiyeli komünistlerin savunması gereken faşist Türk ordusunun KAYITSIZ ŞARTSIZ Kıbrıs'ın işgaline son vermesi ve işgale karşı her türlü devrimci mücadelenin KAYITSIZ ŞARTSIZ DESTEKLENMESİDİR." (özel sayı, s.14)

Burada bu dehşetli eleştirinin geldiği yer bizim şu sözlerimizdir:

" Bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşlar; işgale başından itibaren karşı çıkmış, emperyalizmin uşağı faşist Türk hakim sınıflarının Kıbrıs halkına karşı giriştiği saldırıya karşı; çeşitli milliyetlerden Kıbrıs halkının devrim mücadelesini desteklediğini; işgale karşı; ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunduğunu ilan etmiştir."

Bizim "işgale karşı ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunma"mızdan; Spartaküs "Kıbrıs halkının kendi kaderini tayin hakkı" yapması çok açık bir çarpıtmadır. Ama bu bir kenara bırakılıp sorunun özü ele alınırsa durum şudur: "Spartakus" adlı kalpazanlık belgesi bugün bir bölümü faşist Türk işgali altında olan; bir bölümü İngiliz emperyalizminin işgali altında bulunan; Yunan ve Birleşmiş Milletler askerlerinin cirit attığı Kıbrıs'ta, ulusların kendi kaderini tayin hakkının savunulmasından yana değildir! O bunu "yarı-faşist" bulmaktadır. Bu sloganın atılmasını "yavru vatan" düşüncesinin devamı olarak görmektedir. Esasında Kıbrısı Türk faşistlerinin işgal ettiği bölüm ile ; Kıbrıs devrimini Türk işgaline karşı mücadele ile sınırlayan; yani "yavru vatan" kategorisinin dışına çıkmayan Spartaküs'ün ta kendisidir.

Onun ötesinde ulusların kendi kaderini tayin hakkının savunulması Marksist-Leninistlerin ; ilhaka; işgale ;boyunduruğa, vb. karşı her yerde ; her zaman kullandıkları genel slogandır.

İKİLİ GÖREVİN UNUTULMASININ BATI ALMANYA SOMUTUNA YANSIMASI

****

Marksizm-Leninizmin milliyetçiliğe karşı mücadele konusunda ezen ulus komünistleri ile ezilen ulus komünistlerine yüklediği ayrı ikili görevden birşey anlamayan Spartaküs yazarları; Batı Almanya'da sınıf bilinçli işçilerin bu konudaki görevi konusunda şöyle diyorlar:

"Sınıf bilinçli yabancı işçiler ise, Batı Alman emperyalizminin kışkırttığı yabancı düşmanlığına karşı kendi ülkelerinden işçiler arasında Alman düşmanlığı şeklinde yeşeren burjuva milliyetçiliğine karşı mücadeleyi gözardı etmemelidirler." (özel sayı, s.5)

Sınıf bilinçli yabancı işçiler Alman düşmanlığı şeklinde kendini gösteren burjuva milliyetçiliğine karşı mücadeleyi "gözardı etmemelidir" şeklinde koymak burjuva milliyetçiliğine prim vermektir. Sınıf bilinçli yabancı işçiler Alman düşmanlığı şeklinde yeşeren burjuva milliyetçiliğine karşı mücadeleyi esas alacaklardır. Ancak bu şekilde proleter enternasyonalizminin gereklerini yerine getirebilirler.

Genelde burjuva milliyetçiliğine karşı mücadeleden; ikili görevden sözetmeyen Spartaküslü yiğitler(!), bundan sözettikleri tek yerde esas görevi "kendi" milliyetçiliğine karşı mücadele olan yabancı komünistlere; bu mücadeleyi "gözardı etmeme"yi tavsiye ederek Marksizm-Leninizmi bir kez daha iğdiş ediyor.

SPARTAKÜS GDS HAYRANIDIR!

****

Spartaküs yazar(lar)ı GDS hakkında şu tespitleri yapıyor:

" Batı Alman komünistleri, işçi sınıfını, Batı Alman emperyalizmini yıkma mücadelesinden alıkoyan, onun bilincini karartıp gerçek hedeften saptıran oportünizmle ve sosyal şövenizmle acımasız bir hesaplaşma içindedirler. Batı Almanya'da yaşayan ve çalışan sınıf bilinçli işçiler, Batı Alman işçi sınıfının öncüsü olan 'Akıma Karşı' Marksist-Leninist teşkilatının (Gegen Die Strömung) Batı Alman emperyalizmini yıkma mücadelesini her alanda desteklemek zorundadırlar.

Sınıf bilinçli yabancı işçiler ise, Batı Alman emperyalizminin kışkırttığı yabancı düşmanlığına karşı kendi ülkelerinden işçiler arasında Alman düşmanlığı şeklinde yeşeren burjuva milliyetçiliğine karşı mücadeleyi gözardı etmemelidirler." (özel sayı, s.5)

GDS; Batı Alman emperyalizmini yıkma mücadelesinde işçi sınıfının "bilincini karartıp gerçek hedeften saptıran oportünizmle ve sosyal şövenizmle acımasız bir hesaplaşma içinde"ymiş.

GDS'in kendi oportünizmine karşı ne kadar acımasız mücadele içinde olduğunu onu yakından tanıyanlar bilir. GDS'in Batı Almanya'da birçok aşırı revizyonist pozisyonlara karşı ML belirli doğruları savunduğu ne kadar doğru ise; onların kendilerinin de bir dizi sapmaları savundukları olgudur. GDS'in kendi hatalarına nasıl yaklaştığını da onunla polemik içinde görmek isteyen herkes görmüştür.

GDS "Batı Alman proletaryasının öncüsü"ymüş. Ne diyelim ? Öncülük ben öncüyüm demeyle olmayacaktır. Senin öncü olduğunu senin teori ve pratiğinle işçi sınıfı ve diğer sınıf ve tabakalara ispatlaman gerekir. Lenin şöyle diyor:

" Kendimizi 'öncü', ileri birlik olarak adlandırmamız yetmez, öyle davranmalıyız ki, bütün öteki birlikler bizim başta yürüdüğümüzü anlasınlar ve bunu kabul etmek zorunda kalsınlar." (Ne Yapmalı?, s.105)

GDS'in böyle davranmadığı bizim için açıktır. Burada dikkat çeken bir başka nokta, bizzat kendisinin 'öncü' olduğu vb noktalarda propaganda yapmazken (onlar bu yüzden kendilerine parti demekten çekiniyorlar!), Spartaküscü yazarın "öncü"lük

sıfatını GDS'e yakıştırmış olmasıdır. Spartaküs zaten gazoz kapağından madalya takmaya meraklıdır! Ayrıca yağ yaparsa bu nun herhalde proleter enternasyonalizmi sanmaktadır.

Spartaküs, "Batı Almanya'da yaşayan ve çalışan sınıf bilinçli işçiler ... GDS'in Batı Alman emperyalizmini yıkma mücadelesini her alanda desteklemek zorundadır" tespitini yapıyor. Gerçekten de GDS'in komünist olduğu varsayılırsa, Batı Almanya'da yaşayan her sınıf bilinçli insanın görevi GDS'i her alanda desteklemektir. Bu sorunun bir yanıdır. Sorunun bu yanını Spartaküs yazar(lar)ı tespit ediyor. Bir de sorunun öbür yanı var. O da GDS'in Batı Almanya'da yaşayan yabancı devrimci ve komünistleri; özellikle de Batı Alman emperyalizminin ezip sömürdüğü ülkelerdekilerin kendi ülkelerindeki devrim mücadelesini destekleme görevi. Burada Spartaküs yazarı tarafından bu görevin tespit edilmemesinin hikmeti ne olabilir?

Spartaküs yazarı sorunun bu yanını ortaya koymamakla; Alman şövenizmini körüklüyor. Her kim ki yabancı işçilerin sadece Batı Alman devrimi için çalışmalarını ister; ve kendi ülke devrimleri için çalışmayı gözardı etmesini vaaz eder; her kim ki Batı Almanya'da sınıf bilinçli yabancıların Batı Alman komünist teşkilatını desteklemesini görev olarak tespit eder, ve fakat Batı Alman komünist teşkilatının; bu sınıf bilinçli yabancıların kendi ülke devrimleri için mücadelelerini desteklemesini görev olarak tespit etmez; o Alman şövenizmini savunur konumdadır.

Spartaküs yazarının bu Alman şöveni sti yaklaşımı bir başka yerde daha kendini gösteriyor.

> " GDS komünizm uğruna yürütülmesi gereken bu mücadeleye devrimcilerin ve özellikle kardeş örgütü TKP/ML(B)'in proleter enternasyonalisti destek sağlamasını; onun için de Alman ve yabancı işçilerin merkezi bir yürüyüşte güçlerini birleştirmelerini talep etmiştir." (özel sayı, s.8)

Önce şunu tespit edelim ki, GDS'in böyle bir tespiti yok! En azından bizim bildiğimiz böyle. GDS —bizim bilgimiz dahilinde— hiçbir yerde; 1982 1 Mayısında biz yürüyüş düzenliyoruz; siz proleter enternasyonalisti destek sağlayın dememiştir. Ola ki bizim bilmediğimizi Spartaküs yazarı biliyordur. Bu bildiğini açıklarsa, hem bizi, hem de devrimci kamuoyunu aydınlatmış olur. Bizim ve herkesin bildiği olgu; 1 Mayıs 1982'nin; biz, GDS, ve Peykar tarafından birlikte düzenlendiğidir. Ve GDS'in çağrısı kendi yaptığı bir eyleme destek yapın çağrısı değil; ortak eylem düzenlemek çağrısıdır. Olgu bu iken; olguyu çarpıtarak aktarmanın anlamı nedir?

Spartaküs yazarı; burada da 1 Mayıs'ı ancak GDS kutlayabilir, diğer devrimciler ve kardeş örgütü ancak onu destekleyebilir; Batı Almanya'da bulunan komünist teşkilat ve devrimci teşkilatların ortaklaşa olarak 1 Mayıs'ı kutlaması olamaz anlayışını ortaya koyuyor. Bu paragrafın başka yorumu olamaz. 1 Mayıs sorununa bu şekilde yaklaşmak da Alman şövenistlerinin yaklaşımıdır.

KIZIL 1 MAYIS KONUSUNDA GDS VE SPARTAKÜS

Spartaküs yazarı GDS'in kızıl 1 Mayıs alternatifini "somut durumda" ortaya koyduğunu iddia ediyor. GDS çok açık bir biçimde 1982'de yaptığımız biçimde "Kızıl 1 Mayıs"ın ilke sorunu olduğunu ortaya koymuş ve şöyle demiştir:

> " Sözün kısası, komünistlerin güçleri oranında devrimci hedefler uğruna bağımsız komünist yönelimli Kızıl 1 Mayıs yürüyüşleri; ve işçi aristokratiği, emperyalizm yanlısı sendika yönetimine karşı siyasal mücadele eylemleri düzenlemeleri bizim açımızdan ilkesel bir sorundur.
>
> Bu ilkesel tavır duruma göre değişen 'güç dengesi'ne bağlı değildir; ve bizim açımızdan her yıl ve her yerde yeniden tartışılması gereken bir sorun değildir." (İç organ, s.29)

GDS bu iddialı lafları olgularla geri çevrildiğinde, geri çekilmeye, söylediklerinin üstünü kedi pisliğini örter gibi örtmeye çalıştı. Şimdi Spartaküs de aynı işi yapmaya, GDS'i aklamaya çalışıyor. Ama gerçekler inatçıdır!

Spartaküs yazar(lar)ı bir başka yerde

"KARŞI DEVRİMCİ SENDİKA AĞALARININ SAHTE 1 MAYIS'INA; SOSYAL ŞÖVEN OPORTÜNİSTLERİN SARI 1 MAYIS'INA KARŞI SINIF BİLİNÇLİ TÜRKİYELİ VE HER MİLLİYETTEN YABANCI İŞÇİLER, BATI ALMAN SINIF KARDEŞLERİNİN ÖNCÜSÜ OLAN GDS'İN KIZIL 1 MAYIS MÜCADELESİNE TÜM İMKANLARIYLA DESTEK OLMALIDIRLAR!" (özel sayı, s.9) tespitini yapıyor.

Buradan da görüleceği gibi, Spartaküs yazarına göre Kızıl 1 Mayıs'ı ancak bizim eski kardeşlerimiz yapar ve lütfedip GDS'in çağırdığı gruplar da GDS'in bu eylemini "proleter enternasyonalizmi" temelinde destekler! GDS'in lütfedip çağırdığı dedik, çünkü GDS ancak ortak propaganda yapabileceği teşkilatları eylembirliğine çağırıyor! Diğerleri ile eylembirliğinden öcü gibi kaçıyor.

Neresinden bakarsanız bakın bu görüşler Alman şövenisti — bir başka ülkede, mesela Avusturya'da da Avusturya şövenisti — görüşlerdir.

Okuyucu bu görüşlerle, DHB oportünistlerinin proleter enternasyonalizmi(!) adına yurtdışında kendisini feshedip AEP'in kardeş teşkilatlarına iltihak etmesinde savunduğu görüşleri bir anımsasın!

Spartaküs yazarı o kadar GDS hayranıdır ki; bu 1 Mayıs'ta — 83 1 Mayıs'ı — GDS Kızıl 1 Mayıs hazırlığı, vs. yapmadığı halde; Batı Almanya'da sınıf bilinçli işçileri;"GDS'in Kızıl 1 Mayıs mücadelesine omuz vermeye" çağırıyor!!! Olmayan "Kızıl 1 Mayıs mücadelesi"ne nasıl omuz verileceği Spartaküs yazarının sırrıdır!!!

Spartaküs Merkez Komitesi için,"Batı Alman komünistleri ve diğer uluslardan sınıf bilinçli işçilerle omuz omuza, emperyalizme karşı yürümek yerine; çağrı yaptığı alanda, özde kendisiyle aynı olan oportünistlerle birleşerek Marksizm-Leninizme saldıracaktır" tespitini yapıyor.

Bu alıntıyı tahlil ettiğimizde karşımıza şu çıkar: TKP/ML(B) Merkez Komitesi Batı Alman komünistleri ile —yani GDS'le — ve Batı Almanya'daki diğer uluslardan sınıf bilinçli işçilerle omuz omuza yürümek istemiyor. O kendisi gibi oportünist gruplarla yürüyecek!

Spartaküs yazarı bu sahtekarlıklarla kimleri kandırmak istiyor? Spartaküs yazarının olguların çarpıtılmasından çıkarı ne? Spartaküs yazarı bilmiyor mu ki TKP/ML(B) Merkez Komitesi; GDS'e birlikte yürümek için '82 platformu temelinde —aramızdaki görüş ayrılıkları saklı kalarak— eylemde birlik; propaganda-ajitasyonda serbestlik temelinde anlaşma önermiştir ve fakat bu çağrıya cevap verme gereğini bile duymamıştır? Aynı şekilde Merkez Komitesinin GDS yürüyüşe katılmasa bile bize yürüyüş iznini almasını talep ettiğini devrimci kamuoyu biliyor. Spartaküs'ün de bilmemesine imkan yok.

Spartaküs yazarı gayet iyi biliyor ki, 1 Mayıs 1983'te bizim dışımızda hiç kimse —Marksist-Leninist veya devrimci gruplar— Batı Alman emperyalizminin bir aracı olan DGB'nin sahte 1 Mayıs yürüyüşlerine alternatif bir yürüyüş koymamıştır. GDS bırakalım Kızıl 1 Mayıs yürüyüşü düzenlemeyi; bizim yürüyüşümüze bizim taraftarlarımızın katılmamasını talep eden bildirisini bile ne yürüyüş anında, ne de daha önce —zaten yürüyüşten bir-iki gün önce çıkmıştı! — dağıttı! Herhalde"GDS'in Kızıl 1 Mayıs mücadelesi" evlerde yürüyor!

(Onların bir anlamda yürüyüşten kaçmak için ona "alternatif" olarak düzenledikleri toplantının niteliği üzerinde daha önce bir özel sayıda bilgi verdiğimiz için; burada üzerinde yeniden durmayı gereksiz görüyoruz.)

Spartaküs yazarını böyle sahtekarlıklar yapmaya iten şey, onların GDS hayranı olmasıdır. GDS'in bariz hatalarını görseler bile bunları olağanlaştırmaları, GDS'in bu hatalarını bu yazıda göstardiğimiz gibi olguları çarpıtarak haklı göstermeye çalışırlar. Bugün Spartaküs'ün niteliğini belirleyen budur.

* * *

Spartaküs yazar(lar)ı GDS'in TKP/ML(B) Merkez Komitesinin oportünist olduğunu bütün dünya proletaryasının anlayacağı dille ortaya koyduğunu iddia ediyor. Eğer GDS, AMLP, WBK ve Spartaküs dünya proletaryasını oluşturuyorsa, o zaman bu iddiaya diyeceğimiz pek birşey yoktur! Çünkü onlara göre " sorun" çözülmüştür!

Ama GDS ve diğer eski kardeşlerle polemiği bilen komünist ve devrimciler kimin oportünizmin batağına hızla gittiğini; kimin kendi hataları gösterildiğinde bu hatalarını özeleştiriyle aşmaya çalıştığını bilir. Herhalde GDS'in bu kadar açık bir dille ortaya koyduğu TKP/ML(B) Merkez Komitesi "oportünistlerinin" arkasından gidenlerin tümü bilinçli oportünist tirler ya da okuduğundan birşey anlamayan mankafalardır !!! Böyle olmasaydı, sorunlar bu kadar açık ortaya konduğu halde TKP/ML(B) Merkez Komitesinin arkasından gitmezlerdi!

Ama durum ortadadır! Eski kardeş örgütler (Eski kardeş örgütler diyoruz; çünkü onlar kardeşlik ilişkisini kesmişlerdir. Bırakalım kardeşlik ilişkisini; devrimci örgütler arasında varolması gereken bir ilişki bile yoktur aramızda. Kardeşlik ilişkisi denen şey, Marksizm-Leninizm temelinde ve karşılıklı istek temelinde bir ilişkidir. Merkez Komitesi bu i-

lişkiye gereken önemi verdiği için; kardeşlik ilişkisi sorununda kendi tavrını ortaya koymuş; ve sorunun III. Konferans'ta çözülmesi yönünde tavır takınmıştı. Eski kardeşlerimiz(!) acelesi olduklarından — eğer gerçekten polemik ilkeli yürürse birçok noktada Marksist-Leninist "cila"nın parlaklığını kaybedeceği korkusu ile — kardeşlik ilişkilerini kestiklerini ilan ettiler. Bunu önce bir ortak toplantının sonunda sözlü olarak; sonra da yazılı olarak açıkladılar. Bu noktadan itibaren normal kardeşlik ilişkilerinden başka herşey olan kardeşlik ilişkisi resmen de kesilmiş oldu. Bu bizim için hiçbir şekilde bizim için bu sorun "çözüldü" anlamına gelmiyor. Çünkü eski kardeşlerin getirdiği eleştirilerle henüz tam olarak hesaplaşmış değiliz; ki bu hesaplaşma gerek kendi hatalarımızı aşma; gerekse eski kardeş örgütlerin hata ve sapmalarını ortaya koyma açısından tayin edici önemdedir) alel acele çıkardıkları 4 broşürle "ideolojik hesaplaşmayı" gerçekleştirdiklerini iddia ettiler. Kardeşlik ilişkilerini kestiklerini bildirdikleri 26/27 Mart toplantısında bu 4 broşürden üçü yeni çıkmış; elimize yeni geçmişti. Merkez Komitesi'de dahil hiç kimsenin bu hesaplaşmadan haberi yoktu! İşte "dünya proletaryasının anlayacağı dil ile" Merkez Komitesinin oportünizmi böyle ;gizli-kapaklı; yalnızca AMLP, GDS, WBK'nın her dediğini gözü kapalı kabul edenler için; hık deyicinin tokmakçıları için "ispatlanmış" oldu!

"Dünya proletaryası"nı AMLP, GDS, WBK; ve şimdi de Spartaküs sananlar; ne dediklerini bilmeyen kakavanlardır!

SPARTAKÜS DEVRİME BAĞLI REFORM MÜCADELELERİNİ REDDEDİYOR!

****

Spartaküs yazar(lar)ı reform/devrim konusunda birtakım genel laflar söyledikten; oportünistlerin mücadelelerinin merkezine cuntaya karşı mücadeleyi koyduklarını belirtirken; bizim de geçmişte yaptığımız bir hataya — ki bu hatanın özeleştirisi yapılmıştır — dikkat çektikten sonra şöyle diyor:

"Demokratik devrim programının altına inen hedefleri amaçlayan her mücadele, propaganda ve ajitasyon, kitlelerin bilincini kararta reformist bir mücadele olacaktır. Böyle bir mücadele son çözümlemede devrime değil karşı-devrime hizmet eder." (özel sayı, s.11)

Burada görüleceği gibi "keskin devrimci" Spartaküs yazarı demokratik devrim programının altına inen hedefleri amaçlayan bütün mücadeleleri ve propaganda-ajitasyonu reddediyor. Bu görüşün Marksizm-Leninizm ile uzaktan yakından alakası yoktur. Bu görüşler olsa olsa devrim, devrim diye türkü söyleyip, devrim için hiçbir şey yapmayan, ve fakat kendine ve kitlesine moral vermeye çalışan sıyasi kalpazanların işidir.

Marksist-Leninistler devrimi merkeze koyarak; devrime bağlı olarak reform mücadeleleri de verirler. Marksist-Leninistlerle reformistleri birbirinden ayıran temel öge, devrimcinin hiç reform mücadelesi yürütmemesi, reformcunun da hiç devrim mücadelesi yürütmemesi değildir. Sorun neyin neye bağlı ele alındığı sorunudur. Devrimci devrim mücadelesini esas alır ve buna bağlı reform mücadelesi de yapar. Reformcu reformu esas alır, lafta da olsa ara sıra devrimci mücadeleden; devrimden sözeder.

Bu sorunu İbrahim Kaypakkaya yoldaş Şafak revizyonistlerine karşı şu şekilde ortaya koyar:

"Acil talepler aslında her şart altında savunulmaz ve desteklenmez. Marksist-Leninistler, 'acil talepleri genel politik taleplerimize ve kitleler içindeki devrimci ajitasyonumuza sıkı sıkıya bağlamak' şartıyla ve 'devrimci sloganların yerine kısmi talepleri asla ön plana çıkarmamak' şartıyla, savunur ve destekler.

Birinci olarak, 'acil talepler' genel politik taleplerimize ve devrimci ajitasyonumuza aykırı düşmemelidir. Yani kitleler, daha ileri hedefler için mücadele ederken,onlar 'kısmi düzeltmeler' uğruna geriye itilmemelidir. İkinci olarak da, acil talepler için mücadele daima tali kalmalıdır, devrimci sloganların yerine bunlar geçmemelidir. Reformistlerle, devrimcileri birbirinden ayıran kıstaslar bunlardır. Bu ilkelere uygun düşmek şartıyla, komünistler, 'genel olarak halkın ve özel olarak işçi sınıfının şartlarını iyi hale getirmeye yarayan talepleri' elbette savunurlar ve desteklerler.

Revizyonist reformist hainlerin yaptığı gibi her şart altında değil!" (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s.354)

Görüldüğü gibi İbrahim Kaypakkaya yoldaşın reform-devrim sorununa yaklaşımı böyledir.

İbrahim Kaypakkaya'nın bu görüşleri, Stalin'in Leninizmin İlkeleri'nde ortaya koyduğu şu görüşlerle tam bir uyum içindedir:

"Reformculuk ve devrimcilik. Devrimci taktik, reformcu taktikten ne bakımdan farklıdır?

Bazıları, Leninizmin, genel olarak, reformlara karşı, uzlaşmalara ve anlaşmalara karşı olduğunu sanırlar. Bu, kesin olarak yanlıştır. Belirli bir anlamda 'her ne koparırsak kardır' sözünün doğru olduğunu, bazı koşullarda genel olarak reformların ve özel olarak uzlaşma ve anlaşmaların gerekli ve yararlı olduğunu Bolşevikler de herkes kadar bilir.

'Devletler arasındaki sıradan savaşlardan yüz kere daha çetin, daha uzun ve daha çapraşık bir savaş olan uluslararası burjuvazinin devrilmesi uğruna savaşa girişmek, ve önceden dolambaçlı yollara başvurmayı, (bir anlık olsa bile) düşmanlarımızı bölen çelişkilerden yararlanmayı (geçici olsalar da, pek o kadar güvenilir olmasalar da, sallantılı olsalar da, koşullara bağlı bulunsalar da), olası müttefiklerle anlaşma ve uzlaşmaları reddetmek son derece gülünç bir davranış olmaz mı? Bu, bugüne kadar ulaşılmamış ve keşfedilmemiş bir dağın çetin tırmanışında, bazan zikzaklar çizerek yürümeyi, bazan geri çekilmeyi, ilkten seçilen doğrultuyu bırakıp başka bir doğrultuyu denemeyi önceden reddetmek gibi birşey değil mi?' ('Sol' Komünizm, c.XXV, s.210, Rusça)

Bundan dolayı, açıktır ki, burada önemli olan, reformların ve uzlaşmaların kendileri değil, insanların, bu anlaşma ve reformlardan nasıl yararlandıklarıdır.

Reformcu için reform herşeydir; devrimci çalışma ise yalnızca gelip geçicidir, sözü edilecek bir konudur, göz boyamaya yarar. Onun için reform, reformcu taktikle burjuva iktidarı koşulları içinde, kaçınılmaz olarak bu iktidarın bir aleti, devrimci unsurların dayanışmasını baltalamaya yarayan bir aleti haline gelir.

Devrimci için ise, tersine, esas olan reform değil, devrimci çalışmadır; onun için reform, devrimin ikincil ürününden başka birşey değildir. Onun için devrimci taktikle reform, burjuva iktidarı koşulları içinde doğal olarak bu iktidarı baltalayan bir araç, devrimi pekiştiren bir araç, devrimci çalışmanın daha da gelişmesi için bir dayanak haline gelir.

Devrimci, reformu, legal eylem ile illegal eylemi bağdaştırmaya yarayan bir dayanak, ve burjuvaziyi devirme amacıyla kitlelerin devrimci hazırlığını amaç edinen illegal çalışmayı pekiştirmeye yarayan bir barınak olarak kabul eder.

Emperyalizm koşulları içinde reformlardan ve anlaşmalardan devrimci biçimde yararlanmanın özü işte budur.

Reformcu ise, tam tersine, reformları her türlü illegal eylemden vazgeçmek için, kitlelerin devrime hazırlanışını suya düşürmek için ve 'bağışlanan' reformların gölgesinde uykuya yatmak için kabul eder.

Reformcu taktiğin özü budur.

Emperyalizm koşulları içinde reformlar ve anlaşmalar hakkında söylenecek şeyler bunlardır."

(Leninizmin İlkeleri, s.95/96)'

Görüldüğü gibi ne Lenin-Stalin; ne de onlara dayanan İbrahim Kaypakkaya, "demokratik devrimin programının altına inen hedefleri amaçlayan her mücadele ... nin reformist" olacağını söylemiyor. Bu iddia ancak devrim'i devrim diye gevezelik etmek sananların çocukça bir iddiasıdır. Açıktır ki komünistler mesela "demokratik devrim programının" çok altında bir hedef için; mesela bir fabrikada işçilerin ücret artışı için!; mesela işgününün kısaltılması için; mesela bir kanuna karşı; mesela bir tutuklunun serbest bırakılması için, vs. de mücadele ederler; ama onlar bunu devrim mücadelesine tabi kılarak yaparlar! Spartaküs bu noktada Marksizm-Leninizmden hiçbir şey anlamadığını; keskinlik adına Marksizm-Leninizmin izine geçtiğini bir kez daha gösteriyor.

SPARTAKÜS "SİLAHLI MÜCADELE" İLE DEVRİMİN ŞİDDET SORUNU OLDUĞU MESELESİNİ BİRBİRİNE KARIŞTIRIYOR!

****

Spartaküs yazar(lar)ı, bizim II. Konferansa sunulmak üzere hazırlanmış olan MY Faaliyet Raporunda bir bölümde tartış

tığımız mücadele biçimleri konusuna atıfta bulunarak şunları söylemektedir:

"Bir kısmı ise TKP/ML(B) Merkez Komitesi gibi kafalarının bu konuda açık olmadığını, araştırma gereği duyduklarını, ve mücadele biçimlerinin 'taktik' olduğunu ve 'hiçbir mücadele biçiminin mutlaklaştırılamayacağını' ve böylece sömürücü sınıfların iktidarının 'kitlelerin silahlı mücadelesi' ile yıkılmasının taktik bir sorun olduğunu savunmaktadır." (özel sayı, s.11/12)

Bu açıklamadan sonra, şimdi bizim mücadele biçimlerini tartıştığımız Spartaküs yazarının GDS'ten ödünç alarak atıfta bulunduğu bölümü olduğu gibi aktaralım:

" MK hizibi ile girdiğimiz polemikte mücadele ve örgütlenme biçimlerinin devrimci dalganın alçalıp kabarmasına göre değişikliğe uğrayabilen taktik sorunlar olduğunu, bir mücadele biçiminin bütün bir devrim aşaması için 'esastır' şeklinde tespitinin Marksist-Leninist bir tespit olmadığını ortaya koyduk. Bu konuda yürüttüğümüz polemik bu sorunların bizim kendi içimizde tartışılıp, önemli ölçüde kavranmasına katkıda bulundu.

Bu polemik içinde MK hizibinin 'halk savaşı' çığırtkanlığının gerçek yüzü teşhir edildi. Ama bizim silahlı mücadele konusunda ne düşündüğümüz olumlu olarak ortaya konmadığı için, yer yer bu mücadele biçimini küçümseyen görüşler ortaya çıktı. MK hizibi, bizi genelde silahlı mücadeleye karşı, 'pasifist', kendisini ise 'silahlı mücadele' taraftarı gösteren bir demagoji içine girdi. Önümüzdeki dönem onların elinden bu silahı da almalıyız." (Bolşevik, Sayı 3, s.50)

(Bu belge İkinci Konferans öncesi partiye o zamanki MY tarafından sunulan bir belgedir. Bu belgenin şimdiki Merkez Komitesinin bir belgesi imiş gibi gösterilmesi ayrı bir sahtekarlıktır.)

Biz bu bölümde görüldüğü gibi mücadele biçimleri sorununu tartışıyoruz ve mücadele biçimlerinin devrimin alçalma, yükselmesine, vs. bağlı olarak değişebilen taktik bir sorun olduğunu saptıyoruz. Buradan çıkarak da MK hizibinin 'halk savaşı' çığırtkanlığının gerçek yüzünü ortaya serdiğimizi açıklıyoruz ve buna bağlı olarak bizim silahlı mücadele konusunda görüşlerimizi olumlu olarak ortaya koymadığımızdan, içimizde silahlı mücadeleyi küçümseyen eğilimlerin ortaya çıktığını tespit ediyoruz. MK hizibinin 'halk savaşı veriyoruz' çığırtkanlığında yaptığı neydi? Tek tek muhbirlerin, ajanların, vb. temizlenmesi, ve bunun da bize 'halk savaşı' olarak yutturulmasıydı. Biz tam da bunun 'halk savaşı' olmadığını ; bu konuda MK hizibinin çığırtkanlık yaptığını ve mücadelenin bir biçimini mutlaklaştırdığını; bunun mutlaklaştırılamayacağını ortaya koyduk. Ve fakat sorunun bu yanını ortaya koyarken, silahlı mücadelenin bu biçimi nasıl, ne zaman kullanılır; bu konuda görüşlerimizi olumlu olarak ortaya koymadığımızdan, içimizde bu mücadele biçimini küçümseyen eğilimler ortaya çıktı. Biz bunu tespit ettik. Bu görüşlerin neresi Marksizm-Leninizme göre yanlıştır?

Mücadele biçimlerinin taktik olması konusunda Stalin Leninizmin İlkeleri'nde şöyle der:

"Taktik, proletaryanın savaşım biçimleriyle ve örgüt biçimleriyle, bu biçimlerin zincirleme kaynaşmasıyla uğraşır. Devrimin belirli bir aşamasını temel kabul eden taktik, devrimin kabarma ve alçalmasına, hızlanma ve yavaşlamasına göre birçok kez değişebilir." (age, s.85)

Stalin yoldaştan yaptığımız alıntı hiçbir yorumu gerektirmeyecek kadar açıktır. Bizim yukarıya aktardığımız bölüm de hiçbir yoruma açık olmayacak kadar açıktır. Bizim yukarıya aktardığımız bölüm ile Stalin yoldaşın çeliştiği ispatlanmalıdır.

Mücadele biçimlerinin taktik olduğu ve devrimin alçalma - yükselmesine göre değiştiği açık olduğuna göre, geriye birtek şey kalıyor. O da silahlı mücadelenin de bir mücadele biçimi olup olmadığı! Bu konuda da Stalin yoldaş Leninizmin İlkeleri'nde şunları söyler:

"Sonuç olarak, savaşım biçimleri de devrimciydi ve devrimin kabarma hareketine uymaktaydı. Yerel siyasal grevler, siyasal gösteriler, genel siyasal grev, Duma'nın boykot edilmesi, ayaklanma, devrimci savaş sloganları, bu dönemde birbirini izleyen savaşım biçimleri işte bunlardı." (age, s.84) (abç)

Görüldüğü gibi Stalin yoldaş ayaklanmayı taktiğin içinde inceliyor. Marksizm-Leninizmde silahlı ayaklanmanın bir mücadele biçimi olduğu açık. Mücadelenin en yüksek biçimi olduğu açık.

Stalin ayaklanmayı da diğer mücadele biçimleriyle birlikte sayıyor. Acaba Stalin de mi devrimin şiddet ile olacağını kavramamış veya devrimin şiddet meselesi olduğunu reddediyor? Böyle olmadığı azıcık Marksizm-Leninizmden haberi olan; azıcık Stalin okumuşlar için açıktır. Peki, durum Marksizm - Leninizmde böyle olduğuna göre, Spartaküs yazarı mücadele biçimlerini taktik görmüyor mu? Spartaküs yazarı silahlı mücadelenin de bir mücadele biçimi olduğunu kavramıyor mu? Sorulardan bağımsız olarak, bu yazıda kavramadığı, Marksizm-Leninizmi bu konuda çarpıtarak Marksizm-Leninizme yeni katkılarda bulunduğu açıktır. Spartaküs bu görüşleri GDS'ten ödünç almıştır.

Burada şunu açıkça ifade edelim ki, bizim saflarımızda hiç bir dönemde devrimin şiddet meselesi olmadığı şeklinde bir görüş çıkmadı ve devrimin şiddet - zor - sorunu olduğu bizim içimizde hiçbir dönem problem olmamıştır. Problem olan, yukarıda MY Faaliyet Raporundan alıntı yaptığımız yerde de görülebileceği gibi, silahlı mücadelenin de bir biçiminin nasıl kullanılacağı olmuştur; silahlı mücadelenin belirli biçimlerini küçümseyen eğilimler ortaya çıkmıştır.

Spartaküs görüldüğü gibi silahlı mücadeleyi bir mücadele biçimi olarak görmemekte, silahlı mücadele ile, devrimin şiddet sorunu olduğu şeklindeki Marksist-Leninist tez arasına eşit işareti koymakta; ve bu ikisini aynılaştırarak sapla samanı birbirine karıştırmaktadır. Silahlı mücadelenin; şiddet ile eşitlenmesi ; silahlı mücadelenin gündemde olmadığı dönemlerde kişiyi şiddeti reddetmeye kadar götürebilir.

PARTİ İNŞASI

****

Spartaküs yazarı bizim söylemediğimizi bize söyletip, Don Kişotlar gibi hayalindeki yanlışlara saldırıyor. O şöyle diyor:

" O — yani Merkez Komitesi — BN — bu yasayı sözde 'kabul' ettiğini söylemekte ve propagandasını yapmaktadır. Fakat o'içe dönük çalışma da dışa dönük çalışma da aynıdır' şeklindeki tezleri, birinci aşamanın belirleyici özelliği olan 'partinin bizzat merkezinde kendinin' olduğunu reddederek, yürüttüğü pratiklerde 'kitle kazanmaya' yönelerek, çekirdeğin yaratılmasını gözardı ederek, bu ilkeyi tüm diğer ilkesel konularda olduğu gibi sinsice revize etmektedir." (özel sayı, s.16)

Spartaküs yazar(lar)ı Merkez Komitesine ait olmayan bir tezi, ondan alıntı yapıyormuş gibi gösterip, Merkez Komitesine malederek sahtekarlık yapmaktadır. O Merkez Komitesinden nereden bu alıntıyı yaptığını açıklamalıdır. Merkez Komitesinin nerede böyle birşey dediğini ispatlamalıdır.

Parti inşası konusunda biz çekirdeğin yaratılmasını yaptığımız kitle çalışması ile gözardı ediyormuşuz! Birinci aşamada partinin dikkatinin merkezine bizzat partiyi koymayı reddediyormuşuz! Spartaküs yazarı için herhalde bunlar o kadar açıktır ki, hiç ispatlama gereğini duymuyor. Spartaküs yazarının burada ileri sürdüğü tezler, bize ait olmayan tezlerdir. Bunları ispatlamalıdır. İspatlayamadıkları sürece siyasi sahtekarlardır.

Spartaküs yazarı parti sorunu ile ilgili bazı doğruları sıralamakta ve fakat bu doğruları kendisine uygulamamaktadır. Mesela o, 'partide hiziplere yer yoktur' tezini savunmakta ve fakat kendisinin bir hizip statüsü istediğini gözardı etmektedir! Yine "partinin eylembirliğini bozan hiçbir girişime müsaade edilemez" doğru tezini ortaya koymakta ve fakat kendilerinin 1 Mayıs tartışmaları sırasında partinin eylembirliğini parçalamalarının hesabını vermemektedirler.

Ya Spartaküs'ün yaptıkları doğrudur, ya da yukarıda ortaya koyduğu tezler — bunun ikisinin de doğru olması mümkün değildir. Bize göre, Spartaküs örnek olarak alıntı yaptığımız tezleri gerçekten savunmamakta — savunsa, kendi hatalarının özeleştirisini yapar — ve fakat savunur gibi gözüküp bu konuda kendi yanlış, Marksist-Leninist olmayan menşevik görüşlerini gizlemek istemektedir!

PALAVRA EDEBİYATI

****

Spartaküs yazarı bu 1 Mayıs'ta — 83'te — komünistlerin önderliğinde proletaryayı silaha sarılmaya davet etmektedir! O aynen şöyle demektedir:

"... işçi sınıfını emperyalizm illetini kökünden kazımak için iç savaşa hazırlanmaya, hiç vakit geçirmeksizin örgütlenmeye, komünist partiler önderliğinde silaha sarılmaya davet edeceklerdir." (özel sayı, s.2) (abç)

Komünistlerin nitel ve nicel olarak en güçsüz oldukları bir dönemde bu çağrının yapılması bütün komünistlerin önüne görev olarak konuyor. Spartaküs kendi söylediklerine inanıyorsa, ve kendini komünist değerlendiriyorsa — değerlendirdiği açık — neden Türkiye proletaryasını silaha sarılmaya davet etmedi? Yine mesela Spartaküs'ün komünist değerlendirdiği AMLP, GDS, WBK, proletaryayı kendi ülkelerinde silaha sarılmaya davet etmediler. Yoksa Spartaküs'ün bu görev tespiti kendisi ve GDS, AMLP, WBK için geçerli değil mi? Onlar için geçerli değilse, bu görev kimin için geçerli? Spartaküs yaptığı bu görev tespitini kendisini ve çevresindekileri avutmak için yapmıyorsa, neden yapıyor?

En parlak silahlı mücadele çağrılarının, en adi pasifizmle kolkola yürümesi — işte Spartaküs'ün yaptığı budur. Bu noktada Spartaküs, Şafak revizyonizminin ikiz kardeşi gibidir.

Bugün komünistler proletaryaya örgütlenmenin ve bu düzenin zorla — şiddet yoluyla — yıkılması gerektiğinin, bunun için buna hazırlanması gerektiğinin propagandasını yapmak zorundadırlar. Bugün görev, proletaryayı kurtaracak olanın kendi partisi — komünist partisi — önderliğinde silahlı devrim olduğunun propagandasını yapmaktır. Bunun ötesi bugünün koşullarında kendini avutmaktan, proletaryaya yanlış bilinç vermekten öteye gitmez.

Bugün komünistlerin yapması gereken, esas olarak proletaryanın saflarında cirit atan modern revizyonistlerin ve her türden oportünistlerin, Marksizm-Leninizmin ilkelerinden yola çıkılarak mahkum edilmesi; onların komünizme düşman yüzlerinin sergilenmesidir. Bunun yapılabilmesi için ise Dünya Komünist Hareketinin platformunun çıkartılmasına hız verilmesi ve platformun çıktığı oranda ulusal planda da platformun o noktasında program çıkartılmasıdır. Komünistler, proletaryanın saflarında cirit atan modern revizyonistlerin ve her türlü oportünistlerin etkilerini kırmadığı zaman, istediği kadar proletaryayı silaha sarılmaya davet etsin, ya da edeceğini söylesin; bu boştur.

Proletaryaya devrimin şiddet yoluyla olacağının propagandasını yapmakla, bizzat proletaryayı silaha sarılmaya davet etmek arasında fark vardır. Anlaşılan, Spartaküs yazarı daha fazla silahlı devrim taraftarı olduğunu ispatlamak isterken, bu farkı unutmuş!!!

EMPERYALİZME BAĞIMLI ÜLKELERDEKİ TÜM İKTİDARLAR FAŞİST Mİ ?

****

Spartaküs yazarının emperyalizme bağımlı ülkeleri değerlendirmesi şöyle:

"Emperyalist haydutlar bu ülkelerde — emperyalizme bağımlı ülkeler — BN — sömürülerini faşist kuklalarının sivil ya da askeri yönetimleri aracılığıyla sömürmektedirler." (özel sayı, s.2)

Bir başka yerde:

"Bu ülkelerde — emperyalizme bağımlı ülkeler — BN — komünistler emperyalizmin kuklası hakim sınıfların faşist aracını yıkarak yerine HALKIN DEMOKRATİK İKTİDARINI KURMAK sadece lafta kalacaktır." (özel sayı, s.6)

Alıntılardan görüleceği gibi, Spartaküs yazarı hiçbir sınırlama koymadan, emperyalizme bağımlı ülkelerde faşist iktidarların olduğunu iddia ediyor. Biz bu iddiasını Marksizm-Leninizme dayanarak ispatlamasını talep ediyoruz.

Spartaküs böyle toptan, emperyalizme bağımlı ülkelerde faşizm vardır demekle, tek tek ülkeleri tahlil etme zahmetinden kurtuluyor! Bizim bildiğimiz — bilgimiz dahilinde—ne Stalin, ne Dimitrov'da, ne de III. Enternasyonal'in faşizm konusunda aldığı kararlarda, toptancı bir şekilde bütün emperyalizme bağımlı ülkelerde faşizm vardır tespiti yoktur!

Bu konuda Spartaküs'ün bizi aydınlatması çok yerinde olacaktır!

MİLLİ İKTİDAR SAFSATASI

****

Spartaküs yazarı, "karşı-devrim iktidarlarının yerine proletarya diktatörlüğünün veya işçi-köylü diktatörlüğünün veya milli iktidarın kurulmasıyla ..." (s.3) diyerek, karşı-devrim iktidarlarının yerine, ülkenin durumuna göre, ya proletarya diktatörlüğü, ya işçi-köylü diktatörlüğü, ya da milli iktidarın kurulmasından bahsediyor. Burada Spartaküs yazarlarının anladığı milli iktidar neyin nesidir? Hangi ülkelerde milli iktidar kurulabilir? Milli iktidar denilen iktidarın içinde hangi sınıf ve tabakalar yer alıyor?

Bu "milli iktidar" dediği şey, işçi-köylü diktatörlüğü olmadığına göre; Spartaküs'ün 'sol'culukta mangalda kül bırakmayan yiğitleri "karşı-devrimin iktidarının" bizzat karşı devrim tarafından da kırılacağını savunuyor demektir!

Çünkü özünde işçi-köylü diktatörlüğü olmayan bir "milli iktidar" olsa olsa kompradorların ve toprak ağalarının kendini milli gösteren bir bölümünün iktidarı olabilir; ya da çok kısa süreli bir milli burjuva-küçük burjuva iktidarı olabilir! Her iki halde de karşı-devrimin iktidarının yıkıldığından söz etmek ve bu iktidarları proletarya diktatörlüğü ve işçi-köylü diktatörlüğünün yanında ele almak; propagandasını yapmak, Marksizm-Leninizmden başka herşeydir!

"DEVRİMCİ"LİK SORUNU VE SPARTAKÜS

****

Batı Alman emperyalistlerinin Dev-Sol ve Halk-Der'i yasaklaması ile ilgili, Spartaküs yazarı, Dev-Sol'un yasaklanmasını "Batı Alman emperyalizminin en temel demokratik haklara saldırısının çarpıcı bir örneği" olarak görüyor; ve fakat Dev Sol teşkilatının nasıl bir teşkilat (devrimci bir teşkilat mı yoksa devrimci olmayan bir teşkilat mı) olduğu sorusuna cevap vermekten titizlikle kaçınıyor.

Bir başka bağıntıda ise aynı Spartaküs yazar(lar)ı,

"çeşitli ülkelerin komünist partileri ve gerçekten devrimci örgütleri arasında her alanda işbirliği sağlamak için mücadele edilmelidir" diyor. (s.6)

Demek ki Spartaküs yazarına göre "gerçek devrimcilik", komünistlikle bir ve aynı şey değil. Komünist olmadığı halde, gerçekten devrimci örgütler de olabiliyor! Peki, ama bu görüş ile, Spartaküs'ün çok övdüğü GDS, WBK, AMLP'nin, oportünist örgütlerin belirli bazılarının somut olarak "devrimci" olarak değerlendirilmesini reddeden tavrı arasındaki çelişme ne oluyor?

Spartaküs'ün Dev-Sol'dan söz ederken, onun devrimci olup olmadığı konusunda susması; GDS, WBK, AMLP ile bu konuda arayı bozmamak isteğinin; ya da kendi kafa karışıklığının (daha doğrusu kafasızlığının) ürünü olsa gerekir!

GENEL DEĞERLENDİRME

****

Spartaküs'ün 1 Mayıs 1983'te yayınladığı ve burada ancak çok kaba hatalarını eleştirdiğimiz "1 Mayıs bildirisi" Spartaküs'ün çeşitli konularda görüşlerini derli toplu ortaya koymaya çalışan ve Spartaküs'ün çizgisinin çeşitli bölümlerini iç içe açıklayan ilk belgedir.

Ve bu ilk belge, Spartaküs'ün çizgisinin hemen her noktada Marksizm-Leninizmden sapma içinde olduğunu açıkça göstermektedir.

Emperyalizmin buhranı ve bundan çıkış yollarından sözedildiği birinci bölümde, genel laflardan somut görevlere geçildiğinde; önce bugün proletaryaya "komünist partileri önderliğinde silaha sarılma"ya davet etme tespiti ile, erişilmez bir palavra atmakta; sonra da "karşı-devrimin iktidarını yıkmanın" bir yolu olarak ne idüğü belirsiz bir "milli iktidar"ın propagandasını yaparak, Marksizm-Leninizmden başka herşeyi savunmaktadır!

Rus sosyal emperyalizmi ve Üç Dünyacı revizyonistler ile "hesaplaşılan!" ikinci ve üçüncü bölümlerde soruna salt bunların karşı-devrimci konumları açısından yaklaşılmakta; bunların işçi sınıfı içindeki ideolojik etkisi üzerinde durulmamaktadır. Daha sonra da modern revizyonizm temelinde yükselen diğer oportünist akımlarla araya çizgi çekilmemektedir.

Batı Almanya'da mücadelenin öncelikle Batı Alman emperyalizmine karşı yürütülmesi gerektiğinin ortaya konduğu dördüncü bölümde; Batı Alman komünistleri ve Batı Almanya'daki diğer ülkelerden komünistlerin değişik görevleri doğru bir biçimde ortaya konmamaktadır.

Proleter enternasyonalizminin gereğinin tartışıldığı beşinci bölümde, sapla saman birbirine karıştırılmıştır. Emperyalizme bağımlı ülkelerdeki komünistlerin proleter enternasyonalizmi konusundaki esas görevi olan "dar milliyetçiliğe ; içine kapanıklığa karşı mücadele", "ayrıca" bir mücadele olarak konmuştur.

İşçi sınıfının proleter dünya devrimi uğruna mücadele edeceğinin belirtildiği altıncı bölümde, komünistlerin komünist propagandaya hız verecekleri, vb. tespitler yapılmaktadır. Bu tespit, AMLP, GDS, WBK ve Spartaküs açısından 1 Mayıs '83 somutunda palavradan başka birşey olmamıştır.

Merkez Komitesinin 1 Mayısının "sarı 1 Mayıs" olduğu aptalca iddiasının getirildiği 7. bölümde, Spartaküs zavallılığını belgelemekte ; GDS yağcılığında üstüne olmadığını göstermekte, ve Merkez Komitesini, olmayan, yapılmayan bir yürüyüşte GDS ve diğer ülkelerden komünistlerle omuz omuza yürümemekle suçlayacak kadar kendini şaşırmaktadır.

Türkiye devriminin bazı ilkesel sorunlarının tartışıldığı diğer bölümlerde:

* Milli mesele konusunda, ezen ve ezilen ulus komünistlerinin milliyetçiliğe karşı mücadelede değişik — ikili — görevi unutulmuştur!

* "Kürt ulusunun ayrılma hakkının pratik çözümü" Kürt ulusunun elinden alınıp, "demokratik iktidara" devredilerek ayrılık hakkının ırzına geçilmiştir.

* Her türlü reform mücadelesi "reformist mücadele" ilan edilerek Marksizm-Leninizme saldırılmıştır.

* Silahlı mücadele ile şiddet eşitlenerek; aslında şiddete dayalı devrimin reddinin — barışçı geçiş imkanının propagandasının yolu açılmıştır.

* Kıbrıs'la ilgili tartışıldığı yerde, ulusların kendi kaderini tayin hakkının "yarı-faşist" olduğu tespitiyle Marksizm-Leninizme saldırılmıştır.

Parti ile ilgili olarak tartışılan bölümde, Merkez Komitesine ait olmayan tezler Merkez Komitesine aitmiş gibi gösterilip, yeldeğirmenlerine saldırı yolu tutulmuştur. Aynı bölümde genel doğrular savunulurken, bunların Spartaküs'ü mahkum eden doğrular olduğu gerçeği atlanmıştır.

Sonuç olarak ortaya oportünist bir belge çıkmıştır. Bu belge Spartaküs'ün önünde geçen yıl çıkartılan ortak 1 Mayıs çağrısı olmasına rağmen; ve bir dizi konuda uzun polemikler yürümüş olmasına rağmen; dikkat çektiğimiz hataları barındırmaktadır. Bu da Spartaküscülerin Marksizm-Leninizmle ne kadar ilgisi olduğunu göstermesi açısından önemli bir olgudur! Bir de önlerinde geçen yılki çağrı olmasa idi, acaba ortaya nasıl bir belge çıkacaktı!

GDS'in hık deyiciliğinin tokmakçılığını yapmak, görüldüğü gibi, doğru bir çizgi yaratmak için yeterli birşey değil! Tersine bu, kişiyi doğrudan oportünizmin batağına götürmek için garantili yoldur!

Spartaküs yazarlarına seçtikleri yolda iyi yolculuklar dileriz!

Mehmet O.

Bu sloganın yarı-faşist ilan edilmesi, GDS, WBK, AMLP'nin ve onun şakşakçısı Spartaküs'ün aptallığından ve Marksizm-Leninizmden ne kadar uzaklaştığından başka birşey göstermez.

Bu slogan, Spartaküs'ün iddiasının tersine, "ayrılmayı içerdiği gibi, birliği de" içermez! İçerdiği tek şey vardır : Ayrılma hakkı! Ve bu hakkı savunmayan, sosyalşövenisttir.

Rus sosyal-demokratları ayrılma hakkını (ulusların kendi kaderini tayin hakkını) programa yazdıklarında, Rosa Lüksemburg buna karşı çıkmış, bunun pratik olmadığını savunmuştu. Lenin'in ona verdiği cevap şudur:

> "Eğer biz ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunmaz ; bunu ajitasyonda da savunmazsak, sadece burjuvaziye değil; feodaller ve ezen ulusun mutlakiyetçiliğine de hizmet etmiş oluruz.... Rus komünistlerinin programındaki ulusların kendi kaderini tayin hakkını reddeden Rosa Lüksemburg; gerçekte Rus Kara Yüzlerine yardımcı oluyor."

Görünen odur ki, bizim Spartaküs karikatürleri ; Rosa Lüksemburg ve Alman "sol"larından isimlerini değil; 70 yıl önce Lenin tarafından mahkum edilmiş yanlışlarını da alıyorlar!

****

GDS'İN ÇEŞİTLİ 1 MAYIS'LARDAKİ "İLKELİ" TAVIRLARI!

****

1976'da KPD/ML DGB yürüyüşlerinin alternatifi olarak Kızıl 1 Mayıslar yapılmasını savunduğunda, GDS bu tavrı eleştiriyordu.

1982'ye kadar GDS'in aklına ayrı, Kızıl 1 Mayıs yapma gerektiği şeklinde bir öneri getirmek gelmedi.

1980 yılında yapılan 1 Mayıs yürüyüşleri sonrasında bizim bloklarımız hakkında GDS şu değerlendirmeyi yapıyordu:

> "ATİF ve ATÖF'ün üyesi olan Türkiyeli anti-faşist ve anti emperyalist işçi ve öğrencilerin mücadeleci devrimci blokları birkaç yıldan beri (bu oportünist hakimiyet altındaki yürüyüşlerden —ÇN) sevinç verici bir şekilde ayrılıyor. Gerek taşınan pankartlar, gerek atılan sloganlar, ve gerekse bütün tavırları ile burada mücadeleci, devrimci 1 Mayıs geleneğini yüksekte tutma isteği görülüyor. Frankfurt, Bremen, Hamburg, vs. gibi bazı şehirlerde onlar (ATİF, ATÖF —ÇN) yabancı anti-emperyalistlerin, anti-faşistlerin diğer örgütleri ile birlikte —ki bunlara tek tük de olsa Batı Alman anti-faşist anti-emperyalistler de katıldılar— DGB şeflerinin şahsında Batı Alman emperyalizminin ajanlarından kendini ayırmayı herhalde önemli görmeyen bir güçler karmaşasına karşı, gerçekten enternasyonalist bir alternatif oluşturdular. Gelecek yıllarda da bizim görevimiz, tam da 1 Mayıs'ta enternasyonalizm görevlerini yerine getirmeyi önemli gören daha çok sayıda Batı Alman gücünü de seferber etmek olmalıdır."

(GDS Info 5/80, s.28)

İşte GDS'in 1 Mayıs 1980'deki değerlendirmesi bu idi!

Sonra 1982 yılında GDS birdenbire "Kızıl 1 Mayıs" yürüyüşlerinin ilke olduğunu keşfetti! Ve lafta enternasyonalizm ve mücadele şampiyonu kesildi!

1983'te ise ; 1982'de çok "omuz omuza yürüme" ve de "DGB 'li sendika ağalarının 1 Mayısına karşı siyasi mücadele eylemi" yanlısı olanlar ortada görünmedi! Ortak ayrı yürüyüş çağrısına, "Yürüyüşe katılmayın" şeklinde ancak kendi kendileri nin haberi olan bir çağrı ile cevap verdiler!

İşte GDS'in 1 Mayıs'larda "ilkeli" tavrı böyle bir yılan eğrisidir.

1 MAYIS'TA OPORTÜNİST REVİZYONİST CEPHENİN ELİMİZE GEÇEN BİLDİRİLERİNDEN BAZI İNCİLERİ AŞAĞIDA YAYINLIYORUZ:

****

Avrupa'da Dev Genç imzalı "Yaşasın 1 Mayıs" başlıklı bildiride temel sloganlar:

"Faşist Evren cuntasına karşı
Yabancı düşmanlığına karşı
Birlik Dayanışma ve Mücadele için 1 Mayıs'a"

Bu temel sloganlarda Avrupa'da Dev Genç'in (bunlar son dönemde Menşeviklerle sıkı eylembirliği içinde) sol laflar altındaki reformizmi açıkça dile geliyor. Bir Mayıs'ta Dev Genç kendisini "Evren cuntasına" (Türkiye) ve "Yabancı düşmanlığına karşı" (Avrupa) mücadele ile sınırlıyor! Bunları devrime bağlı olarak ele almıyor. Emperyalizme, sosyal emperyalizme karşı, her türlü gericiliğe karşı devrim mücadelesinin propagandasını merkeze koymuyor. Merkeze koymak bir yana, lafını bile etmiyor!

Cephe (THKP-C Acilciler) Avrupa Sekretaryası imzalı "Bir Mayıslarda daha güçlüyüz" başlıklı bildiride, ortayolcuların bu kesimi "Anadolu komünistlerini birleşmeye" çağırıyor. Şöyle diyorlar:

"1 Mayıs'ın deneyim ve ışığında devrimimiz ve günümüz görevlerinin bilincinde olan örgütümüz THKP-C(Acilciler)köktenci, bilimsel ve somut tavırlar üretiyor, işçi sınıfımızın siyasal örgütlenmesini çağın ve ülkenin koşullarına uygun bir biçimde Leninizmin şaşmaz yolgöstericiliğinde ele alarak çözümlüyor. Anadolu komünistlerini Anadolu Komünist Partisinde örgütlenmeye çağırıyor."

Ne diyelim? Herhalde "Rumeli komünistleri"nin de Rumeli Komünist Partisinde örgütlenmesi, Acilcilerin sözünü ettiği "köktenci, bilimsel ve de somut tavrın" mantıki sonucu olsa gerek!

Gerçek - Avrupa Komitesi imzalı bildiride "işçi sınıfımızın" 1 Mayıs'ı "faşist diktatörlük koşulları altında üçüncü kez kutladığı" tespiti ile, 12 Eylül öncesinde Türkiye'de faşist diktatörlük olmadığı açıkça propaganda ediliyor.

Serxwebûn imzalı 1 Mayıs bildirisinde "Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşının bugün ulaştığı nokta artık sadeçe bir güç biriktirme dönemi değildir. Bu gücü günbegün savaşa dönüştürme, savaşımızın olanaklarını arttırırken, düşmanı kerte kerte yenilgiye yaklaştırma dönemidir" tespiti ile moral eğitimi yapılıyor.

Halkın Kurtuluşu'nun Stuttgart taraftarları imzalı "Partizan'ın 1 Mayıs provokasyonu" başlıklı bir bildiride, "DGB blokunun arkasında kim yürüyecek?" kavgası üzerine bilgi veriliyor. Verilen bilgi ilginçtir. Halkın Kurtuluşu'nun verdiği bilgiye göre, HK Türkiyeli işçilerle Alman işçilerin birliğini göstermek için DGB blokunun hemen arkasında yürüyormuş; yürüyüş başladıktan sonra Partizan bloku HK ile DGB blokunun arasına girmek için saldırmış. Bu konuda HK şu açıklamayı yapıyor:

"1 Mayıs sonrası karşılaştığımız bölge sorumlusu kişilerden edindiğimiz bilgiye göre, onlar 1 Mayıs'ta DGB'ye karşı alternatif olarak Türkiyelilerle blok oluşturmayı düşünmüşler. Bunun için Dev Sol, Proleter Dayanışma, Birkom ile görüşmeler yapmışlar. Bunun için bu saldırıyı gerçekleştirmişler. En önde yürüdükleri için de emellerine kavuşmuşlar, yürüyüşte Türkiyelilerin bir blokunu oluşturmaya muvaffak olmuşlar."

Anlaşılan Partizan şefleri, bizim geçen yıl yaptığımız alternatif yürüyüşten etkilenerek, DGB ile aralarına daha fazla sınır çekme ihtiyacı duyduklarından, böyle bir "Türkiyeliler bloku" ile durumu kurtarmaya çalışmışlar! Ama bizim yaptığımız ve önerdiğimiz bu değildi!

Bizim çağrımız, Türkiyelilerin değil, bütün milliyetlerden devrimci, gerçek anti-emperyalist, anti-faşistlerin alternatif bir yürüyüş yapması yönünde idi. Böyle bir yürüyüşte çoğunluğu bugünkü şartlarda Türkiyelilerin oluşturması somut durum sonucu ortaya çıkan bir olgudur, bizim isteğimiz sonucu değildir. Ama çağrı sınırını en baştan Türkiyeliler ile sınırlamak milliyetçi bir tavırdır.

Halkın Kurtuluşu Partizan'ın bu tavrını eleştirirken, "yabancı işçilerle Alman işçilerin birliğini sağlama" adına DGB kuyruğuna takılmayı öğütlüyor. Yabancı işçilerle Alman işçilerin birliğini parçalayanların içinde DGB'li sendika ağaları da vardır! Yabancı ve Alman işçilerin birliğini sendika ağalarının önderliğindeki emperyalist yanlısı eylemlere karşı da yönlendirmek zorundadır. Halkın Kurtuluşu bildirisinde laf kalabalığı arasında tam da bu gerçeğin üstü örtülmeye çalışılıyor.

MENŞEVİKLERİN MARX'I "SAVUNMASI"!

****

Menşevikler Mart 1983'te çıkardıkları bir özel sayı İKK ile Marx'ı andılar.

Onlar Marx'ı anmak adına, çıkardıkları özel sayıda Marx'ın hayatını anlattıktan sonra lafı Mao Zedung'a getirerek şöyle diyorlar:

"Mao Zedung önderliğindeki ÇKP ve Marksist-Leninistler modern revizyonizme karşı Marksizm-Leninizmi tutarlı olarak savundular. Modern revizyonistlerin Stalin yoldaş şahsında Marksizm-Leninizme hayasızca saldırılarını göğüsleyerek onların yüzlerine taktığı Marksizm-Leninizm maskesini indirdiler. Bu mücadeleler sürecinde edinilen tecrübeler ve proletarya hareketinin 30-40'lı yıllarındaki olumlu ve olumsuz tecrübeleri analiz edilerek Mao Zedung önderliğinde Çin'deki sosyalist inşa mücadelesinde önemli silahlar olarak kullanıldı. Özellikle Mao Zedung yoldaş tüm revizyonistler, özellikle modern revizyonistler tarafından çarpıtılan, tahrifatlara uğrayan Marksizm-Leninizm, proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesi, tüm sosyalizm boyunca sınıflar ve sınıf mücadelesi teorisini tekrar canlandırdı. Ve bu teori zengin katkılarıyla proletarya için burjuvaziye karşı (özellikle de iktidarı aldıktan sonra) mücadelede vazgeçilmez silahlar oldu.

Bu anlamda Marksizmi savunmak demek Mao Zedung yoldaşın öğretilerinden, Marksizm-Leninizme katkılarından öğrenmek, bu değerli hazineyi sınıf mücadelesinde kullanmak ve Mao Zedung yoldaşa, onun öğretilerine ve Mao Zedung şahsında Marksizm-Leninizme yönelen çok cepheli saldırılara karşı mücadele etmek demektir."

Onların bu sözleri tarihi gerçeklerin çarpıtılması, Mao Zedung'u savunma adına; onun yanlışlarını katkı gibi gösterme; Marksizme saldırı demektir. Biz bu konuda görüşlerimizi yazılı olarak ortaya koyduğumuz, defalarca tekrarladığımız için, burada bu saçmalıklar üzerine yeniden konuşmaya gerek duymuyoruz. Sadece menşeviklerin Mao Zedung'un hatalarını görmeme konusunda kemikleştiklerini bu özel sayıda da gösterdiklerini söylemekle yetiniyoruz.

MENŞEVİKLERİN ANAYASA REFERANDUMUNA "EVET"İ KİTLE KUYRUKÇULUĞUNUN ÜRÜNÜDÜR

****

Menşevik İKK'nın Ocak 1983 tarihli 47. sayısında "Boykot taktiği neden yanlıştır ve Anayasanın kabulünün önümüze koyduğu görevler" başlıklı bir yazı yayınlandı.

Menşevikler bu yazıda neden önce "boykot" çağrısı yaptıklarını, sonradan bundan vazgeçip "oylamaya katılma" ve "hayır oyu verme" yönünde çağrı yaptıklarını açıklamaya çalışıyorlar.

Bu arada bizim "boykot" konusunda gerekçelerimizi de "eleştirme"ye çaba sarfediyorlar.

Bu konuda onların bize yönelttiği "eleştiri" şöyledir:

"Onlar taktik tespit ederken objektif etkenleri, halkın durumunu kesinlikle temel almamakta, sorunu sadece 'öncü' açısından ele almaktadırlar. Öncü açısından zaten sorun yoktur. Öncü biliyor ki, bu devlet yıkılmadan demokrasiye ulaşmak mümkün değildir. Mesele kitlelerin taleplerinin öncü tarafından savunulması, onların mücadeleye çekilmesi için propaganda edilmesi, onlarla birleşilmesi meselesidir." (age, s.2)

Onlar aynı düşünceyi bir başka yerde şöyle formüle ediyorlar:

"Esas olarak bu iki etken (1. MK boykot kararını aldıktan sonra topa tutuldu, 2. pratik faaliyet alınan kararın yanlışlığını gösterdi —YN) partimizin tavrını yeniden gözden geçirmeye ve sorunu 'öncü' açısından değil, kitleler açısından ele almaya zorladı."

Menşevikler burada çok açık bir biçimde taktik saptama adına kitle kuyrukçuluğunun propagandasını yapıyorlar. Onlar için taktik bir şeye bakarak saptanır: "Halkın durumu nedir? Kitlelerin talebi nedir?" Kesinlikle orta ve geri kitlelerin talebi ne ise, bilinç seviyesi ne ise, menşevikler görev olarak bu "taleplerin savunulması"nı; geri ve orta kitlenin bilinç seviyesinde propaganda-ajitasyon yapılmasını öneriyorlar, öyle de yapıyorlar. Boykot taktiğinden vazgeçip, oylamaya katılmayı önermeleri bunun açık örneğidir. Geri ve orta kitle referandumu reddedecek bilinç seviyesine sahip değildir! Geri ve orta kitle referanduma katılmaktan yanadır. Bir bölümü cuntanın tehditleri karşısında katılmaktan yanadır. Bir bölümü cunta tehdit etmese de katılmaktan yanadır. O halde, Menşevik mantığa göre yapılması gereken, "referanduma katılma" çağrısı yapmaktır! Bu çağrıyı yaparken kendini geri ve orta kitleye göre hazırlamanın gerekçesi hazır: "Öncü" kesim zaten biliyor! Onlara propaganda yapmaya gerek yok!

İşte bu tavrın Marksist-Leninist literatürde adı "önderlik" adına kitlenin kuyruğuna takılmak; kitleyi bir adım ileri götürmeye çalışacak yerde, onun bilinç seviyesinde propaganda yapmak, kuyrukçuluk, kendiliğindenciliktir.

Açıktır ki Marksist-Leninistler taktik saptarlarken, geri ve orta kitlenin durumunu da gözönünde bulundururlar. Ama hiç bir zaman taktiklerini salt buna bakarak ayarlamazlar. Bunun dışında bir dizi diğer dış etkeni, kendi durumlarını, içinde bulunulan anda görevlerini, güçlerini vb. de gözönüne alırlar. Biz boykot tavrını takınırken sorunu kitle açısından tartışırken, yalnızca "öncü"ler (ileri işçiler) açısından değil ama öncelikle onlar açısından tartıştık. Bu kesinlikle doğrudur da. Çünkü daha öncünün kazanılmadığı ve bunun esas görev olarak önümüzde durduğu bir dönemde, öncüler kazanılmış da sorun şimdi milyonlarca kitleyi harekete geçirmekmiş gibi davranmak, "cin olmadan adam çarpmaya kalkmak"tır! O halde bugün Marksist-Leninistler kitle sorununda tartışılırken hangi kitle sorusuna açıkça; öncelikle kitlenin ileri kesimi şeklinde cevap vermek, siyasetini buna göre tayin etmek zorundadır.

"Taktik" gerekçesi ile, "kitlelerle birleşme" gerekçesiyle geri ve orta kitlenin bilinç düzeyini hareket noktası olarak alma, kendini ona ayarlama; gericiliktir. İleri unsurların bilincini karartma, geri ve orta unsurları yerinde sayma ya mahkum etmek demektir. Bunun hele hele bugün, tam da ileri kitlenin öncelikle kazanılmasının gündemde olduğu bir dönemde yapılması büsbütün kötüdür.

Ama biz sorunu sadece "kitle" açısından tartışmadık. Boykot taktiği konusunda Lenin'den aktarmalarla —soruna derinlemesine kafa yormadan— 1905 boykotu ile paralellik çizmeye kalkanlara karşı; boykotun yalnızca "devrimci durumun yükseldiği" bir durumda sözkonusu olmayacağını, Lenin'in 1905 "boykot" çağrısının propaganda sloganı olarak kullanılabileceğini ortaya koyduk.

Türkiye'de cuntanın dayattığı, zorladığı bir referandumu reddetmenin tek doğru yol olduğunu ortaya koyduk, vs.

Menşevikler daha sonra yazılarında bizim hangi motivlerle böyle bir boykot çağrısı yaptığımızı araştırmaya geçiyorlar. Şöyle diyorlar:

> "Tabii YD revizyonistleri için sınıf mücadelesini örgütlemek 'esas görev' olmadığı için, esas görev Marksizm-Leninizmin evrenselliklerini kavramak olduğu için, bu görevi yerine getirmek yurtdışında mümkün olduğu için 'boykot' deyip işin içinden sıyrılmak en uygun tavırdır."

Önce " " içinde bizimmiş gibi gösterilen sözlerin bize ait olmadığını, kakavan menşevik yazarların uydurması olduğunu tespit edelim.

Ama ikinci olarak bu paragraftaki gevezelikler içinde menşevik yazarın sınıf mücadelesi, ve Marksizm-Leninizm bilimi ilişkisi konusunda gerçek revizyonist görüşlerini ele verdiğini de tespit edelim:

Menşevik budalaya göre "esas görev sınıf mücadelesini" örgütlemektir. Marksizm-Leninizmin evrenselliklerini (herhalde evrensel ilkelerini, vs. demek istiyor!) kavramak 'esas görev' değildir!

Yani menşevik yazara göre sınıf mücadelesini Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavramadan da örgütleyebilirsiniz! Örgütlersiniz ya, örgütlediğiniz "sınıf mücadelesi" proletarya öncülüğünde devrime hizmet eden bir mücadeleden başka her şey olur! Marksizm-Leninizm denen şey, bütün dünyada işçi sınıfının ve ezilenlerin mücadelelerinden çıkarılmış derslerin sistemli bir şekilde toparlandığı teoridir. Bilimdir! İşçi sınıfını kendiliğinden sınıf olmaktan çıkarıp, kendisi için sınıf haline getiren şey bu bilimdir. Sınıf mücadelesini kendiliğinden bir mücadele halinden çıkarıp, bu mücadelede işçi sınıfına proletarya diktatörlüğüne, ve komünizme giden yolu gösteren, bu bilimdir! Bu bilime sahip olmadan kazanılacak her başarı geçicidir, tesadüfidir! Bu yüzden eğer henüz bir ülkede bu bilimi kavrayan öncü bir örgüt yaratılmamışsa; esas görev bunun yaratılmasıdır! Eğer şimdi içinde bulunduğumuz durumda olduğu gibi, ortalıkta Marksizm-Leninizm adına dolaşan yüzlerce yalancı pehlivan varsa, ve bunlar Marksizm-Leninizm adına Marksizm-Leninizmin ırzına geçiyorsa; Marksizm-Leninizmin en temel —sınıf mücadelesi öğretisi konusundaki— ilkeleri modern revizyonist ihanet sonucu tanınmaz hale getirilmiş ise, kendine komünist diyen kişilerin esas görevi Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavramak, her türden revizyonizm ve oportünizme karşı savunmaktır. Proletaryanın iktidar mücadelesini örgütlemek, proletaryayı kendi kaderini ele alacak şekilde eğitmek diye bir derdi olan herkes; Marksist-Leninist anlamda sınıf mücadelesine önderlik etmek, onu örgütlemek diye bir derdi olan herkes bugün Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasını esas görev olarak tespit etmek, ona uygun davranmak zorundadır.

"Sınıf mücadelesini örgütlemek" ile "Marksizm-Leninizm bilimini kavramak" arasındaki bağ, bugün Marksist-Leninist teorinin öneminin olağanüstü bir şekilde kendini hissettirdiği dönemde, "Devrimci teori olmadan, devrimci eylem olmaz" biçiminde kopmak zorundadır. Sınıf mücadelesini örgütlemek adına Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavranmasına, bunların sınıf mücadelesi için, ve sınıf mücadelesi içinde oportünizme, revizyonizme karşı savunulmasına burun kıvıranlar, kendilerini dev aynasında gören budalalar; iflah olmaz kendiliğindenciler dir. Sınıf mücadelesine gerçekten doğru Marksist-Leninist önderlik verebilmek için Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasının esas alınması; çalışmanın merkezine konması ... işte bir anlamda bugünün esas görevi budur.

Marksizm-Leninizmin kavranması, şu ya da bu ülkenin içindeki çalışmaya bağlı değildir. Soruna böyle yaklaşmak, mesela Marksizm-Leninizmi kavramak ve savunmak için mutlaka Türkiye de olmak, Türkiye'de sınıf mücadelesine katılmak gereklidir, vs. demek, milliyetçiliğin dik alasıdır. Ama sorun Marksizm-Leninizmin ilkelerinin ne için kavranıldığı sorunudur. Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavranması biz Türkiyeli Komünistler için Proleter Dünya Devriminin bir parçası olan Türkiye Devrimini gerçekleştirmek için gereklidir. Bizim Proleter Dünya Devrimine maksimal katkımız, Türkiye'de emperyalizmin hakimiyetine son vermek, işçi-köylü diktatörlüğünden sonra proletarya diktatörlüğünü gerçekleştirmek; durmaksızın sosyalizmi inşa, ve Komünizme yürümek; maksimal bir şekilde diğer devrimleri desteklemekle olur. Sorun böyle konduğu zaman; sorun bizim esas görevimizin Türkiye'de devrim yapmak olduğu şeklinde konduğu zaman, bunun "yurtdışında mümkün olmadığı" ortaya çıkar. Proleter Dünya Devriminin kopmaz bir parçası olan Türkiye devrimi için gerekli olan Bolşevik Parti yurtdışında inşa edilip, Türkiye'ye ithal edilemez. O bizzat Türkiye'de, Türkiye'deki sınıf mücadelesi içinde inşa edilecektir. Ama bu Marksizm-Leninizmin ilkelerinin çıkış noktası alınması gerektiği gerçeğinden hiçbir şey eksiltmez! Sorun böyledir. Ve böyle bir partiyi inşa etmek diye bir sorunu olan, Türkiye'de Anayasa referandumuna hayır demek zorunda idi! Bunu yapmak veya yapmamak, Türkiye'de, ya da yurtdışında olup olmamakla değil; Marksizm-Leninizm ve revizyonizmle bağıntılıdır!

Biz uzun uzadıya kimin Türkiye'de ne kadar olduğunu tartışmayı gereksiz görüyoruz. Ancak çok kısa bir şekilde şunu söyleyip geçelim: Bugün Türkiye'de güçlü olduğunu iddia eden, ima eden menşevikler açıkça yalan söylemektedirler! Menşeviklerin esas gücü, bugün birçok diğer örgütünkinin olduğu gibi yurtdışındadır; ya da faşist zindanlardadır. Bu kötüdür, ama gerçektir. Atılan palavralar bu gerçeği değiştirmez.

Bugün Türkiye'de güçlenen gruplardan biri de Bolşeviklerdir. Bu da menşeviklerin hoşuna gitmese de olgudur.

Menşevikler şöyle devam ediyor:

> "Esasta boykot taktiğinin altında yatan gerçek gerekçe şudur: 12 Eylül'den sonra karşı devrimin estirdiği güçlü rüzgar ve yenilgi ortamı küçük burjuva örgütlerde yılgınlığı geliştirdi. Ve onların kitleleri olduğundan çok geri görmelerine yol açtı. Aynı zamanda onlar karşı devrimci rüzgardan dolayı sınıf mücadelesinden çeşitli kılıflar altında çekildiler. Sübjektif etken olarak sınıf mücadelesinin yükseltilmesinde oynanacak bir rol olmadığından hareketle 'boykot' deyip sıyrılmak en doğrusu idi onlar için."

Biz menşeviklerin taraftarlarına gidip 'hayır' oyu vermelerini söylemekten başka referandum konusunda hangi dehşeten

giz mücadeleyi yürüttüklerini, sübjektif etken olarak sınıf mücadelesinin yükseltilmesinde "hayır" oyu verme çağrısı ile nasıl "etken rol" oynadıklarını doğrusu merak ediyor, ve açıklamalarını bekliyoruz.

Menşevik yazarın ondan önce yaptığı tasvir, bizim boykot taktiğimizde değil ama, menşeviklerin referanduma evet taktiğinde gerçekten önemli rol oynamıştır.

12 Eylül öncesinin, ve 1981 İkinci Konferansı sırasının keskin halk savaşçıları; yenilgi üzerine yılgınlığa kapılıp, artık "akıllı uslu politika" izlemenin gerekliliği doğrultusunda; cuntanın dayattığı referanduma 'taktik' evette konaklamışlardır!

Dünün halk savaşı çığırtkanlığı konusundaki sol oportüniz mi, referandumda açık sağ oportünizmde son bulmuştur. Olan budur!

Hala menşeviklerin peşinden giden devrimcilere tavsiyemiz birçok konuda olduğu gibi boykot konusunda da tavırlarının kimlerin tavırları ile uyum içinde olduğuna bir bakmalarıdır!

Tarık G.

TDKP REVİZYONİSTLERİNİN "HİZİPLERE KARŞI" HARİKA MÜCADELESİ

TDKP revizyonistleri "Devrimin Sesi" adlı yayın organında taraftarlarına moral ve direktif veren bir yazı yayınladılar. Bu yazıda onlar kendi sorumluluklarını mümkün olduğunca aza indirip, aldıkları darbeleri MİT ajanlarının çalışmasına bağlayarak, devletin istihbarat teşkilatının güçlü olduğunun gönüllü propagandasını yapmalarının yanında; kendi içlerinde çıkması muhtemel bir hizip konusunda şu ilginç tespitleri yapıyorlar:

"MİT boş durmuyor. 12 Eylül öncesi Partinin çevresinde dolaşan ajanları vasıtasıyla TDKP'nin bölündüğü söylentilerini yaygınlaştırıyor. Çok geçmeden ajanları vasıtasıyla hizipler bile örgütleyebilir.

Tüm devrimciler, özellikle de komünistler bu ajanların faaliyetlerini etkisiz duruma getirmek için çaba harcamalıdır."
(Devrimin Sesi, S.23, Ocak 1983, s.3)

Gördünüz mü TDKP revizyonistlerinin TDKP'den çıkması muhtemel herhangi bir hizip konusunda tavrını? Çıkması muhtemel bir hizibin, genel olarak hiziplerin MİT'in, ajanların marifeti olduğunu ilan edersin. Devrimcilere ve Komünistlere de bunları teşhir etme (MİT ajanı olarak!!!) görevi verir, soruna "çözersin". Hatta ajan temizlemek onca kötü olmadığı için de punduna getirirsen temizlersin de! (Nitekim geçmişte HK'dan ayrılanlarla böyle şeyler olmuştur da.)

Biz ajanların devrimci örgütler içine sızabileceğini, bunların hizipler örgütleyebileceğini reddetmiyoruz. Bu mümkündür. Ama hiçbir somut, belgeli bilgi vermeden, çıkacak, çıkması muhtemel hiziplerin MİT ajanları tarafından örgütleneceğinin genel tespiti; kesinlikle komünist olmayan bir tavırdır. Hizip örgütlenmesi bazen bizzat komünistlerin yaptığı bir iş, ve Marksist-Leninist geçinen burjuva örgütlerinde görevdir. Her türlü hizibi en baştan "ajanlıkla" damgalamak, burjuva polisiye metodlarla ideolojik-örgütsel mücadeleyi "çözümlemeye" kalkmak öteden beri revizyonistlerin işi olmuştur.

Kruşçev revizyonistlerinin yaptığı bu olmuştur. Çinli revizyonistlerin yaptığı bu olmuştur. Son olarak Enver Hoca ve hempalarının yaptığı da bu olmuştur! TDKP bu konuda da Kruşçev'in ve bugünkü AEP'in revizyonist yöneticilerinin yolundan yürümektedir.

Söylentiler konusunda da TDKP'li revizyonistlerin bulduğu yöntem, ilginçtir. Şöyle diyorlar:

"Faşizmin devrimin ve partimiz hakkında işletmek istediği fısıltı gazetesini etkisiz hale getirmek için, devrimcilerin parti ve devrimci mücadele hakkında duyduğu olumsuz söylentileri BAŞKASINA SÖYLEMEMESİ, SÖYLEYENİ SUSTURMASIDIR."

Buyrun! Olumsuz birşey mi söyleniyor? Derhal söyleyeni susturun! Duyduğunuzu da unutun! Sorun "çözülür"! Revizyonistlerin mantığı, kafayı kuma gömdüğü zaman kendini saklandı zannedeneden devekuşu mantığıdır. Onlar böylece gerçek olumsuzlukların üstünü örtebileceklerini sanıyor. Devrimcilerin söylentiler karşısında tavrı değişiktir. Onlar herhangi bir iddia ileri sürüldüğü zaman, iddia sahibinden iddiasını yazılı belge, yazılı belge yoksa şahitlerle ispatlamasını talep ederler. İspatlı olmayan iddiaları dedikodu ve iftira olarak geri çevirir, bunları yaygınlaştıranları teşhir ederler!

İŞÇİNİN SESİ'NİN "SAVAŞKAN BİR AKIMA" GETİRDİĞİ İŞARETLİ! ELEŞTİRİ ÜZERİNE

BP'nin 5/6. sayılarında, Devrimci İşçi'nin 17. sayısında başlattığı ve yürüteceğini söylediği tartışma hakkında tavır takınmıştık.

Devrimci İşçi, sözde çok tartışma yanlısı olarak ortaya çıkıyordu. Ama onun tartışmasının sınırı daha baştan, 'doğru olan temel tezleri'nin pratiğe uygulanmasındaki 'sorunlar' olarak çiziliyordu.

Devrimci İşçi 'tartışmacısı' bu gün, ideolojik alandaki temel sorunu 'reel sosyalizmin aşılamaması', ÇKP-AEP-SBKP kaynaklı görüşler savunulması', 'Marksizmin dogmatik yorumu' vb. olarak gösteriyor; değişik bir sosyalizm yorumuna ulaşmanın görevleri olduğunu belirtiyordu.

Bunlar, sözde, 1977'lerde, doğru bir şekilde, Parti görevini en acil görev tespit ettiklerini; şimdi de bunun acil görev olduğunu söylüyorlar; ama daha yazının sonuna gelmeden, parti acil görevinin yerine araya cephe görevini de katarak içinden çıkılmaz şekilde karıştırıyorlardı.

Bunlar, 1977 'Bildirge'lerinde, Bolşevik partisi örgütlenme anlayışının evrenselleştirilmesinin yanlış olduğunu ileri sürmüşlerdi. Şimdi de, sanki 'ülke somutuna uygun olmayan' Bolşevik Parti savunuluyormuş gibi, 'ülkemiz somutuna uygun' bir parti görevinden bahsetmeye başladılar. Bunların partilerinin 'nasıl' olacağı, 'nasıl bir sosyalizm?' diye ortaya attıkları soruya bağlı olacağı açıktı. Bunlar, hemen tüm revizyonistleri 'sosyalizmin yorumcusu' gösterip, kendilerini de onların dışında, bir başka yorumcu olarak tanıtıyorlardı. Parti anlayışları da işte bu 'yorumlarının' şekillenmeye başlamasına bağlı olarak ortaya çıkacaktı.

Biz, Ocak/Mart sayılarımızda, Devrimci İşçi'nin 'Bazı tartışma noktaları üzerine' başlıklı yazılarından öncelikle bu noktaları öne çıkararak, bir tavır takınmıştık. Ve, 'Dev-Yol oportunistlerinin önümüzdeki dönemde açmaya yeltendiği tartışma, ML'izme karşı 'yeni'bir burjuva akımın saldırısı olacaktır. Gelişmenin yönünü dikkatle izlemek gereklidir.' (BP. 5/6 sf. 83) demiştik.

Şimdi İS revizyonistleri de bu konuda tavır takındılar. Nisan 1983'de İşçinin Sesi 'Türkiye "Komünist" Partisi Eşgüdüm Komitesi'nin Genişletilmiş toplantı kararları' başlıklı bir broşür yayınladı. Broşür üç bölümden oluşuyor. İkinci bölüm "Devrimci harekette beliren 'yeni eğilim': 'yeni parti' " başlığı ile tanıtılmış.

Bu bölümde şöyle deniliyor başlarda:

"Son dönemde, bir devrimci yayın organı ve onun özellikle bir yazarı 'Türkiye Marksist solunun partileşmesi' konusunu artan bir yoğunlukla gündeme getirmekte, bu kurulacak partiyi her alanda iflas etmiş klasik komünist parti örgütlenmesine alternatif olarak öne sürmektedir.

Söz konusu yayın organı Türkiye devrimci hareketinde çok önemli yeri olan savaşkan bir akımın etkinliğinde yayınlanmasa ve özellikle söz konusu yazarın yazdıkları devrimci kamuoyunda bu akımın görüşleridir diye okunmasa, inkarcılığın geneli içinden bu görüşleri çekerek ayrı ele almak gerekmezdi. Ancak durum öyle değildir."

Şimdi tabi, eğer çeşitli yayın organları takip edilmezse bu 'savaşkan akımın' kim olduğunu bulmakta 'birazcık' güçlük çekilebilirdi. İS'nin bu noktadaki tavrı 'kimi' (!) oportunistler gibi adeta kaş-göz işaretleri ile 'ideolojik mücadeleyi' yürütme tavrıdır. Bunlar "savaşkan akımın", "yeni parti" modeli eğiliminin iki temel kaynağı olduğu tespitini yaptıktan sonra, 'birincisi' hakkında da şöyle diyorlar:

"Birincisi, ideolojik görüşlerin yapılanma özelliğindedir. Söz konusu savaşkan akım, dünya sosyalist sisteminin eksikleri-nin, hatalarının, yer yer yakışıksız uygulamalarının ve dün

ya komünist hareketinin ideolojiyi siyasal beklentilere kurban eden tutumlarının, komünist partilerinin hiçbirinin bu gün kapitalist ülkelerde devrimlere hazır olmayışının derin olumsuz etkisi altındadır.

Söz konusu akımın belki de hiç bir üyesinin, komünist partileriyle ve sosyalist ülkelerle ilişkilerinin burjuva basınından ve görüşlerinden öteye gitmemesi, haklı ve hakkımız olan eleştirinin haklı bir sınırda durmasını güçleştirmektedir. Dolayısıyla, sosyalist ülkelerin ve 'klasik' denilen komünist partilerin tüm yaptıkları tarihin iflas ettirdiği yanlışlar olarak ele alınmaktadır." (age.s. 31.32.33)

Broşürün ikinci bölümü tümüyle bu konuya ayrılmış durumda. Burada alıntı yaptığımız kısımlarda öne çıkarılması gereken bir kaç noktayı belirtmekle yetineceğiz.

Alıntılardan görüldüğü gibi, İS revizyonistlerinin yöntemi, ML açık ve kamuoyu önünde eleştiri-ideolojik mücadele talebi ile uyum içinde değildir. T.K.P nin öbür takımıda açık isim vererek eleştirmenin nadir olmasıyla tanınmıştır. Bunlar düşman gördüklerini eleştirirken bile, isim vermemenin kurtarıcısı olan 'kimi' sözcüğünü kullanırlar. İS de, bu noktada da'geleneği' sürdürüyor.

'Kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla' cinsinden, ya da adeta kaş-göz işaretleri ile yürütülen bir eleştiri; açık-isim verme yerine bu tür metotların kullanıldığı eleştiri ML bir eleştiri değildir.

ML eleştiri, hatalı görüşlere ve bu görüş savunucusu kişi ya da kurumlara karşı, açık olarak, ML görüşler temelinde, kitleleri uyarmayı, eğitmeyi amaçlayan bir eleştiridir.

İS oportunıstlerinin -herhalde 'kazanmak' düşüncesi ile olacak- 'sözkonusu savaşkan akım'a karşı tavrı -içerikten bağımsız olarak da- ML bir tavır değildir.

Bir diğer ilginç nokta, İS nin, Rus sosyal emperyalizmine ve onun güdümündeki cepheye karşı eleştirilere tavrıdır.

Bu noktada bunlar, 'dünya sosyalist sistemi' dedikleri Rus sosyal emperyalizmi ve uşaklarının açığa çıkmış, teşhir olmuş devrimci özellik taşıyan kesimlerce kabul edilemez olan yönlerinin eleştirisiz kabulünü bu gün pek uygun bulmuyorlar. Düne kadar aynı yaklaşıma sahip oldukları T'K'P nın öteki kanadı ile ayrılıklarına bağlı olarak,sözde, 'eleştirici' bir şekilde yaklaşmaya başladılar. Ama bunların eleştirisi bile Rus sosyal emperyalistlerini aklamaya yönelik. Bazı 'eksiklikler', bazı 'yanlışlıklar' ile sınırlanan eleştiriler bu 'eksiklik' ve 'hataları' daha akla uygun hale getirebilmeye hizmet ediyor.

Bunlar yukardaki alıntının ikinci pragrafında daha da ilginç görüşler savunuyorlar. Önce bazı noktalarda eleştiri 'hakkımız'dan bahsederek eleştirel yaklaşımların büyümeden inisiyatif altına alınmasına çalışıyorlar. Haklı olan eleştirilerin haklı bir sınırda durması gerektiğini belirtiyorlar.

Söz konusu savaşkan akımın' belki de hiç bir üyesinin, komünist partileriyle ve sosyalist ülkelerle ilişkilerinin burjuva basınından ve görüntülerinden öteye gitmemesi'ni, haklı olan eleştirilerin haklı bir sınırda durmasını güçleştiren bir olay olarak değerlendiriyor bunlar. Ve bunlarla garip bir bağ kurarak, 'Dolayısıyla, Sosyalist ülkelerin ve 'klasik' denilen komünist partilerin tüm yaptıkları tarihin iflas ettirdiği yanlışlar olarak ele alınmaktadır' şeklinde bir sonuca varıyorlar.

Gördünüz mü 'inkarcılığın' nedenini?! ! 'Savaşkan akımın akım'ın karcılığının nedeni, 'belki de hiç bir üyesinin' sosyalist ülkelerle ve komünist partilerle (yani, revizyonist partiler ve onlar aracılığıyla soysuzlaştırılan revizyonist ülkelerle demek istiyorlar) doğrudan bir ilişki kuramamış olmalarıdır!

Bunlar hastalığı böyle tespit ediyorlar. Elbette hastalık böyle tespit edildi mi çözümü de kolay olur. Söz konusu 'savaşkan akım'ın önderleri sosyal emperyalistlerin paralı uşaklığını üstlenmeye hazır olurlarsa, fiili ilişkiye geçer, İS şeflerinin de (muhtemelen) yaptıkları gibi 'sosyalist' ülkelerde uşaklık eğitimi yaparlarsa en fazla efendisine, efendisinin çıkarları için, sınırlı ve ölçüsünü bilen eleştiriler getirirlerdi.

Ama İS revizyonistlerinin, 'savaşkan akımın' hiçbir üyesinin (İS ihtiyad kaydı olarak 'belki' diye eklemiş) sosyal emperyalistlerle gerçek ilişki kurmadıkları iddiası ayakları havada olan bir iddiadır. Bizim tavır takındığımız Devrimci İşçi 'nin 17. sayısında , Dİ, Rus sosyal emperyalistlerinin değişik aralıklarla, 13 Dev Yol'cuyu Türkiye'ye geri gönderdiğini açıklıyordu Bu 13 kişiden hiç olmazsa bir kaçının, "Bu güne dek , tam bir örgüt olarak belirmemiş " (Agb.Sf.35) olan bir 'hareketin' üyesi olması ihtimali hıçte küçük değildir. Bu kişilerin hepsi de, Rus sosyal emperyalistlerini eğer eleştirmek için illede burjuva basınının görüntülerinin ötesinde tanımak gerekiyorsa, etleriyle- kemikleriyle tanımışlardır.

Kaldıki, bir partiye, bir ülkeye eleştiri getirmek için, oraları burjuva basınının ötesinde tanımak mutlak şartı getirmek; tanımayı da 'ilişki' olarak ortaya koymak saçmadır. Bu partilerin parti siyasetlerini ortaya koyan belgeleri yok mu? Bu partilerin kongre raporları; dünya ve ülkelerine ilişkin görüşleri yok mu? Bunlara dayanarak siyasi eleştiri getirmek için, yeterli değil mi? Anlaşılan İS revizyonistleri için değil.

İşte İS'nin sosyal emperyalizme karşi, modern revizyonistlere karşı 'eleştirici' pozlarının gerçek olan öte yüzünün bazı yanları bunlardır.

EN "SOVYET YANLISI" KONUSUNDA YARIŞMA

İşçinın Sesi, Nisan 1983 tarihli "Neden faşist diyemıyorlar?" başlıklı bir broşür yayınladı.

Broşürde, T'K'P nin öbür kanadı ile Cuntaya faşist demedikleri için polemik yürütülüyor. Polemiğin tüm noktalarında tavır takınmamız burada zor. Ama biz yine de , bu broşürle İşçinin Sesi grubunun belirleyici bir özelliğini göstermek istiyoruz.

Bilindiği gibi T'K'P nin bu iki kesimi arasında 'anti sovyetizm' lafı birbirlerine küfür olarak kullanılıyor. Lafları dönüp dolaşıp 'anti-sovyetik-'lıklerine getirip bağlıyorlar. Bunlar bunu elbette genel bir 'sovyet iktidarı'na bağlı olarak değil; Rus Sosyal emperyalızmine bağlılıkla ilişkili olarak söylüyorlar.

Bu broşür de kuralın dışına çıkmıyor. E.Engin de lafı getirip bu noktaya bağlıyor; anti sovyetik olanın kendileri değil, diğer kanat olduğunu ileri sürüyor; ve kendilerinin ne kadar 'sovyet yanlısı' yani Rus Sosyal emperyalizminin çıkarlarının kollayıcısı olduğunu, broşürünün son bölümünde aktarıyor. Şöyle diyor E.Engin:

" Türkiye emperyalist zincirin hem zayıf, hem de jeopolitik açıdan önemli bir halkasıdır. Türkiye'de devrim dünya devrimi açısından büyük önem taşır. Sovyetler Birliği, bölgede dengeler bozulmasın diye komşusunda karışıklık istemez bir tutumla devrimci durumu görmezlikten geldi. Şimdi ayrı tutumla karşı devrimı görmezlikten geliyor ama faşizm tam da Sovyetler'in istediğinin tersine bölgede dengeleri altüst etmek için uğraşıyor.

Nasıl Türkiye, kendi açısından çelişkilerden yararlanıyorsa, Sovyetler Birliği de kendi açısından emperyalist sistem içindeki çelişkilerden yararlanacaktır. Kendi ekonomik çıkarlarını gözeterek çeşitli ülkelerde çeşitli ilişkiler kuracaktır. Ama bunların hiç biri devrimci durum ya da faşizm yok demeyi haklı çıkarmaz. Hiçbir siyasal taktik, doğruları yadsımayı getiremez.

Sovyetler Birliği, belalı komşusu Türkiye ile, faşizm altında bile çeşitli düzeyde ilişkiler yürütebilir. Türkiye'nin konumu açısından bu Sovyetler Birliği için zorunlu ödün kategorisinde düşünülebilir. . Ama faşizme faşist değil demek hiç de zorunlu değildir. Tam tersine, Türkiye'de faşizm olduğunu en azından Sovyetler halkının öğrenmesi zorunludur. Ayrıca şahin bakışlı general türü propagandalar, her türlü "zorunlu" boyutun dışına taşmaktadır. Biz çelişkilerden kendi açımızdan yararlanamayınca çelişkiler bizden yararlanmaktadır.

Sovyetler çeşitli ülkelerle ilişkiler kurabilir, ama asıl sorun, o bunu yaparken,bir yandan devrim kavgasının yürümesi ve başarılı olmasıdır. Yoksa her türlü ilişki anlamını yitirir. Bir tek devrimci merkezin güçlenmesiyle dünya devrimi gerçekleşemeyeceği gibi, dünyada devrimler darbe yedikçe devrimci merkezin güçlenmesi zorlaşır, hatta erime tehlikesi doğar.

Bunun için, biz kendi üzerimize düşeni yapacağız. Sosyal emperyalist menşevik-likidatör yönetimi TKP'den arındıracağız. Bölgede faşizm, emperyalizm yararına , sosyalist ülkeler ve tüm bölge halkları zararına olan dengeleri alt üst edeceğiz, devrimi yapacağız. Dünya devrimine, dolayısıyla ça-

ğın en ağır sorumluluğunu büyük özveriyle, büyük onurla taşımış olan Sovyetler Birliği'ne bundan daha somut bağlılık olamaz." (agb, s.79)

Bu uzun alıntı İS revizyonıstlerinin gerçek yüzünü ortaya seren belirleyici bir örneği ortaya koyuyor. Bunlar Türkiye'de(kendi düşündükleri türden) bir'devrimi' bile 'Sovyetler Birliği'ne, yani Rus sosyal emperyalistlerine daha iyi hizmet etmiş olmak için yapmaya çalıştıklarını açıklıyorlar.Rus sosyal emperyalizmine bağlılık yemini ediyorlar.

İS şu sıralarda T'K'P'nin Rus sosyal emperyalistlerince desteklenen öbür kesimine karşı mücadele içinde bulunmasından doğan keskin "eleştirici", sözde oportunizme karşı mücadeleci görünümleri ile devrimci kesimler arasında 'devrimci' 'komünist' kisvesi ıle gezinme imkanı elde etti. Bu durumun içimizde de etkisi olmuştur.

Biz bu konuda şu gerçekleri ortaya koymak istiyoruz.

Bu gün İS'nin başını çeken ve asıl gücünü oluşturanlar geçmiş dönemde sosyal faşist T'K'P içinde, onun yönetımında olanlardır. Yayınlanan belgelerden anlaşıldığı kadarıyle, şimdi bile, T'K'P'nin bazı yöneticileri İS'ne geçiyorlar.İS T'K'P nin öbür kesimi içindeki 'yoldaşları' ile birlikte, ortak bir kongre toplamak istiyor. Bütün bunları da, (teorik görüşlerinin, ideolojisinin etkisinin yıkılması anlamında değil de) devrimci mücadeleye yaklaşımı noktasındaki pratik-siyasi tavırlarıyla iyice teşhir olmuş İ.Bilen'li bir T'K'P ye alternatif olarak ve sosyalist sistem vb. dedikleri sosyal emperyalist cepheye daha iyi hizmet verebilmek için yapmak istediklerini çeşitli şekillerde açıklıyorlar.

Öte taraftan bunların, laf olarak, bazı devrimci, radikal sözler ettikleride bir olgudur. Ve bunlar hakkında hayal yayılmasına yol açan da onların bu yanlarıdır.

Biz, hiç bir biçimde, sosyal faşist bir parti olan T'K'P içinden herhangi bir kişinin, ve hatta bazı yöneticilerin devrimci saflara, komünist saflara asla geçemeyeceği gibi bir düşüncede değiliz.Ama bunun için kesin bir gerekli önşart , bunların geçmiş dönemlerinin açık bir muhasebesini yapmaları :devrime karşı savaşmış olmalarının hesabını vermeleridir.

Bu noktada İS revizyonistlerinin durumu ilginçtir. Bunların elebaşları geçmişte İ.Bilen ile birlikte devrime karşı ortak savaşmışlardı. Devrime karşı sosyal faşist T'K'P 'yi birlikte 'yükseltmişlerdı'. Devrime karşı sosyal faşizmin teorilerini oluşturup, yaymışlardı. Bütün bunlar R.Yörükoğlu'nun İ.Bilen'e methiyeler döktürdüğü sıralarda idi. Ve şimdi aynı Yörükoğlu ve ekibi karşımıza çıkıp 'devrımci''komünist' pozlar takınıyor. Üstelik baştan beri aynı hattın savunucusu olduklarının açık ilanıyla birlikte..

Söylediğimizhesaplaşma burjuva devrimcılığinin bile bir gereği olarak görünüyor bize. Bu olmadığı sürece, bunlar hakkında umut beslenmemelidir.

Alıntı yaptığımız yerdekı genel yaklaşım bugünkü Sovyetler Birliği'ni savunma; onun ve onun önderliğindeki bloktaki Cuntaya karşı tavırda ortaya çıkan ve onun prestijini sarsan bazı aşırılıkları (cuntaya faşist dememek, Evren'in Bulgaristan ziyaretinde "şahin bakışlı general" propagandasını yapmak;1980 öncesi devrimci durumu görmemek vb.) eleştirerek "düzeltmeye" çalışma; ve bugünkü Sovyetler Birliği'nin, özü emperyalist olan lafta sosyalist siyasetini akla uygun hale getirme şeklindedir. Amaç devrimci çevre içinde Sovyetler Birliğinin siyasetinde çıplak gözle görülür aşırılıklara tavır takınarak; emperyalist siyasetin zorunlu sonuçlarını "hata" olarak göstermektir. Hiç kimse İşçinin Sesi'nin Rus sosyal emperyalizminin -ona üstü kapalı ve açık bazı eleştiriler getirse de- propagandacısı olduğu konusunda hayale kapılmamalıdır.

R.Yörükoğlu 11 Nisan 1983 tarihli İS. 230. sayıda Sovyetciliği kimseye bırakmadıklarını bir kez daha vurgulayıp şöyle diyor:

"TKP Leninci Kanadı Sovyetci bir örgüttür. Partimizin bu karekteri SB'nin dünyada tuttuğu nesnel yeri; onun dünya devrimci merkezi oluşunu tanımaktan kaynaklanır!"

Aslında bu sözlere yorum gerekmez!

TKP'nin ; Bilen kanadı Rus sosyal emperyalizmine ne kadar uşaksa ;"Leninci" kanadı da o kadar uşaktır. İkincisinin bazı aşırılıklara"eleştiriler" getirmesi devrimcileri aldatmamalıdır!

OKUYUCU MEKTUBU

Devrimci İşçi'nin Cephe Semineri üzerine

Devrimci İşçi, 2-4-1983'te bugüne kadar devam edegelen'birlik furyasının' bir devamı olarak yine tatlı, hoş bir birlik sözcüklerinin edildiği ; "artık ideolojik eleştirilerin bir yana bırakılması gerektiği" "çünkü iş zamanı olduğu", bugün birleşmenin " biricik görev" ve zamanı olduğu (çünkü ML partinin oluşmasında önemli katkısı olacak'mış!) vs. türkülerini tekrarlayan bir seminer yaptı.

Bu seminere çeşitli (HK-PD- Dev-Sol-PKK) sempatizanlar ile 150'nin üzerinde kitle katılımı oldu. BP sempatizanı bazı arkadaşlarda bu seminere katıldılar.

Burada ışin en ilginç yanı cephe içinde yer alan (PKK dışında)örgütlerden hiç birisinin sempatizan düzeyinde dahi toplantıya katılmamaları idi.("Biricik görevleri cephe" olan bu bayların belkide başka bir "Biricik görevleri" daha var idi.)

Konuşmacı seminere başlarken,'aslında bu semıneri bütün cephe içinde yer alan örgütlerle birlikte yapmak istediklerini, fakat başarılı olamadıklarını' açıkladı. Neden başarılı olamadıklarını açıklamaya gerek duymadı. Ve devamla 12 Eylül öncesinin ekonomik, siyasal durumunu özetledi, sol güçleri değerlendirdi ve sonrada cephe üzerine inciler dizmeye başladı. Kısaca tezler halinde şöyle özetleyebilirim.

x Cephe siyasi-politik bir birliktir. Cephe'nin çeşitli nedenlerden dolayı yurtdışında kurulması birşey değiştirmez, o yine de Cephe'dir.

x Geçmişte ve hala bazı sol güçler geçici eylem birliklerini savunuyorlar bu yanlıştır.

x Eğer, 12 Eylül öncesi "direniş cephesi" kurulmuş olsaydı , yenilgi bu denli ağır olmazdı.

x 12 Eylül'de sol güçlerde dahil olmak üzere, HAKİM SINIF' LARDA (CHP,AP,MSP, MHP) objektif durumu kendi lehlerine çevirecek araç-gereç'lere sahip değiller idi. 12 Eylül sabahı HEPSİ sustu.

x Türkiye'de bütün sol güçler zamanından önce doğan örgütlerdir.

x Artık kimse 'Atatürk'çülüğe, Kemalizme vs. inanmıyor.

x Bugünkü rejim (yani cunta) ideolojik temelden yoksundur.

X Bazıları "parti olmadan cephe olmaz" yanlış anlayışlar savunmaktadırlar. Bu yanlıştır. Aynı zamanda teorik olarak'ta yanlıştır. Çünkü"parti olmadan cephe olmaz" "cephe olmadan parti olmaz" şeklinde bir ikilem yanlıştır.

x Ülkemiz somutunda cephe'nin BÜYÜK önemi vardır. Ve cephe M-L bir partinin oluşmasında önemli katkısı olacaktır.

x Bır başka yanlış anlayış da 'cephe sınıfların ittifakı'dır şeklindeki anlayıştır. Bulgaristan'da sınıfların temsilcisi partiler var idi. Fakat bizim ülkemizde "Bütün HALKA hitap eden guruplar" vardır.(bu guruplar herhalde sınıflar üstü bn)

x Türkiye'de sınıfların hareketlenmesini beklemek, şimdiden cephe için adım atmamak yanlıştır. Yani bütün guruplarla işe başlamayan yarın HİÇ bir şey yapamaz.

x Bizim ilk işimiz Türkiye devriminin somut sorunları olmalıdır.

x Cephe içinde ideolojik tartışma vardır. Fakat 12 Eylül öncesi biçimde yürütülmeyecektir. (yani oport'lar arası tartışma tamamen kulislere gömülecek. bn)

x Direniş cephesinin programı Türk ve Kürt halklarının ve işçi sınıfının çıkarlarını savunan ve onu temsil eden bir programdır. (demekki işçi sınıfının çıkarları demokratik devrimle sınırlı imişde haberimiz yokmuş. bn)

Devrimci İşçi temsilcilerinin konuşmasından sonra söz alan BP'nin görüşlerini savunan bir arkadaş şu görüşleri savundu. Tezler Halinde;

x Cephe'nin sınıfların ittifakı olduğunu, çünkü bunun gerek

teorik olarak M-L klasik'lerde böyle olduğunu, gerekse devrim yapmış ülkelerin pratiğinin bunu ispatlamış olduğunu, zaten sınıfsal temeli olmayan herhangi bir partinin vs. olamayacağını vurguladı. Dev-İşçi'den "cephe sınıfların ittifakı değildir" tezini ispatlamasını istedi.

x İkinci olarak komünistlerin 'kiminle', 'nereye kadar' ve 'nasıl bir birlik' meselesini açıklığa kavuşturmasını, aksi taktirde ne idüğü belirsiz bir birlik olacağını vurguladı. Ve bugünkü cephe'nin ilkesiz bir birlik olduğunu vurguladı.

x Üçüncü olarak bugünkü durum ve komünistlerin görevleri nedir sorunudur. 12 Eylül'ün dönüm noktası olduğu fakat, devletin niteliğinde (yani demokrasiden faşizme geçiş) değil sınıf mücadelesinin yenilgiye uğramasında vs. olduğu vurgulandı. Komünist'lerin en temel görevlerinden birinin BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI olduğu vurgulandı.

x Dördüncüsü cephe'nin gerçekten, tutarlı antı-emperyalist, anti- faşist olmadığı çünkü, Rus sosyal emperyalizmine karşı tavır takınmadığı vurgulandı.Dev- İşçi'den "sovyet'lerin ortadoğuda hegemonya dalaşması sürdürdüğü" şeklindeki ünlü teorileri hatırlatılarak) sosyalist bir ülkenin emperyalistlerle hegemonya dalaşması mümkün müdür? diye açıklamasını istedik ve bu konuda da tavırlarını teşhir ettik.

x Beşinci olarak oportunizme karşı mücadele açısından da tavırlarını Lenin'den alıntı yaparak teşhir etmeye çalıştık. Ve böyle bir sorunlarının zaten olmadığını vurguladık. "İdeolojik mücadele veriyoruz" (siz palavra deyin) tezinin ispatlanmasını istedik.

x Son olarak da her "birlikci görünenin", "birlik olalım"dinin gerçek birlik yanlısı olmadığını gerçek birlik yanlısı olanın bugün öncelikle 'öncülerin birliği olan PARTİ inşasına önem vermesi gerektiğini vurgulayarak Lenin'den "Her Allah dinin cennete gitmeyeceği sözü yeni değildir, çok eskiden söylenmiştir. Şimdi genel kurul deneyimi ardından bizde yineleyebiliriz. Ucuz parti yanlısı sözler söyleyen herkes parti yanlısı değildir. (BP, 16/6- 36)

BP görüşlerini savunan ikinci bir arkadaş da Dev- İşçi'nin gurupları sınıflar üstü gören anlayışlarını teşhir etti.Partilerin vs. olduğu gibi guruplarında sınıfsal temeli olduğunu, yani bugün Türkiye'de var olan guruplar kendi sınıfıyla bütünleşmemesine rağmen bu grupların geneli küçük burjuvazinin ve köylülüğün şu veya bu kanadının siyasi temsilciliğini yaptığını vurguladı.

x İkinci olarak seminercinin "Geçmişte ve bugünkü devrimci örgütler arasındaki birliğin önünde engel olan en önemli sorun 'ideolojik' mücadele adına gurupsal sataşmaların gündeme getirilmesidir." Tezine karşı her görüş ayrılığı mücadelesinin ideolojik mücadele olduğunu onun da ötesinde pratik bir soruna ilişkin üzerinde anlaşılmayan sorunların bile ideolojik görüş farklılığının bir sonucu olduğu, Lenin'in böyle dediğini anlatarak, Mahir'inde bu konuda böyle dediğini Mahir'den bir alıntı yaparak gösterdi. Seminercinin oportunist uzlaşmacı tavrını teşhir etti.

x Üçüncü olarakda ulusal sorunda cephe platformu'nun Türk şoveni olduğu kadar Kürt mılliyetcisi de olduğunu vurguladı.

x Bizden sonra söz alan HK sempatizanı arkadaş, iki sorun üzerinde durdu. Birincisi devletin niteliğinde değişiklik vs. olmadığı , ikincisi bireysel terörizm meselesi üzerine o bilinen meşhur "her şeyi kitle ile birlikte yapalım" teorisini savundu.

x Proleter dayanışma ise cephe'nin sınıfların ittifakı olduğunu, bugün Türkiye'de cephenin kurulmasının temeli olmadığını, cephenin ancak savaş içinde kurulabileceğini(El Salvador ve Nikaragua'yı örnek verdi) ve bundan dolayı da 12 Eylül öncesi cephe kurmanın şartlarının var olduğunu anlattı. Dev-Yol un geçmişte birliğe zarar veren tavırları olduğunu , bu tavırlarının özeleştirisini vermeleri gerektiğini belirtti.

x Dev-Genç'li arkadaş da aşağı yukarı P-D dan arkadaşın anlattıklarına benzer şeyler anlattı. Ve Dev-Yol'un geçmişte birlik yanlısı olmadığını, kendilerinin nasıl mücadele ettiklerini anlattı..

x PKK sempatizanı ise genel olarak Dev-İşçi'den konuşmacıyı destekledi. Ve "cephe'nin kurulması M-L partilerin oluşmasında katkısı olacaktır" tezine biraz daha katkı yaparak "önce cephe kurulur sonra parti kurulur" şeklinde genişletti. Eh nede olsa akrabalar bazen birbirlerine böyle katkı yapmaları gayet normaldir.

Yukarıdaki tek tek konuşmacıların eleştirilerine Dev-İşçi temsilcisi cevap verdi. (eğer cevap denirse)

x Kendilerine yönelen bütün eleştirileri "yapılan İŞİ" olumsuzlamak, ve yıkıcı eleştiriler olarak niteledi. Tek tek konuşmacıların söyledikleri bazı kelimelere takılarak, tartışma yöntemini bilmediklerini vs. anlatarak zaman doldurdu.

x En önemlisi, ideolojik mücadelenin ne demek olduğunu açıkladı ve bizde öğrendik. (sizde öğrenin) " ideolojik mücadele yanlızca Türkiye ile somut bağıntılı ise bir anlamı olur, mesela 1957/60 deklerasyonlarının tartışılmasını BP ideolojik tartışma olarak adlandırıyor doğru değildir."

Değerli arkadaşlar:

Yukarıda tezler halinde özetlemeye çalıştığım sorunlar üzerine yorum yapmanın gerek olmadığı kanısındayım, çünkü oportunizm oldukça açık konuşuyor, yorumu her okuyucu kendisi yapmalıdır.

Son olarak kendimizin bir olumsuzluğuna değinmek istiyorum. Oportunizmi her konuda teşhir edelim diye kısıtlı bir zaman içinde birçok konu üzerine tartışmaya çalışıyoruz. Sonuçta bütün konuları yarım (yani kısa tezler halinde) tartışmak zorunda kalıyoruz. Bundan sonra en iyisi -bir çok konu değil- bır veya iki konu ele alıp yarım değil tam tartışmak gerekir. Sonuçta da kitlelere birşeyler anlatılmış olur.

Not: Toplantının bittiği sırada BP sempatizanı bir arkadaş özellikle Devrimci-İşçi'ye ve genel olarak bütün devrimci örgütlere bir öneri getirdi. 'Kendine M-L diyenler herhangi bir ülkede -somut Türkiye'de devrim sorunlarını çözümlemek için özellikle M-L ilkeleri mı çıkış noktası almalıdır, yoksa 'somut durumun somut tahlili'mi çıkış noktası alınmalıdır ? Sorunu üzerine ortak bir tartışma toplantısı duzenleyelim'.

Ne yazıkki bu öneriyi dinleyip cevap verme zahmetine kimse katlanmadı. Bu da istisnasız bütün oportunist örgütlerin böylesi canalıcı sorunları tartışmaktan ne kadar korktuklarının bir göstergesi oldu.

BOLŞEVİZM YENECEKTİR:

(13. sayfadan devam) **********

nin'in öğrettiği geri çekilme taktiklerini doğru dürüst hayata geçiremiyorduk.

Oportünist ve revizyonistlerden ayrıldığımız yan, bizim Marksizm-Leninizmin belirli ilkelerini kavradığımız ölçüde savunmamız olmuştur. Bizi oportünist örgütlerden ayıran temel yan; İbrahim Kaypakkaya yoldaşın özde Marksist-Leninist mirasına sahip olmamız, ve bu "miras" temelinde bunu geliştirecek küçük de olsa belli adımlar atmış olmamızdır. Bu bağıntıda bir başlangıç olan 1978 Özeleştirisi, Üç Dünya Teorisinin eleştirisi, AEP eleştirisi ve benzeri gösterilebilir.

****

GÖREVLER VE HEDEFLER

****

Komünistler, küçük-burjuva devrimcilerinden nihai hedefleri açısından ayrılırlar. Onların nihai hedefi sadece faşizmi yıkmak, işçi sınıfının iktidarı ele geçirmesi için mücadele etmek değildir. Bunlar nihai hedefe giden uzun yoldaki adımlardır. Komünistlerin nihai hedefi sınıfların ortadan kalktığı, bu anlamda proletaryanın, "tüm toplumu her türlü sömürüden, baskıdan, sınıf ayrımı ve sınıf mücadelesinden", kendisiyle birlikte kurtardığı komünist topluma ulaşmaktır. Bu yüzden biz bugünkü görevlerimizi yerine getirirken, atacağımız adımlarla bu nihai hedefi bir an olsun gözardı edemeyiz.

O halde bugün yapılması gereken nedir? Nihai görevimizi gözönünde bulundurursak, bizim yakın geçmişteki gelişmeler - den Marksizm-Leninizm ışığında çıkardığımız ders; işçi sınıfına devrim mücadelesinde nihai hedefine kadar önderlik edecek bir partinin eksikliğidir. Bir dizi görevin içinde en başta, sımsıkı kavranması gereken görev bolşevik bir partinin inşasıdır. İşçi sınıfının devrimci teorisini, Marksizm-Leninizm bilimini kendine rehber edinmiş, Marksizm-Leninizmin ilkelerini her türlü revizyonist, oportünist sapmaya karşı savunma mücadelesi içinde, bu akımları işçi sınıfı saflarından sürüp atma mücadelesi içinde, egemen sınıflara, emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı devrim mücadelesi içinde çelikleşmiş bir Bolşevik Parti olmaksızın, bırakalım nihai hedefi bir yana, faşizmi gerçekten yıkacak olan proletarya önderliğindeki bir devrim bile olanaksızdır. Birlik yanlısı geçinenlerin, ideolojik-siyasi mücadelenin ve bu temelde örgütlenme mücadelesinin, birlik önünde bir engel olduğu görüşü bir safsatadır. Tam tersine bugün oportünist-revizyonistlerle ideolojik-siyasi alanda hesaplaşmanın seyri içinde sağlanması gereken, Marksist-Leninistlerin birliğidir. Ancak bu temelde ve buna bağlı olarak işçi sınıfının birliği ve işçi sınıfı ile diğer devrimci sınıf ve tabakaların ittifakı sağlanabilir.

BOLŞEVİK PARTİZAN
Yazı Kurulu

W. Hofmann gibi, zaten kendisine Marksist-Leninist diyen bir Batı Alman yayın organının hukuki sorumluluğunu taşıyan birisi için; yabancıların bir yayın organının da hukuki sorumluluğunu üstlenmesi, onun burjuvazinin baskısı altında kalması açısından biraz daha yük getirir; ama özde büyük birşey değiştirmez. Ama o yabancı yayın organının uzun süreli legalliğinin sağlanması için birçok avantaj sağlar.

* Bolşevik Partizan yayınlarının ve Bolşevik Partizan'ın altında sorumlu olarak Walter Hofmann'ın adının olması, hiç bir şekilde o yazıların siyasi içeriğinin sorumluluğunun da W. Hofmann tarafından taşınması anlamına gelmez. Onun sorumluluğu siyasi sorumluluk değil, hukuki sorumluluktur. O kadar!

W. HOFMANN'IN "REVİZYONİST ÇİZGİ" GEREKÇESİ BAHANEDİR!

Şimdi W. Hofmann'ın açıklamasında hiçbir şekilde ispatlamadan (Dedi ya, öyledir!) "iflah olmaz revizyonist çizgi"tespitini "hukuki sorumluluktan" vazgeçtiğini açıklamak için gerekçe olarak getirmesi; tek kelimeyle siyasi sahtekarlıktır!

Sorun çizginin "revizyonist" mi, Marksist-Leninist mi vs. olup olmaması değil; W. Hofmann'ın görüşlerini savunduğu GDS ile iyi geçinip geçinmediğidir.

Şimdi "iflah olmaz revizyonist çizgi" gerekçesi ile Bolşevik Partizan'ın hukuki sorumluluğunu taşımayacağını açıklayan W. Hofmann; "Şili Anti-Faşist Ajansı Haberleri" (ANCHA)'nın Almanca baskısının sorumluluğunu yapmıştır. Sözü geçen yayınlarda, Şili'deki, içinde Hristiyan Demokrat(!)ların da bulunduğu tüm muhalefetin belgeleri GDS tarafından tek kelime ile eleştirilmeden yayınlanmıştır! Çünkü o zamanlar Şili DKP'nı kafa-kola alma(!) ihtimali vardı! Görüşlerden bağımsız olarak "enternasyonal dayanışma", "proleter enternasyonalisti" destek gösterisi yapma GDS için "oportun" (uygun) idi!

Şimdi "iflah olmaz revizyonist çizgi" gerekçesi ile Bolşevik Partizan'ın ve BP yayınlarının sorumluluğunu taşımayacağını açıklayan W. Hofmann, bu 1 Mayıs'ta GDS'in henüz çizgisi belirsizdir dediği "Spartakus" özel sayısının altına hukuki sorumlu olarak imza atıyor!

Şimdi "iflah olmaz revizyonist çizgi" gerekçesi ile Bolşevik Partizan'ın ve BP yayınlarının sorumluluğundan çekilen W. Hofmann; Partizan/Bolşevik Partizan ayrışmasında Partizan'a böyle bir açıklama yapma gereği duymamıştı!

Yani sorun W. Hofmann'ın ortaya koyduğu anlamda bir "çizgi" sorunu değildir. Bizim çizgimiz "iflah olmaz revizyonist" olduğu, ve W. Hofmann efendi de çok büyük Marksist-Leninist olduğu için çekmiyor sorumluluğunu! Hayır, bu kez W. Hofmann'ın savunuculuğunu yaptığı GDS sert kayaya çarpmıştır. Bu kez karşısında gerçekten Marksizm-Leninizmi savunmaya kararlı insanlar; GDS'in dediklerini ve yaptıklarını ciddiye almayan; veya birtakım pragmatik sebeplerle onunla iyi geçinen; veya onun her dediğine he diyenler yoktur. İşte GDS'i çileden çıkartan budur.

W. HOFMANN'IN AÇIKLAMASI BURJUVAZİYE YAPILMIŞ BİR AÇIKLAMADIR!

O çileden çıkmışlık içinde 1 Mayıs toplantısında toplantıya katılan yoldaşlarımıza sopalarla saldırmaya hazır GDS, WBK AMLP şeflerinin izinde yürüyen W. Hofmann da, bu çizginin doğrultusunda "devrimci" görevini yerine getiriyor!!! Bütün kamuoyu önünde (Siz Batı Alman burjuvazisi önünde, onun hukuk kurumları önünde anmayın!) sorumluluktan çekildiğini açıklıyor.

Bu açıklama devrimci kamuoyuna değil, öncelikle Batı Alman burjuvazisine yapılan bir açıklamadır. Çünkü devrimci kamuoyu uzun zamandır GDS ile aramızda süren polemikten zaten haberdardır, ve W. Hofmann'ın savunduğu çizgi ile bizim savunduğumuz çizginin birçok noktada taban tabana zıt olduğunu belgelerden görmüştür. Ama burjuvazi karşısında W. Hofmann hala bizim yayınlarımızın hukuki sorumluluğunu taşımaktaydı. Şimdi W. Hofmann onlara açıklamada bulunuyor: Artık BP benim adımı kullanamaz! Kullanırlarsa, benim isteğim hilafına oluyor. Sorumlu ben değilim! Saldırmanız doğrudur!!! Bu açıklamanın bundan başka bir anlama gelmediğini W. Hofmann iyi bilir! GDS çizgisinin savunucuları artık bizleri burjuvaziye şikayet edecek kadar çökmüştür. İdeolojik-siyasi iflas giderek devrimle, devrimcilikle ilgisi olmayan "burjuvaziye açıklamalar"a, "şikayet"e kadar varmaktadır. Acıdır, ama gerçektir!

SORUNUN DEVRİMCİ ÇÖZÜMÜ MÜMKÜNDÜ

Eğer W. Hofmann'ın derdi gerçekten de çizgi ayrılığı yüzünden sorumluluk taşımak istememe olsaydı; o bizimle bu konuda görüşür, ve iki taraflı anlaşma ile bu sorun halledilmeye çalışılırdı. Biz açıktır ki bize kullanmak için adını vermeye hazır olmayan Marksist-Leninist yiğit(!) W. Hofmann'ın adını onun isteği hilafına kullanmayacağımızı açıklar, onun yerine birini en kısa zamanda bulmaya çalışacağımızı; bulana dek W. Hofmann imzasını kullanmak zorunda olduğumuzu açıklardık. Marksist-Leninist olmayı bir kenara bırakalım, devrimci ve hatta demokrat bir kişi veya örgütün bu sorunda takınması gereken tavır bu olmalı idi. Ama bunun yerine W. Hofmann başka bir yolu, bize hiçbir şekilde bir haber vermeden, bizim yeni bir kişiyi arayıp bulmamıza imkan vermeden, bir emrivaki biçiminde "bütün kamuoyuna" (Siz burjuvaziye anlayın) yaptığı bir açıklama ile sorunu "çözme" yolunu tuttu.

Devrimci, demokrat olan her kişi, Batı Alman emperyalizmine karşı mücadele diye bir sorunu olan her kişi; hukuki sorumluluk gibi bir sorunun örgütler ve onların görüşlerini savunan kişiler arasında karşılıklı anlaşarak çözülmesi gerektiğini; bu konuda emrivaki, şantaj tavırlarının devrimci tavırlar olmadığını teslim etmek zorundadır. Bu gibi örgütsel sorunları burjuvazi ile çözmek bugüne dek devrimcilikten nasibini almamışların, özellikle revizyonistlerin işi olmuştur. Bu gibi yöntemler Batı Almanya'da bütün revizyonistlerin, bu arada GDS'in çok iyi tanıdığı AKP'nin (ML'siz) çokça kullandığı yöntemler olmuştur. Şimdi GDS savunucusu W. Hofmann'ın "hukuki sorumluluğu" konusunda takındığı tavrın ne özde, ne şekilde revizyonistlerinkinden bir farkı yoktur.

Bu bağıntıda şu da ilginçtir:

Geçen Ağustos ayında Batı Berlinli Komünist'in, hukuki basın sorumlusu E.H. Karge, WBK ile arasında olan görüş ayrılıkları nedeniyle bu sorumluluktan geri çekilmiştir. Ama o bunu bütün kamuoyuna (Siz burjuvaziye anlayın) yaptığı beş satırlık bir açıklama ile yapmamış, WBK kendisini "devrim kaçağı" olarak değerlendirmesine rağmen, devrimcilere yakışan bir sorumlulukla, WBK yerine yeni bir kişi bulana dek hukuki sorumluluğu taşımaya devam etmiştir. İşte WBK tarafından "devrim kaçkını" olarak değerlendirilen bir kişinin tavrı. İşte dehşetengiz Marksizm-Leninizm savunucusu(!), kelimenin tam anlamı ile Herr(!) Walter Hofmann'ın tavrı! Biz E.H. Karge'nın tavrının her devrimci ve demokrattan beklenmesi gereken minimum tavır olduğunu; W. Hofmann'ın tavrının devrimcilikle ilgisi olmadığını açıklıyoruz.

PARLAK DAYANIŞMA LAFLARI— REZİL ARKADAN HANÇERLEME PRATİĞİ!

GDS defalarca sormadan sonra, Dev-Sol'un yasaklanmasından hemen hemen 1 ay sonra lütfen çıkardığı bir bildiride şöyle diyor:

> "Batı Almanya'daki anti-faşistler, anti-emperyalistler, devrimciler, Marksist-Leninistler, hangi milliyetten olursa olsunlar daha sıkı olarak yan yana gelmeli, birbirlerini Batı Alman emperyalizminin ve onun devlet aracının baskı siyasetine karşı daha sıkı desteklemelidirler. Amaçlarını mücadelelerini daha da güçlendirmek olmalıdır."
>
> (aç GDS!!!)

Evet, lafta "Batı Alman emperyalizmine karşı daha sıkı destek", uygulamada burjuvaziye şikayet! İşte GDS'in daha sıkı desteğinin pratikte yansımasının bir örneği! Bu rezilce tavır GDS'in ve onu destekleyenlerin nerelere vardığının bir göstergesidir.

GDS çizgisinin savunucusu W. Hofmann'ın devrimcilikle uzaktan yakından ilgisi olmayan bu tavrını şiddetle mahkum etmek, devrimci olan her kişinin, örgütün görevidir.

Haydar G.

GDS'in yeni bir rezilligi !

Şimdiye kadar Bolşevik Partizan'ın ve Bolşevik Partizan yayınlarının hukuki sorumluluğunu taşıyan Walter Hofmann'ın aşağıdaki açıklaması baskıya girmeden kısa süre önce elimize geçti:

"Walter Hofmann'ın açıklaması

Bolşevik Partizan'ın izlediği iflah olmaz revizyonist çizgi benim bütün kamuoyu önünde şu açıklamayı yapmamı gerekli kılıyor:

Ben, benim adıma yayınlanan, hiçbir Bolşevik Partizan ve ya onun çizgisindeki yayının sorumluluğunu taşımıyorum.

30.5.1983 Frankfurt"

W. Hofmann açıklamasında AMLP, GDS ve WBK'nın yaptığı "Bolşevik Partizan'ın iflah olmaz revizyonist çizgi" izlediği tespitini yineliyor.

Bu açıklama, TKP/ML(B)'nin eski kardeş örgütleri olan GDS WBK ve AMLP'nin TKP/ML(B) ile girdiği polemikte izlediği ideolojik-siyasi çizginin iflasının yeni bir belgesidir.

Eski kardeş örgütlerle yürüyen polemik, onların gerçek bir ideolojik mücadeleden "şeytanın vaftizli sudan korktuğu kadar" korktuğunu, onların "ideolojik mücadele"ye yalnızca laftaraftar olduklarını gösterdi.

Bir Mayıs 1982 sonrasında, 1 Mayıs polemiği ile bağıntılı olarak AMLP, GDS, WBK ile ; TKP/ML(B) arasında çelişmeler iyice sertleşti. Polemik içinde eski kardeş örgütler yazı üzerine yazı yazdılar. Ne zamanki Parti Merkez Komitesi bu yazılara cevap vermeye, ve polemiği hızlandırmaya başladı, lafta çok ideolojik mücadele yanlısı AMLP, GDS, WBK bu sorunun kendileri için çözüldüğünü açıklayarak polemiği kestiler. Mart sonunda yapılan toplantıdaki tavırları; bu 1 Mayıs'ta devrimci bile demmesi mümkün olmayan pratikleri; onların ideolojik mücadeleden ne anladığının örnekleri oldu.

Herhalde kendi içlerinde sempatizan ve üyelerinin en azından bazılarının kafasının karışmasından duyulan korkudan olsa gerek, bunlar Mart tarihli, ve fakat Nisan 1983'te çıkan GDS Info'da bizim 1 Mayıs 1983 ile ilgili önerimizden tek kelime ile sözetmediler. Info'da sadece kendilerinin 1 Mayısta bir toplantı düzenlediklerini duyurdular.

Bizim yapacağımız yürüyüşle ilgili tavırlarını 28 Nisan tarihli bir bildiri ile ortaya koydular. Ama bu bildiriyi yaptığımız yürüyüşe bir allahın kulunu gönderip de dağıtmayı gerekli görmediler. Evlerinin önü dışında bu 1 Mayıs'ta hiçbir yerde o çok devrimci(!!!) görüşlerinin propagandasını yapmaya gerek görmediler! İşte eski kardeş örgütlerimizin bize karşı yürüttükleri devrimci(!) ve de Marksist-Leninist(!) polemiğin bugün vardığı yer budur!

İşte Walter Hofmann, tek gerekçe getirmeden çok derin "iflah olmaz revizyonist çizgı" tespitini yaptığı beş satırlık açıklamasında bu çizginin sürdürücülüğünü, uygulayıcılığını yapıyor.

Tam da burjuvalara yakışır, devrimcileri utandırması gerekli şantajcı bir tavırla "hukuki sorumluluk" durumunu kullanmaya çalışıyor. Artık kendisinin "sorumluluk" taşımadığını açıklıyor. Onun bu açıklaması birçok yönden ilgi çekicidir:

W. HOFMANN'IN TAŞIMAYACAĞINI AÇIKLADIĞI SORUMLULUK NASIL BİR SORUMLULUKTUR?

****

Walter Hofmann'ın burada "bütün kamuoyu önünde" taşıyamayacağını açıkladığı "sorumluluk" nasıl bir sorumluluktur? Bunun ona yüklediği yük nedir?

W. Hofmann bugüne dek Bolşevik Partizan'ın ve bir dizi BP yayınının, daha önce de Batı Almanya'da çıkan Partizan yayınlarının, bildirilerinin, vs. hukuki sorumluluğunu üstlenmiştir. O bu sorumluluğu o zamanlar GDS ile olan iyi ilişkilerimiz sonucu gönüllü olarak üstlenmiştir. Hukuki sorumluluk basın yasasına göre gerekli olan bir sorumluluktur. Bir yayının legal çıkması için böyle bir sorumluluğa gerek vardır. Batı Almanya'da böyle bir sorumlunun yabancı birisi olması, yabancılara yapılan ırkçı baskılar; Yabancılar Kanununda yabancılara siyaset yapmanın resmen yasaklandığı, vb olgular gözönüne alındığında, bir dizi gereksiz, önlenebilir zorluğu beraberinde getirmektedir. Bu yüzden Batı Almanya'da Batı Alman devrimcilerinin, bu konuda yabancı devrimcilere yardımcı olması enternasyonalizmin, devrimciliğin gereğidir.

DEVRİMDE ÖNCÜ İŞÇİ SINIFIDIR !

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ 15-16 HAZİRAN DİRENİŞİ !